

Giới thiệu [Fanfic Sơn Tùng M-TP] Nam Chính Cứ Luôn Muốn Giết Tôi

Thể loại: Hiện đại, giới giải trí, OE, xuyên không

Nhân vật chính: Tô Diễm Diễm x Sơn Tùng M-TP

Dịch giả: Nhóm Lãng Nhân Môn

Bạn có biết rằng trên đời này có một cách theo đuổi thần tượng được gọi là xuyên nhanh vào MV của anh?

Bạn nghĩ rằng thần tượng của tôi sẽ trao cho tôi một nụ hôn ngọt ngào sao?

Tất cả những lần vào phó bản đều bị nam chính làm thế này thế kia (Cười nhạt một tiếng): Ha.

Sơn Tùng - thần tượng viết dòng nhạc hắc ám nhưng lại có tấm lòng nhân từ (ngại ngần xoa xoa đầu): Ngoan.

#Ta thật sự nghi ngờ nam thần này bị tâm thần phân liệt#

#Đầu óc hắc có bệnh à (hay hắc bị bệnh thần kinh à), viết ca khúc sàu thâm như vậy#

#A... nam thần hắc hóa cũng thật hoàn hảo#

Hãy cùng theo dõi bộ truyện Nam Chính Cứ Luôn Muốn Giết Tôi (Nam Chủ Tổng Muốn Giết Ta) nhé!

Bạn đang đọc truyện *[Fanfic Sơn Tùng M-TP] Nam Chính Cứ Luôn Muốn Giết Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 1: Kế hoạch trả thù (1) - Đây là trong MV sao?

Tô Diễm Diễm thật không ngờ bản thân lại rơi vào hoàn cảnh này.

Cô chẳng qua chỉ lên mạng nghe nhạc lỡ ngủ gục mất, sao lại thành thế này kia chứ.

Cô lạng lẽ dịch chân, người đối diện đột nhiên ngẩng đầu lên, đôi mắt đen láy tựa như vực sâu thăm thẳm, ánh nền mờ ảo lại càng tôn vẻ đẹp của nó lên.

- Sao thế?

Giọng nói của anh trầm thấp mà lại ưu nhã, tựa như loại tơ lụa thượng hạng nhất, mang theo vẻ quyến rũ trời sinh.

Nhưng Tô Diễm Diễm lại thấy sờn hết cả gai ốc.

Chàng trai trước mặt cô tên là Sơn Tùng.

Anh là một ngôi sao trẻ vô cùng hot trong mấy năm nay, tốc độ nổi tiếng cực kỳ nhanh, hát được sáng tác được, lại chuyên rap và nhạc điện tử, là phái thực lực hàng thật giá thật. Ngay đến người luôn bận rộn trong tổ kịch như Tô Diễm Diễm cũng biết đến.

Nhưng điều quan trọng bây giờ không phải những thứ này.

Quan trọng chính là...

Bây giờ Tô Diễm Diễm đang ở trong bối cảnh MV mới nhất của anh.

[Ca khúc: Chạy Ngay Đi.

Nội dung MV: Vì người yêu phản bội nên nam chính phát cuồng. Bài hát đại khái kể lại quá trình yêu đương và dẫn vật nhau, cuối cùng nam chính phát điên, mang theo suy nghĩ muốn trả thù và tự hủy diệt bản thân... Nói cho dễ hiểu thì là... Anh ta tới để giết cô đấy kí chủ. Cô đã chuẩn bị xong chưa?]

Chuẩn bị... xong cái con khi!

Cô chỉ tiện tay mở một bài hát lên nghe thôi mà! Tại sao lại biến thành thế này chứ??!

- Không hợp khẩu vị của em à?

Trong lúc Tô Diễm Diễm ngẩn người thì đối phương chưa hề rời mắt khỏi cô.

Ánh nhìn của anh nóng rực mà lại lưu luyến vô vàng, thâm tình là thế, nhưng lại khiến Tô Diễm Diễm thấy lạnh người.

Tựa như một con rắn độc thè lưỡi, bề ngoài dịu dàng như tắm gió xuân, nhưng bên dưới gương mặt đẹp đẽ kia không biết lại ẩn giấu sự điên cuồng và chấp niệm sâu đến mức nào.

Tô Diễm Diễm cứng người ngồi im, mồ hôi tuôn như suối.

- Ừm... Không...

- Hừm?

Đậu xanh, không hổ là ca sỹ chuyên đi theo phong cách tà mị, ngay cả giọng điệu cũng... Quyến rũ như vậy!

Tô Diễm Diễm thở sâu một hơi, thầm nghĩ chẳng lẽ nào cũng chết, thế là cô đột nhiên ngừng phát đầu dây, khẽ mím môi.

Dùng kỹ thuật diễn góp nhất được từ vô số vai phụ của cô, đột nhiên ra vẻ thương cảm lăm lăm.

- Em đang nghĩ... Lâu lắm rồi anh chưa từng ở cùng em như thế.

Cô khẽ nhủ thầm, khoe môi hơi nhếch lên thành một nụ cười nhẹ tựa như không, đôi mắt sáng sủa ánh nước kia tựa như ẩn chứa vẻ u sầu chẳng thể xua tan.

Cô thế này thật sự đẹp đến mức nao lòng.

Sơn Tùng ngẩn ra, chỉ thấy lồng ngực như quặn thắt lại, chột đau xót vô vàn.

Nhưng nghĩ đến việc cô gái trước mắt giỏi dùng những thủ đoạn này thì anh lại lập tức tỉnh táo.

Cô gái này đẹp thì có đẹp, nhưng lòng dạ lại không hề đơn giản.

Anh cười như không cười nhìn cô một cái, lưỡi nhấc vờn vai choàng lên thành ghế, phản rượu vang đỏ trong chiếc ly thủy tinh cổ cao chao nghiêng, tựa như vận mệnh, khiến người ta khó mà nắm bắt.

- Nhớ tôi à?

Nhớ cái con khi.

Tô Diễm Diễm gạt đầu, đột nhiên ra vẻ từ ái cúi đầu xoa bụng của mình, ánh mắt dịu dàng như nước.

- Dạ, con của chúng mình cũng thế.

- Con à, con cũng nhớ ba lắm đúng không?

Xoảng.

Ly rượu rơi xuống đất vỡ tan tành.

-...

Trong lòng Tô - Lập chí làm ảnh hậu - Diễm Diễm trầm tư.

Ha ha, không ngờ chứ gì ~

**

Trong nhà tắm.

Một cô gái đứng trước bồn rửa mặt.

Cô dựa lưng lên thành bồn, mái tóc xoắn màu đen xoắn xuống che hết nửa gương mặt, dưới ánh đèn nhấp nhem thế này, dáng người bốc lửa của cô được tôn lên rõ ràng trong chiếc váy bó sát người kia.

Cảnh này mà có thêm một điều thuốc dành cho nữ kẹp giữa ngón tay nữa thì tuyệt vời biết mấy.

Tô Diễm Diễm cũng muốn lắm, tiếc là cô không biết hút.

Cô khoan thai tháo đôi cao gót dưới chân ra, gương mặt xinh đẹp bình tĩnh vô cùng.

[Cảm hóa anh ta, nghĩ cách bình an vượt qua kỳ hạn trong kịch bản, hoặc là sẽ bị giết chết.]

Tô Diễm Diễm im lặng một lúc.

Hình như cả hai lựa chọn này đều không dễ chút nào.

- Vậy đằng ấy nói xem anh ta có tin không? Chuyện đùa con ấy.

[Theo lý thuyết thì vì nơi này chỉ là một thế giới phở bán, kịch bản có rất nhiều lỗ hổng. Cô có thể cho thêm những thứ không có trong kịch bản.]

[Tốt bụng nhắc nhở, chú ý đúng mực. Nếu như phá hỏng trật tự của nơi này thì cô sẽ mãi mãi không thể quay về đây.]

-... Tuy rằng tôi chẳng có lý tưởng sống vĩ đại gì, nhưng tôi không muốn chết dở hơi như thế, à không đúng, tôi còn chưa giành được giải ảnh hậu nữa.

[...Chỉ cần cô không ngu ngốc quá mức thì sẽ không ngòm sớm thế đâu. Yên tâm đi, trong lúc mấu chốt bản hệ thống sẽ giúp cô.]

-... Cảm ơn đằng ấy nhé.

[Chẳng qua thế giới phở bán thì vẫn là thế giới, không thể xảy ra chuyện áp đặt trí nhớ được. Lúc cô đề cập đến những việc nằm ngoài kịch bản thì trong đầu anh ta sẽ sinh ra một loại ám thị, nhưng phần chi tiết sống nào của hai người có thể đồng nhất hay không thì phải xem ý trời.]

[Tốt bụng nhắc thêm lần nữa, bây giờ ở trước mặt anh ta thì cô chẳng còn bao nhiêu uy tín nữa đâu.]

Tô Diễm Diễm nói thẳng không chút do dự:

- Tôi muốn xem kịch bản.

Hệ thống cũng đáp cái rẹt: [Không có đâu, đừng có mà mơ, hỏi lầm hỏi lớn (*)]

Tô Diễm Diễm:

-...

Bây giờ là thế kỷ bao nhiêu rồi, bây giờ đương nhiên phải lấy cái mạng làm trọng chứ!

[Trong tay tôi chỉ có đại cương kịch bản gốc thôi. Sau khi cô tới thì sẽ thuận theo tự nhiên mà phát triển, không ai tính ra được đoạn sau. Quan trọng là ở chính bản thân cô.]

Tô Diễm Diễm vẫn chưa hết hy vọng:

- Vậy ít nhất đằng ấy cũng phải cho tôi biết thiết lập của người này thế nào chứ? Làm nghề gì này? Giữa hai người bọn họ đã có chuyện gì chẳng hạn? Đằng ấy không nói rõ thì làm sao mà tôi biết mình có bị hớ hay không.

Hệ thống im lặng hồi lâu mới phun ra hai chữ.

[... Ặc Ặc.]

-...

Được rồi, Tô Diễm Diễm hiểu rồi.

Nói đến cùng thì chính là một chữ: Diễn!

Diễn vai một cô nàng biết hối cải, quay đầu là bờ, diễn tới khi anh ta tin là thật mới thôi.

Cô nhìn cô gái xinh đẹp với mái tóc đen mượt và bờ môi đỏ mọng nọ, vỗ mặt thật mạnh, cổ dần con sợ hãi trong lòng xuống, mỉm cười thật tự tin.

Diễn kịch là nghề của cô mà.

[Tốt bụng nhắc nhở, kịch bản gốc lúc nữ chính chết là ở trên bàn com, trên người cắm rất nhiều dao. Kí chủ cô hãy cố lên nhé!]

-...

Nụ cười trên mặt Tô Diễm Diễm cứng lại.

Rất cuộc nhờ đâu mà loại MV kiểu này qua được cửa xét duyệt vậy! Không khoa học chút nào.

[Vì nó đẹp.]

Cái đậu xanh rau má!

....

Một hồi lâu sau, Tô Diễm Diễm sờ lên cái bụng bằng phẳng của mình, nom nớp nói:

- Cục cưng à, nhờ cả vào con đấy.

*

Chín giờ tối.

Bữa tối với ánh nến khi nãy đã được dọn xuống, người hầu cũng đã lui xuống, cả biệt thự to thế này chỉ còn lại Sơn Tùng và Tô Diễm Diễm.

Tô Diễm Diễm đi về phía phòng ngủ thì thấy Sơn Tùng đang ngồi trên sô pha hút thuốc.

Đôi chân dài của anh gác lên chiếc sô pha bằng da thật, áo sơ mi đã bung hai chiếc cúc trên, cravat bị tháo ra vắt ở một bên, tư thế lười nhác nhưng vẫn không kém phần ưu nhã.

Dường như anh đang nghĩ gì đó nên nhú mày thật chặt.

Anh đốt thuốc nhưng chỉ kẹp trên tay chứ không hề hút, tàn thuốc rơi vãi trên người, nhưng anh lại không hề phát hiện.

Mãi cho đến khi cửa phòng ngủ mở ra thì anh mới giật mình tỉnh người lại.

Nhìn bộ quần áo Tô Diễm Diễm đang mặc trên người, rõ ràng trên mặt anh có vẻ khá ngạc nhiên.

- Em..

Lúc này Tô Diễm Diễm đã tẩy đi lớp trang điểm trên mặt, rõ ràng là đã tắm rửa xong.

Cô mặc một chiếc váy ngủ trắng tinh, rộng thùng thình khoan thai đi xuống, tựa như một vị phu nhân tuyệt trần. Màu trắng ấy cứ như sắc màu thuần khiết nhất trên đời này, khiến kẻ vốn đã quen với u ám như bản như anh nhất thời luống cuống không biết làm sao.

Tô Diễm Diễm đã đoán trước là anh sẽ có phản ứng như thế, không khỏi thầm kiêu ngạo ưỡn cao lồng ngực.

Vì sao nàng hoàng hậu trong truyện ngàn lẻ một đêm có thể sống lâu như thế, không phải là dựa vào bản lĩnh mỗi ngày kể một câu chuyện sao!

Quay đầu là bờ, cứ bắt đầu từ cách ăn mặc vậy!

Rực rỡ lâu rồi, thi thoảng cũng phải trong sáng nhẹ nhàng một lần chứ!

- Anh ăn trái cây không?

Cô dè dặt cất lời, vén mái tóc lững ra sau vành tai, để lộ chiếc cổ thon dài. Sai bước đi thẳng tới phòng bếp trong nhà.

Cô đi chân trần trên mặt thảm, bàn chân trắng nõn và nền thảm sạm màu tạo thành ảnh hưởng thị giác cực cao. Sơn Tùng nhìn chăm chăm vào dấu chân lờ mờ trên thảm, ánh mắt dần trở nên u tối.

Thật muốn tóm lấy, muốn bắt đến, muốn siết trong tay, là của anh, tất cả đều là của anh..

- A!

Tô Diễm Diễm giật mình la lên, toàn thân đột nhiên mất khống chế, sau đó lại dùng một tư thế quái dị ngã vào trong một vòng tay chẳng lấy gì làm êm ái.

Hô hấp nặng nề của đàn ông phả lên cổ, mùi hương lạ lẫm lập tức bao trùm lấy cổ!

- Em muốn đi đâu đấy?

Bồ tiên sư!

Tô Diễm Diễm thật không ngờ ham muốn chiếm giữ của anh lại dữ dội như thế! Cô chỉ cố ý lượn một vòng trước mặt anh, vốn còn định kiểm chút cảm

giác tồn tại, nào ngờ người này lại tóm lấy cổ chân kéo cô xuống thế này!

- Em muốn đi đâu thế? Hừm?

Anh khẽ cọ đỉnh đầu của Tô Diễm Diễm, hô hấp nóng rẫy phả ra sau tai, Tô Diễm Diễm lập tức cảm thấy gai ốc nổi đầy người.

Nghe giọng điệu ngày càng quẩn quít dai dẳng của anh, chuông cảnh giác trong đầu Tô Diễm Diễm lập tức réo ỉnh ỏi.

-... Con nó đói bụng rồi.

Cô lúng túng nhếch môi, vốn định lên đẩy anh ra, nào ngờ lại bị anh tóm lấy bàn tay kéo cô lại gần hơn.

Son Tùng dựa lưng trên ghế, Tô Diễm Diễm thì bị anh kéo ghì vào lồng ngực, một tay ôm choàng lấy cô, tay còn lại thì nắm chặt chân cô.

- Bắt được em rồi.

Anh liếm môi, lộ ra nụ cười xấu xa đầy ác ý.

-...

Đệt mợ.

(*) câu gốc là ái địch tự sát, tái vấn cung đường: Là một câu nói thuộc dạng ngôn ngữ mạng, thể hiện về bức dọc không muốn trả lời câu hỏi của ai đó.

Bạn đang đọc truyện *[Fanfic Sơn Tùng M-TP] Nam Chính Cứ Luôn Muốn Giết Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Kế hoạch trả thù (2)

Anh xem như thỏa lòng, Tô Diễm Diễm lại không thể không gặp người để phối hợp với anh. Cô nằm gọn trong lòng anh, nhìn khuôn mặt gần trong gang tấc kia, cảm thấy hồi hận đến mức xanh hết cả ruột.

Son Tùng có thể nhanh chóng trở thành ngôi sao cực hot như thế, một phần là nhờ vào thực lực, nhưng không thể không kể đến ngoại hình của anh.

Tô Diễm Diễm thích trai đẹp, nhưng đây không có nghĩa là cô có thể mù quáng đến mức không màng an nguy bản thân! Dù chẳng rõ mình có thể bị chết trong thế giới được gọi là phở bản này hay không, nhưng cô cũng không muốn tự dung lại bị đâm một nhát đầu.

À không, nghe nói là rất nhiều nhát mới đúng.

- Thôi nào, em không đi đâu hết. Em chỉ muốn bổ sung chút dinh dưỡng cho con của chúng ta thôi mà. Cầm nang mang thai cũng có nói phải ăn nhiều trái cây để giữ cân bằng dinh dưỡng ... Buồng em ra một chút nhé? Anh làm thế sẽ đẻ lên con của mình đấy.

Vừa lời cầm nang mang thai ra thì quả nhiên anh lập tức chần chừ ngay.

Cô thử kéo nhẹ tay Son Tùng một chút, anh cũng không hề cự lại.

Tô Diễm Diễm thở phào nhẹ nhõm một hơi, nào ngờ còn chưa thở phào xong thì anh bỗng giơ tay vén tóc cô lên, đầu ngón tay vuốt nhẹ lên đôi má của cô, bàn tay đang nắm chân cô cũng buông lỏng, sau đó lại men theo làn váy, vuốt nhẹ lên trên.

Tô Diễm Diễm lập tức cứng người, bên tai truyền tới một tiếng cười khê chứa đầy hàm ý.

Vành tai của cô đỏ lên, nhưng trong lòng lại lạnh buốt.

Ông trời ơi, trời đất chứng giám cho tấm lòng chung thủy của cô đối với nhân dân tệt! Vừa mới tới đã cho cô một kịch bản cầm trẻ em thế này, có phải là không ổn lắm hay không?

Nhưng cô không thể rút rề được, không thể lòi đuôi được. Lúc này cô đang vào vai người yêu của anh mà.

Nhiệt độ của đàn ông truyền tới thông qua lòng bàn tay, giống như đang bị dung nham thiêu đốt vậy, cuối cùng dừng trên đầu gối của cô.

Bàn tay anh phủ lên đầu gối cô, khê siết lại, như thể một khi Tô Diễm Diễm muốn chạy trốn thì anh sẽ lập tức bóp nát nó vậy.

Hồ hấp của người ấy phả lên má cô. Khoảng cách giữa hai người gần đến mức có thể nghe rõ tiếng tim đập của nhau.

Ngồi trong lòng mà vẫn không loạn! Tô Diễm Diễm thật sự muốn vỗ tay hoan hô mình.

Son Tùng nhìn cô, cô cùng nhìn lại bằng ánh mắt chứa chan tình cảm, thậm chí còn hơn cả thế nữa.

Đánh thì đánh không lại anh, mặt mũi có là gì đâu, giữ mạng mới quan trọng! Một khi Tô Diễm Diễm đã không cần mặt mũi nữa thì ngay cả chính cô cũng phải sợ mình luôn!

...

Quả nhiên, sau khi hai người giữ nguyên động tác này thâm tình nhìn nhau thật lâu, cuối cùng Son Tùng là người chịu thua trước.

Anh ho nhẹ một tiếng, dời tầm mắt đi, khẽ kháng cự cảm lên đỉnh đầu cô. Một tia cảm xúc không rõ chợt lóe lên trong ánh mắt anh.

- ... Từ khi nào thế?

- Há?

- Con của chúng ta ấy.

Anh nhấn mạnh hai chữ “chúng ta”.

Trong lòng Tô Diễm Diễm thâm cười to.

Đương nhiên là do tôi vừa bịa ra rồi.

*

- Chuyện khi nào thế? Tại sao em không nói cho anh biết?

Anh hôn lên trán Tô Diễm Diễm. Rõ ràng động tác cực kỳ nhẹ nhàng, nhưng khiến cô cảm thấy lạnh lẽo, giống như bị lưỡi rắn liếm qua vậy, khiến người ta thấy không rét mà run.

Trực giác nói cho Tô Diễm Diễm biết rằng, e là câu hỏi của anh không đơn giản như vậy.

Một tia sáng lóe lên trong đầu, Tô Diễm Diễm lập tức tỉnh táo lại.

Anh ra chiều thân mật như thế này, chắc hẳn trong lòng vẫn còn chưa tin chuyện có thai rồi.

Hoặc cũng có thể là anh tin sự tồn tại của đứa bé, nhưng lại hoài nghi thân thể của nó.

Cái trước thì còn đỡ, nếu là cái sau... Thì đúng là khiến người ta đau đầu mà.

- Anh không nhớ à?

Cô cười duyên liếc anh một cái, vươn tay ôm lấy cổ anh, ghé sát vào bên tai anh nỉ non, như thể đang xấu hổ lắm vậy.

Son Tùng thấy thế thì khẽ nhếch môi, nhẹ nhàng nâng cằm cô lên.

- Ồ? Thế thì em nói thử xem, tôi nên nhớ cái gì đây?

Bổ tiên sư! Sao tôi biết anh nên nhớ cái gì chứ hả?! Hôm nay tôi chỉ mới vừa tới đây thôi đấy nhé!

Tô Diễm Diễm hừ lạnh, đẩy ngực anh một cái.

Eh, không đẩy được.

May mà cô phản xạ nhanh, cho dù lỡ tay, nhưng về ngạo kiều lãnh diễm cũng rất đạt chuẩn.

- Không nhớ được chuyện mình làm thì anh còn đến tìm em làm gì hả?!

- Chuyện tôi làm? Ah... Chuyện tôi từng làm ấy à?!

Không biết là câu nào chọc giận Son Tùng mà anh bỗng phát khùng. Tức giận niết chặt cằm của Tô Diễm Diễm, bắt cô phải ngẩng đầu lên, mà cô thì căn bản không kịp đề phòng!

- A... A... Thả...

Sắp tắt thở rồi đây này!!!

- Chuyện mà cô Tô làm còn nhiều hơn cả tôi ấy chứ! Sao mà tôi biết rõ là chuyện nào được chứ? Hừm? Triệu Tiền Tôn Lý, Chu Ngô Trịnh Vương, cô Tô nói xem là chuyện nào đây...

Anh hung ác trừng mắt, tay bóp chặt tới mức gần như không chút lưu tình, gương mặt điển trai trở nên vặn vẹo vì tức giận, sau đó thốt nhiên lại trở nên bình tĩnh lại.

Chất lỏng ướt át chậm rãi lướt qua đầu ngón tay anh, len qua kẽ tay rơi xuống áo sơ mi, biến thành từng đóa hoa nở rộ.

Tô Diễm Diễm khóc.

Lặng lẽ nhưng lại giống như đóa hoa lê trong mưa, đôi mắt trống rỗng ngơ ngác nhìn trần nhà, nước mắt trong veo chậm rãi rơi xuống lòng bàn tay anh, khiến nó trở nên nóng rẫy.

Son Tùng khựng lại, bắt giắc nhẹ tay lại, trong lòng không khỏi sinh ra cảm giác áy náy.

Dù biết rõ đây là chiêu trò của cô, nhưng lần nào anh cũng đều mềm lòng chùn tay.

- Diễm Diễm...

- Khụ... Khụ khụ...

Tô Diễm Diễm quật cường quay đầu sang chỗ khác, mặc kệ anh.

Cô đẩy tay Son Tùng ra, ôm cổ mình ho khan một lúc.

- ...

Hai người đều lặng đi, không khí nhất thời trở nên gượng gạo.

Son Tùng cho rằng cô đang tức giận, nhưng không biết rằng thật ra cô đã ổn hơn nhiều rồi, lúc trước chỉ là cố ý ho thôi, bây giờ trong lòng đang lật kịch bản tìm chiêu ứng đối.

Kỷ nghỉ hè năm ngoái có một bộ phim nào rất hot tên “Tôi yêu anh ấy anh ấy yêu cô ấy cô ấy lại yêu tôi”. Nội dung thế nào nhỉ? Tập 138, phân cảnh thứ ba, đoạn nam chính hiểu lầm cho rằng nữ chính cũng yêu nữ phụ...

Tô Diễm Diễm hít vào một hơi thật sâu.

...

- Diễm Diễm

- Son... Tùng...

Đậu... Đây là lần đầu tiên cô gọi tên anh kể từ khi xuyên việt tới giờ, suýt nữa thì căng thẳng tới mức cắn trúng lưỡi.

Nhưng rõ ràng, chút sơ suất ấy bị anh hiểu nhầm thành cảm xúc bất ổn.

- Anh là đồ khốn!

Tô Diễm Diễm làm bộ gờ tay lên, nhưng không ngờ anh chẳng hề né tránh. Một bàn tay vung tới, ‘chát’ một tiếng khiến cả hai đều ngẩn ra.

Không biết là do Tô Diễm Diễm đánh mạnh hay là do đối phương da mỏng mà khóe miệng lại hơi sưng lên.

Tô Diễm Diễm ngu người nhìn cảm xúc trong mắt của đối phương lại bắt đầu trở nên dūr dơi.

Ô hô, hình như làm quá trớn rồi.

Tô Diễm Diễm thoáng chột dạ, nhưng cô hiểu rõ, càng là những lúc thế này thì lại càng thử thách diễn xuất của mình hơn.

Cô nhìn Son Tùng với vẻ áy náy, biểu cảm đau lòng và hối hận lộ rõ trên mặt một lúc. Cô thử gờ tay tên, cuối cùng lúc sắp chạm tới thì lại rút về, lòng như đã chết.

Chút mong chờ khó lắm mới dấy lên trong mắt anh lại tan biến từng chút một, cuối cùng tối sầm lại.

Cô đánh mặt lại, dường như thật sự nổi giận. Nhưng lúc cúi đầu lại vô tình để lộ vẻ đau xót.

Một chút cảm xúc đó ánh vào mắt, không hiểu sao lại khiến lòng anh xúc động. Con giận bùng lên trong lòng vì bị đánh đột nhiên đã nguôi đi quá nửa, thay vào đó là từng con đặng chất dần dần lan tràn.

Cứ luôn là thế, rõ ràng họ yêu nhau, nhưng lại liên tục làm tổn thương nhau...

- Em đi đi.

- Nếu anh không tin em thì thôi.

Tô Diễm Diễm giãy dụa đứng dậy khỏi vòng tay của Sơn Tùng, bóng dáng có phần quạnh quẽ.

Nhưng thực tế thì trong đầu cô đã nhảy tới kịch bản nào đó của Quỳnh Dao luôn rồi.

Diễn cảnh khổ tình, đây là cảnh khổ tình! Cô mặc niệm trong lòng, lệ tuôn thành dòng.

Giống như sợ Sơn Tùng sau lưng mình không nhìn thấy, cô còn giơ tay lau nước mắt đầy tức giận, cuối cùng còn xoa phần bụng bằng phẳng của mình, cúi đầu một góc bốn mươi lăm độ nhìn xuống đất, biểu cảm vô cùng quyết tuyệt.

- Em sẽ sinh nó ra, em cũng sẽ nuôi nó lớn khôn.

- Coi như chưa từng có người cha như anh...

Tô Diễm Diễm còn chưa dứt lời thì đã bị kéo lại ôm chăm lấy.

- Ừm...

Anh hôn dồn dập lên mặt cô, như muốn trút hết con giận trong lòng. Hai tay ôm chặt lấy eo cô, như thể muốn ép chặt cô hòa vào thân thể của mình.

Trán, chóp mũi, má... Cuối cùng là đôi môi đỏ mọng kia. Anh hôn liếm từng chút một, cuối cùng cắn mạnh vào môi cô, hô hấp hỗn loạn bị giam lại giữa môi và lưỡi.

Cô như tan chảy trong vòng tay nóng bỏng của anh. Vô bọc mạnh mẽ kia cơ hồ bị đánh tan ngay lập tức, hoàn toàn chẳng có chút sức phản kháng nào.

Anh gầm nhẹ. Tức giận, không cam lòng, oán hận, tất cả những cảm xúc bị chôn giấu dưới đáy lòng đều tuôn trào ngay lúc này, cuối cùng biến thành lời nguyên quán quýt trên môi.

Sơn Tùng nói:

- Em – đừng – hòng!

Tô Diễm Diễm: Đậu xanh, nụ hôn đầu tiên của tôi!

Màn kịch ngắn của tác giả:

Khán giả: Nghe bảo lần đầu tiên ai đó bị hôn thì bị hôn tới mức nhũn giò luôn phờ hôn?

Tô Diễm Diễm: ... Im đi!

Bạn đang đọc truyện *[Fanfic Sơn Tùng M-TP] Nam Chính Cứ Luôn Muốn Giết Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Kế hoạch trả thù (3)

Một đêm mưa thu, gối mộng êm đềm.

Tô Diễm Diễm ngủ không được ngon cho lắm. Dù cho là ai đi nữa thì e cũng sẽ không ngủ được khi bên cạnh lại có một kẻ có ý đồ gây rối với mình.

Nhưng mà đúng là cô đã ngủ thật.

Thậm chí còn nằm mơ nữa.

Cảnh trong mơ rất lộn xộn, giống như vũ trụ thuở sơ khai. Rõ ràng chỉ có mình cô, nhưng lại có một giọng nói vang vọng bên tai mãi không ngừng:

“Hãy quên đi.”

“Chạy ngay đi.”

... Chạy ngay đi trước khi mọi điều dần dần tồi tệ hơn. Chạy ngay đi trước khi lòng hận thù cuộn cuộn từng cơn...

Chạy ngay, chạy ngay...

Chạy đi!

“!!!”

Tô Diễm Diễm giật mình bừng tỉnh, thở dốc liên tục. Kết quả cô còn chưa kịp định thần, vừa nghiêng đầu lại thì đã nhìn thấy một đôi mắt lẳng lẳng nhìn chăm chăm vào mình giữa đêm thâu. Cách đó không xa lại có một tia sáng bạc lóe lên...

- Ahhhhhh!!!

“Tách” một tiếng, ngọn đèn được bật lên, chiếu sáng một góc đầu giường.

Cô cuống quýt chống cả tay chân ngồi dậy trên giường, gương mặt đầy vẻ hoảng loạn, một tay còn đặt trên công tắc đầu giường, há miệng thở hổn hển.

Son Tùng vẫn giữ nguyên tư thế kia, một tay chống má nằm nghiêng bên cạnh, lẳng lẳng nhìn cô.

Ánh đèn nhấp nhem hắt lên những sợi tóc rũ xuống trán, lướt qua chiếc mũi cao thẳng, để lại bóng mờ. Ánh mắt anh sâu thẳm lại chứa đầy hàm ý, cũng không biết rốt cục đã nhìn như thế bao lâu rồi nữa.

Anh đang cầm một con dao găm màu bạc xoay tròn trên tay. Ánh sáng phản quang mà Tô Diễm Diễm nhìn thấy lúc nãy đến từ chính con dao này.

Thấy Tô Diễm Diễm nhìn mình, anh không khỏi nhếch mép, nhìn chăm chăm vào Tô Diễm Diễm đang thở hổn hển, hờ hững đến mức như đang nhìn một vật chết vậy.

Mất hết hứng thú.

Dao găm tung lên không trung rồi lại rơi xuống.

...

Tô Diễm Diễm bất giác sờ hết cả gai ốc.

Cô không chắc rốt cuộc trong cái MV trời đánh kia có cảnh này hay không, nhưng rõ ràng đây lại là một thời khắc sống còn nữa.

... Bồ tiên sư! Biên kịch này đúng là nhân tài mà.

Cô bình tĩnh liếc nhìn con dao găm có khi suýt chút nữa đã trở thành hung khí kia, nom nớp nuốt nước bọt.

Bầu không khí dần trở nên căng thẳng.

Đúng lúc ngay cả hệ thống cũng cho rằng cô suýt nữa không chịu nổi vì phải đối mặt với bạo lực thì Tô Diễm Diễm bỗng “híc” một tiếng, nhào vào lòng Son Tùng.

- Hu hu hu, ông xã ơi, người ta mới gặp ác mộng đó! Anh cầm dao tới bảo vệ em với con mình đúng không? Anh tốt quá đi hà hu hu hu!

Cú bổ nhào đầy bất ngờ, không biết nặng nhẹ như một con gấu vậy. Nhất là nghe thấy câu nói dờ dờ ương ương này của cô, tay Son Tùng khẽ run lên một cái, dao găm rớt cái “bộp” xuống giường.

Son Tùng:

- ...

Shhh, anh cảm thấy cảm mình nhói nhói.

Nhưng Tô Diễm Diễm như thể hoàn toàn không cảm giác ra được anh đang cứng người, biến thân thành gấu Koala quấn chặt lấy người anh, ra sức chui vào lòng anh. Thậm chí trong lúc anh nhất thời sợ ý đã bị cô đẩy ngã ra giường luôn.

Hai người đổi vị trí cho nhau. Trong lúc rối ren, một cảm giác mềm mại chợt lướt qua trán, không khí bỗng trở nên mờ ám.

Tô Diễm Diễm đứng hình một giây, nhìn sắc mặt càng ngày càng đen sì của người nọ, trong đầu chợt nổ tung một tiếng, thầm kêu toi rồi!

Tô Diễm Diễm rất yêu quý cái mạng quèn của mình, lỡ rồi thì phải chơi tới bến, dứt khoát nằm luôn lên ngực anh không dám ngẩng đầu lên, khuỷu tay ép chặt lấy hai tay anh mạnh hơn.

- Hu hu hu người ta sợ lắm luôn...

- ...

Son Tùng ngơ ngác nhìn trần nhà hai giây. Sau khi cảm giác đau đớn trên cảm giác bớt thì rốt cục anh cũng tỉnh táo lại trước những hành vi bất thường của cô.

Thầm nghĩ chắc đây lại là trò gì mới của cô rồi.

- Ah.

Son Tùng hừ lạnh một tiếng, đang định đẩy cô ra thì ngực bỗng bị thôi cho một cú.

Không nặng không nhẹ, giống như con mèo nhỏ vậy.

Tô Diễm Diễm:

- Hu...

Hệ thống nhìn không nổi nữa: Đậu xanh...

...

Son Tùng không thể không thừa nhận rằng lúc nhìn khuôn mặt say ngủ của cô, có một khoảnh khắc nào đó, anh rất muốn dùng một cách khác để giữ cô lại vĩnh viễn bên mình. Cứ im lặng như thế mãi mãi...

Mũi dao màu bạc dần dần dòi xuống từ trên gương mặt tinh xảo của cô. Chiếc cổ thiên nga từng khiến anh chết mê chết mệt đang để lộ ra trước mặt anh không chút đề phòng.

Tô Diễm Diễm “ưm” một tiếng, nhưng không có dấu hiệu tỉnh lại. Từng sợi tóc đen bóng trượt xuống theo động tác của cô, rồi rạc rơi xuống trên lưỡi dao, tạo ra một khung cảnh tuyệt đẹp.

Mũi dao chỉ cách làn da có mấy millimet mà thôi. Chỉ cần anh ấn mạnh một cái, từng đóa hoa đỏ như máu sẽ nở rộ trên chiếc giường này.

Nhưng cuối cùng anh vẫn không kịp ra tay.

Trong lúc ngắn ngủi, cô bỗng bất an giãy dụa. Anh thu dao găm lại theo phản xạ, sau cùng mới chợt ý thức được mình vừa làm gì.

Son Tùng cười giấu bản thân. Thì ra sâu trong tiềm thức, anh vẫn không nỡ xuống tay.

- ...

Anh nghiêng người chống tay nhìn người phụ nữ nằm bên cạnh, chơi đùa với dao găm trong tay. Cảm xúc bạo ngược mãi mà vẫn không thể dẫn xuống được.

Rốt cuộc tôi phải đối xử với em như thế nào đây?

...

Trước khi anh nghĩ ra một lý do thì Tô Diễm Diễm đã tỉnh lại.

Hơn nữa cô còn nhìn thấy con dao găm trong tay anh.

Bất ngờ là anh lại chẳng hề tỏ ra bối rối chút nào cả.

Anh không hề lơ đãng gì trong bữa tối, anh cũng khinh thường dùng loại thủ đoạn này. Cho nên Tô Diễm Diễm tỉnh lại lúc nửa đêm cũng không có gì lạ cả.

Còn việc đối phương sẽ có phản ứng gì khi nhìn thấy hành vi của anh lúc này thì lại không nằm trong phạm vi cân nhắc của anh.

Thậm chí anh còn ác ý muốn nhìn thấy vẻ mặt sợ hãi của cô.

Bị người mình yêu nhất phản bội, bị người thân thiết nhất tổn thương, giống như những gì mà anh đã từng trải qua vậy. Anh muốn nhìn thấy vẻ tức giận và

oán hận trong mắt cô, thậm chí càng nhiều càng tốt...

Nhưng bất ngờ thay, cô lại làm như không hề trông thấy gì hết, nhất quyết nhào tới.

Không, cô nhìn thấy chứ, nhưng cổ tình nói thành đó là vũ khí mà anh dùng để bảo vệ cô.

Lời nói dối vụng về biết bao.

Chẳng qua là cố lấy lòng để khỏi bị giết chết mà thôi.

Nhưng Sơn Tùng lại không thể không thừa nhận rằng mình đã mềm lòng khi nghe những lời cô nói.

Anh đã sắp quên mất lần trước Tô Diễm Diễm làm nũng với anh là khi nào rồi.

Chỉ biết rằng không rõ bắt đầu từ khi nào, dường như có một bức tường vô hình ngăn cách giữa hai người, khiến họ dần xa cách nhau. Anh chỉ có thể trơ mắt nhìn cô lén lút qua lại với những gã khác, cũng trở nên hờ hững hơn.

Anh từng thấy Tô Diễm Diễm xử lý chu toàn thế nào trước mặt những người người đàn ông kia. Anh cũng sợ rằng ngày nào đó mình cũng sẽ bị cô vô tình vứt bỏ.

Nhưng bây giờ hình như có thứ gì đó đang thay đổi.

Nhất là cú đâm vào ngực khi nãy, nhẹ nhàng lại có phần oán trách, nhưng không khỏi khiến anh nhớ lại quãng thời gian niên thiếu lúc hai người vừa yêu nhau.

Khi đó cô chỉ là một thiếu nữ ngây thơ lãng mạn, không biết phấn son điểm trang lòe loẹt, không biết mang giày cao gót, thậm chí ăn mặc cũng khá quê mùa. Đương nhiên, anh cũng chẳng tốt hơn là bao.

Lúc hai người ở bên nhau, thỉnh thoảng lại đi xem phim, nhưng phần lớn buổi hẹn đều là ở trong công viên. Hẹn hò thời đó cũng không cần nhà hàng cao cấp cỡ nào hay là quà cáp đắt giá bao nhiêu. Cứ như chỉ cần hai người ngồi bên nhau là đã đủ hạnh phúc rồi. Họ...

Tại sao họ lại đến nước này chứ?

- ... Buông ra.

Anh cố gắng kiềm chế cơn nóng giận trong lòng, giọng nói run run.

Con dao đang ở ngay dưới giường!

Suy nghĩ này cứ bám chặt trong đầu anh, không thể xua đi được.

Nhặt lên đi.

Nhặt lên đi...

Sơn Tùng hít vào một hơi thật sâu, gian nan đẩy Tô Diễm Diễm trên người mình ra. Cô bỗng ôm lấy anh chặt hơn.

- Em không buông. Em không muốn ở một mình đâu. Em muốn ở cùng với anh! Anh lại muốn bỏ rơi em nữa sao?

Bớt giận đi. Đừng tưởng cô không thấy anh đang định nhặt con dao nhé! Có điên ấy mà buông ra!

- Diễm Diễm ngoan, mau đứng lên nào. Em đi ra ngoài đi...

Đi ngay, rời khỏi nơi này.

Đáp lại anh là một cái ôm siết thật mạnh.

- Nghe lời anh. Mặc áo khoác vào, ra ngay đi. Chìa khóa ở trong túi giày, em thích lái chiếc xe nào trong gara cũng được, nhé? Đi ngay...

Nói đến câu cuối cùng, anh gần như là gằm nhẹ thành lời, móng tay bấm vào trong thịt, cảm giác đau đớn rõ rệt truyền tới từ lòng bàn tay.

Đi ngay, nếu không rất có thể anh sẽ không chịu nổi...

- ... Sơn Tùng, đừng bỏ lại em một mình được không anh?

Cô bỗng hạ giọng nói, đầu đó có tiếng nghẹn ngào bật khóc.

Giống như lời ní non bên tai, hoặc như một tiếng thở dài xa xăm. Trái tim chợt nhói đau, như thể bị một bàn tay nào đó siết chặt lấy, đau đớn rõ ràng hơn

bao giờ hết.

- ...

Trong bóng đêm, anh cảm nhận được thân thể mềm mại áp áp kia, nghe tiếng khóc lóc nỉ non của cô vang lên bên tai, kể về cảm giác cô độc, bất lực xen lẫn sợ hãi trong giấc mơ... Anh cảm thấy cổ họng mình đắng chát.

- Điềm Điềm... Em điên rồi.

Tôi từng muốn thả em đi, nhưng em lại không muốn.

- Em điên rồi Điềm Điềm...

Không, là anh đấy.

Tô Điềm Điềm rũ mắt xuống, đè nén nỗi khó chịu dưới đáy lòng vì hành vi quá mức thân thiết này.

...

Sự thật đã chứng minh, thiết lập bông hoa trắng quả rất hữu dụng. Tô Điềm Điềm có thể cảm nhận rõ ràng đêm nay cảm xúc lên xuống của Sơn Tùng khá lớn.

Cũng không biết khi nào thì cái gọi là phó bản này mới kết thúc đây.

Tô Điềm Điềm thở dài. Đêm nay cô đã hy sinh quá lớn rồi.

Phải biết rằng từ khi vào nghề tới nay, cô chưa từng diễn cảnh thân mật tới mức này... Có rất nhiều người từng tìm tới cô vì khuôn mặt này, nhưng cuối cùng tất cả đều bị cô tổng cổ ra ngoài hết.

Haizzz, giỏi quá cũng khó sống.

- Đúng thế, em điên rồi, Sơn Tùng.

Cô nhẹ giọng hòa theo, dường như mọi lời nỉ non đều bị nhuộm đậm hương vị mờ ám trong đêm tối.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, giọng điệu triền miên kia lại bỗng trở nên hờ hững.

- Tất cả là do anh đấy.

Bởi vì cái MV mắc dịch của anh đấy, nếu không thì sao tôi lại thăm tới nước này chứ! Tô Điềm Điềm thầm nghĩ, cô nghiêng rãnh, vẻ mặt càng lạnh lẽo hơn.

Sơn Tùng lại hít sâu một hơi.

Có lẽ Tô Điềm Điềm sẽ không bao giờ biết rằng câu nói đó khiến anh rung động tới mức nào.

...

Tình cảm quay cuồng không ngớt, bồi hồi giữa yêu và hận. Giờ khắc này chỉ có người trong lòng mình là sự tồn tại chân thật nhất.

Cuối cùng, anh vươn tay cầm lấy bàn tay cô đặt trước ngực mình, thở thật dài. Một nụ hôn gần như thành kính chạm vào mái tóc cô.

- Anh cũng thế.

Yêu hận vì em, điên cuồng cũng vì em.

Khoảnh khắc ấy, anh chỉ cảm thấy dường như ngực mình bị xé toạc, có thứ gì đó khác hẳn phá tan thể xác thù hận, dần dần chui ra.

...

Anh từ từ thu tay lại, sau đó ôm lấy người trong lòng mình, vùi đầu vào mái tóc của cô, vuốt nhẹ lên lưng cô.

- ... Ngủ đi, cô bé của anh. Xin lỗi, anh làm em sợ à?

Tô Điềm Điềm im lặng một lúc, siết chặt góc chăn:

- Liệu em có gặp ác mộng nữa không?

Lời ngảm: Bỏ nhà anh nửa đêm có khi nào lại đi mài dao soát nữa không thể?

Son Tùng lác đầu:

- Có anh đây. Có anh ở đây rồi, Diễm Diễm.

Anh ôm ghì lấy cô, như một con cá giữa dòng sông khô cạn.

P/S: Nhóm dịch đã dịch full bộ truyện. Truyện sẽ được đăng với tiến độ đều đặn và nhanh nhất nha, các bạn độc giả hãy ủng hộ tụi mình nhé ^^!

Bạn đang đọc truyện [Fanfic *Son Tùng M-TP*] *Nam Chính Cứ Luôn Muốn Giết Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Kế hoạch trả thù (4)

Tất cả đàn ông đều là đồ lừa đảo!

Tất cả!

[Cảnh cáo kí chủ. Hôm qua có người gửi tin nhắn gạ tình cho cô, bị nam chính phát hiện. Cô... Chúc cô may mắn.]

Tô Diễm Diễm đang nằm mơ mơ màng màng, đột nhiên trong đầu lại vang lên câu này khiến cô hoảng hồn giật bắn người.

Cô đang định hỏi xem cô nàng chung phòng Triệu Giai Giai mới sáng sớm lại nổi điên cái gì, nhưng ham muốn sống còn dữ dội lập tức khiến cô sức nhớ ra hoàn cảnh của bản thân lúc này.

Đây không phải khu phòng trọ cũ kỹ của cô, giờ đây cô vẫn đang bị nhốt trong thế giới phó bản kia.

Cô chứng lại hai giây, vờ vịt ra chiều vừa mới tỉnh giấc, nào ngờ vừa mở mắt ra đã trông thấy một đôi mắt đen nhánh.

Anh ngồi ở đầu giường, nhìn cô mỉm cười nhẹ như không, ánh mắt lạnh lùng và phức tạp hơn hẳn lúc trước. Toàn thân bị một luồng cảm xúc chán ghét bủa vây, tựa như người đã ôm chàng lấy cô liên tục thủ thiêm qua vốn chẳng phải là mình.

... Ôi đàn ông.

Không phải chỉ là một tin nhắn thôi sao. Mới thế mà đã nổi giận, chẳng trách không níu giữ được vợ mình, bình thường thế nào cũng có thói bạo hành gia đình đây!

Trong lòng Tô Diễm Diễm ghen khuấy, mà cô càng giận thì mặt lại càng dày.

Cô ra chiều không hay biết gì hết, vừa thấy rõ người trước mặt là anh thì lập tức neho mắt cười tươi, xáp đến ôm mặt anh hôn cái chụt.

- Chào buổi sáng nha ông xã!

Son Tùng rõ ràng cứng người lại một lúc:...

Tô Diễm Diễm vẫn cười tươi roi rói vô cùng ngây thơ. Khỏi cần nói nữa, cô gọi quen mồm rồi.

- Vừa thức dậy đã trông thấy anh thế này thật là tuyệt vời, em còn tưởng là anh lại đi mất rồi...

Cô bâu môi nói.

Son Tùng cười khẩy, chực mớ lời thì Tô Diễm Diễm đột nhiên í một tiếng, nhào thẳng vào trong lòng anh, trong đôi mắt hạnh đầy vẻ vui mừng khôn xiết.

- Con vừa đá em này. Xem ra con cũng muốn chào ba đấy!

-...

Son Tùng hít sâu một hơi, cổ nuốt bao lời định nói xuống.

Thấy anh vẫn đang mặt nằm rần đều không vào, Tô Diễm Diễm đang nghĩ xem nên giải quyết chuyện tin nhắn kia kiểu gì thì đột nhiên lại có tiếng chuông điện thoại kinh điển vang lên.

Son Tùng nghiêng người vội lấy chiếc điện thoại đặt trên tủ đầu giường, Tô Diễm Diễm cũng quay đầu tìm điện thoại của mình.

Son Tùng vỗ nhẹ đầu cô:

- Xuống nào, anh đi lấy đồ cái đã.

Tô Diễm Diễm buông tay:

-... Dạ.

Cũng không biết sau khi xem tin nhắn xong thì Son Tùng để điện thoại của cô ở đâu, tìm mãi vẫn không ra.

Chắc là anh đã tịch thu mất rồi.

Cô còn định xem thử rốt cuộc tin nhắn ấy viết gì nữa. Giờ chỉ có thể thờ dài mà thôi.

Muốn diễn tốt mấy vai người yêu khăng khít thế này đúng là khó thật, nhất là trong tình huống hoàn toàn không biết chút gì về quan hệ của cả hai người.

Nhưng hôm qua cô đã tranh thủ xem điện thoại rồi, nội dung tin nhắn các thứ trong máy của nguyên chủ sạch sẽ đến bất ngờ, có muốn điều tra thì cũng không biết nên bắt đầu từ đâu.

Nghĩ đến đây, Tô Diễm Diễm thờ dài, bên kia Son Tùng đã nghe điện thoại xong, khoác một tay lên vai cô, ngón tay vắn vít một lọn tóc của cô:

- Gia Quyền đấy à?

Tô Diễm Diễm ngẩn ra, Gia Quyền? Hình như cô đã nghe thấy cái tên này ở đâu rồi thì phải.

Son Tùng gọi điện thoại cũng chẳng buồn tránh cô, hình như đang bàn chuyện làm ăn với ai đó thì phải. Tô Diễm Diễm vênh tai nghe ngóng một lúc, sau cùng thất vọng phát hiện cô căn bản không hiểu gì hết.

...

Sau khi nghe điện thoại xong thì hành động hồi tội khi nấy cũng dịu bớt đi.

Không rõ Son Tùng đang nghĩ gì, mặt mày lạnh tanh ngồi im lướt di động. Tô Diễm Diễm tò mò muốn chết, nhưng không dám xáp đến xem.

-... Muốn ăn gì không?

Cô đứng dậy như không hề có việc gì, trên mặt hầy còn vương vẻ biếng nhác đầy quyến rũ khi vừa tỉnh dậy. Mái tóc mềm trượt qua bờ vai rũ xuống dưới vô cùng dịu hoặc, nhưng cô cứ như không hề nhận ra.

Son Tùng ngăm liếc cô một cái, hồi lâu sau mới phun ra một chữ:

- Em

???

Tô Diễm Diễm cứng người, mặt mày tái mét.

Mãi đến khi thấy rõ vẻ chế nhạo trong mắt đối phương thì cô mới vỡ lẽ ra là anh cố ý. Cô cười gượng hai tiếng, ra chiều thẹn thùng vuốt tóc:

- Chỉ giỏi nói linh tinh trước mặt con...

Son Tùng liếc cô đầy thâm ý, vén chần lên khoan thai đứng dậy, tiện tay cầm lấy thứ gì đó ném qua cho cô.

- Ý anh là nói điện thoại của em đấy. Cầm đi này.

Anh dùng một cái, đôi mắt nhìn chiếc váy dài kín cổng cao tường trên người cô, sau đó lại dời xuống chỗ bụng bằng phẳng của cô, cười giễu.

- Nếu như anh thật sự muốn...

- Hóa ra điện thoại ở chỗ anh hả...

Tô Diễm Diễm vội vàng cắt lời ngắt ngang câu nói của anh, xấu hổ cười gượng hai tiếng, luống cuống đón lấy điện thoại, không dám đối mặt với anh.

Ngoài mặt thì cô nhận lấy điện thoại rất bình tĩnh, nhưng trong lòng lại xoắn hết cả lên vì tin nhắn gạ tình nọ. Kết quả mở máy lên xem thì chỉ có vài tin nhắn quảng cáo của mấy hôm trước mà thôi.

Ờ? Gì thế này?

- Lê mẽ thế, không phải em muốn làm điểm tâm à?

Son Tùng cầm một bộ quần áo ném lên giường, sau đó quay người lại tựa ca tũ quần áo nhìn cô. Chiếc áo ngủ xốc xếch, thắt lưng lỏng lẻo, vạt áo mở rộng để lộ lồng ngực cường tráng của anh.

Tô Diễm Diễm vội tắt màn hình, ngẩng đầu lên mỉm cười thật tươi.

- Xong ngay đây.

... Anh ta đã xóa tin nhắn gạ tình kia rồi!

Son Tùng liếc cô một cái, đưa tay cởi áo ngủ ra, V shape ở giữa eo bụng săn chắc chạy dọc xuống dưới... Tô Diễm Diễm giật thót, luống cuống leo xuống giường chạy thẳng ra ngoài.

- Em đi nấu ăn đây!

- ...

Anh khoan thai kéo đai lưng ra, cởi áo ngủ ném lên giường, đưa lưng về phía Tô Diễm Diễm đang hoảng hốt chạy đi, trong mắt lóe lên tia sáng lạnh.

Dờ quá.

Dờ quá đi mất.

Tô Diễm Diễm lắc đầu, đồ trứng gà đã đánh đều vào trong chảo. Cô cầm chảo đảo nhẹ, trứng đánh vàng óng nhanh chóng trải đều trong chảo.

Một chiếc nồi khác kê bên nấu vài củ khoai.

Cô không biết về thói quen ăn uống của Son Tùng và nguyên chủ, cũng không rõ rốt cuộc nguyên chủ có biết nấu ăn hay không, cho nên cô cẩn thận chọn một món điểm tâm kiểu tây khá đơn giản.

Nếu là nấu theo ý thích của mình thì chắc hẳn thích ăn cơm hơn.

Aiz... Đúng là bó tay bó chân, làm gì cũng phải tính toán đủ điều.

Mùi trứng chiên dậy lên, Tô Diễm Diễm nhanh chạy trở mặt trứng.

- Phản ứng như thế chắc là sẽ dễ bị nhìn ra lắm nhĩ?

Cô thờ dài, bắt đầu kiểm điểm hành vi lâm trận bỏ chạy của mình khi nãy.

[Thật ra cô...]

- Biết thế thì tranh thủ sò cho đã tay rồi, cơ hội hiếm có thế chứ ỉ!

Ngoài đời cô còn chưa được gặp Son Tùng nữa là.

Hệ Thống: [... Ồ, vậy lần sau cô hãy ráng tranh thủ nhé:)]

- Cơ hội hiếm có? Em định làm gì thế?

Một giọng nói đột nhiên vang lên sau lưng, Tô Diễm Diễm giật mình suýt chút nữa đã hất luôn cái mui vào chảo.

Còn chưa kịp bình tĩnh lại thì đột nhiên có một đôi tay áp lên lưng.

- Son... Ông xã?

- Hừm?

Giọng nói kia bất chợt vang lên bên tai, mang theo vài phần lười nhác và hài lòng. Bờ vai chợt nặng, hơi thở nóng rẫy của đàn ông lướt nhẹ qua cổ, bàn tay tựa như đặt hồ lên lưng cô, mùi hormone nam phả vào mặt.

Tô Diễm Diễm cứng người tựa hồ vào lồng ngực anh, trong đầu đột nhiên sinh ra cảm giác nguy cơ trước nay chưa từng có.

P/S: Nhóm dịch đã dịch full bộ truyện. Truyện sẽ được đăng với tiến độ đều đặn và nhanh nhất nha, các bạn độc giả hãy ủng hộ tụi mình nhé ^^!

Bạn đang đọc truyện [Fanfic Sơn Tùng M-TP] Nam Chính Cứ Luôn Muốn Giết Tôi được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Kế hoạch trả thù (5)

Nếu phải có tóm tắt tâm trạng của Tô Diễm Diễm bằng một câu.

Thì chính là: Ói hết giải muộn sâu!

Có trách thì trách chính anh muốn tẩy máy tay chân trong nhà bếp đấy. Tô Diễm Diễm không đánh lại anh nên nhất thời không nghĩ ra cách thoát thân nào thích hợp hơn, đành phải giả vờ nôn nghén ói ra đầy người anh.

Cô dám cá rằng sợ là trong khoảng thời gian rất dài tiếp theo, Sơn Tùng sẽ không có bất cứ ý đồ nam nữ gì với cô đâu!

Nhìn bộ dạng rõ ràng là hết sức khó chịu nhưng còn phải cố nhịn để chăm sóc cho mình của anh, Tô Diễm Diễm vịn bồn nước nôn khan suýt nữa không nhịn được mà cười thành tiếng.

Nhưng nhìn anh bận túi bụi lại quan tâm lo lắng như vậy, cô vẫn thấy chột dạ một chút.

- Anh mau đi thay đồ đi. Em không sao... Ơe...

Cô nghiêng người gạt bàn tay vẫn đang vuốt lưng giúp mình kia ra, giọng điệu vẫn khá yếu ớt, nhưng sắc mặt đã ổn hơn trước rất nhiều.

Sơn Tùng nhíu mày thật chặt:

- Có thật là không sao không?

Tô Diễm Diễm khoát tay:

- Phản ứng bình thường thôi mà.

Nhưng không phải nôn nghén mà là cổ ói ra thôi. Cũng thật khó cho cô.

Bạn cùng phòng Triệu Giai Giai của Tô Diễm Diễm là một người mẫu. Năm năm đi catwalk không ít lần từng có nôn ra, nôn đến có nghề luôn, thậm chí không cần tác động vật lý luôn ấy.

Sau này, lúc Tô Diễm Diễm đóng phim từng nhận một nhân vật nữ phụ là người mẫu, bèn thỉnh giáo mấy lần.

Cảm giác cổ nôn ra cũng không thoải mái gì. Khi đó đóng bộ phim kia xong, cô lập tức thề rằng sẽ không bao giờ làm loại chuyện ảnh hưởng tới sự nghiệp ăn ngủ sung sướng này nữa. Không ngờ hôm nay lại phải dùng tới nó.

Sơn Tùng cũng rất bức bối vì vết bẩn trước ngực. Kẻ bình thường vốn thích sạch sẽ như anh mà có thể nhịn được lâu như vậy để chăm sóc Tô Diễm Diễm thì đúng là hiếm có.

- Thế thì anh lên lầu tắm lại cái đã. Anh không đóng cửa, có việc gì thì em cứ gọi một tiếng. Anh có thể nghe thấy.

Tô Diễm Diễm gật đầu lia lịa.

Đánh chết thì cô cũng sẽ không gọi anh đâu nhé. Huống chi anh còn đi tắm không đóng cửa nữa.

Sơn Tùng đi vài bước, nhưng vẫn không yên lòng:

- Hay là em đi lên với anh...

Tô Diễm Diễm cố ý vặn to volume:

- Ờe...

Son Tùng im lặng hai giây:

- ... Vậy em cẩn thận chút nhé, anh sẽ xuống nhanh thôi.

...

Buổi sáng làm cho một trận, thế là đã qua giờ ăn điểm tâm.

Trứng cuộn đã cháy thành một đồng than đen từ lâu. Tô Diễm Diễm đành phải lấy khoai tím luộc chín ăn tạm với sữa.

Vừa bung đồ ăn lên, quay đầu lại đã thấy Son Tùng đứng bên cạnh. Tay Tô Diễm Diễm khẽ run lên, suýt nữa thì làm rơi đĩa.

Anh lại định làm gì nữa đây?

- Cẩn thận một chút.

Son Tùng đỡ cô, hắng giọng một tiếng, rõ ràng cũng nhớ lại cảnh tượng khi nãy.

- Lại sao thế?

Tô Diễm Diễm nhìn anh với vẻ đề phòng.

Người này lo xa thế cơ à? Bây giờ mà bảo nôn thì cô không làm nổi nữa đâu nhé!

Son Tùng cười bất đắc dĩ, vươn tay xoa đầu cô:

- Trong mắt em, anh cứ... Ờ... Đói khát tới mức đó à?

Tô Diễm Diễm:

- ...

Cô không dám tiếp lời.

- Anh có việc phải đi ra ngoài một chuyến.

Anh lắc chìa khóa trên tay. Lúc này Tô Diễm Diễm mới phát hiện anh mặc sơ mi quần tây, trông đúng là muốn đi ra ngoài thật.

Son Tùng đón lấy cái đĩa trong tay cô đi ra ngoài. Tô Diễm Diễm bụng một cái khác đi theo.

- Có liên quan tới công trình núi non gì đó sao?

Tô Diễm Diễm bất giác hỏi tiếp. Bình thường khi sống chung với người khác thì không thể tránh được việc hỏi han hành trình của người đó.

- Em biết à?

Son Tùng đang đặt đĩa xuống bàn bỗng khựng lại, từ từ nheo mắt, cơ bắp trên người cũng căng cứng.

- Buổi sáng nghe anh nói chuyện điện thoại mà.

Tô Diễm Diễm lại không phát hiện ra sự khác lạ này, vẻ mặt bình tĩnh giúp anh bày bộ đồ ăn.

- Ăn chút gì đó rồi hãy đi.

Son Tùng quan sát Tô Diễm Diễm một lúc, đúng lúc cô sắp phát hiện thì anh lại thu hồi ánh mắt như thể không có chuyện gì vậy, sau đó xoay người đi đến sofa, lấy áo vest màu xám khoác lên người.

- Không cần đâu. Em ăn đi. Anh sắp trễ giờ rồi.

Anh lấy điện thoại ra gửi mấy tin nhắn.

- Đúng lúc mấy ngày nay dì Lâm về quê, gọi một người giúp việc tới đây nấu ăn cho em. Một mình ở em ở nhà nhớ chăm sóc bản thân cho thật tốt đấy. Có việc gì thì cứ gọi cho anh, nhé?.

Lúc đó chính anh cố ý đuổi cô giúp việc đi, không ngờ giữa chừng lại xảy ra biến cố thế này.

Đưa bé...

- Em không sao đâu, không cần gọi người giúp việc làm gì, tự em làm được mà, cần gì phải phiền thế. Lúc trước không phải vẫn ổn đấy à.

Không khổ không khổ đâu, một mình sướng chết đi được ấy. Thêm một người giúp việc nữa thì Tô Diễm Diễm không thể bảo đảm rằng mình có lòi đơôi hay không nữa.

Son Tùng:

- Anh sẽ lo.

Thấy anh khẳng khái như thế, Tô Diễm Diễm do dự một lát, cuối cùng cũng lười đưa đẩy. Cùng lắm thì ít nói chuyện với người ta là được.

- Khi nào anh về?

Cô chủ động đến gần chỉnh lại cravat thay anh. Son Tùng cao hơn cô gần một cái đầu, ánh mắt cô ngang tầm với trái khế của anh, lúc nói chuyện nó cứ di động lên xuống, có thể ngửi được hương thơm thoang thoảng trên người anh.

- Không rõ nữa. Việc này hơi rắc rối, tối nay anh sẽ ráng quay về.

Tô Diễm Diễm ra chiều thất vọng.

- Ồ...

Son Tùng không nhận được cái người chạm vào mặt cô, giọng nói khàn khàn khiến Tô Diễm Diễm sờn gai ốc.

- Ngoan nhé, ở nhà chờ anh.

Tô Diễm Diễm: Muốn từ chối quá đi!

Nghĩ vậy, nhưng Tô Diễm Diễm vẫn nhìn anh chứa chan tình cảm, trên mặt nhuốm vẻ yêu kiều, muốn nói lại thôi, diễn xuất sắc vai một cô gái vừa cưới đã sắp xa chồng.

- Đừng lo cho em. Công việc quan trọng hơn mà.

Son Tùng phì cười, cúi đầu ác ý cắn lên môi cô một phát. Sau đó im lặng xoay người đi ra ngoài.

...

Đợi đến khi tiếng động cơ ngoài sân càng ngày càng đi xa, Tô Diễm Diễm đơ mặt quệt môi, ngồi bệt trên sofa, thở một hơi thật dài.

Trong biệt thự chỉ có mỗi mình cô, tạm thời có thể thư giãn một lúc rồi.

[Ban này không phải chính cô đã bảo muốn sờ à? Giờ lại lau đi như thế, chắc chắc chắc!]

Tô Diễm Diễm liếc xéo:

- Chẳng lẽ đảng ấy không biết phụ nữ rất hay thay đổi à?

Tuy rằng nói rất thoải mái, nhưng vẻ nặng nề trên gương mặt cô vẫn chưa biến mất. Tim vẫn đập dồn dập trong ngực mãi mà không bình tĩnh được, khiến cô không khỏi hoảng hốt.

Tô Diễm Diễm biết rõ biểu hiện vừa rồi của mình không đạt.

Cô cũng không thể nói rõ rốt cuộc thì cảm xúc trong lòng mình lúc này là gì nữa. Bởi vì những hành vi trong phòng khách kia đều diễn ra quá tự nhiên.

Có một khoảnh khắc nào đó, suýt nữa cô đã coi tất cả là thật.

Người yêu ân ái, mái ấm nho nhỏ. Giống như trong sâu xa có thứ gì đó đang vẫy gọi cô vậy, khiến cô bất giác mất hồn.

Nhưng cũng chỉ là trong một khoảnh khắc nào đó mà thôi.

Tô Diễm Diễm khó chịu chặc lưỡi một tiếng. Thế giới phở bản không có cơ hội để NG (*). Rõ ràng là cô diễn quá sâu.

(*) NG: Viết tắt của chữ No Good, thuật ngữ trong quay phim, tức là diễn không đạt yêu cầu, phải diễn lại.

- Cứ dè dặt mãi thế này thì không được rồi. Mình nhất định phải tìm hiểu chút tư liệu bối cảnh mới được.

...

Từ tối hôm qua tiến vào phố bản tối giờ, gần như lúc nào cô cũng phải nom nớp đề phòng. Cho nên cô còn chưa kịp quan sát “ngôi nhà” này thật kỹ.

Đây là một ngôi biệt thự đơn kiêu phục hưng. Nhà hàng xóm gần nhất cách họ cũng phải hơn mười mét. Kiểu nhà cũng đa phần giống nhau, hẳn là trong một khu biệt thự nào đó.

Diện tích nhà cũng không to thái quá, nhưng thoáng nhìn những chiếc xe ra vào quanh đó cũng có thể biết giá của nó không hề rẻ chút nào.

Nội thất trong phòng đều nghiêng về kiểu châu Âu, đơn giản mà xa hoa, nhưng lại không hợp gu của cô cho lắm.

Tối qua Tô Diễm Diễm còn tưởng rằng căn nhà này là của cô nữa chứ. Bây giờ xem ra người đứng tên trên giấy tờ phải là Sơn Tùng mới đúng.

- Nhất định phải sống chung lâu dài rồi...

Bằng không cô biết đi đâu để tìm manh mối đây.

Tô Diễm Diễm thu dọn chén đĩa rồi đi loang quanh trong nhà.

Tầng một tổng cộng có hai căn phòng, một là phòng khách, một phòng khác là phòng tập thể hình, cũng không có gì đặc biệt.

Trong phòng khách có một mặt tường được thay hết bằng cửa sổ sát đất có thể đẩy kéo, nối liền với một khu vườn tràn đầy sức sống. Chung quanh hàng rào trồng rất nhiều hoa hồng rực rỡ, đỏ tươi mon mơn.

Vừa đẩy cửa sổ ra thì hương hoa đã ập vào.

...

Tầng hai đại khái được xây theo hình vòng cung. Một phòng bên trái, hai phòng bên phải, cuối hành lang thì là ban công.

Phòng ngủ chính nằm ở bên phải căn phòng thứ nhất. Cô nghĩ nếu bên trái là phòng đơn thì có lẽ địa vị không thấp đâu. Không ngờ vừa mở ra mới phát hiện đây là một phòng tranh.

Chính giữa thậm chí còn đặt một bức tranh sơn dầu chưa hoàn thành. Màu sắc sặc sỡ lại tinh tế, rõ ràng không thể nào là sản phẩm của Sơn Tùng được.

- Cho nên... Mình là một họa sĩ à?

Tô Diễm Diễm im lặng nhìn lướt qua những dụng cụ chuyên nghiệp trong phòng, thoáng khó xử.

Thân là diễn viên múa tạm thời đổi nghề thành ngôi sao hạng C, cô biết nhảy múa biết đóng phim, nhưng thật sự không hề biết vẽ tranh.

Cô im lặng che vãi trắng lên trên bức tranh. Quấy rầy rồi.

Sau khi mở khóa nghề nghiệp, quan sát thật kỹ căn nhà này, cô lại có phát hiện mới.

Ví dụ như trong phòng khách treo ba bức tranh. Trong đó bắt mắt nhất là bức hoa hồng kia. Có thể thấy rõ là lấy cảnh trong sân.

Hành lang cũng treo mấy bức tranh tĩnh vật. Đầu là tranh sơn dầu. Đồ vật trong tranh toàn là mấy món đồ có thể thấy được bất cứ đâu trong nhà. Có cái là một bình cắm hoa, có cái lại là một cửa sổ loang lổ ánh nắng.

Ngay cả trong phòng ngủ chính cũng treo một bức. Ban đầu cô tưởng là ảnh chụp, nhưng giờ mới phát hiện đó là tranh sơn dầu.

Người trong tranh chính là cô và Sơn Tùng. Tư thế thân thiết, tình cảm chan chứa hiện rõ trên mặt.

- ... E hèm.

Tô Diễm Diễm dời ánh mắt, sau khi lục lọi khắp phòng ngủ mà không có kết quả, cuối cùng đi tới cánh cửa đóng kín ở tận cùng bên phải.

Không hiểu sao, khi nhìn cánh cửa này, trong lòng cô lại dâng lên cảm giác bồn chồn. Giống như là đang làm chuyện xấu xa gì đó vậy, bỗng nhiên lại sợ hãi.

Cô đang định chạm vào tay nắm cửa thì di động trong túi xách đột nhiên vang lên, khiến cô giật nảy mình.

“Chúc mừng bạn có số đuôi là XXXX đã trúng thưởng! Chuyến du lịch một người đến biên giới Myanmar Thái Lan! Bắt đầu từ hôm nay...”

Một tin nhắn rác.

Tô Diễm Diễm bật cười. Thời nay lừa đảo cũng nghiệp dư quá thể. Lần đầu tiên cô thấy “Biên giới Myanmar Thái Lan” đấy. Bình thường không phải đều là Sanya hay đảo Phuket gì đó sao?

Cô vặn mở cửa.

Quả nhiên, nơi này là phòng sách của Sơn Tùng.

Nội thất vẫn theo phong cách cung đình châu Âu. Dưới chân là thảm Arab với hoa văn dày đặc. Giá sách bằng gỗ thô gần như chiếm hết cả một mặt tường. Trên đỉnh đầu là một ngọn đèn nền treo hoa lệ.

Cả căn phòng chỉ có mấy chiếc cửa sổ mái nhà nhỏ hẹp. Một chút ánh nắng len lỏi chiếu sáng góc phòng, nhưng vẫn không thể thay đổi màu đỏ đen chính đây u ám trong phòng.

Xa hoa cực kỳ, nhưng lại khiến người ta sờn gai ốc.

Tô Diễm Diễm hơi lo lắng. Rõ ràng cô không quen với bầu không khí nặng nề như vậy.

Trong trí nhớ ít ỏi thời thơ ấu của cô, ông nội cũng từng có một căn phòng sách rất lớn, nhưng nó lại khác hẳn với căn phòng này.

Buổi chiều ngày hè, ve kêu quạt hương bồ, ngô đồng rợp bóng, năm tháng tĩnh lặng.

Vừa nhớ tới đây, tim cô bỗng đập dồn dập. Cảm giác bất an kia càng ngày càng dữ dội hơn.

P/S: Nhóm dịch đã dịch full bộ truyện. Truyện sẽ được đăng với tiến độ đều đặn và nhanh nhất nha, độc giả hãy ủng hộ mình nhé ^^!

Bạn đang đọc truyện [*Fanfic Sơn Tùng M-TP*] *Nam Chính Cứ Luôn Muốn Giết Tôi* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Kế hoạch trả thù (6)

Tô Diễm Diễm cũng không định ở lâu trong thư phòng. Không khí nơi này khiến cô thấy khó chịu.

Nhưng đúng lúc cô sắp rời khỏi thì bỗng chú ý tới một bức tranh sơn dầu treo trên tường.

Đó là một bức tranh mang phong cách tôn giáo. Nhân vật chính là một cô gái mặc áo đen, trên đầu đội khăn che màu đen. Cô lặng lẽ đối diện với người đứng ngoài khung ảnh, trong lòng ôm một người đàn ông da trắng gần như trần trụi.

Nam nữ chung quanh đều mang vẻ mặt đau buồn hướng về họ. Người đàn ông ngất xỉu nằm trong lòng cô gái. Chỉ mình cô gái là vẫn luôn bình tĩnh nhìn về phía trước.

Ánh mắt của cô vừa bình tĩnh lại xa xăm, cho người ta một cảm giác kỳ lạ rất mãnh liệt, hệt như đã vượt ra khỏi bức tranh, nhưng sự thật là vẫn bị giam cầm ở trong đó.

Không hiểu sao, trong đầu Tô Diễm Diễm bỗng toát ra một từ:

“Pietà”

“Pietà”, một câu chuyện về tình yêu và sự sa đọa.

Tô Diễm Diễm ngơ ngác, nhớ lại ấn tượng đột nhiên xuất hiện trong đầu, thoáng ngẩn ngơ.

Cho dù cô chưa từng nhìn thấy bức tranh này, nhưng trong tiềm thức lại có một giọng nói cho cô biết rằng, bức tranh này không nên như thế.

Không nên... Là thế nào?

Trực giác nhạy bén trời sinh báo cho cô biết rằng tốt nhất là đừng nhúng mũi vào chuyện khác. Vốn dĩ muốn rời đi, nhưng cô như thể đã bị mê hoặc, không thể dời mắt khỏi bức tranh này được.

Cô không nhận được ngắm nghía bức tranh này một lần, mượn ánh sáng từ cửa sổ mái nhà, rốt cục cũng phát hiện vấn đề.

Trên tay người phụ nữ có một con dao găm màu bạc đang phản chiếu ánh sáng.

- Đây là...

Tô Diễm Diễm không khỏi bước lên mấy bước, lúc này mới nhìn rõ con dao găm kia đúng là bị ghim trên tay cô bằng đinh.

Cô bỗng rùng mình. Cảm giác lạnh lẽo dâng lên, khiến tay chân cô lạnh ngắt.

Nếu cô không nhìn nhầm thì... Dường như nó giống hệt với con dao đâm qua Sơn Tùng muốn dùng để đánh lên cô.

Nhịp tim càng ngày càng nhanh.

Trong thư phòng yên tĩnh, tiếng tim đập dồn như đánh trống càng rõ ràng hơn. Cảm giác bất an dần dần tràn lan trong lòng, ghê rợn hệt như trong phim kinh dị vậy.

Rời khỏi nơi này... Rời khỏi nơi này.

Chạy ngay, chạy ngay đi!

Giọng nói trong đầu lặp lại liên tục. Nhưng chân Tô Diễm Diễm nặng trĩu như bị rót chì, không thể xê dịch đi được.

Cô không kìm lòng được vươn tay về phía bức tranh. Dao găm bỗng rút xuống dưới. Tô Diễm Diễm giật nảy mình. Dao găm rơi leng keng ngay bên chân cô.

Cùng lúc đó, một tiếng rầm bống truyền tới từ sau lưng. Tô Diễm Diễm quay phắt lại, tâm trạng rơi xuống tận vực sâu.

- Có người đóng cửa lại!

Cô cất bước chạy tới trước cửa theo phản xạ. Bỗng một tiếng xé gió vang lên sau lưng. Ngay sau đó, phần gáy bị đánh một cú thật mạnh. Cô còn chưa kịp kêu đau thì trước mắt đã tối sầm.

...

Lúc tỉnh lại, trước mắt Tô Diễm Diễm vẫn là khung cảnh tối đen.

Cô bị trói trên một chiếc ghế, hai tay bị cột trước người. Dây thừng thắt chặt khiến bụng cô quặng đau. Cho dù hai chân không bị trói lại, nhưng vẫn không thể di chuyển được.

Khó chịu.

Từ sinh lý tới tâm lý.

Nghe nói sau khi con người bị cho vào chỗ tối thì sẽ rất khó cảm nhận thời gian trôi qua. Tô Diễm Diễm cảm thấy câu này rất đúng.

Bởi vì cô không biết mình bị nhốt ở đây đã bao lâu rồi.

Một ngày? Hai ngày? Có lẽ là lâu hơn nữa chẳng? Lý trí nói với cô rằng cùng lắm cũng không quá nửa ngày, nhưng tâm lý lại bất giác suy nghĩ vẩn vơ.

Chỗ bị trói trên tay không có quần áo ngăn cách nên đã bị trầy da, đau rát. Đầu cũng hơi đau đốn, choáng váng, chắc là di chứng để lại sau cú đánh kia.

Trong quá trình này cô tỉnh lại hai lần, có người đi vào cho cô ăn. Tô Diễm Diễm biết điều không từ chối.

Xem ra người này không định xử lý cô ngay. Cô không muốn chủ động làm một con ma chết đói đâu.

...

[Đằng ấy thấy chủ mưu là Sơn Tùng hay người khác?]

Tô Diễm Diễm cũng cảm thấy lạ thay. Trong hoàn cảnh thế này, cô chẳng những không sợ hãi mà còn bình tĩnh tán dóc nữa chứ.

Hệ thống: [Cô đoán xem.]

Sợ bị người khác nghe thấy, cô chỉ suy nghĩ trong lòng, nhưng không ngờ hệ thống lại có thể nghe thấy được.

Tô Diễm Diễm: [Tôi cảm thấy là Sơn Tùng.]

Tuy rằng không biết mình đã làm gì khiến anh ta phật ý, nhưng nghĩ tới đây là một phó bản diễn ra xung quanh họ, Tô Diễm Diễm cũng cho ra lời khẳng định chắc nịch.

Cô còn chưa quên, ngay từ đầu phở bản này thì Sơn Tùng đã muốn giết cô rồi.

Nghĩ vậy, bên tai bỗng vang lên một tiếng mở cửa thật mạnh. Ngay sau đó có người bị ném vào, va xuống đất phát ra tiếng kêu đau đớn.

- A... Khụ khụ...

Nghe tiếng động kia thôi đã thấy đau rồi. Tô Diễm Diễm sợ bị đập trúng nên rút lại một chút. Xích sắt trên tay khó tránh khỏi phát ra tiếng vang.

Ngay sau đó là tiếng giày da đi lại, dường như còn có tiếng gậy ba-toong nện xuống sàn nhà, khoan thai đi về phía cô, dường như đang tiến hành một cuộc săn bắt đầy táo bạo.

- ...

Xong, vừa rồi đáng nhẽ không nên động đậy mới đúng. Thu hút hỏa lực rồi.

Thân thể của cô căng cứng, lòng thì nom nớp lo sợ. Nhưng cơn bão trong tưởng tượng vẫn không hề ập tới. Cô có thể nhận thấy có người đứng gần đó nhìn cô một lúc lâu, cuối cùng lại rời đi.

- ...

Tiếng cửa phòng chốt khóa “răng rắc”, Tô Diễm Diễm bắt giác thở phào nhẹ nhõm. Bên tai bỗng có một giọng nam khàn khàn vang lên.

- ... Diễm Diễm.

Tô Diễm Diễm ngớ ra, giọng này rất lạ, không phải là Sơn Tùng.

Tiếng kêu của gã rất khê, như là đang xác nhận thân phận của cô vậy. Có lẽ là người mới bị ném vào kia. Không biết tại sao gã lại quen biết mình nữa.

Tô Diễm Diễm cảnh giác không đáp lời gã. Dường như người kia cũng biết điều, sau khi gọi một tiếng rồi thì không ngọ nguậy gì nữa.

Hai người đều tự ngồi co ro trong góc. Không khí tĩnh lặng như ban đầu.

...

Tô Diễm Diễm bị đánh thức bởi những tiếng tí tách bên tai.

Có thứ gì đó rơi rào rào trên nền nhà, giống như dòng nước chảy vậy. Tô Diễm Diễm vốn đi chân trần, thảm trải sàn nhanh chóng bị thấm ướt. Ngón chân cảm nhận được cảm xúc ướt dính khó chịu.

Không đúng.

Cô thoáng nghiêng đầu, ngửi được mùi bất thường trong không khí.

Đây nhất định không phải là nước!

- Anh điên rồi à?!

Gã đàn ông xa lạ kia bỗng rống lớn. Ngay sau đó, Tô Diễm Diễm bị đau phải kêu lên một tiếng. Mảnh vải đen bịt mắt cô bị kéo xuống, trước mắt đột nhiên sáng bừng lên!

Cô nghiêng đầu tránh khỏi nguồn sáng mạnh ập đến bất ngờ kia, run rẩy hí mắt nhìn lướt thư phòng quen thuộc này. Cảnh tượng trước mắt dần dần trùng khớp với hình ảnh trong đầu...

Tô Diễm Diễm kêu lên với vẻ không dám tin:

- Sơn Tùng!

Cô làm bộ khiếp sợ nhìn người trước mắt. Lúc này trên gương mặt quen thuộc lại là biểu cảm xa lạ. Cho dù cô đã đoán được sự thật từ lâu, nhưng vẫn không khỏi ngỡ ngàng.

Chán ghét, căm hận, tàn nhẫn.

Sao một người có thể thay đổi lớn như thế chỉ trong khoảng thời gian ngắn kia chứ?

Không, không đúng, đây mới là Sơn Tùng thật sự!

Thật ra từ khi cô mới đến đây thì anh đã là thế rồi. Chẳng qua những hành vi bất thường của cô khiến anh trở tay không kịp, thế nên mới kéo dài thời gian diễn ra cảnh tượng này.

- Điềm Điềm.

Tô Điềm Điềm rùng mình.

Anh vươn tay xoa gương mặt cô. Đầu ngón tay lạnh lẽo khiến cô sợ hãi, luôn miệng níu non gọi tên cô, nhưng ánh mắt lại không hề có chút cảm tình nào.

- Tùng...

Tô Điềm Điềm không khỏi suy nghĩ, lúc trước không phải vẫn đang êm đẹp sao? Rốt cuộc thì cô đã làm gì sai kích thích anh chứ?

- Anh đừng có chạm vào cô ấy!

Gã đàn ông bên cạnh găm lên đầy giận dữ. Sơn Tùng đứng bật dậy, không nói một lời đã đập thứ đang cầm trên tay vào đầu gã, sau đó loảng xoảng lăn xuống đất, có vẻ phá lệ đột ngột trong căn phòng yên tĩnh thế này.

Giờ thì Tô Điềm Điềm mới thấy rõ đó là một thùng xăng cỡ nhỏ.

Vừa rồi thứ uрон uớt bên chân Tô Điềm Điềm chính là xăng.

- Tổng Minh, mày là cái thá gì mà dám lên tiếng hả?

Gã đàn ông trong góc kia im lặng chịu cú đánh này, sau đó từ từ ngẩng đầu lên, để lộ ra một khuôn mặt có thể nói là hoàn toàn xa lạ với Tô Điềm Điềm.

Máu tươi chảy xuống từ thái dương của gã. Bộ dạng rõ ràng vô cùng thô thảm, nhưng lại khiến gã lộ ra vài phần đẹp đến tàn nhẫn. Tay chân gã bị trói chặt, thân thể cao lớn co ro lại, giống một con thú bị đuổi đến đường cùng.

Gã cười đầy khinh miệt, nói:

- Có giỏi thì giết tao đi. Mày tra tấn cô ấy làm gì.

Sơn Tùng cười lạnh một tiếng.

- Gia Quyền.

Bên phải cửa có một người đàn ông cao lớn đáp lời bước ra. Rõ ràng khuôn mặt của anh ta như một thiếu niên, nhưng lại cho người ta cảm giác đánh thép nặng nề không hề hợp tuổi.

Sơn Tùng quay lưng về phía Tô Điềm Điềm, nói với giọng điệu lạnh tanh:

- Kéo ra ngoài. Anh biết phải xử lý thế nào rồi đấy.

Lý Gia Quyền đáp lời, sau đó đi tới.

Tổng Minh cũng không giãy dụa. Dường như đã đoán được kết quả này từ lâu. Tuy rằng chân gã còn đeo xích, nhưng không ảnh hưởng tới việc đi lại với biên độ nhỏ.

Lý Gia Quyền xách gã dậy, gã ngoan ngoãn đi theo ra ngoài. Nhưng đúng lúc đi ngang qua Sơn Tùng, gã bỗng cương quyết dừng bước.

Gã liếc Sơn Tùng, cười nói:

- Tao nói, tất cả những gì mày tin tưởng cuối cùng đều sẽ phản bội mày. Mày dám cá... Ặc...

Lý Gia Quyền giơ chân đạp lên bụng gã một phát, khiến gã đau tới mức không thở nổi, rồi bị xách áo kéo ra ngoài.

Từ đầu tới cuối Tô Điềm Điềm vẫn luôn nhìn theo bọn họ, mãi vẫn không thể bình tĩnh lại được.

Lý Gia Quyền!

Cuối cùng cô cũng nhớ ra rồi. Chẳng trách lúc ấy cô lại cảm thấy cái tên này rất quen tai. Khuôn mặt kia không phải là nam phụ trong đoàn phim của cô mấy hôm trước đây sao? Tại sao anh ta lại xuất hiện ở đây?!

Là đồng hương à?

Hay chỉ là một nhân vật trong cốt truyện này mà thôi?

Một tiếng vỗ bàn thật mạnh vang lên bên tai. Tô Điềm Điềm giật mình tỉnh lại!

Mặc kệ có phải là đồng hương hay không, ôm đùi nam chính mới là quan trọng nhất!

- Em quan tâm gã ta đến mức đó cơ à?!

Son Tùng gần từng chữ một.

Lúc này Son Tùng vẫn nghiêng người đối diện với cô, thân thể run rẩy, hai tay nắm chặt, có vẻ đã chịu đựng tới cực hạn rồi. E rằng lời mà người tên Tống Minh đó nói đã đâm trúng tim đen của anh rồi.

- Tùng...

Cô bật cười một tiếng, từ từ dời tầm mắt, nhìn chăm chăm vào chỗ nào đó trên tấm thảm phía trước, ánh mắt tối dần đi:

- Anh có biết em đang nghĩ gì không?

Cô nhìn như thất vọng, nhưng thật ra đang lên tính toán khoảng cách từ nơi này tới cửa.

Tô Diễm Diễm cũng có phần bất ngờ. Vốn còn tưởng là đang ở tầng hầm gì đó, không ngờ anh lại chọn nhốt mình trong thư phòng.

Cửa phòng ở ngay phía trước cách cô không xa. Nếu không ngoài dự kiến thì bức tranh sơn dầu kia đang ở sau lưng cô. Nếu thật sự muốn chạy đi thì không gian cũng coi như đầy đủ... Nhưng Tô Diễm Diễm cảm thấy cô khó mà có cơ hội.

- Vốn em còn mong chờ anh sẽ tới cứu em.

Cô cười gằn bản thân.

Không ngờ hung thủ lại là chính anh.

Bạn đang đọc truyện [*Fanfic Sơn Tùng M-TP*] *Nam Chính Cứ Luôn Muốn Giết Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Kế hoạch trả thù (7)

Son Tùng đứng trước bàn nhìn đồng giấy tờ sách vở chất chồng kia, ra chiều lười nhác nghịch chiếc bật lửa trong tay.

Cứ bật cháy rồi lại dập tắt hết lần này đến lần khác, chơi không biết chán. Ánh lửa leo loét lúc có lúc không càng khiến thư phòng trở nên lạnh lẽo hơn.

Tô Diễm Diễm: - Lý ra em nên đoán được từ đầu mới phải... Quả nhiên là anh.

- Em cho rằng...

Cô hít sâu một hơi, ép bản thân mình phải nhớ đến chút rung động lúc sáng:

- Em cứ nghĩ rằng chúng ta có thể...

- Em nghĩ?

Son Tùng bật cười ngắt ngang lời cô, như thể vừa nghe thấy chuyện gì buồn cười lắm, anh ta vỗ mạnh lên bàn, tâm trạng đột nhiên trở nên vô cùng kích động!

- Em nghĩ ư!

Anh đột nhiên quay người lại, đôi mắt đỏ ngầu.

- Em nghĩ cái gì? Tô Diễm Diễm! Em nghĩ rằng tôi và em đều là kẻ ngu sao?! Tôi đã cho em cơ hội, tại sao em luôn lừa dối tôi!

Tô Diễm Diễm ra sức phản bác: - Em không có.

Son Tùng cười lạnh một tiếng, máy chiếu trong thư phòng đột nhiên được bật lên!

Hình ảnh được chiếu lên chính là cảnh Tô Diễm Diễm đi quanh quất tìm kiếm thông tin bối cảnh sau khi Son Tùng ra khỏi nhà!

Tô Diễm Diễm nghẹn lại không nói nên lời.

-...

Tình hình hơi phức tạp rồi, nhất thời cô không biết nên nói gì cho phải.

Nhưng... Ai lại đi lắp lăm camera trong nhà như thế làm gì?

Tô Diễm Diễm bất giác quay đầu lại nhìn Sơn Tùng, chống lại vẻ mặt lạnh lùng cười như không cười của anh, cô đột nhiên hiểu ra.

Vậy nên thật ra anh chưa từng tin tưởng cô, thậm chí là cả nguyên chủ.

Tất cả mọi việc đều là kế hoạch do anh ta vạch sẵn từ lâu!

... Là vì lúc nấu điểm tâm cô nhớ miệng nhắc tới công trình kia sao?

Tô Diễm Diễm nheo mắt lại, đầu óc nhanh chóng hoạt động.

Không đúng, e là bắt đầu từ tin nhắn kia mới đúng. Hoặc là buổi sáng khi cô trốn chạy lúc anh thay quần áo thì anh đã sinh nghi rồi.

Cho nên mới có hành động đùa giỡn lúc ở trong bếp... Anh vẫn luôn thử cô!

Tô Diễm Diễm đánh mặt, có phần chán nản, sau cuối hẳn là vì công trình kia đã hoàn toàn khiến anh ta khẳng định.

Chẳng trách lúc đó anh ta bê đĩa ra giúp cô xong lại bảo rằng có việc nên không ăn.

Thậm chí có thể việc ra ngoài cũng là vì để cô để cô lòi đuôi mà thôi!

Sau khi suy xét và sắp xếp lại mọi việc, Tô Diễm Diễm có thể chắc chắn rằng hẳn là mình đã đến gần với chân tướng.

Vậy nên cô hít sâu một hơi, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi.

Sơn Tùng cười lạnh một tiếng:

- Em giải thích đi chứ.

... Cô thật sự không thể trả lời được.

Nói cái gì đây? Nói rằng cô không phải hàng chính chủ, đi loanh quanh như thế là vì muốn tìm hiểu tình tình tránh cho lòi đuôi, nào ngờ khéo quá hóa vụng à?

Sơn Tùng thấy cô rũ mắt không nói gì thì trong lòng lại lạnh lẽo hơn.

Đúng là Sơn Tùng có lắp vài cái camera trong phòng khách thật, nhưng đó là vì phòng trộm thôi, thậm chí nhà nào trong khu biệt thự này cũng thế cả.

Nói thật, đến tận bây giờ anh chưa từng nghĩ tới chuyện sẽ có ngày mình dùng tới thứ này để kiểm tra lòng chung thủy của người yêu.

Trùng hợp hơn là hôm nay đúng là có việc liên quan đến hợp đồng công trình kia nên anh mới ra ngoài.

Suốt đoạn đường anh đều nghĩ về chuyện của Tô Diễm Diễm, khi thì lại nghĩ về đứa con chưa chào đời và một màn cầu hôn đầy lãng mạn, lúc lại nghĩ đến những hành vi đáng ngờ khó có thể phớt lờ của cô đạo này.

Cuối cùng anh nhận không được nên mở kết nối camera lên xem, nào ngờ lại thấy cảnh cô đi khắp nhà như tìm thứ gì đó.

Tìm cái gì chứ? Sau khi xuống xe nhìn thấy xấp báo cáo của trợ lý đưa tới thì đáp án đã bày ra trước mắt.

- Tổng! Minh!

Trước khi tên đàn ông kia bị bắt đã từng có ý đồ muốn liên lạc với Tô Diễm Diễm, bảo cô chạy đến biên giới lánh nạn!

Chà, hay cho một tin nhắn trùng trùng! Rõ ràng bọn họ đã bàn chuyện bỏ trốn cùng nhau!

Tổng Minh... Tô Diễm Diễm... Công trình...

Sơn Tùng không khỏi nhớ tới những tin tức thật thật giả giả mà mình lục tục nhận được dạo này, nhớ đến bộ dạng mập mờ của cô và Tổng Minh trong ảnh chụp, lửa giận bỗng chốc bùng lên.

Đốt sạch hết... Đốt sạch hết...

Chính em gây ra mà!

- Nói đến cùng các người cũng là vì xấp giấy tờ này thôi đúng không!

Anh cười cợt, lão đảo kéo ngăn bàn lấy một xấp giấy tờ ra.

Sau đó ném tới, giấy tờ trắng muốt văng thẳng lên người cô.

Tô Diễm Diễm không tránh được, mặt bị giấy cửa một đường, cảm giác đau rát lập tức truyền tới.

- shh...

- Nói thẳng ra cũng chỉ vì chúng thôi chứ gì?

Cô còn chưa kịp tỉnh hồn vì bị giấy tờ ném trúng mặt thì lại có thêm một xếp đô la mỹ được ném tới.

Cô chỉ có thể vội nghiêng mặt tránh đi, tóc tai xõa xuống mặt, một đồng tiền rơi lã tã xuống từ trên đầu cô.

-...

Tô Diễm Diễm mím môi, lần đầu tiên trong đời cô được ném trải cảm giác bị tiền nện rúng, đúng là... khó tả thật.

Chuyện đã đến nước này, Tô Diễm Diễm coi như hiểu rõ đại khái.

Dựa theo những lời Sơn Tùng đã nói vào tối hôm trước thì nữ chính là cao thủ thả thính, ngoại tình thành quen, hơn nữa không chỉ ngoại tình mà thôi, đối tượng chắc hẳn còn là người mà anh quen biết, chắc hẳn chính là gã tên Tống Minh vừa mới bị lôi ra ngoài kia.

Sau đó hai người bọn họ chung tay muốn đối phó với nam chính, mục tiêu ắt hẳn chính là công trình kia.

Tuy không biết tại sao lại thế, nhưng chắc là do bọn họ không yên lòng.

... Đúng là rối rắm thật.

-... Sơn Tùng.

Cô muốn tiếp tục biện giải thêm cho bản thân, nhưng đối diện với ánh mắt của anh thì cô biết rõ, mình có nói gì cũng vô ích mà thôi.

Anh đã mất kiểm soát rồi.

Anh giống như bị ma nhập, hoàn toàn đắm chìm trong thế giới của mình. Anh chỉ nhìn Tô Diễm Diễm chòng chọc, liên tục lắc đầu, trong mắt có căm thù, cũng có hoảng loạn, môi mấp máy liên hồi, nhưng căn bản không thể nghe rõ anh đang nói gì.

Tô Diễm Diễm trơ mắt nhìn anh lại rút con dao găm kia ra.

Lại trơ mắt nhìn anh tới gần.

Từng tiếng bước chân của anh như đang khoét thẳng vào tim.

Cô trơ mắt nhìn anh lộ ra vẻ mặt dữ tợn giờ cao con dao găm kia lên, lưỡi dao màu bạc vẽ ra một đường vòng cung đẹp đến nao lòng dưới ánh sáng, gió lạnh vút ra hết như anh lúc này.

Cô định nói gì đó, nhưng lại không thể thốt nên thành lời.

Tô Diễm Diễm vô thức nhắm mắt lại..

Nhưng cơn đau đớn trong dự đoán lại không xuất hiện.

Không có cơn đau đớn rét buốt xé tim gan, cũng không có cảm giác máu nóng tuôn trào.

Côn dao găm kia lướt qua đầu vai của cô, cắm thẳng vào sợi dây thừng cột trên ghế.

Sợi dây trói buộc cô đột nhiên được nới lỏng.

Cô nghe thấy anh cúi đầu thờ dòn dập bên tai cô, dùng giọng điệu tang thương chưa từng có mà cất lời:

-... Em đi đi.

Tô Diễm Diễm mở to hai mắt, còn chưa kịp nghĩ xem vì sao anh lại đột nhiên thay đổi suy nghĩ thì lập tức trông thấy con dao găm giờ cao ngay sau lưng

anh!

Cơ hồ là cảnh tượng giống hệt nhau, nhưng lần này lại khiến cô giật mình, máu nóng dâng lên!

- Sơn Tùng!

Trong lúc chỉ mình treo chuông, thân thể cô đột nhiên bật dậy, đẩy người trước mặt ra.

Trong một thoáng, cô thấy có thứ gì đó phun ra, văng lên mình của người đối diện, đỏ rực cả tầm mắt.

...

Tô Diễm Diễm???? Gì thế này?!

Hệ thống: [Tôi đã bảo là sẽ giúp cô mà, sao hả? Tôi không nuốt lời đúng không? Đừng có cảm kích tôi quá, cứ gọi tôi là cục cưng vũ trụ vô địch thủ là được rồi.]

Cái này thì tính là giúp đỡ kiểu quý gì?!

Điều khiển thân thể của cô xông lên chịu chết à?

Tô Diễm Diễm giật mình nhìn con dao kia cắm thẳng vào lồng ngực của mình, cảm giác đau đớn kích thích cô lập tức giành lại được quyền khống chế cơ thể, tại cô ù đi không nghe thấy gì.

-...

Lúc này tìm hết trong ngôn ngữ Trung Hoa bác đại tinh thâm cũng không có từ nào miêu tả được tâm trạng muốn chửi thề của cô.

Thời gian tựa như bị ấn phải nút tua chậm, lúc này tất cả hình ảnh trong mắt cô đều trở nên chậm lại.

Cô cứng ngắc ngẩng đầu lên nhìn Lý Gia Quyền cũng đang vô cùng khiếp sợ trước mặt, cùng với Tống Minh đang tái mặt nhào về phía cô, như sợ nhớ ra gì đó, cô quay đầu lại nhìn Sơn Tùng đã bị mình đẩy ra.

Anh bị đẩy ngã ra đất, gương mặt đầy vẻ phức tạp xen lẫn không dám tin. Vết máu bắn đầy trên mặt anh, nhưng anh lại ngờ ngác không hề phát hiện ra.

Một giây sau anh lại lao đến như phát điên, vẻ mặt đau đớn mà lại ngơ ngàng.

Trong nháy mắt đó, nơi bị đâm trúng giống như đột nhiên sống dậy, thỉnh thoảng thỉnh thoảng, cũng đau đến xé lòng.

Tô Diễm Diễm cảm thấy lúc này rồi mà không nói gì thì thật có lỗi với một dao mà cô vất vả hứng trọn kia.

Trán túa mồ hôi, môi tái đi, sắc mặt trắng nhợt. Nhưng cô lại cố dằn cơn đau mà nhếch môi thành một nụ cười đẹp đến nao lòng, mấp máy môi:

Em chưa bao giờ nghĩ đến chuyện phản bội anh.

- Diễm Diễm!

...

Lý Gia Quyền và Tống Minh đều bỏ mạng, chết trong tay Sơn Tùng khi anh liều mạng phản kích như thể không muốn sống nữa.

Trước khi ý thức hoàn toàn tan biến, Tô Diễm Diễm nghe được tiếng bật lửa rơi xuống đất.

Anh ôm cô ngồi trên chiếc ghế tựa kia, đưa lưng về phía bức tranh Pieta, bộ dạng chết lặng giống hệt như bức tranh ấy.

Bàn tay lạnh lẽo lướt qua gương mặt cô, tiếng nỉ non gọi tên cô nhỏ dần đến khi im bặt.

Bật lửa rơi xuống đất, ánh lửa bùng lên dữ dội.

Sau cùng, những yêu hận tình thù kia rồi cũng bị một mối lửa thiêu rụi.

- Nếu ngày mai của anh không có em, vậy thì chấm hết ở đây đi.

Bạn đang đọc truyện *[Fanfic Sơn Tùng M-TP] Nam Chính Cứ Luôn Muốn Giết Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Hôm nay không cho nam chính giết

Bảy giờ sáng.

Tô Diễm Diễm bị đánh thức bởi tiếng chuông di động.

- ... Ai vậy?

Bên kia:

- Tiền.

Tô Diễm Diễm lập tức tỉnh ngay, giật bản người ngồi dậy. Hăng giọng, gọi đến là ngọt:

- Chị Lulu.

Đây chính là người quản lý nắm giữ mạch máu kinh tế của cô đấy!

- Em bị thương xin nghỉ sắp được một tuần rồi đúng không? Khi nào về đoàn làm phim thế? Bên kia đang giục kìa. Sắp hết hạn thuê trường quay rồi, nếu em lại không đến nữa thì sẽ thay người đấy!

Tô Diễm Diễm xoa cái trán đau đốn, thể mới nhớ tới chuyện xảy ra trước khi mình xuyên việt.

...

Tô Diễm Diễm là diễn viên múa đá sân sang đóng phim. Đến giờ mới bắt đầu, đương nhiên cũng không nhận được nhiều vai quan trọng.

Trước đó người quản lý Lulu Á Nam thay cô nhận một kịch bản. Vốn định đi thử vai nữ phụ thứ ba, không ngờ qua từng tầng sàng lọc, cuối cùng may mắn vớ được vai nữ phụ thứ hai.

Nhưng không rõ có phải là cô không có số hưởng hay không. Vào đoàn chẳng bao lâu đã liên tục gặp phải đủ chuyện xui xẻo. Mới bắt đầu quay cảnh thứ hai cô đã bị người đứng ngã trật chân, ảnh hưởng đến vết thương cũ.

Chuyện chân cô bị thương nên không thể ở lại trong đoàn múa vốn chẳng phải bí mật gì, bạn bè ai cũng biết cả.

Huống chi nhân vật A Phù này vốn giỏi nhảy múa, mấy phân cảnh quan trọng đều có vũ đạo. Chân bị thương thì không thể diễn được.

Cuối cùng, chị Lulu chủ động tìm đạo diễn. Không biết hai người đã thảo luận những gì, cuối cùng giúp cô xin nghỉ vài ngày.

- Theo ý chị thì mày đừng đóng nữa, cùng lắm chị lại nuôi mày một thời gian. Có phải là mày chưa từng ăn chực nhà chị đâu mà.

Triệu Giai Giai vừa gấp rau vào bát mình vừa thêm rõ dãi nhìn món ăn trước mặt Tô Diễm Diễm.

Tô Diễm Diễm gõ đũa lên thành bát:

- Tao dính chính nhé, làm như mày chưa ăn chực nhà tao áy.

Hai người sống cùng nhau, bình thường toàn bao tiền ăn cho nhau. Trước kia diễn viên múa Tô Diễm Diễm nuôi sống người mẫu mới vào nghề Triệu Giai Giai. Bây giờ gương mặt quen thuộc của sân catwalk Triệu Giai Giai giúp đỡ diễn viên hạng bét Tô Diễm Diễm.

- Ái chà, mày từng nghe câu ‘Chị em đồng lòng lợi ích sẽ tới’ chưa?

Cô vươn đũa ra chấm chút dầu mỡ trong đĩa đồ ăn của Tô Diễm Diễm rồi mút đầy hạnh phúc.

Thân là một người mẫu, Triệu Giai Giai rất có tính tự giác. Tuy rằng mấy năm nay xu hướng thích gầy như bộ xương đã không còn mạnh như trước kia nữa. Nhưng về mặt dầu mỡ thì cô vẫn rất chi là cẩn thận, thà rằng mình ăn ít một chút chứ cũng không muốn phải nôn ra cả đồng.

Vì thế Tô Diễm Diễm bình thường không để ý về ăn uống rất hay bị cô lái nhai như “Lên phim béo ký rười nhé”.

Tô Diễm Diễm bỗng dừng đũa:

- ... Quê một cục.

Khiến cô nhớ tới quá khứ đen tối là bộ phim đầu tiên của cô: “Một tiếng chị em lớn hơn trời”.

Triệu Giai Giai lờm cô một phát.

- Thôi kệ... Mày muốn tập trung đóng phim thì tao cũng bó tay rồi. Dù thế nào thì cũng là nữ phụ thứ hai, lỡ đâu nổi tiếng được thì sao? Chờ hôm nào chị đẩy lên hết tạp chí cao cấp toàn cầu rồi chắc chắn sẽ đầu tư quay cho mày một bộ, bảo đảm sét đánh ầm ầm ai cũng kêu đánh!

- Làm ơn mày sửa tiếng người đi.

Tô Diễm Diễm rút một tấm khăn giấy ra thông dong lau miệng.

- Thật ra thì tao cũng muốn biết là đứa nào mất mù thế.

Cô không đánh thắng Sơn Tùng trong phó bản được, nhưng muốn giải quyết mấy đứa con gái lấm chiều trò trong hiện thực thì không thành vấn đề. Nếu muốn bị đánh thì đừng trách cô không khách khí.

- Bọn gái ngành chỉ có thể kiếm vai bằng loại thủ đoạn này, chắc đại gia chống lưng cho bọn nó cũng chẳng cao quý đi đâu được.

- Ghê nha, kiêu phết, còn biết mạnh mẽ nữa cơ đấy ~

- ...

Triệu Giai Giai đá lông nheo:

- Người đẹp, có muốn chị dạy cho cung mười tám chiêu chà đạp cái đẹp không hả? Đảm bảo dạy là biết, đánh đâu trúng đó luôn!

Tô Diễm Diễm cười như không cười:

- ... Rửa chén đi. Hôm nay tới lượt mày đấy. Tao nhớ rõ lắm đấy nhé, đừng hòng chuồn.

...

Hôm nay Lưu Á Nam bận việc không đến đón cô được. Cuối cùng là Triệu Giai Giai rảnh rồi lái con Mini màu đỏ chở cô tới sân bay.

Bảy tám giờ sáng là giờ cao điểm, kẹt xe cũng là điều nằm trong dự đoán.

Tô Diễm Diễm không nhìn được đeo tai nghe, mở MV kia ra xem một lần.

Sau khi ký hiệu studio “M-TP” lướt qua, màn hình dần dần tối lại. Sau mấy giây yên tĩnh, tiếng bật lửa một vang lên trong tai nghe. Từng tiếng một, ánh lửa soi sáng khuôn mặt quen thuộc kia.

Tô Diễm Diễm giật mình một cái. Ngọn lửa leo loét khiến cô bất giác nhớ tới cảnh tượng cuối cùng trong giấc mơ kia.

Dù cho quần áo và trang sức khác hẳn với giấc mơ, nhưng lại cho người ta cảm giác giống hệt nhau. Chẳng qua lần này Tô Diễm Diễm đứng ở góc độ của anh để quan sát thật kỹ câu chuyện này.

... Nhạc dạo vang lên, MV chính thức tiến vào cốt truyện.

Anh cầm dao bước đi trong hành lang

Bữa tối ánh nến được chuẩn bị kỹ lưỡng.

Ly rượu vang đỏ bị ném vỡ trong con giận..

Tiền giấy tung bay, ánh đao vung lên.

Người phụ nữ tóc đen môi đỏ gục trên bàn com. Một vòng bộ đồ ăn sắc bén đều chia vào cô. Hoa hồng đỏ tươi rơi là tả trên người cô. Hình ảnh từ màu xám trắng chuyển thành đỏ rực.

Nhưng cô đã không còn bất cứ phản ứng nào nữa.

Angel.

Fallen.

Đây là hai hình xăm lần lượt được xăm trên hai bắp tay của anh, đồng thời cũng ứng với sự sa đọa của anh.

Cuối MV, người đàn ông tuyệt vọng gục trên ghế dựa, tư thế giống hệt trong bức tranh sơn dầu “Pietà”. Ngọn lửa bùng lên, dần nuốt chửng mọi thứ.

--- “Chạy ngay đi”.

- Sao mày cũng xem cái này thế?

Đây tai nghe bỗng bị người khác kéo ra, Tô Diễm Diễm giật nảy cả mình.

Nhưng rõ ràng đối phương còn kinh ngạc hơn cô nhiều.

- Sao thế? Ờ sao mày lại khóc thế người đẹp?!

Thấy bạn thân rơi lệ là chã, Triệu Giai Giai càng bối rối hơn, vội rút tấm khăn giấy cho cô.

- Không muốn đóng phim nữa thì mình về luôn bây giờ. Ai mà không phải là cô công túa chứ!

Khóc ư?

Đến lúc này Tô Diễm Diễm mới phát hiện không biết từ khi nào, nước mắt đã ướt đầm khuôn mặt. Cô vội dùng giấy thấm hết nước mắt để không làm nhòe lớp trang điểm.

- Không có, mày nghĩ nhiều quá rồi. Không phải là vụ đóng phim. Tao chỉ... cảm động vì xem MV thôi.

Bạn thân lo lắng cho cô như vậy khiến Tô Diễm Diễm thấy ấm lòng.

Triệu Giai Giai vẫn nhìn cô với vẻ căng thẳng.

Tô Diễm Diễm:

- Nữ chính chết đẹp quá.

Tuy nói là bị đâm rất nhiều nhát, nhưng hoàn toàn không quay cảnh tượng đâm máu đó. Cuối cùng chỉ tung cánh hoa hồng đỏ để tượng trưng cho sinh mệnh úa tàn mà thôi.

Nhưng cô lại lĩnh trọn một hết sức nhát chân thật luôn, chết thảm khỏi nói.

Một nhát đó thật sự rất đau. Nhìn thấy hình ảnh cánh hoa hồng rơi vương vãi trên người nữ chính trong MV, cô không khỏi nhớ lại lúc mình bị hệ thống đẩy ra ăn một nhát dao kia, trong lòng chua xót nên mới bật khóc.

Rốt cuộc cô đã tạo nghiệp gì mà bị hệ thống chọn trúng cơ chứ.

- Hừ hừ, không thể thì sao bên kiểm duyệt cho qua được chứ?

Sau khi xác nhận Tô Diễm Diễm không sao hết, Triệu Giai Giai lại khôi phục tính cách trời đánh dĩ vãng.

- ...

Cô nhớ hệ thống cũng từng nói câu này. Nhưng không biết có phải do hệ thống chột dạ hay không mà Tô Diễm Diễm trở về lâu thế rồi mà chưa từng thấy nó xuất hiện chào hỏi một tiếng.

Tô Diễm Diễm thở dài, tắt màn hình di động, ngã lưng tựa ghế ngồi, điều chỉnh cảm xúc của mình lại.

Cô còn phải đến đoàn quay phim nữa, không thể để chuyện này ảnh hưởng tới trạng thái tinh thần được.

Cứ xem như một giấc mơ vậy...

Vừa nghĩ vậy, chỗ ngực bị dao đâm đâm vào lại bắt đầu đau nhói.

Triệu Giai Giai ngồi bên kia còn đang lăm nhăm, nhắc tới Idol mới của mình thì lập tức nói luôn miệng không dứt. Nhân lúc dừng đèn đỏ bèn ra sức dụ cô.

- MV này vừa ra được hai ngày đã đứng đầu top thịnh hành của Youtube đấy. Vừa tung lên thì các bảng xếp hạng đều bị oanh tạc hết luôn. Sao tao không thành fan của anh ấy sớm hơn nhì. Còn nữa, tao nói với mày nhé...

- Idol mới của mày biết mày nói nhiều thế không?

Tô Diễm Diễm bỗng lên tiếng.

- Anh ấy còn... Hờ?

Tô Diễm Diễm chỉ ra ngoài cửa sổ.

Bên ngoài một cửa hàng chỉ nhánh thương hiệu bên lề đường, có đặt một tấm bảng đứng hình người. Sơn Tùng mặc tạp dề màu nâu, cầm túi mua sắm thổ cẩm, cười tươi rói.

...

Một giờ chiều, Tô Diễm Diễm đến nơi quay phim.

Bởi vì đột nhiên bị thương nên nói thế nào cũng ảnh hưởng tới tiến độ quay phim của đoàn làm phim. Bởi vậy Tô Diễm Diễm đã gọi mấy thùng nước ướp lạnh làm quà xin lỗi. Cô vừa tới nơi thì nước cũng đã được đưa tới.

Mùa hè nóng nực, lại quay phim cổ trang ăn mặc kín mít nên lúc mọi người thấy cô thì thái độ cũng dịu đi hẳn.

Buổi sáng đã quay xong, lúc này đang quay phân cảnh buổi trưa.

Tô Diễm Diễm cười hi hi chào hỏi với mấy ông lớn nhất đoàn phim, sau đó nhanh chóng chuồn vào phòng hóa trang.

Thuần thực mặc quần áo vào. Bên kia chuyên viên trang điểm đã chuẩn bị xong xuôi chờ cô.

Cảnh quay còn nợ lúc trước dồn lại cả đóng, buổi chiều cô phải diễn không ít phân cảnh đây này.

- Lâm Lâm, lại làm phiền em rồi.

Cô gái trẻ rõ ràng là rất hướng thụ, cười tươi rói rói. Khuôn mặt tròn xoe trẻ con lộ rõ hai lúm đồng tiền, động tác càng cẩn thận hơn.

- Không làm phiền chút nào. Chị Diễm Diễm không chê em là được rồi.

Thân là một người thợ vừa vào nghề chưa lâu, thật lòng cô rất thích nữ diễn viên tên Tô Diễm Diễm này.

Khác với gương mặt có vẻ đẹp lạnh lùng của mình, thực ra Tô Diễm Diễm là một người khéo đưa đẩy.

Có vẻ như trời sinh cô đã có thể thích ứng với bất cứ hoàn cảnh nào vậy, đối xử với mọi người đều khá thân thiết, nhưng chưa bao giờ khiến mọi người cảm thấy quá lố. Còn thường xuyên chủ động giúp họ dọn dẹp đồ đạc.

Nếu là người khác làm vậy thì đa phần sẽ cho người ta cảm giác làm bộ làm tịch. Nhưng nếu là Tô Diễm Diễm thì dường như mọi thứ lại khác.

Cũng không biết là ai lại nhầm vào cô, tự dưng làm trò hại cô như thế.

- ... Chân chị không sao chứ?

Tô Diễm Diễm mỉm cười không nói.

Cô thợ trang điểm cẩn mõi, nhìn người đến người đi chung quanh, cũng không dám nói toạc chuyện kia ra.

- ... Tóm lại chị nên cẩn thận hơn chút nữa... À, lại nói vai diễn của chị mới bắt đầu không lâu, quần áo đã được đưa tới đủ rồi nè. Em kiểm tra giúp chị rồi, đồ của nữ phụ thứ hai đẹp lắm.

Lâm Lâm bỗng đổi chủ đề, nhưng Tô Diễm Diễm vẫn hiểu ý của cô.

- Thế à? Thế thì lát nữa chị phải gọi một suất family bucket ăn mừng mới được.

Cô mỉm cười đầy cảm kích với Lâm Lâm, sau đó từ từ rũ mắt xuống.

Ý là có người định cướp vai của cô đây mà.

Tô Diễm Diễm vẫn biết việc này. Từ khi cô đi casting vai nữ phụ thứ ba lại được chọn làm nữ phụ thứ hai thì cô đã đoán trước là sẽ gặp phải tình huống này rồi.

Lúc trước chỉ là bày trò linh tinh nên cô không thêm so đo. Nhưng lần này đã thật sự chọc giận cô.

Ai hiểu tính Tô Diễm Diễm đều biết đôi chân này từng quan trọng với cô biết bao.

Dù cho lúc đó mấy đứa con gái kia khóc bù lu bù loa trước mặt mọi người, nhưng thân là đương sự, Tô Diễm Diễm biết rõ là cố ý hay vô tình hơn bất cứ ai.

Dù sao thì tổng đạo diễn Hồ Từ Lý lần này có tiếng nóng tính. Nếu vì lý do riêng tư mà làm chậm tiến độ thì nhất định sẽ thay người khác.

Nhất là khi bản thân vai diễn này cũng cực kỳ xuất sắc, có thể nói là sau lưng Tô Diễm Diễm mỗi ngày đều có cả đám người trông mong chờ thế vai.

Tô Diễm Diễm cười khẩy. Không biết người gài cô đang nghĩ gì nữa.

Nếu Hồ Từ Lý là một đạo diễn chọn người bậy bạ, chỉ vì vấn đề lịch chiếu mà không đếm xỉa tới những yếu tố khác thì nửa năm trước ông ấy cũng sẽ không khăng khăng đuổi một ngôi sao mới nổi đi, tự bỏ tiền túi ra quay lại dù bộ phim đã quay được hơn phân nửa, cuối cùng tên ông lên hẳn weibo nửa tháng trời.

- Yên tâm đi.

Lâm Lâm ngẩng đầu với vẻ khó hiểu:

- Há?

Tô Diễm Diễm mỉm cười, lật xem kịch bản. Thấy phân cảnh đã được đánh dấu sẵn, nụ cười trên môi càng tươi hơn.

Cô liếc nhìn ai đó đang vừa làm trang điểm vừa lén lút quan sát cô. Người này bị bắt quả tang thì giật nảy mình.

Tô Diễm Diễm càng vui vẻ hơn.

- Hôm nay em cứ yên tâm nhìn là được.

Xem cô tiêu diệt quân địch như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *[Fanfic Sơn Tùng M-TP] Nam Chính Cứ Luôn Muốn Giết Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Hôm nay vẫn không bị nam chính giết

Có lẽ Tô Diễm Diễm không phải một diễn viên xuất sắc.

Nhưng cô tuyệt đối là một vũ công cổ điển chuyên nghiệp.

Trong bộ phim Nữ Tướng này, cô đóng vai một cô công chúa dị quốc, dù chỉ là một trong vô số bóng hồng nơi hậu cung, nhưng lại nhờ vào tài khiêu vũ để bước lên cao.

Điểm khác biệt duy nhất là cô còn mang thân phận khích thích của nam phụ Vương gia, cuối cùng chết trong tay nam phụ khi hắn ta sợ vỡ lở kế hoạch.

Nếu như nói cả bộ phim có năm mươi hai tập thì cô sống chưa tới mười tập.

Nhưng nhân vật sống chưa tới mười tập đó lại được biên kịch ưu ái miêu tả vô cùng xinh đẹp và thông minh, theo kịch bản thì có cảm tình nhi nữ, cũng khắc sâu đại nghĩa quốc gia trong tim.

Dù không có nhiều cảnh, nhưng đó cũng là một vai thánh nữ nổi bật.

Nếu như diễn xuất sắc một chút thì có thể trở thành một điểm nhấn khác sau nữ chính.

Dù không rung động tâm can như nữ chính, cũng không có phần tình ý miên man lại chứa đầy độc ác như nữ phụ.

Sau lưng nữ phụ hai này ẩn chứa đủ loại vui buồn đan xen.

Nhưng nói là nói thế, kịch bản cũ xì thế này, nếu Tô Diễm Diễm muốn diễn cho xuất sắc thì cần phải bỏ nhiều tâm sức hơn hẳn người khác mới được.

Ví như cảnh cô tiến cung sắp sửa quay chẳng hạn.

- Tất cả mọi người vào vị trí, cảnh 38 lần 1, action!

Bên trên hoa đình, bao nước quỳ bái.

Sau khi chủ khách hàn huyên xong thì sứ giả lần lượt lui ra, hoàng đế đang định mở yến thì đã có người đứng dậy, báo rằng còn chuẩn bị một phần quà lớn mong hoàng đế xem qua.

Mọi người nghe thế bèn ghé mắt nhìn hân.

Tất cả mọi người biết rõ lúc vị sứ giả Quy Tư quốc này tiến cung có đưa theo một cô gái, nhưng mãi mà không thấy lộ mặt, hóa ra là chờ lúc này.

Hoàng đế lập tức cảm thấy hứng thú.

- Nhất định sẽ không khiến bệ hạ thất vọng.

Sứ giả chấp tay, âm thầm liếc nhìn vị ngồi phía dưới long ý, trên gương mặt đáng khinh không khỏi lộ ra vẻ vui mừng.

Vương gia im lặng, nữ tướng cái nam trang ngồi đối diện hần lại ngẩng đầu lên như có điều suy nghĩ.

...

Quay lại ba lần, rốt cuộc đạo diễn mới hài lòng.

- Tốt lắm.

Các diễn viên vội vàng uống nước, dặm phấn thêm, cũng may là trong phòng có để điều hòa nên mặc quần áo dày thế này cũng không khó chịu lắm.

Đạo diễn nghiêm mặt xem lại đoạn vừa quay, khẽ gật đầu một cái trong ánh mắt chờ mong của mọi người.

Đạo diễn cầm loa kêu to:

- Cảnh tiếp theo, A Phù đâu?

A Phù chính là vị công chúa dị quốc mà cô sắm vai.

Tô Diễm Diễm đứng chờ sẵn từ lâu vội kéo váy bước tới.

- Vũ công vào chỗ.

- Nhạc sư vào chỗ.

- Đèn nhích qua bên trái một chút.

...

- Chân thế nào rồi?

Phó đạo diễn đứng bên cạnh quay đầu lại nhìn cô một cái, trong mắt lộ rõ vẻ kinh diễm.

- Không sao rồi, em nhảy được.

Tô Diễm Diễm lắc đầu.

Thực ra cổ chân của cô vẫn còn hơi đau, vết thương cũ tái phát thì căn bản không thể nào lành hẳn chỉ trong một tuần được, nhưng trước khi đến đây thì cô đã chuẩn bị dẫu vào đấy, cố gắng đến lúc quay xong hẳn là không thành vấn đề.

-... Vậy thì tốt rồi.

Phó đạo diễn Vương do dự một lúc, cuối cùng vẫn không nói ra câu không được thì phải đổi người kia. Dù sao thì trong danh sách diễn viên lần này không ai múa khá hơn Tô Diễm Diễm.

Đây cũng là lý do vì sao lúc trước đạo diễn Lý gật đầu cái rụp khi Tô Diễm Diễm xin nghỉ chứ không thay người khác.

Bọn họ đều xem rõ biểu hiện của Tô Diễm Diễm lúc thử vai, nếu không phải hết cách thì bọn họ không muốn để lại điều tiếc nuối gì cho bộ phim này.

- Cố gắng lên, múa cho tốt vào nhé.

Tô Diễm Diễm mỉm cười, kéo váy đi tới vị trí được chỉ định.

...

Từ xưa đến nay, những cô gái dị quốc đều giỏi ca múa.

Nhạc sư trong đại điện an vị, tiếng tỳ bà trỗi dậy.

Mọi người đều kiểm chân đợi chờ, trong tiếng nhạc thánh thót, những vũ công nối đuôi nhau bước vào.

Cô đeo lụa mỏng ẩn giữa đám người, rõ ràng quần áo đều giống hệt nhau, nhưng từng hành vi cử chỉ của cô đều khiến người khác bất giác dõi mắt trông theo.

Mỗi cái nhún mảy mỉm cười của cô đều ứng với câu nói da như bạch ngọc, mắt tựa hồ thu.

... Từ năm sáu tuổi thì Tô Diễm Diễm đã học múa, đến nay đã mười mấy năm.

Nhón chân, căng người.

Ánh vào mắt mọi người thì lại là lướt nhẹ nhàng như lông vũ.

Xung quanh có không ít người qua lại, có những diễn viên đang vào vai, cũng có những kẻ chuyên môn chờ xem cô gặp chuyện.

Nào ngờ vừa bắt đầu khiêu vũ thì Tô Diễm Diễm vốn luôn dịu dàng bỗng chốc như hóa thành một người khác.

Mỹ nhân như hoa, không chút tỳ vết, từng bước đạp ra hoa sen.

Vũ đạo chân chính, phải là từ ngón tay đến cả linh hồn đều thấm hương nghệ thuật.

Tô Diễm Diễm sống gần nửa cuộc đời, từ lúc ngây thơ ngơ ngác được đoàn múa địa phương chọn trúng, đến sau này nghe theo lời đề nghị của giáo viên, ngàn dặm xa xôi chuyển đến thủ đô học hỏi, thi vào trường phụ trung, lại học lên đến bậc vũ, một đường đi tới gần như thẳng tắp xuôi rớt.

... Tiếng nhạc nhanh chóng thay đổi, tiếng trống vang lên, lúc nhanh lúc chậm.

Bước nhảy của các cô gái chợt thay đổi, thì thoảng lại đổi sang phong cách khác.

Nhóm múa này đều là nhờ biên đạo múa mượn sinh viên trường múa tới, lúc trước tập dợt còn tưởng rằng diễn viên khó mà xử lý được, nào ngờ Tô Diễm Diễm lại làm quen dễ dàng như thế.

Đây cũng là một trong những lý do mà đạo diễn không muốn thay người. Cho người khác vào thế chưa chắc đã phối hợp tốt được như cô.

Đối với Tô Diễm Diễm từ nhỏ đã học múa dân tộc, lên đại học lại học múa cổ điển suốt bốn năm thì vũ đạo đã trở thành một phần không thể tách rời khỏi cuộc đời cô rồi.

Nếu như không xảy ra chuyện đó thì có lẽ cô sẽ tiếp tục sự nghiệp múa của mình...

- Trời ạ!

Lúc tiếng nhạc đến cao trào thì cô đột nhiên hát chiếc áo choàng màu đỏ ra trong tiếng kinh hô của đám đông. Dù đã biết trước nội dung tiếp theo, nhưng mọi người cũng phải ngỡ ngàng.

Nữ tướng quân đứng bật dậy vùng kiếm lên, trong lúc đao quang kiếm ảnh lóe lên, manh áo kia bị chém rách, đám thị vệ trong điện đều giật mình, bầu không khí lập tức trở nên căng thẳng.

Nhưng tiếng nhạc vẫn không dừng lại, thậm chí còn rộn ràng hơn, vài đồ rơi là tả đầy trời, dần để lộ ra bóng dáng nữ tử tuyệt sắc.

- Shhh!

Mọi người hít sâu một hơi.

Đó là phục sức hờ hạng rất đồi lớn mật, khác hẳn với phong tục Trung Nguyên.

Bàn chân trần của cô đi trên đất, chân phải đeo một chiếc chuông nhỏ màu vàng, quần thụng sắc sỡ ôm trọn vòng eo thon, lúc xoay người, tua rua xinh đẹp trên rốn khiến tầm mắt người khác hoa lên.

Mỗi động tác đều như một lần linh hồn giao thoa. Chuông vàng nhỏ xinh hòa theo điệu nhạc, âm vang trong trẻo như gõ nhẹ vào tâm hồn, ngày càng trở nên rõ ràng hơn, dấy lên từng đợt rung động mãnh liệt trong lòng.

Khách khứa say mê, cánh thị vệ thấy thế cũng khó xử, kiếm rút ra được phân nửa lại không biết nên làm sao cho phải. Vương gia vẫn ngồi im sau bàn thông dong thưởng trà, đôi mắt hoa đào híp lại cười như không cười.

Duy chỉ có nữ tướng kia là vẫn đanh mặt nhìn chằm chằm vào cô.

A Phù từng bước đi tới trước điện, rõ ràng là hành vi có phần trái lễ nghi, nhưng trong đại điện lại không có ai lên tiếng chỉ trích, ngay cả hoàng đế cũng không nhin được mà hơi rướn người về phía trước.

Ngay vào lúc nữ tướng kia vùng kiếm quét to ngăn lại thì tiếng nhạc đột nhiên ngưng bật.

Cô gái vừa múa một điệu oai hùng dừng bước, quỳ xuống hành lễ.

- A Phù tham kiến đại đế Trung Nguyên.

Giọng nói trong trẻo khác hẳn với kiểu yếu đuối nhu nhược của các vị tiểu thư trong kinh thành, quả thật có vài phần đặc biệt. Tựa như một con gió mát, cũng giống một con ngựa hoang.

Hoàng đế ngẩn ngơ một lát mới sức tỉnh, ho nhẹ một tiếng.

- Ngẩng đầu lên.

A Phù vâng lệnh, trong lòng lại có dự cảm với chuyện sắp xảy ra từ lâu.

Trùng hợp là lúc này lại có con gió thổi vào, khiến tấm khăn che mặt khẽ bay lên. Trong không khí thoang thoang một hương thơm kỳ lạ.

Đôi mắt sáng ngời tựa tiểu phi tiểu kìa ánh vào trong mắt hoàng đế tựa như nhìn thấy ánh sao trời.

Chớp mắt như qua vạn năm.

Từ đầu chí cuối cô đều quỳ cách bàn của vương gia không xa, nhưng chưa từng liếc mắt nhìn qua một cái.

...

- Cất!

Đạo diễn hô to, mọi người mới như sức tỉnh lại từ trong mộng.

Tô Diễm Diễm cũng giật mình, cảm giác mờ ảo như mơ kia rút đi, thay vào đó là cảm giác vui sướng thỏa mãn.

Nếu như nói điệu múa ban đầu chỉ khiến người ta kinh ngạc thán phục thì mấy giây sau cùng thật sự khiến người ta không thể không nhìn thẳng vào cô.

Vũ đạo giỏi đến vậy thì cũng chỉ có thể chứng minh rằng cô là một vũ công, duy chỉ có cảnh ngược mắt lên mới thật sự thể hiện được thực lực của một diễn viên.

Ánh mắt biết nói kia còn tuyệt vời hơn tưởng tượng của người khác nhiều.

Mấy diễn viên gạo cội mỉm cười đầy thiện ý với cô, còn ánh mắt của những người vây xem dành cho Tô Diễm Diễm đều thay đổi.

Ngay cả vị đạo diễn nổi tiếng nghiêm khắc kia cũng phải khen không ngớt lời.

- A Phù diễn tốt lắm.

Tô Diễm Diễm mỉm cười đầy khiêm tốn. Quả nhiên, giây tiếp theo đạo diễn đã nghiêm mặt lại.

- Các người kéo qua đây mà xem biểu cảm của mình khi này này! Tất cả đều phải quay bù lại cảnh đặc tả! Cười cái gì mà cười! Cậu có biết cậu cười lên trông thấy gợn lấm không!

...

Sau khi quay hết cảnh buổi tối xong thì đoàn làm phim quyết định mời mấy diễn viên chính đi ăn khuya. Việc này tính theo thứ tự thì vốn không đến lượt Tô Diễm Diễm, nhưng biểu hiện của cô hôm nay quá xuất sắc cho nên cũng được gọi theo.

Đạo diễn chọn một nơi cách phim trường khá xa, cô ngồi nhờ xe trợ lý của Khương Thư qua đó.

Khương Thư chính là nữ chính đóng vai nữ tướng kia, hai năm nay cũng khá nổi. Cô có gương mặt khá anh khí, lúc giả nam cũng có phần khí khái hiên ngang chứ không hề bị lộ. Không giống với mấy cô nàng quen đóng phim ngôn tình, những vai diễn cô nhận mấy năm nay đều khá đa dạng, nên cũng coi như một đóa hoa đặc sắc trong số các nữ ngôi sao mới nổi vài năm nay.

So với mấy vai nữ giả nam lỗ lã gần đây thì vai nữ tướng được đoàn làm phim tuyển chọn và có tạo hình tôn trọng nhân vật nhất.

Xe của đạo diễn với biên kịch đều kín chỗ, mấy người khác đều là diễn viên nam nên không tiện đi nhờ, cho nên Tô Diễm Diễm bị nhét vào trên xe của Khương Thư.

Trợ lý của Khương Thư lái xe, còn cô ấy thì ngồi ghé sau nhắm mắt nghỉ, Tô Diễm Diễm sợ làm ồn đến cô nên đành phải ngồi phía trên kế tài xế.

Cô cũng không quen thân với Khương Thư, nên không tiện nói gì, chỉ có thể im lặng ngồi yên.

Cô vốn còn tưởng hai người sẽ im lặng như thế suốt quãng đường, nào ngờ Khương Thư lại mở miệng trước.

Bạn đang đọc truyện *[Fanfic Sơn Tùng M-TP] Nam Chính Cứ Luôn Muốn Giết Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Hôm nay vẫn không chịu cho nam chính giết

Trước kia cô từng học múa đúng không?

- Vâng, từng học một thời gian.

Khương Thư cười khê:

- Thế mà cũng bảo là một thời gian được à? Tôi nhớ hình như rất nhiều năm về trước đã từng được xem cô múa rồi.

- Há?

Lần này Tô Diễm Diễm thật sự ngạc nhiên, ngẩng đầu nhìn vào gương chiếu hậu trong xe.

Khương Thư ngồi phía sau đang ôm một cái gối ôm, chán mòng trượt xuống tới đùi. Trên gương mặt khí khái có phần mệt mỏi, nhưng vẫn giữ nụ cười nhẹ bẫng như không.

- Hả là tôi đã từng gặp cô trên sân khấu vở kịch “Khổng Tử” rồi, lần ở nhà hát lớn thành phố biển ấy.

Cô nói khẳng định chắc nịch.

- Lúc trước khi cô vừa vào đoàn phim tôi đã cảm thấy trông cô rất quen. Hôm nay cuối cùng cũng nhớ ra.

Tô Diễm Diễm lập tức hiểu được Khương Thư đang nói gì.

Cô mỉm cười thoáng chút xấu hổ, ánh mắt lại tối dần đi. Nhưng cô che giấu rất tốt.

- Tiền bối cứ nói đùa. Khi đó còn nhỏ quá nên biểu diễn sượng lắm.

Nghe vậy, Khương Thư cũng cười. Cô không nhớ là có sượng hay không, cô không hiểu về vũ đạo nhiều, cho dù có sai thì cô cũng không biết. Chẳng qua khi đó biểu hiện của “chàng trai” kia quá bắt mắt nên mới để lại ấn tượng cho cô.

Khương Thư thoáng nhú mày:

- Tôi cũng chỉ lớn hơn cô mấy tuổi thôi, gọi tôi là Khương Thư được rồi. Tiền bối nghe như cách cả thế hệ ấy, cô cũng đừng khiêm tốn quá thế. Cô vốn làm tốt thật mà.

Chẳng qua không biết tại sao cô múa rất giỏi mà lại đá sân sang đóng phim thôi.

Khương Thư khựng lại chút, rồi nói tiếp:

- Tranh vở kịch lúc đó là các cung nữ khoác áo đỏ cho cô. Nào ngờ hôm nay lại cởi áo.

Nếu không phải vì cảnh đó thì có lẽ cô sẽ không nhớ nổi chuyện này đâu.

Tô Diễm Diễm bật cười:

- Đây thật sự chỉ là sự trùng hợp thôi.

Khương Thư còn định nói gì nữa nhưng di động bỗng reo lên. Cô nhú mày nhìn lướt qua, lấy tai nghe từ trong túi xách ra đeo vào rồi quay sang chỗ khác nghe máy. Tô Diễm Diễm cũng biết điều dời mắt ra ngoài cửa sổ.

Ánh đèn rực rỡ muôn màu bên đường khiến cô lóa mắt.

Tô Diễm Diễm không ngờ rằng đã hai năm trôi qua mà vẫn bị người khác nhận ra.

Lúc cô học năm bốn, trường học liên kết với viện ca kịch Hoa Quốc làm một vở kịch múa, chính là vở “Khổng Tử” cực hot lúc đó.

Vở kịch đó rất hoành tráng, thậm chí khí thế của nó không thua kém phim gốc là bao. Lúc đó tất cả mọi người đều nói đây là bước chân đầu tiên của những người trẻ tuổi trong sự nghiệp múa.

Bọn họ đi biểu diễn khắp các thành phố lớn trong nước, dấu chân trải khắp nam bắc.

Tô Diễm Diễm múa gần một năm trên đó.

--- Sau đó ngã một cú thật mạnh.

- ...

Xe dừng đèn đỏ. Tô Diễm Diễm không nhận được bèn mở cửa sổ, thở ra một hơi, như muốn phun ra hết con buồn bực trong lòng vậy. Không ngờ vừa ngẩng đầu lên đã thấy hình ảnh của người kia.

Trên biển quảng cáo đèn Led, người đàn ông đạp ván trượt nhảy lên cao. Dây cột tóc màu cam buộc trên trán, mái tóc tung bay theo gió, trên gương mặt điển trai là sức sống tươi trẻ không sao giấu được, tươi sáng đến mức chói mắt.

Bên cạnh logo của nhãn hiệu vận động kia là một chữ ký đẹp để răn ròi khác hẳn với hình tượng của anh.

--- Sơn Tùng M-TP.

Tô Diễm Diễm bỗng hiểu được tại sao lại có nhiều người thích anh đến vậy.

Ngôi sao, hẳn nên luôn chói mắt như vậy mới đúng.

...

Cuối cùng hiệu quả phân cảnh kia ra sao thì còn phải chờ qua hậu kỳ cắt ghép mới biết được. Nhưng Tô Diễm Diễm có thể cảm nhận rõ ràng từ hôm đó trở đi, những ánh mắt âm thầm mang theo địch ý quanh mình đã ít hơn nhiều.

Nhất là trong lúc quay phim, sau khi dùng diễn xuất để chèn ép một vị ứng cử viên có triển vọng thay thế cô nhất. Mấy cô nàng từng ngáng chân cô trong trường quay, giờ đã bắt đầu chủ động làm lành và bắt chuyện với cô.

Tuy rằng vẫn là làm ngoài mặt, nhưng cũng đỡ hơn trước rất nhiều.

Triệu Giai Giai từng khinh thường thấy rõ trong buổi tiệc trà chị em về chuyện này:

- Bọn gái ngành đó đều thế cả. Không hiểu chúng nó đào đâu ra lắm mưu mô thế không biết. Làm như đạo diễn nào cũng bị mù giống ai chắc?

Muốn giành vai diễn à?

Được thôi, trước hết hãy múa một bài để đạo diễn gật đầu, đồng ý quay lại cảnh đó rồi hãy nói.

Tuy rằng Tô Diễm Diễm không hài lòng với chuyện người khác đánh giá cao vũ đạo hơn là diễn xuất của cô, nhưng dù sao thì đây cũng coi như khen ngợi.

Chẳng qua...

- Tao nói cho mày biết người như mày nói dễ nghe ấy là tốt bụng, nói khó nghe thì chính là nhát cáy. Nếu là tao thì đã xử đẹp bọn nó rồi. Còn nữa nhé...

Tô Diễm Diễm nhìn bạn thân lải nhải như một bà chị già đời trong video, chột nhứu mày:

- Triệu Giai Giai mày ăn vụng bánh của tao đúng không?

- ...???

Triệu Giai Giai chột dạ mím môi, sau đó sực nhớ mình đã lau sạch miệng từ lâu rồi, nhất thời tức giận trừng mắt.

Loại mũi chó gì mà cách màn hình cũng đánh hơi được thế? Rõ ràng cô chỉ ăn có một bịch thôi!

Không đúng, bây giờ là lúc nói tới bánh à? Chẳng lẽ không phải họ đang bàn về sự nghiệp tương lai của cô hay sao?!

Triệu Giai Giai:

- Cái thứ nhát cáy nhà mày, bị cướp vai là đáng lắm!

Tô Diễm Diễm ngó ra:

- ... Tao nhất khi nào cơ?

Cô chỉ lo cho vóc dáng của bạn thân thôi mà. Hôn nữa chuyện trong đoàn phim lần này không phải cô đã xử lý xong xuôi cả rồi sao? Nào có bị bắt nạt đâu.

Đáp lại cô là tiếng thông báo kết thúc video cùng với tin nhắn sau đó của Triệu Giai Giai.

Triệu Giai Giai: [Mím cười] [Mím cười] [Cục shit]

...

Thời gian quay bộ phim “Nữ Tướng” không dài lắm. Nếu không phải vì cần đổi trường quay thì có lẽ Tô Diễm Diễm đã xong vai diễn từ lâu rồi.

Giữa hè tháng bảy, hoa sen nở kín hồ. Một nhà thủy tạ thoát ẩn thoát hiện giữa ao sen. Gió nhẹ thổi lay màn trúc chung quanh, để lộ thấp thoáng dáng người uyển chuyển của cô gái giữa đình.

- Quay xong cảnh hôm nay thì có lẽ cô sẽ được nghỉ ngơi đây.

Tô Diễm Diễm mím cười nhận lấy nước khoáng Lý Gia Quyền đưa cho, nhỏ giọng nói tiếng cảm ơn. Anh ta ừ một tiếng rồi chọn một chỗ bên cạnh ngồi xuống, cách cô một khoảng.

Thời tiết hôm nay không thích hợp để quay cảnh ngoài trời. Buổi sáng lúc rời khỏi khách sạn thì trời còn âm u. Không ngờ đến trưa lại nắng chói chang. Trang phục diễn dày cui ướt mẹp dán lên người, vô cùng khó chịu.

Giữa trưa nắng chiếu gay gắt. Đạo diễn gọi mấy thùng nước tới chia cho các nhân viên làm việc. Trên thân bình còn đọng nước, cầm trong tay vô cùng mát mẻ.

Tô Diễm Diễm cũng không khách khí với Lý Gia Quyền nữa, nhận lấy rồi hóp mấy ngụm. Vì kịch bản nên hai người thường xuyên diễn chung với nhau, dần dà cũng quen thân hơn.

- Lát nữa ban rượu độc cho tôi thì làm ơn thay bằng nước khoáng ướp lạnh luôn nhé, tôi sẽ uống cạn cả ly luôn.

Tô Diễm Diễm nói giỡn.

Lập tức bị cả đám nhân viên làm việc lườm cho một phát.

Ngay cả Lý Gia Quyền vốn tính thật thà cũng phì cười, bồng tán thành nói:

- Thế thì tôi yêu cầu cụng ly.

Nhân viên làm việc A:

- Hay là cho hai người ôm cả bình luôn nhé?

Tô Diễm Diễm:

- Nghe được đấy. Một ly không chết thì thêm ly nữa cho chắc.

Mấy người cười giỡn với nhau, tổng đạo diễn ngồi gần đó nghe thấy, đột nhiên ngẩng đầu từ sau máy quan sát trừng mắt quát:

- Cụng ly cái gì! Vương gia đã chết rồi thì còn đòi diễn gì nữa?!

- ...

Thấy có vẻ mọi người đều bị hù dọa, ông xấu hổ háng giọng, vẫn nghiêm mặt khoát tay với vẻ bức mình:

- Đi trang điểm lại mau đi. Ban rượu cho sớm rồi chúng ta còn nghỉ sớm nữa. Trưa nay đến Túy Hương Viên đi, muốn uống bao nhiêu cũng được.

Vì dồn tiền vào cho phim nên cơm nước trong đoàn chẳng ngon lành gì. Vừa nghe tổng đạo diễn tự bỏ tiền túi ra mời cơm thì mọi người lập tức nhiệt tình hẳn lên. Cả đám vừa rồi còn bu lại một chỗ than thở giờ đều lật đật đứng dậy làm việc.

- Thợ trang điểm đâu? Trang điểm lại này!

- Rượu độc rượu độc...

- Vặn máy quẹt nhỏ lại một chút, nhích sang bên phải... Đứng rồi!

- Máy quay số ba lại dịch sang bên kia một chút...

- ...

Lão Hồ lặng lẽ bóp ví tiền của mình.

...

Cảnh hôm nay là lúc A Phù lên gặp vương gia, bị gã ban rượu độc. Bởi vì Tô Diễm Diễm thể hiện cảm xúc nhân vật này rất tốt nên vai diễn này cũng được coi trọng hơn. Vì thế lão Hồ còn đặc biệt từ bỏ A chạy qua đây canh máy.

Vương gia cầu kết với nước khác muốn mưu phản. Lại vì nữ tướng và thái tử đều quá mức dũng mãnh, mọi chuyện trong triều khiến gã sút đầu mẻ trán. Cùng lúc đó, biên cương mãi mà không chiếm được, tin tức từ nước khác truyền tới cũng thường xuyên ồm ồm đề lộ ý định hủy bỏ hiệp ước.

Nếu thật sự hủy bỏ hiệp ước thì A Phù nay đã là sủng phi của hoàng đế sẽ trở thành nỗi lo lớn nhất của hắn ta.

Tuy hai người từng có một quãng thời gian mờ ám, nhưng so với tình yêu hư ảo trong miệng A Phù thì vương gia càng tin rằng bản chất của họ đều giống nhau hơn. Nếu hắn ta có thể thân nhiên đưa cô lên long sàng thì rất có thể cô cũng sẽ quyết tâm đâm hắn một nhát từ phía sau.

Đài cao thủy tạ, màn trúc khép hờ.

Cô gái vẫn vuốt ve hồ cầm, âm luật dồn dập lại vội vàng cũng như nỗi lòng bất ổn của cô lúc này. Một khúc nhạc vui vẻ lại có vài phần ý vị khác lạ. Đôi mắt đã từng được ca ngợi bằng vô số vàng thoi lúc này tối dần, lộ ra vẻ mờ mịt xưa nay chưa từng có.

Nhưng cũng chỉ trong chớp mắt mà thôi.

Trước khi nước mắt dâng tràn thì cô đã che giấu được.

Tiếng nhạc dần ngừng, màn ảnh dời đi theo ánh mắt cô. Trên bàn đá vốn trống trơn không biết từ khi nào lại xuất hiện một ly rượu tinh xảo trong suốt. Ánh nắng xuyên qua màn trúc chiếu lên ánh nước sóng sánh bên trong.

Người đưa rượu đã mất tăm. Dường như cảnh tượng tuyệt tình khi này chưa từng xảy ra.

Nhưng A Phù biết rõ chắc chắn người đàn ông kia đang ở nơi nào đó, im lặng nhìn chăm chăm phía này, bắt cô phải đưa ra lựa chọn.

Một ly rượu độc chứ không phải là một con dao găm. Đây cũng là chút cảm tình cuối cùng gã dành cho cô.

- ... Nếu như đây là lựa chọn của ngài.

Cô cười đắng chát, vươn tay cầm lấy ly rượu.

Nước mắt lặng lẽ rơi xuống. Ngay lúc bờ môi đỏ mọng sắp chạm vào ly rượu thì cô bỗng phát tay áo ném đi, chạy ra ngoài như điên dại. Ly rượu bị ném vào cây cột “xoảng” một tiếng, mảnh vỡ văng khắp nơi.

- Người đâu! Hộ giá!

Cô gái hét lớn cầm đầu chạy ra ngoài, nhưng ngay khi cô vừa nhảy xuống thì đột nhiên lại có vài tiếng xé gió vang lên.

Búi tóc đen xõa ra, tay áo bay bay. Cô gái hé môi, đôi mắt đẹp dần trở nên đờ đẫn. Dường như cô muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại không thể thốt thành lời.

Mỹ nhân say ngủ trên hành lang bằng bạch ngọc.

Những người xung quanh im lặng nhìn cảnh này, lồng ngực bất giác trĩu nặng.

Đó là thấu cảm với cái chết.

Lời tác giả: Còn 1 chương nữa là lại vô phó bản tiếp rồi nà.

Bạn đang đọc truyện *[Fanfic Sơn Tùng M-TP] Nam Chính Cứ Luôn Muốn Giết Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Hôm nay nam chính bắt đầu mài dao xoèn xoẹt

Đi Tây Bắc quay thêm mấy phân cảnh bổ sung, cuối cùng Tô Diễm Diễm cũng xong vai.

Diễn “Nữ Tướng” xong, cô lại lần lượt nhận vài vai diễn nhỏ khác. Do được đạo diễn Hồ Tử Lý giới thiệu nên mấy bộ phim kế tiếp đều rất thuận lợi.

Đúng lúc Tô Diễm Diễm sắp quên vụ xuyên không lần trước thì Luru Á Nam bất chợt mang tới một tin cực hot.

- Gần đây Studio M-TP đang tuyển nữ chính cho MV. Chị đề cử em, mấy ngày nữa nhớ đi casting đấy.

- Hừm? Đạo này em còn đang đóng phim mà.

Tô Diễm Diễm vừa nghe điện thoại vừa lật kịch bản. Trợ lý mới Đồ Đồ của cô đang bàn bạc với chuyên viên trang điểm về trang phục trong cảnh sau.

Chắc là do đạo diễn Hồ Tử Lý quá ấn tượng với cảnh nhảy múa của Tô Diễm Diễm nên nhờ ông ấy mà những vai diễn tìm đến Tô Diễm Diễm đều liên quan đến ca múa.

Tô Diễm Diễm cũng thấy rất thích nên gần như cô đều nhận hết. Cuối cùng còn chọn mấy vai diễn nằm trong khả năng của mình.

Cô không hề có suy nghĩ rằng nhất định phải chứng minh diễn xuất của mình, không nhảy múa tiếp nữa. Cô cảm thấy kiếm tiền quan trọng hơn là bị giới hạn vai diễn.

Ví dụ như hiện tại, trong tay cô đang cầm kịch bản về một nữ ca sỹ trong “Đêm Thượng Hải”.

- Mới hai tập đã chết thì lo gì chứ? Chẳng lẽ cô còn sợ trùng lịch chắc?

- ...

Đâm trúng tim rồi nè bà chị.

Hình như chỗ Luru Á Nam có chuyện gì đó nên rất ồn ào, giọng điệu của chị cũng khá vội vàng.

- Địa điểm ở ngay thủ đô đấy. Em quay xong bên kia thì nhớ về sớm. Chị đang ở chỗ Nghiêm Lập. Ông nội này, trước sau gì chị cũng phải xử nó!

Tô Diễm Diễm đang định nói thêm gì thì giấy tiếp theo đã nghe thấy Luru Á Nam gầm lên:

- Nghiêm Lập! Mày lại muốn ăn đòn đấy phải không? Ngồi yên! Bỏ đi động xuống cho tao! Cầm kịch bản lên đọc đi!

Bên kia lập lại vang lên giọng đọc chậm rãi, vô cảm như học sinh tiểu học của Nghiêm Lập:

- Cảnh thứ ba mươi bảy, địa điểm: Thư viện, thời gian: Buổi chiều tươi đẹp...

Nói thật chứ Tô Diễm Diễm hoàn toàn không bắt ngờ chút nào cả.

- ...

Dưới tay Luru Á Nam có bốn nghệ sỹ, chỉ có mình Nghiêm Lập là một cậu nhóc choai choai. Tuy rằng nổi tiếng nhất, nhưng cũng khiến người ta đau đầu nhất.

Tuy rằng Luru Á Nam rất thích cậu nhóc, nhưng lần nào cũng tức điên người. Nói theo kiểu của chị thì mỗi lần ở cùng với Nghiêm Lập, chị đều cảm giác như mình đang phải trông cả một vườn trẻ.

Luru Á Nam thở hắt hắt:

- Sớm muộn gì chị cũng tức chết vì nó mất thôi.

Dường như bên kia có người đang giục. Luru Á Nam thở hắt hắt vài cái rồi nhanh chóng kết thúc cuộc gọi:

- Chị gửi nội dung casting cho em, lát nữa bảo Đồ Đồ đặt vé cho em. Em tranh thủ đọc đi. Công việc của M-TP không dễ nhận đâu... Ày dà ông con kia phải lên sân khấu rồi, chị cúp máy nhé.

Tô Diễm Diễm vội dạ dạ hai tiếng, cúp điện thoại rồi mới chợt nhận ra.

Chờ đã, studio M-TP???

Đó không phải là Sơn Tùng sao?!

...

Khi biết mình phải đi casting đóng MV của Sơn Tùng, trong lòng Tô Diễm Diễm vô cùng lo âu.

Nghĩ kiểu gì địa vị của mình cũng không đủ, thế nào cũng không tới lượt mình được... Sau đó cô mới phát hiện quả nhiên mình đã suy nghĩ quá nhiều.

=.=

MV mà cô casting chỉ là một nghệ sĩ mới gia nhập vào studio M-TP chứ không phải là bản thân Sơn Tùng.

Mặc dù có phần hụt hẫng, nhưng đồng thời cũng thờ phào một hơi.

Thứ nhất, Tô Diễm Diễm tự nhận địa vị của mình chưa đủ, thứ hai là vì không cần gặp mặt Sơn Tùng.

- Số 7.

- Có.

Tô Diễm Diễm thôi nghĩ vẩn vơ, đứng dậy khỏi ghế.

Ánh mắt của các cô gái xung quanh đều tập trung lên người cô, trong lòng mỗi người đều đang ngầm so sánh, sau đó lại càng căng thẳng hơn.

Chỗ ngồi của Tô Diễm Diễm không phải là quá chót bét. Đằng sau cô còn mười mấy cô gái nữa. Rất nhiều diễn viên trẻ chưa có tiếng tăm gì đều đến tham dự buổi casting này, cho nên tất cả đều rất coi trọng cơ hội này.

Hứng trọn những ánh mắt dò xét kia, Tô Diễm Diễm bình tĩnh ưỡn ngực thẳng lưng.

Trợ lý tóc xoắn gọi tên nghe tiếng lại ngẩng đầu nhìn cô uể oải, rụt cổ vào nói:

- Vào đi.

...

Phòng casting rất lớn, giống như hội trường trong trường học vậy. Một dãy người ngồi nghiêm chỉnh ở phía trước. Đến người có kinh nghiệm diễn xuất dày dạn như Tô Diễm Diễm cũng phải giật mình.

Nhưng cô nhanh chóng điều chỉnh biểu cảm, mỉm cười cúi người chào rồi khoan thai bước tới chính giữa sân khấu.

Sân khấu trong phòng rất lớn, thoạt nhìn có vẻ khá trống trải. Nhưng thường thì như thế càng khiến người ta thấy áp lực hơn. Trong phòng còn có ba chiếc camera, ống kính tối om chĩa thẳng vào sân khấu, rõ ràng là sẽ quay và lưu trữ lại nội dung casting hôm nay.

Đây đều là những tiểu xảo mà người phỏng vấn thích dùng bao lâu nay.

Vội nhìn lướt qua sắc mặt của mọi người, Tô Diễm Diễm không khỏi tập trung hơn trước.

Đạo diễn Bùi An vừa thắng lợi ở Cannes về. Biên kịch Bao Nhụy nổi tiếng trong nghề. Còn có những nhân vật chỉ nghe tiếng tăm chứ chưa từng thấy mặt... Nhìn quy mô này thì nói là đang chọn nữ chính cho phim điện ảnh cũng có người tin, huống chi chỉ là chọn nữ chính cho MV.

Trợ lý tóc xoắn lúc này vừa gọi tên đang cầm một cái thùng nhỏ đi tới. Một người đàn ông đeo kính đen tiện tay rút một tờ, sau đó giơ sáu ngón tay lên cho mọi người thấy.

- Bắt đầu đi. Diễn đoạn thứ sáu.

Ngài béo ngồi bên tay trái gật đầu với Tô Diễm Diễm, giọng điệu khá là thân thiện. Trên chiếc bàn trước mặt ông có đặt một tấm bảng ghi "Phạm Đại Đông".

Cuộc casting lần này chỉ lựa chọn trong quy mô nhỏ đối với công ty nào đó mà thôi. Trước khi đến đây, mỗi người đều nhận được kịch bản theo kiểu đoạn ngắn. Số 6 mà Tô Diễm Diễm rút thăm trúng chính là đoạn cuối cùng trong đó.

Cô bắt giác thờ phào. Cô đã học thuộc lâu đoạn kịch bản này trên máy bay rồi.

Nhưng mà...

Tô Diễm Diễm nhìn xung quanh, bỗng mỉm cười nhìn máy quay bên trái, vẫy tay như đang gọi ai đó.

Anh chàng đội mũ lưỡi trai đứng sau camera không khỏi ngơ ngác chỉ vào mình, sau đó quay mặt nhìn về phía giám khảo phỏng vấn. Phạm Đại Đông nhìn hai người họ, suýt nữa trừng rớt cả hai mắt ra.

Lúc này Tô Diễm Diễm lại gặm chân, về mặt hồn dỗi, giống như đang giục anh ta vậy.

Cô vốn đã xinh đẹp, để hợp với vai diễn hôm nay, cô còn đặc biệt mặc một chiếc váy ngắn trẻ trung năng động. Một chuỗi động tác vô cùng lưu loát, đáng yêu đến mức khiến người ta bật cười.

Anh chàng kia bắt giác muốn đi tới, nhưng lại thấy cô gái đột nhiên dỗi biểu cảm.

Cô mỉm cười nhìn vào khoảng không trước mặt mình, giờ tay ra như muốn vuốt lên nếp nhăn trên quần áo do vừa chạy tới của đối phương.

Rõ ràng là kịch bản không có một câu thoại nào, nhưng lại cho người ta cảm giác như họ đang cười đùa với nhau vậy, bầu không khí ngọt ngào quá sức tưởng tượng.

- ...

Anh chàng ăn phải đưa bỏ đành phải kéo mũi lưỡi trai xuống thấp hơn, im lặng ngồi lại đằng sau camera.

Có lẽ là do góc độ cho nên hình ảnh trong camera còn hấp dẫn hơn thiếu nữ trên sân khấu vài phần.

Cô hoàn toàn không nhìn về mặt của các giám khảo bên dưới, chỉ nhìn nam chính trong tưởng tượng bằng ánh mắt nồng nàn. Nhưng thực tế lại không chế cảnh quay cực kỳ ổn.

Từng hành động cử chỉ đều cho người ta cảm giác hoạt bát trẻ trung, thậm chí dường như cả sân khấu đều tràn đầy hương vị của tình yêu.

Nội dung trong kịch bản được trình diễn rất trôi chảy. Mấy vị giám khảo nhìn nhau, Phạm Đại Đông đang định nói gì đó thì bỗng nghe thấy một tiếng kêu ngắn ngủi vang lên trong phòng.

Trợ lý tóc xoắn ôm ngực vô cùng khoa trương, sững sờ nhìn sân khấu. Phạm Đại Đông vội quay đầu lại nhìn. Hóa ra Tô Diễm Diễm đã thay đổi kết cục của kịch bản một chút.

Thiếu nữ vốn xinh xắn hoạt bát kia lúc này lại đang níu váy bồn chồn, giống như hạ quyết tâm nào đó, cô từ từ nhón chân, khẽ hôn lướt một cái như chuồn chuồn lướt nước, sau đó lập tức mỉm môi mỉm cười đầy xấu hổ.

Nụ cười ấy như một giọt mực rơi vào nước, hóa thành một đóa hoa nở rộ, khiến người ta không thể rời mắt.

... Sau khi Tô Diễm Diễm rời khỏi phòng casting, trong phòng bắt đầu thảo luận rôm rả.

- Cô gái này diễn tốt đấy.

Đây là đạo diễn Bùi An.

- Nhưng tiếc thật...

Phạm Đại Đông lấy làm khó hiểu:

- Sao thế? Tôi cảm thấy được lắm mà, rất đáng yêu, hình tượng cũng hợp nữa.

- Là người của bên Tinh Ngu, tiếng tăm cũng khá lắm.

- Tôi không thích những người tự cho mình là thông minh.

Sắc mặt của Bao Nhụy sa sầm. Những người đàn ông đang ngồi ở đây đều khá thích thú với động tác mà Tô Diễm Diễm tự ý thêm vào. Nhưng Bao Nhụy lại không hề thích.

Có người lầm bầm:

- Nhưng tôi thấy hợp mà...

Bao Nhụy nhướng mày:

- Sao hả? Đang nghĩ tôi ghen tỵ vì người ta trẻ trung xinh đẹp nên cố ý kiếm chuyện đúng không?

Phạm Đại Đông dở khóc dở cười:

- Bà đang nói gì thế.

Bao Nhụy lườm mắt, ngón tay gõ lên bàn:

- Tôi đồng ý với quan điểm của ông Bùi. Cô gái này đúng là rất khá, nhưng không hợp với nơi này. Nếu sau này tôi viết kịch bản thì sẽ cân nhắc đến

chuyện mời cô ấy. Nhưng lần này... thì Không được.

Bà viết kịch bản đã bao nhiêu năm rồi, đương nhiên biết chủ ý của Tô Diễm Diễm rất tốt, dựa theo kinh nghiệm diễn xuất mà tăng thêm động tác đó.

Nhưng tề cũng là tề ở điểm này.

- Cô ấy hợp với việc quay phim, nhưng không hợp để quay MV. Cô ấy không thể làm quen với tiết tấu của MV được đâu.

Tuy rằng đều là nhập vai, nhưng MV có sự khác biệt rất lớn với phim ảnh.

Phải kể một câu chuyện hoàn chỉnh chỉ trong mấy phút ngắn ngủi, chưa kể còn phải dành phần lớn thời gian để đặc tả ca sĩ.

Thời gian dành để kể chuyện cũng không được nhiều. Tất cả cảnh quay đều phải rút gọn hết mức có thể.

Cho nên Bao Nhụy mới nói cô ấy làm việc dư thừa.

Bởi vì dù cô có sửa tốt hơn nữa thì cũng không cho vào MV được.

Nhưng Phạm Đại Đông vẫn do dự. Lúc trước có quá nhiều người casting, nhưng không có ai khiến ông hài lòng cả. Ông vẫn không từ bỏ ý định, đối chiếu lý lịch của mọi người, quả nhiên là càng xem càng hài lòng.

- Ông Bùi, ông thấy thế nào?

Bùi An háng giọng rồi nói:

- Hay là mình xem tiếp đi đã. Vẫn còn có rất nhiều cô gái khác mà, đúng không?

Phạm Đại Đông trừng ông một cái. Người đàn ông đeo kính đen ngồi bên kia giờ tay lên:

- Đại Đông à, tôi nói này, ông thấy cô bé này rất tốt, nhưng ít nhiều gì ông cũng phải cân nhắc xem Tiểu Minh nhà mình có chịu nổi hay không chứ.

- Tiểu Minh cũng mới vào nghề thôi, ca hát nhảy múa còn đỡ, ông bảo cậu ấy diễn... Nếu hai người này xuất hiện trong cùng một khung hình thì khác gì bỏ tiền ra tự dìm mình.

Phạm Đại Đông vỗ trán:

- Cũng đúng.

Ông do dự trong chốc lát rồi đặt hồ sơ của Tô Diễm Diễm về chỗ cũ. Đang định bảo tóc xoắn đi gọi người tiếp theo thì bỗng có người rút phần hồ sơ kia ra.

Người kia mặc áo hoodie màu xanh đen, trong mũ áo còn đội nón lưỡi trai màu đen. Vành nón gần như che khuất hết khuôn mặt của anh, chỉ để lộ cái cằm trắng nõn.

Ngón trỏ lướt qua hồ sơ, cuối cùng dừng lại trên ba chữ “Diễn viên múa” một lúc. Anh bỗng bật cười khe khẽ.

- Anh Đông, em muốn cô ấy.

Vờ kịch ngắn:

Tô Diễm Diễm: ... Sao nghe câu cuối nó cứ sai sai ấy nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *[Fanfic Sơn Tùng M-TP] Nam Chính Cứ Luôn Muốn Giết Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Thư tình (1)

Mở mắt, nhắm lại, mở mắt ra tiếp.

Tốt lắm, hiện tại Tô Diễm Diễm có thể xác định rằng cô lại xuyên việt tiếp rồi.

Bà chị già đã tốt nghiệp đại học và đi làm hai năm, giờ lại mặc một bộ đồng phục sọc xanh trắng ngồi giữa một đám bạn học, trong radio đang phát một giọng nữ ngọt ngào "Hoan nghênh các bạn học nghe đài, hiện giờ là chương trình radio buổi trưa của đài bỏ câu trắng", mang theo ngữ điệu đặc biệt của học sinh.

Trên góc phải của tấm bảng đen còn dùng phấn màu viết số đếm ngược đến ngày thi đại học...

Ờ, 576 ngày.

576 ngày á? Thế chẳng phải chỉ vừa mới lên lớp 11 thôi sao? Mới giờ này mà đã bắt đầu đếm ngược? Ngồi trường thần kinh gì thế này.

Tô Diễm Diễm vừa thâm lèm bèm vừa gục xuống bàn giả bộ ngủ, chiếc quạt trần phía trên quay vòng vòng, dường như mấy cô bé học sinh đang nói cười rôm rả xung quanh còn không biết rằng trong số bọn họ đã có người bị đổi hồn.

Cảnh tượng này cứ quen quen thế nào ấy, nhưng cô nghĩ mãi không nhớ nổi mình đã gặp qua ở đâu.

Tô Diễm Diễm đang chôn đầu giữa khuỷu tay của mình, chiếc áo khoác rộng thùng thình của bộ đồng phục đã che đi hơn phân nửa gương mặt cô, chỉ chừa lại một đôi mắt đen láy long lanh đang im lặng quan sát xung quanh.

Son Tùng vừa vào cửa thì đã trông thấy bộ dạng này của cô.

Trông như một chú nai vàng, khiến người ta sinh lòng muốn bắt cô về giấu đi.

Anh thoáng lúng túng đẩy mắt kính một cái, vội dời tầm mắt đi trước khi Tô Diễm Diễm kịp nhận ra, cuống quýt đi về chỗ của mình giống như đang chạy trốn, nơi của anh là góc khuất nhất, cũng gần với thùng rác nhất trong lớp.

Son Tùng đan tay lại chống lên mặt bàn, mượn đó che đi nửa gương mặt. Anh đó thở phào một hơi. Trong đôi mắt sâu lắng lóe lên vẻ cay đắng không rõ.

Nếu nói trần thế phù hoa thì cô chính là điều duy nhất không thể bị khinh nhờn.

Là đoá hồng rực rỡ, cũng là ánh trăng trong ngời sáng.

Chỉ khi rúc vào một góc kín đáo nhất thì anh mới có đủ can đảm để ngắm nhìn cô như thế...

Đầu óc Tô Diễm Diễm đang rối tung, cố gắng sắp xếp suy nghĩ, nhưng bỗng nổi hết da gà lên, cô vô thức xoa cánh tay của mình, rõ ràng cảm giác được đang có người theo dõi mình.

Nhưng đợi khi cô ngẩng đầu lên thì lại không phát hiện ra được điều gì.

Là ảo giác sao? Cô nhủ mảy may suy tư thì tiếng chuông vào học đột nhiên vang lên.

Vài nam sinh ôm bóng rổ cười đùa ồn ào chạy xộc vào lớp, phía sau là giáo viên nghiêm mặt vào theo, mấy cô nàng khi nãy còn túm tụm lại chuyện trò vội vàng chạy ủa về chỗ, xô đẩy lẫn nhau. Phòng học rần rần nên lại bị giáo viên phê bình một chập.

Vài phút sau thì lớp học rốt cuộc cũng yên tĩnh lại, Tô Diễm Diễm cũng vội lục tìm sách của tiết học này ra. Cô nhìn lướt qua nét chữ nắn nót trên bìa sách, nét chữ đẹp đẽ còn lộ rõ vẻ non nớt, nhưng rõ ràng có thể nhìn ra nó không khác chữ viết của cô là mấy.

Chiếc quạt trần trong lớp cứ quay đều quay đều, trưa mùa hè đã có tiếng ve kêu râm rân, thiếu nữ chóng cảm, ngẩn ngơ nhìn giáo viên đang dốc lòng giảng bài trên bục, còn chưa kịp cảm thán về những tháng ngày thanh xuân non trẻ này thì trong đầu đột nhiên có một giọng nói vang lên.

[Ting! Phó bản bắt đầu. MV: Em Của Ngày Hôm Qua.]

Cô nhớ ra rồi!

Tô Diễm Diễm giật mình ngồi thẳng lưng lại, toàn thân cứng ngắt. Ngay sau đó ánh mắt bén ngót như laser của giáo viên tiếng anh lập tức bắn tới.

- Tô Diễm Diễm, có chuyện gì á?

Tô Diễm Diễm bị điểm danh thì đứng bật dậy theo bản năng. Chiến bản bị cô đụng trúng cũng phải chệch đi, phát ra tiếng ma sát chói tai.

Lần này, giữa lúc cả lớp nhìn vào nhưng Tô Diễm Diễm vẫn cảm giác được một ánh nhìn không hề tầm thường.

Đánh giá, thưởng thức, ái mộ trần trụi...

Rõ ràng là một diễn viên đã quen với cảnh được nhiều người ngắm nhìn từ lâu, nhưng khi cảm nhận được ánh nhìn của đối phương thì cô như đứng ngơ trên đồng lúa.

- Dạ thưa cô...

Em muốn thôi học!

...

Muộn có đau bụng, Tô Diễm Diễm dùng kỹ năng đóng kịch tuyệt vời của mình, thuận lợi chuồn khỏi lớp và trốn vào nhà vệ sinh nữa, bắt đầu suy ngẫm về nhân sinh. Cô biết mình lại xuyên việt lần nữa, nhưng không ngờ duyên phận giữa cô và Sơn Tùng lại sâu sắc như thế.

Cũng may là kể từ sau lần trước thì cô đã tự động xem lại hết toàn bộ MV của Sơn Tùng rồi.

Đương nhiên cũng bao gồm cả MV Em Của Ngày Hôm Qua này.

Bài hát này được Sơn Tùng sáng tác lúc mười chín tuổi, cũng là năm thứ hai kể từ sau khi anh thông qua cuộc thi tìm kiếm tài năng và ra mắt khán giả, lúc ấy đúng là hot không nói.

Khi đó Tô Diễm Diễm cũng vừa mới lên đại học năm nhất, dù cô không hay để ý tới mấy ngôi sao lắm, nhưng đi đến đâu cũng nghe thấy nó, mãi đến khi cô tình cờ xem qua MV của Sơn Tùng thì mới giật mình phát hiện hóa ra đây là do anh sáng tác.

Sau này Tô Diễm Diễm tìm kiếm thông tin của anh, bài hát đứng đầu trong danh sách tác phẩm tiêu biểu cũng là nó.

Tô Diễm Diễm cảm thấy đau đầu, không biết có phải dạo gần đây giới trẻ thích mấy bài hát suýt soát bi lụy hay không... Dù sao thì đây là một bài hát nói về một chàng trai đau khổ theo đuổi cô gái vô tình nhưng không thành.

Hai người vốn là thanh mai trúc mã, từ nhỏ lớn lên bên nhau, vốn cũng có chút tâm tư hồn nhiên thân thiết, nhưng sau này trưởng thành thì cô gái dần thay lòng. Một mặt thì bản nhiên đón nhận ý tốt của cậu bạn thuở nhỏ, một mặt thì lại bắt đầu qua lại mập mờ với một đám học sinh lớp lớn.

Nam chính dần trở nên trầm mặc hơn, quan hệ của cả hai dần trở nên xấu đi qua bao lần cãi vã. Cuối cùng chỉ có thể ngấm nhìn cô từ xa, lên giúp cô giải quyết những kẻ khó chơi khác, đứng sau lưng cô âm thầm làm một người bảo hộ vô danh.

Lúc xem MV cô còn cảm thấy nam chính lụy tình như thế vô cùng thâm tâm, nào ngờ quay ngoắt một cái thì mình lại biến thành một cô ả chẳng ra gì.

-...

Cô có tội gì kia chứ.

Nghĩ thế, Tô Diễm Diễm không khỏi thầm gọi hệ thống ở trong lòng.

Trước kia ở hiện thực không thể nào liên lạc với nó được, nhưng giờ đã vào thế giới phở bản, bọn họ cũng phải tính món nợ lần trước cho ra nhẽ mới được.

Tô Diễm Diễm bực bội gọi vài lần, ra chiều muốn hỏi tội.

[Ten ten ten ~ Trợ lý nhỏ đáng yêu khó ai bì lên sàn đây ~ Chủ nhân phải ngoan ngoãn hoàn thành nhiệm vụ từng bước mới được á nha ~ đá lông nheo chiu chiu ~]

Tô Diễm Diễm lão đạo vịn lấy cửa phòng vệ sinh, nghe cái giọng ông ẹo chảy nước kia xong thì cô cũng chết đứng luôn.

- Hệ... Thống?

[Xin chào chủ nhân thân mến, người ta là hệ thống dễ thương của cô nè, cô cũng có thể gọi người ta là trợ lý nhỏ, lần đầu gặp mặt, rất vui khi được phục vụ cho cô ~]

Tô Diễm Diễm:

- Bớt điệu, nói tiếng người đi.

Giọng điệu của đối phương muốn vô tội bao nhiêu thì vô tội bấy nhiêu: [Chủ nhân thân mến, sau khi kiểm tra lại thì người ta đang dùng ngôn ngữ thông dụng thiệt mờ.]

Tô Diễm Diễm câm nín, sau này mới kịp hiểu ra hình như cái hệ thống điệu đảng này không phải hệ thống lần trước.

Cô cố đánh mặt lại hỏi dò:

- Trước đây chú mày đây chị một cái, chị còn chưa tính sổ với chú mày đấy nhé!

[Huhuhu, chủ nhân nói cái gì lạ vậy, người ta hông hiểu gì hết tron hà.]

Nó dừng một lúc, đột nhiên lại hoảng hồn: [Tia má ơi? Chẳng lẽ cô đang nghi ngờ người ta hả?!]

Tô Diễm Diễm vẫn giữ cảnh giác, muốn tìm ra lỗ hổng từ những lời nó nói.

[Huhuhu, người ta là một trợ lý nhỏ vừa dễ thương vừa hiểu ý nà, nào ngờ lại có ngày bị chủ nhân hoài nghi về độ trung thành thế này! Ứ hự hự, vậy mới thâm và đáng thương làm sao! Cô độc, yếu ớt mà lại bất lực quá đi!!]

-... Im đi.

Tô Diễm Diễm cuối cùng cũng hiểu được cảm giác của Sơn Tùng lúc cô ăn vạ lần trước rồi.

Thấy hệ thống còn định nói tiếp thì cô vội lên tiếng ngắt lời:

- Lần này tôi phải làm gì mới có thể rời khỏi đây?

Hệ thống khựng lại một chút: [Xoay tròn, nhảy lên, nhắm mắt lại.]

Tô Diễm Diễm nhú mày:

-... Có thể đáng tin chút được không?

[Yêu anh ta, phải che chở cho anh ta nữa.]

Tô Diễm Diễm cười lạnh:

- Cung tưởng chị đây chưa từng xem quảng cáo à?

Cô còn định nói thêm gì đó, nhưng đúng lúc này lại có tiếng bước chân vang lên, cô lập tức cảnh giác ngậm miệng lại.

Tiếng bước chân dừng lại trước cửa nhà vệ sinh chứ không bước vào.

- Diễm... Bạn Tô, cô giáo bảo mình tới đưa bạn đến phòng y tế này.

Sơn Tùng!

Trong lòng Tô Diễm Diễm giật thót, mồ hôi lạnh túa ra. Cô giáo lại bảo anh ấy đến nhà vệ sinh nữ tìm người á?! Rốt cuộc anh ấy tới đây để làm gì chứ!

- Bạn Tô?

Không thấy ai đáp lại nên giọng điệu của Sơn Tùng trở nên lo lắng thấy rõ.

- Diễm Diễm! Bạn có ở trong đó không? Bạn sao rồi? Diễm Diễm! Bạn nói gì đi chứ!!

Sơn Tùng bước xộc vào, Tô Diễm Diễm vội hắng giọng:

-... Không có gì, mình không sao hết. Bạn đừng có lo! Đừng có vô đây nha... À không, bạn về trước đi. Lát nữa mình sẽ về lớp ngay.

Bớt giỡn đi, còn lâu cô mới đến phòng y tế gì đó với anh nhé. Vừa nghe thấy tên anh thì cô đã sợ run người rồi đây!

Sơn Tùng vẫn không thôi:

- Nhưng khi này bạn...

Tô Diễm Diễm đột nhiên cao giọng đáp:

- Mình đã bảo là không sao rồi mà!

Ngữ điệu của cô có phần gay gắt, tựa như cực kỳ bức bối, không khí đột nhiên lặng đi.

Hồi lâu sau thì giọng điệu bình thản của thiếu niên mới vang lên, ần ần mang theo chút đau xót và quan tâm.

-... Thế mình đi đây. Có chuyện gì thì nhất định phải nói với mình nhé. Mình đưa bạn đến phòng y tế.

Anh nói xong thì lại đứng lóng ngóng ở cửa một lúc, thấy Tô Diễm Diễm mãi không đáp lại, cuối cùng đành phải ủ rũ quay về.

Còn Tô Diễm Diễm nghe thấy tiếng bước chân xa dần thì bất giác thở phào nhẹ nhõm.

Cô tựa lưng trên ván cửa, vừa xấu hổ mà lại hối hận không thôi.

Lý ra cô không nên nói chuyện như thế. Dù sao thì Sơn Tùng lúc trước và Sơn Tùng bây giờ không hề giống nhau.

Nhưng cứ nghĩ đến việc sống cùng với Sơn Tùng thì cô lại không nén nổi cơn sợ hãi...

Cô thở dài, mở cửa đi về phía bồn rửa tay. Trong gương chiếu lại bộ dạng của cô lúc mười lăm mười sáu tuổi.

Mái tóc đen dài xõa dài sau lưng, bộ đồng phục rộng thùng thình lại càng tôn lên vóc dáng nhỏ nhắn đáng yêu của cô.

Nhìn mãi một lúc, cô bất chợt ngẩn ngơ.

Tiếp theo phải làm gì đây?

Lần này cô không muốn tiếp tục ở vào thế bị động nữa...

Hệ thống đột nhiên ồ ạt nói: [Chủ nhân, cô cần phục vụ đặc biệt gì à?]

Tô Diễm Diễm???

Bạn đang đọc truyện *[Fanfic Sơn Tùng M-TP] Nam Chính Cứ Luôn Muốn Giết Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Thư tình (2)

002 khác với cái hệ thống chết giả lần trước, nó là một cô nàng khá lạnh lùng. Cái gọi là phục vụ đặc biệt kia chính là để nó bày mưu tính kế giúp.

Tô Diễm Diễm móc nối với nó, lợi dụng lỗ hổng nhỏ nhỏ vì nội dung thể giới phó bản này không dính tới MV nhiều lắm để bịa ra một tờ giấy khám bệnh.

Thuận tiện đặt cho nó cái tên 002, cũng tiện gọi cái hệ thống từng gọi hàng cô là 001.

Chẳng qua ý của 002 vốn là bảo cô giả bộ bệnh để tiện bề bồi đắp tình cảm của cả hai người, nào ngờ Tô Diễm Diễm lại có kế hoạch khác với nó.

[Chủ nhân mà hổng ngoan ngoãn hoàn thành nhiệm vụ thì sẽ bị đánh mông đó nha.]

Tô Diễm Diễm lờ tịt, cầm tờ giấy khám bệnh này đi xin nghỉ học.

Trong lòng cô đã có một kế hoạch tuyệt vời khác rồi.

Khoảng thời gian nghỉ học ở nhà này, Tô Diễm Diễm sống vô cùng thoải mái, chẳng qua thi thoảng nhớ tới đây là trong phó bản của Sơn Tùng thì lại ỉu xiu.

Ban đầu Tô Diễm Diễm còn rút bài học lần trước, đi tới đi lui kiểm tra khắp nhà mấy lượt, sau khi mệt là người mới chợt nhớ ra dù cho ánh sáng nam chính của anh có mạnh cỡ nào thì ở nơi này, anh vẫn chỉ là một học sinh lớp 11 vô cùng bình thường mà thôi.

Sau khi biết rõ tạm thời không có nguy hiểm gì thì Tô Diễm Diễm mới thoáng an tâm.

Nhưng không biết có phải do ấn tượng của thế giới trước để lại quá sâu hay không, cô luôn có cảm giác như bị theo dõi.

- May mà mình đã vạch ra kế hoạch chu toàn rồi.

Kết thúc cuộc gọi đường dài, Tô Diễm Diễm lộ ra nụ cười khi đã đạt được mục đích.

...

Ngày 6 tháng 7, vắng mặt.

Bút máy màu đen để lại dòng chữ đẹp đẽ mà lại cứng cáp trên trang giấy. Rõ ràng tâm trạng của người viết khá bức bối, hai nét bút sau cùng ấn mạnh, thậm chí còn thấy cả vết hằn.

Anh vực bội gạch chéo, sau đó ném cây bút đi.

Xung quanh còn vài trang giấy giống hệt như thế.

Vắng mặt, vắng mặt, vắng mặt.

Đã gần một tuần cô không đến lớp rồi.

Nhớ đến bộ dạng yếu ớt của cô trong mấy lần anh tình cờ gặp phải gần nhà cô, là trong lòng anh lại thấy nhói đau.

Nhưng anh đã không còn tư cách được bước lên thăm hỏi quan tâm nữa rồi.

- ...

Thiếu niên rũ mắt xuống, khẽ mím môi, không biết tại sao trong lòng đột nhiên thấy nôn nao không yên.

Anh như vô tình đánh giá xung quanh một phen, sau đó cúi người nằm lên bàn, dùng người che lại, sau đó len lén lấy điện thoại của mình ra.

Mở một thư mục khóa lên, đang định nhập paSon Tùngword thì chuông vào học đột nhiên vang lên.

Anh vội ném điện thoại vào trong ngăn kéo, ngồi thẳng dậy giả vờ như vừa mới tỉnh ngủ, mặt mày tỉnh rụi.

Một giây sau, giáo viên chủ nhiệm xuất quỷ nhập thần nương theo tiếng chuông bước vào lớp, cầm cặp bước lên bục giảng, tiện thể tịch thu hai chiếc điện thoại mà không cần chớp mắt lấy một cái.

- Tan học đến phòng giáo viên gặp tôi.

Mấy bạn học bị bắt tại trận nhẩn nhó, nhưng lại không nói được gì.

- Hôm nay trước khi vào học thì cô xin thông báo một việc.

Chủ nhiệm đặt cặp lên bàn.

Trong lòng Sơn Tùng chợt giật thót.

Anh bất giác liếc nhìn chỗ ngồi trống không của cô, lại dòi tầm mắt đi.

Đồ của cô vẫn ở đó, chắc là không liên quan gì đến cô nhỉ.

... Mong sao đừng liên quan gì đến cô hết.

- Cô rất tiếc phải nói cho mọi người biết một tin...

Giáo viên chủ nhiệm đứng trên bục giảng nhìn quanh một vòng, cuối cùng tầm mắt dừng lại trên chỗ trống nọ, trong mắt lóe lên vẻ nuối tiếc.

- Bạn Tô Diễm Diễm chuyển trường rồi.

Cả lớp lặng ngắt, ngay sau đó thì chợt ồ lên.

Tô Diễm Diễm có quan hệ khá tốt ở lớp, thậm chí cô cũng khá nổi tiếng trong trường, bình thường cũng hay xuất hiện trong chủ đề trò chuyện của mọi người, nào ngờ nay lại xảy ra chuyện này.

Phạm vi tiếp xúc của mấy học sinh đang ôn luyện chuẩn bị cho kỳ thi đại học sang năm này chỉ có bấy nhiêu, nay tin tức bất ngờ này chẳng khác gì một hòn đá được ném vào trong mặt hồ tĩnh lặng.

- Sao tự dưng lại chuyển trường thế chứ?!

- Vì bạn ấy bị bệnh à? Mình nhớ lúc trước bạn ấy xin nghỉ bệnh mà.

...

- Chuyển đi đâu nhỉ? Lớp 11 mà tự dưng lại đi chuyển thế này, bị điên à?

- Vậy đũa a, b, c bên lớp 12 thì sao bây giờ?

- Woa, lần này sẽ có cả đám con trai buồn thúi ruột luôn...

...

Nhất thời, nội dung thảo luận đi từ Tô Diễm Diễm sinh bệnh, rồi nhảy sang xuất ngoại thi đại học sẽ phiền ra sao, sau đó lại nói đến chuyện đám bạn trai tin đồn của cô sẽ thế nào các thứ.

Cả đám nói hăng say, càng nói càng xôm, không hề có ý muốn dừng lại.

- Im lặng nào! Thành tích của người ta tốt, đi đâu cũng chẳng cần lo, mấy trò có làm được hay không?

Chủ nhiệm nhũn mày cảm thước gõ lên bảng.

- Bạn Tô đi khá vội, sáng nay cô cũng mới nhận được tin thôi, bây giờ người ta đã ra sân bay rồi, mấy trò tập trung học hành đi! Đừng có chờ tới lúc đó bị người khác bỏ xa! Được rồi! Mở sách trắng năm mươi...

Trong lớp học đột nhiên vang lên tiếng loảng xoảng vô cùng chói tai, bàn học bị người ta hất ngã, sách giáo khoa rơi đầy ra đất.

Ngay sau đó có một bóng người chạy xộc ra khỏi cửa lớp.

Chủ nhiệm sững người, sau đó lập tức hô to.

- Sơn Tùng, trò quay lại đây cho tôi!

...

Cây dù xoạch một tiếng mở bung tán, thiếu nữ kéo vali chen vào trong đám người, bước nhanh về phía sân bay.

Trời bỗng đổ mưa to, từng hạt rơi tí tách lên chiếc dù, nhỏ xuống bên chân. Giống như muốn rửa sạch mọi thứ, cũng giống tâm trạng của cô lúc này.

Xung quanh đầy người qua kẻ lại, phần lớn đều kéo vali và đeo tai nghe điện thoại, vội vội vàng vàng cuốn theo từng dấu bùn.

Tô Diễm Diễm giật mình phát hiện ống quần dính bẩn, khiến cô chột bình tĩnh lại.

Tiết tấu quen thuộc khiến cô dần có cảm giác chân thật.

Vào sân bay, xếp ô lại, đến đăng kí.

Sau khi làm hết thủ tục thì Tô Diễm Diễm ngồi trong một quán coffee ở sân bay, bung một tách cacao nóng hổi, trong lòng thoải mái khỏi bàn.

Một tiếng nữa là cô sẽ được tự do.

[Hứ! Chủ nhân hông chịu ngoan ngoãn hoàn thành nhiệm vụ thì hông phải búp bê xinh] 002 còn đang cố gắng khuyên nhủ cô, có điều kiểu suy luận của nó hơi có vấn đề.

- Tôi đã mua cả vé máy bay rồi đây này. Bên kia cũng đã chuẩn bị xong xuôi rồi.

Tô Diễm Diễm mặt dày chơi xấu.

- Hôn nữa có phải là tôi không về làm nhiệm vụ đâu. Chỉ là đi hưởng thụ thể giới rộng lớn một tẹo thôi mà, các chuyên gia có nói đi du lịch sẽ giúp điều trị tổn thương tâm lý đấy!

- Thế giới trước của mấy người hại tôi thảm như thế, làm bây giờ cứ nghĩ tới anh ấy là tôi lại thấy khó chịu. Điều này có khác gì tai nạn lao động đâu! Tai nạn lao động ấy, cô hiểu không?

002: [Chủ nhân cô không ngoan! Phải đánh mông!]

Tô Diễm Diễm gờ tay thề:

- Tôi sẽ quay về hoàn thành nhiệm vụ mà, thật đấy. Tôi còn muốn quay về hiện thực mà.

Có điều khi nào mới về thì chưa xác định.

Dù sao thì cũng phải chờ Sơn Tùng qua thời kỳ phản nghịch thiếu niên, không còn một lòng một dạ với cô như thế mới được, không thôi chỉ mới nghĩ đến đã thấy đáng sợ rồi.

MV Em Của Ngày Hôm Qua quay khá sớm, tình ra nội dung của nó còn không rõ ràng bằng MV Chạy Ngay Đi lúc trước nữa.

Ít nhất thì nó không hề nói tới kết cục của nam chính với nữ chính.

Đây cũng là điểm khiến Tô Diễm Diễm lo lắng nhất. Hôn nữa, cái đáp án không đáng tin để hoàn thành nhiệm vụ mà 002 nói kia lại khiến cô thấy sợ hơn.

Cô không muốn đối mặt với Sơn Tùng.

Đây là mong muốn rõ ràng nhất trong lòng cô. Nhưng nếu thế thì nó lại mâu thuẫn với nhiệm vụ cần phải hoàn thành.

Sau khi suy nghĩ hồi lâu và không cho ra kết quả gì, Tô Diễm Diễm dứt khoát coi đây là một chuyến du lịch miễn phí.

Trước khi tìm được cơ hội và cách xử lý thích đáng thì cô muốn hưởng thụ cuộc sống này!

Đầu tiên là đến Ấn Độ, nơi mà cha mẹ nguyên chủ đang ở. Sau đó là sang Thái, đợi khi nào lạnh một chút thì lại đến Nam bán cầu...

[Chủ nhân không ngoan ngoãn giải quyết nhiệm vụ thì sẽ bị trừng phạt.]

Giọng của 002 mềm nhũn, nghe chẳng có chút uy hiếp nào cả, giống như một cô bé đang nổi giận mà thôi.

Cô kéo điện thoại, tranh thủ gọi cho giáo viện.

...

Thời gian dần trôi, ly cacao nóng hồi cũng chỉ còn hơi ấm ấm mà thôi.

Tiếng thông báo vang lên, Tô Diễm Diễm uống nốt hớp cuối, đứng dậy kéo hành lý đi vào.

Ngay khi cô sắp đi vào cầu thang thì có một tiếng gọi chột vang lên bên tai, dường như có người đang gọi tên cô.

Diễm Diễm!

Cô bắt giác quay đầu lại nhìn, nhưng lại không thấy gì cả.

Không phải là Sơn Tùng tới tìm cô đấy chứ?

Cô chột nghĩ thế, nhưng tiếp theo lại gạt bỏ suy nghĩ này đi. Cô đã vào khu cách ly rồi, người thường không có vé thì không vào được.

Tô Diễm Diễm run tay sờ lên mớ da gà trên cánh tay. Ngay khi cô vừa định xoay người lại đi tiếp thì không biết sao lại giẫm lên dây giày, sau đó ngã sấp xuống.

Cô bắt giác sờ vali của mình, kết quả khi cô vừa chạm vào mép vali thì nó đột nhiên trượt dài như bị đẩy mạnh một cái!

Bên tai vang lên tiếng hô hoán, trong lúc nhìn sàn bà đang dần phóng đại trước mắt mình, trong đầu Tô Diễm Diễm chỉ có một suy nghĩ:

Thế này không khoa học!

[Hi hi, chủ nhân không ngoan ngoãn hoàn thành nhiệm vụ thì hông phải búp bê xinh nà ~]

Giọng nói xuôi rớt của 002 lại vang lên, lần này nghe kiểu gì cũng thấy rợn gáy.

Một giây sau, thế giới trở nên tối đen.

Bạn đang đọc truyện *[Fanfic Sơn Tùng M-TP] Nam Chính Cứ Luôn Muốn Giết Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Thư tình (3)

Tối đen.

Lại xóc nảy.

Tô Diễm Diễm mơ mơ màng màng nhìn phía trên đỉnh đầu, không rõ tình huống của mình hiện tại là thế nào.

Hình như cô đang nằm trên một chiếc võng, hoặc như bị nhét vào trong một cái túi to nào đó, vì cả vách tường xung quanh cũng vô cùng êm ái.

Cô nín lấy "vách tường" bên cạnh, cố gắng muốn đứng lên, nhưng rất khó đứng vững.

-... Cô đã là gì tôi thế hả? Đây là đâu?

Cô bị bắt cóc rồi sao? Bây giờ cô đang ở đâu đây?

002 cười hi hi nói: [Bởi vì chủ nhân không ngoan nên phó bản tự động thăng cấp rồi! Chêm thêm MV: Con Mưa Ngang Qua. Lần này chủ nhân nhất

định phải ngoan ngoãn giải quyết cho xong nhiệm vụ đó nha ~ chú chú ~]

Chú cái con khi!

Tô Diễm Diễm hối hận vô cùng, nếu biết trước sẽ thành ra thế này thì cô thà quay về đối mặt với Sơn Tùng cho rồi!

Cô sẽ không bao giờ tin chuyện vớ vẩn như hệ thống là một cô nàng đáng yêu nữa, rõ ràng nó cũng y hệt 001!

Có điều...

Con Mura Ngang Qua á?

Đây không phải video Sơn Tùng tự quay trước khi ra mắt à? Tô Diễm Diễm nhớ rõ đó là ca khúc đầu tiên được công bố dưới danh nghĩa của anh với công chúng, sau này đưa lên mạng một cái là nổi luôn.

Nhưng cô nhớ bài hát này căn bản không có kịch bản MV gì hết mà! Lúc đó anh cũng chỉ là một cậu học trò nghèo, cảnh quay có thể nói là đơn giản đến mức chỉ có một phòng thu âm và gương mặt điển trai 360 độ không góc chết của anh năm 17 tuổi mà thôi.

- Chẳng phải cả bài chỉ quay trong phòng thu âm thôi à?! Thế mà cũng tính là MV á??

002 chỉ cười chứ không nói, một giây sau trên đầu Tô Diễm Diễm đột nhiên có ánh sáng lọt vào, cô bất giác nhắm mắt lại, sau đó cô bị cái gì đó cản thận nhắc lên, tựa như bị dây cáp kéo bay lên vậy.

Cô giật mình mở mắt ra, còn chưa kịp nhìn rõ cảnh vật xung quanh thì nhanh chóng rơi vào một nơi khá êm ái.

- Cậu tỉnh rồi đấy à.

Toàn thân Tô Diễm Diễm lập tức cứng đờ.

Giọng nói này...

Cô nương theo âm thanh đó mà quay đầu lại, sau đó đột nhiên trông thấy Sơn Tùng phóng to vô số lần xuất hiện trước mặt mình, hai chân mềm nhũn ngã phịch xuống.

- Sơn Tùng!

Ngay khi ngã xuống thì đột nhiên có thứ gì đó lấy sau lưng cô, vừa quay đầu lại thì phát hiện đó là ngón tay của anh, Tô Diễm Diễm lại càng tuyệt vọng hơn.

Thế này là sao đây?

Sơn *Như Lai Phật Tổ* Tùng và Tô *Tôn Ngô Không* Diễm Diễm à?

Liệu anh có ụp tay xuống nhót cô ở dưới gối chỉ sơn hay không?

Thiếu niên nhìn cô gái nhỏ xinh trong lòng bàn tay, vui sướng nheo mắt lại ừ khê một tiếng như đáp lời cô.

Ý cười lan rộng bên khóe môi, gương mặt ban nãy vốn còn đang lạnh lùng cũng dần trở nên ấm áp dịu dàng hơn, khiến người ta cảm thấy vui vẻ khoan khoái như tuyết đầu mùa tan chảy.

Nhưng ngay khi anh mở miệng thì Tô Diễm Diễm biết rằng lần này mình đã nghịch dại rồi.

- Thế này thì cậu sẽ không thể rời khỏi mình được nữa.

-...

Cô muốn im lặng một chút QAQ.

*

Tô Diễm Diễm bị thu nhỏ.

Nhỏ đến mức Sơn Tùng có thể bỏ cô vào túi áo trước ngực rồi thoải mái đi lại.

Đến nay cô vẫn không rõ tại sao mình lại ngã từ trên cao ngã xuống lòng bàn tay của Sơn Tùng, trong lúc cô hôn mê hẳn là đã xảy ra chuyện gì đó.

Nhưng 002 từ chối trả lời. Sau này nó còn xúi bẩy, cô vì muốn khôi phục lại như cũ mà mặt dày lắm bằm câu - năng lượng balala-, cuối cùng 002 cười như điên.

Đến lúc này Tô Diễm Diễm mới ý thức được rằng mình lại bị 002 vô lương tâm kia trêu chọc, tức giận đến mức không thèm ngó tới nó thêm lần nào nữa.

Còn Sơn Tùng ấy à... Cô do dự nhiều lần, cuối cùng vẫn không dám hỏi thẳng anh.

Không biết có phải do ảo giác hay không, Sơn Tùng đeo mắt kính vào thế này thoạt trông ngây thơ vô hại hơn lúc trước nhiều, thậm chí lúc im lặng nhìn có vẻ khá thật thà nữa.

Nhưng mấy người ngu ngơ như thế mà lên con biển thái lại càng đáng sợ hơn nhiều.

...

Chiếc xe bus cũ kỹ nổ máy chạy lạch xạch, thân xe xóc nảy rất mạnh. Hành khách trong xe lác đác vài người, thi thoảng lại có tiếng rì rì nói chuyện với nhau. Thiếu niên tóc đen trông cao gầy ngồi kế cửa sổ ở một băng ghế tí phía đuôi xe, nhưng dù đeo một chiếc kính gọng đen như mấy tên một sách thì vẫn không thể nào che lấp hết khí chất lạnh lùng của anh được.

Bên ngoài cửa sổ trời đang mưa như trút nước, từng giọt mưa xối ào ào lên cửa sổ xe rồi chảy dài xuống thành từng dòng nước nhỏ. Thiếu niên nhìn từng dòng nước kia đến mức ngẩn người, bên tai đột nhiên vang lên một giọng nói nhỏ như muỗi kêu.

- Cậu... Cậu không về trường à?

Sơn Tùng giật mình, lập tức tỉnh táo lại. Vừa cúi đầu xuống nhìn đã thấy có một cái đầu nho nhỏ nhô ra khỏi túi áo trước ngực của mình.

Tô Diễm Diễm đang cẩn thận đẩy cái nắp túi áo trên đầu ra, hai tay bám lấy mép túi, cố gắng giữ tư thế đứng thẳng. Gương mặt nhỏ nhắn đầy vẻ buồn bực, có thể thấy được cô đang cố gắng làm quen với tình trạng hiện tại của mình.

Thiếu niên bất giác mỉm cười, cảm giác rỗng tuếch trong lòng trước kia cũng dần được tâm trạng khác lấp đầy.

Anh vô thức giơ tay đẩy mắt kính trên mũi, dùng hành động đó để che giấu cảm giác thỏa mãn đến bệnh hoạn tột cùng trong lòng mình.

A, đáng yêu quá.

Sơn Tùng kèm lòng không động mà vờn ngón trở ra ấn nhẹ lên đầu cô, sau đó bật cười khi bị cô bực mình đẩy ra.

Tô Diễm Diễm cách một lớp vải cũng cảm giác được lồng ngực của anh run lên, gương mặt không khỏi đỏ bừng lên, vội ôm lấy đầu ngón tay của anh để đứng cho vững.

Lúc này cô đang đứng trong túi áo trước ngực anh, bên tai là tiếng tim đập mạnh mẽ của anh, bản thân cô lại giống một chiếc thuyền nan giữa biển rộng, anh mà cười một cái thì cô cứ như đang chênh vênh giữa từng cơn sóng lớn.

- Đừng có cười mà...

Nghe thế, ý cười trên mặt Sơn Tùng lại càng sâu hơn. Thấy cô có vẻ hoảng hốt thì anh mới bất giác nhỏ tiếng lại, nhưng lồng ngực vẫn cứ run run khó mà dừng lại.

- Đừng có cười!

Tô Diễm Diễm trừng mắt cắn lên ngón tay anh một cái, kết quả lở miệng cắn rách da, máu dần ứa ra, Tô Diễm Diễm vội vàng buông tay, quay đầu nhìn anh với vẻ hoảng sợ, trông cứ như cô vợ nhỏ vừa làm sai chuyện gì đó.

Nào ngờ Sơn Tùng chẳng những không hề đau mà còn đợi Tô Diễm Diễm cắn xong mới rút tay về đưa lên môi mút nhẹ, động tác vô cùng tự nhiên. Rõ ràng chỉ là một động tác rất đời thường, nhưng nhìn kiểu gì cũng thấy mờ ám.

-... Cậu là ác ma à?

Tô Diễm Diễm cảm giác mặt mình đỏ đến mức sắp bốc hơi.

-...

Sơn Tùng khề thờ dài, không trêu cô nữa. Sau khi nhìn quanh, phát hiện không ai chú ý tới động tĩnh bên này thì anh mới lấy tai nghe điện thoại ra từ trong balo, giả vờ như đang nghe điện thoại, thần nhiên nói:

- Không muốn về, đến lớp cũng chẳng có cậu.

Hai mắt Tô Diễm Diễm tỏa sáng:

- Vậy cậu có thể biến mình lại như cũ, thế thì chúng ta có thể cùng nhau đến lớp rồi.

Thiếu nữ hưng phấn vịn mép túi áo, đôi mắt trong veo, ngời sáng nhìn thẳng vào anh, tựa như chỉ vô tình nói đến, nom ngây thơ vô hại đến mức ai thấy cũng phải mềm lòng.

Cũng giống như Sơn Tùng lúc trước vậy, dù trong lúc quan hệ đang căng thẳng nhất đi nữa thì chỉ cần đối diện với ánh mắt kia là anh lại hận không thể dâng trọn thế giới này cho cô.

Sơn Tùng không khỏi giật thót, có lẽ chính bản thân Tô Diễm Diễm cũng không biết, mỗi lần cô bất giác làm nũng như thế thì suy nghĩ trong lòng cô đều đã hiện rõ trên mặt, chẳng qua là anh chưa từng nói toạc ra mà thôi.

Bởi vì đó là em, nên anh mới cố gắng hết sức để đáp ứng mọi yêu cầu của em.

Tiếc rằng cô bé của anh đến giờ vẫn chưa chịu hiểu cho lòng này.

...

- Diễm Diễm...

Sơn Tùng chớp mắt, sực tỉnh lại từ bao suy nghĩ vẩn vơ, đẩy chiếc kính trên sống mũi, như muốn nói lại thôi, không biết nên bắt đầu từ đâu.

Thấy bộ dạng của anh như thế, Tô Diễm Diễm lập tức căng thẳng, tim nhảy lên tận cổ họng, nhưng lại nhìn anh với vẻ chờ mong.

Đúng lúc Tô Diễm Diễm cho rằng lần này Sơn Tùng sẽ lại mềm lòng thì anh đột nhiên cúi đầu nhìn cô, cười như không cười, mắt kính lóe lên ánh sáng phản quang lạnh lẽo.

- Cậu đừng có mơ.

Tô Diễm Diễm:

... Lời thoại quen thế.

*

Sau khi xuống khỏi xe bus, Sơn Tùng mang theo Tô Diễm Diễm đi thẳng về nhà.

Sau khi bị từ chối thẳng thừng, suốt chặng đường Tô Diễm Diễm chỉ im lặng ngồi trong túi áo trước ngực Sơn Tùng, trông có vẻ bức dọc, cũng lơ tịt mấy trò đùa chọc Sơn Tùng.

Thoạt trông giống như đang bấu môi tức giận, nhưng thực tế theo Sơn Tùng thấy thì trên mặt cô gái của anh đang viết: Năn nỉ anh đó, mau tới đỡ em đi mà.

Đáng yêu quá.

Sau khi dán thêm một cái nhãn đáng yêu lên cho cô, thiếu niên mới bức rức đẩy nhẹ mắt kính trên sống mũi, trên mặt là vẻ thờ ơ khác hẳn với tâm trạng hiện giờ.

Anh che ô đi giữa màn mưa, nhìn chằm chằm dòng nước chảy xuống từ chiếc ô, im lặng không nói gì.

Cuối cùng Tô Diễm Diễm vẫn phát hiện ra có điểm không đúng.

Con đường này... Đây không phải hướng đi về nhà cô sao?

Cô dè dặt nhô đầu ra khỏi miệng túi để nhìn rõ hơn, sau đó khẳng định đây là khu nhà cô ở. Nhưng biểu hiện của Sơn Tùng lại không hề giống muốn đưa cô về nhà mà, lẽ nào anh cũng ở gần đây sao?

Nhưng lúc trước khi 002 nói địa chỉ nhà của nguyên chủ ra thì không hề nhắc tới chuyện này với cô mà!

Nhớ đến cảm giác bị theo dõi trước kia, trong lòng Tô Diễm Diễm đột nhiên nảy ra một ý nghĩ rất to gan.

- Chúng ta về đến nhà rồi.

Trên gương mặt đột nhiên bị một ngón tay chọt nhẹ, đẩy đầu cô quay lại hướng trước mặt. Tô Diễm Diễm lại bức bối đẩy ngón tay của anh ra, trừng mắt nhìn anh một cái, lúc này mới đánh giá ngôi nhà trước mặt.

Đều ở cùng một khu chung cư, thiết kế không khác với nhà của nguyên chủ lắm.

Chẳng qua trước cửa lại khá bừa bộn, trông rất chường mắt, giày da và cao gót vất lung tung, mấy đôi trên kệ để giày cũng rơi xuống, sau khi đi vào phòng mới phát hiện bên trong còn loạn hơn.

Quần áo nam, nữ ném khắp nơi, một đường kéo dài đến tận cửa phòng ngủ, cảnh tượng mờ ám và không gian đơn điệu nơi này có vẻ nực cười.

Cửa bị người ta đóng sầm lại, Tô Diễm Diễm bị dọa giật bắn người một cái.

Trên đầu vang lên tiếng thờ dài của Sơn Tùng, Tô Diễm Diễm ngẩng đầu lên nhìn anh, ngọn đèn phía sau khá chói mắt, lại ngược sáng nên không thấy rõ biểu cảm của anh.

Hồi lâu sau anh mới im lặng cời giầy của mình, thân nhiên giẫm lên mớ quần áo kia đi về một phía khác.

- Minh đưa cậu vào phòng trước rồi đi dọn dẹp.

Giọng điệu của anh rất bình thản, nhưng lại khiến người ta thấy nhói lòng, Tô Diễm Diễm ngoan ngoãn gật đầu, chứ không nói gì hết.

Bạn đang đọc truyện *[Fanfic Sơn Tùng M-TP] Nam Chính Cứ Luôn Muốn Giết Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Thư tình (4)

- Cậu ở đây chờ mình nhé, đừng có chạy lung tung.

Sơn Tùng cẩn thận đặt Tô Diễm Diễm lên bàn học xong thì lập tức đánh mặt đi ra phòng khách.

Tô Diễm Diễm nhận ra tâm trạng của anh không vui nên đến thở mạnh cũng không dám, sợ chọc anh đột nhiên lên cơn.

Mãi đến khi anh đóng cửa phòng ngủ xong thì Tô Diễm Diễm mới thở phào một hơi, sau đó chống tay chân bò dậy, đứng trên bàn làm mấy động tác thả lỏng.

- Biến nhỏ thế này bức quá đi..

Sau khi biến nhỏ thì cô còn bé hơn cả một bàn tay, dù đứng trên bàn học thì tầm mắt vẫn bị hạn chế. Cô chỉ có thể đi tới mép bàn, kết quả vừa cúi đầu nhìn xuống độ cao chẳng khác nào vực sâu vạn trượng kia thì cô lập tức im lặng lùi lại.

... Bây giờ cô cảm thấy như cả thế giới đều quay lưng với cô vậy.

Sau khi ngồi xuống một chỗ tương đối an toàn thì cô mới có thì giờ quan sát phòng ngủ của Sơn Tùng.

Bất ngờ là phòng của anh rất sạch sẽ.

Không có dán poster người đẹp nào, cũng không có quần áo dơ vất lung tung, đồ đạc sắp xếp rất gọn gàng, giường phẳng phiu, chăn gối được xếp ngay ngắn, trông giống như mấy người có chứng ám ảnh cưỡng chế vậy.

Tô Diễm Diễm không khỏi nhú mày:

- Tuy rằng rất gọn gàng, nhưng cũng vì gọn quá cho nên mới lạ...

Mặt tường phía đầu giường có một chiếc giá sách âm tường, Tô Diễm Diễm liếc sơ qua thì toàn mấy thứ cô không hiểu.

Cuối giường có đặt một chiếc guitar, có thể nhìn ra được chủ nhân của nó rất yêu quý nó. Tô Diễm Diễm nhìn chiếc guitar kia thì chợt có cảm giác quen mắt, nhưng lại không nhớ nổi mình đã gặp qua ở đâu.

-... Có lẽ là thấy trong video của Sơn Tùng.

Cô lẩm bẩm với vẻ không chắc chắn. Tuy rằng Sơn Tùng khá kín tiếng, nhưng trên mạng vẫn có rất nhiều video về đời thường của anh. Lúc Tô Diễm Diễm tìm MV cũng xem vài cái.

Đang nghĩ thế thì sau lưng lại vang lên tiếng động lạ.

Bàn học được đặt ở cạnh cửa sổ, có một quyển sách tiếng anh được đặt cách Tô Diễm Diễm không xa, cửa sổ lại mở nên gió thổi vào lật trang sách xoàn xoạt.

Mành cửa lay động, không khí mát lạnh ủa vào. Ngoài trời vẫn mưa to, quyển sách bị ướt hết một góc, nếu cứ để nguyên thì sẽ ướt hết mất.

- Í chết, sách bị ướt rồi!

Tô Diễm Diễm vội vàng đứng dậy, sai bước chân ngắn tũn của mình chạy lịch bạch tới, túm lấy góc bìa cứng ngắc, vắt và lấm mới kéo vào được một chút.

Cô còn chưa kịp thở phào thì nào ngờ kéo mạnh quá, mắt đà ngã bạch xuống bàn.

Mông đập xuống bàn đau ê ẩm, Tô Diễm Diễm ngo ngắc nhìn mảnh giấy do mình bắt cần xé rách trên tay, sau đó lại nhìn góc bị xé trên quyển sách.

002 luôn lén lút theo dõi cô cười vang không chút khách khí: [Ha ha ha ha! Nói thật thì tôi thấy chủ nhân thật sự rất phù hợp với hình tượng này đó. Trông dễ thương lắm luôn, ha ha ha ha!]

-...

Không biết tại sao, cô cảm thấy lời này chẳng giống đang khen mình chút nào.

Giọng điệu của 002 khá vui vẻ: [Tôi biết nhỏ biết bao nhiêu người rồi, nhưng có thể làm quen được nhanh như thế thì chỉ mới có mình cô thôi đó! Cô có nghe thấy tiếng vỗ tay vui mừng của tôi chưa?]

Nói cũng lạ, lúc mới vừa nhỏ lại và nhìn thấy Sơn Tùng thì tâm trạng của cô có hơi bức bối thật. Nhưng chẳng bao lâu thì cô đã có thể làm quen với nó. Thậm chí còn lằng xằng chạy đi kéo sách giúp người ta, hoàn toàn không có tự giác để phòng kẻ thù gì hết trơn.

Tô Diễm Diễm suy nghĩ một lúc, đột nhiên cảm thấy Triệu Giai Giai bảo cô nhất cáy cũng đúng lắm. Nhưng Tô Diễm Diễm lại thấy mình như thể là nhìn thoáng mới đúng.

Núi không đến chỗ ta thì ta tự đi tìm núi.

Nghĩ thế thì cũng không có gì là không chấp nhận được.

002 tăng hắng vài tiếng, kiên quyết bác bỏ: [Đương nhiên là hông được rồi, biến lại thì chán lắm!]

Nó dừng lại một lúc, đột nhiên cảm thấy ở lâu với dạng kí chủ dở hơi thế này thì chán lắm. Là một cô gái vừa tốt bụng lại xinh đẹp và đáng yêu, 002 rất thích nhìn bộ dạng giật mình kinh ngạc của người ta, như vậy mới khiến nó có cảm giác thành tựu.

[Cái chiêu biến nhỏ này cũng dùng nhiều rồi, hay là lần sau mình xin đổi trò mới nhì... Ừm, phải nghĩ kỹ mới được...]

Khóe miệng của Tô Diễm Diễm co giật, thật lòng mong rằng nếu sau này cô vẫn còn xuyên việt thì làm ơn đừng có gặp phải 002.

*

Trong phòng khách.

Sơn Tùng đang đỡ dẫn dọn dẹp nhà cửa, đôi mắt sau chiếc kính kia lặng ngắt như mặt nước sâu thẳm.

Anh đã không đếm được đây là lần thứ mấy mình làm việc này rồi.

Khi còn bé, mỗi lần cha mẹ cãi nhau thì đều thích động tay động chân đập đồ cho hả giận. Lúc đó anh luôn im lặng cuộn mình trong góc phòng nhìn hết toàn bộ quá trình. Cuối cùng cha luôn tức giận đập cửa ra ngoài, còn mẹ thì trốn vào phòng lấy nước mắt rửa mặt, hôm sau lại đi làm như thể không hề có gì.

Cả hai đều chẳng có lòng dạ nào để ý đến đồng lõa xộn sau những trận cãi vã ấy, bình thường có khi phải để đến mấy ngày. Lúc đó anh còn bé phải ở nhà một mình, thậm chí nhiều lần bất cẩn bị đồng lõa vớ kia quệt đứt tay chân, nhưng không ai hay biết.

Từ khi đó thì thu dọn tàn cuộc cũng dần trở thành việc của anh.

Sau này cha mẹ ly hôn, cuộc sống của cha càng lúc càng sa đoạ, sự nghiệp thì lại thăng tiến, cho nên không tránh khỏi chuyện bỏ bịch. Đôi lúc thì kéo nhau ra khách sạn, khi thì về thẳng nhà.

Hình như cha hoàn toàn không ngại việc bị con trai trông thấy cảnh này, thậm chí nhiều lúc còn nhìn anh ra chiều thất vọng, cảm thấy Sơn Tùng hoàn toàn không kế thừa chút tài năng nào của ông, cả đời này chỉ có thể làm một con một sách nhất cáy.

...

Sơn Tùng thân nhiên kéo chiếc áo lót màu đen vô cùng gợi cảm trên ghế ném vào trong sọt quần áo bẩn, trong lòng càng thấy chán ghét hơn.

Nhưng hơn tất cả, anh cũng cảm thấy sợ hãi.

Nhìn cảnh tượng nhơ nhuốc lộn xộn trên ghế, trong lòng thiếu niên đột nhiên cảm thấy thật bất lực.

Anh càng muốn cố gắng che giấu những vết nhơ đó thì số mệnh lại càng không được như những gì anh mong muốn.

Tựa như một mảnh vải bị thùng vạy, dù vá kỹ lưỡng đẹp đẽ đến mấy thì cũng khó mà che giấu được sự thật rằng nó từng bị thùng.

Anh nện sọt quần áo bắn lên tường như muốn trút giận, đồng áo quần dơ kia lập tức văng ra tứ tung.

Anh muốn hét lên cho thỏa, nhưng khi sắp sửa bùng nổ thì anh lại siết chặt cổ lại theo thói quen, khiến bản thân không thét lên thành tiếng.

Cuối cùng anh chỉ có thể ngồi phịch xuống ghế, đờ đẫn ngẩng đầu lên nhìn trần nhà, trong lòng lại lo lắng không thôi. Tô Diễm Diễm bắt gặp cảnh tượng thế này thì sẽ nhìn anh thế nào đây?

Nhất định là kiểu chán ghét khinh bỉ rồi.

Vì anh cũng tanh hôi như sọt rác nằm trong góc phòng học vậy.

... Bởi vì từ nhỏ anh đã lớn lên và bị vấy bẩn bởi cái gia đình này.

Anh gờ tay lên ôm mặt, đau khổ nhắm nghiền mắt lại.

*

- Á!

Tô Diễm Diễm vén bức màn lên, tựa lên sát song cửa nhìn ra ngoài, sau khi nhìn thấy nhà mình ở phía đối diện thì trên mặt lập tức lộ rõ vẻ rối rắm.

- Chẳng trách lúc trước cứ có cảm giác bị theo dõi, hóa ra tất cả đều được sắp xếp sẵn...

Cô thật không ngờ, lần này Sơn Tùng không hề lắp camera gì trong nhà cô, nhưng anh vẫn có thể dễ dàng nhìn thấy toàn bộ động tĩnh bên phía nhà cô từ ô cửa sổ này.

Đột nhiên cô cảm thấy, nếu như phải đặt tên cho hệ liệt xuyên việt này thì chắc phải gọi là "Nam Chính Luôn Khó Đề Phòng" mới phải.

Nếu cô mà ở căn phòng này, dù chẳng có lòng dạ theo dõi, nhưng chỉ cần kéo cửa sổ ra thì sẽ thấy rõ mồn một cảnh bên kia.

-...

Tự dưng thấy mệt tim quá.

[Á nè nè, chủ nhân, có muốn xem thử thứ gì kích thích hơn chút nữa hông?]

Giọng của 002 đột nhiên vang lên, Tô Diễm Diễm lập tức nheo mắt lại, có dự cảm chẳng lành. Cô lắc đầu lùi lại khỏi bức màn kia, thả người nhảy xuống bàn sách.

Chắc hẳn nó đang có ý đồ xấu xa gì đó rồi, lần này cô sẽ không dính chiêu đâu nhé!

Tô Diễm Diễm lắc đầu nguầy nguậy:

- Không xem! Không có hứng! Tôi thà chết quách đi cho rồi, tôi muốn nhảy xuống từ trên bàn học này...

Chiếc điện thoại kề bên đột nhiên sáng lên, Tô Diễm Diễm lập tức im lặng.

Hình như có một bàn tay vô hình đang điều khiển nó, hình nền điện thoại chính là ảnh chụp nửa bên mặt của cô.

Sợi dây lý trí trong đầu Tô Diễm Diễm giật mạnh, lại không rời mắt khỏi màn hình được. Tiếng tim đập ngày càng dồn dập hơn.

Cô lơ mơ nhìn bàn tay vô hình kia ấn vào thư mục, lại nhập một dãy code theo trình tự nào đó vào, lập tức có một thư mục ẩn xuất hiện, sau khi ấn mở nó thì lại một ô nhập mật mã.

Xin hãy nhập mật khẩu: - - - -

Bàn phím nhảy lên, trong lòng Tô Diễm Diễm đột nhiên căng thẳng.

Sau khi nhìn thấy con số đầu tiên được nhập vào thì cô bắt giắc rướn cổ lên nhìn, nuốt nước bọt một cái.

Giống như sợ cô không thấy rõ, điện thoại đột nhiên rung lên một cái, sau đó rung mạnh nhích về phía Tô Diễm Diễm. Đợi đến khi cô bình tĩnh lại thì điện thoại đã nhích tới cạnh cô.

Mật khẩu vẫn đang được nhập...

Quả nhiên... 1205, là sinh nhật của cô.

Sau khi mật khẩu được nhập xong, Tô Diễm Diễm không khỏi nhùng thờ. Sau đó cô nhìn thấy tập tin đó được mở ra, thoắt cái trên màn hình điện thoại đột nhiên nhảy ra rất nhiều ảnh chụp.

Bạn đang đọc truyện [*Fanfic Sơn Tùng M-TP*] *Nam Chính Cứ Luôn Muốn Giết Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Thư tình (5)

Tô Diễm Diễm kéo xem từng bức một, ngón tay dần run rẩy.

Là cô.

Tất cả đều là ảnh của cô.

Lớp học, sân thể dục, trên đường tan học...

Vui vẻ, im lặng, tức giận...

Toàn bộ thư mục này đều là ảnh chụp có liên quan đến cô. Vừa nhìn qua thật sự khiến người ta choáng ngợp.

- Bị cậu phát hiện mất rồi.

- Á!

Tô Diễm Diễm đang xem thì sau lưng đột nhiên có một giọng nói vang lên, cô lập tức giật bắn người, lưng ướt mồ hôi.

Cô lúng túng ngẩng đầu lên, đúng lúc nhìn thấy đôi mắt trong veo lạnh lẽo như một chiếc giếng cổ kia của thiếu niên.

- Minh...

Cô há miệng, nhưng cảm thấy hình như tình cảnh lúc này đã vượt ngoài tầm kiểm soát.

Mà kẻ gây ra tất cả là 002 đã im im chuồn đi mất, không biết nó lại chui vào góc nào hóng hớt nữa rồi.

Cũng không biết Sơn Tùng vào đây lúc nào. Anh chỉ im lặng đứng đó, tay còn siết chặt tay cầm trên cửa, chiếc kính gọng đen trên sống mũi càng khiến gương mặt anh trở nên âm trầm và đáng sợ hơn.

Lúc trước Tô Diễm Diễm đã nói gì ấy nhỉ?

Không bộc phát trong im lặng thì sẽ diệt vong trong im lặng, mấy người khù khờ mà hắc hóa thì sẽ đáng lắm.

Cô rung mình một cái, thậm chí lần này gay to rồi.

- Sơn Tùng này, cậu nghe mình nói đã...

Thiếu niên nhìn cô, mắt không chớp lấy một cái, đôi mắt sau lớp kính kia sắc bén mà lại sâu lắng. Trong một thoáng, không khí giống như đông cứng lại, khiến cho người ta cảm thấy bồn chồn.

Tô Diễm Diễm vốn muốn giải thích gì đó để cứu vãn tình hình, kết quả vừa đối diện với ánh mắt của anh xong thì cô lập tức run rẩy gơ hai tay lên.

- Ai tin hay không thì tùy, thật sự là do nó tự chọn mình trước!

-...

Sơn Tùng rõ ràng ngắt ra một lúc.

Tô Diễm Diễm - ...

Được rồi, lần này có nhảy vào hoàng hà cũng không rửa sạch được rồi.

Bị mấy câu nói linh tinh của cô làm giật mình, sắc mặt của Sơn Tùng cũng dịu đi.

Anh trở tay khép cửa lại, đứng im tại chỗ vài giây rồi mới đi về phía bàn học.

Tô Diễm Diễm thấy anh đi tới thì bất giác định lùi lại, nhưng chợt nghĩ hiện tại tốt nhất là đừng làm tình hình xấu đi, nên cuối cùng cô vẫn đứng im tại chỗ.

Tô Diễm Diễm:

- Xin lỗi...

Gi thì gì, cứ xin lỗi trước cho chắc!

Sơn Tùng lắc đầu, kéo ghế ra ngồi xuống, nhưng vẫn không dám ngẩng đầu lên nhìn cô.

- Người nên nói xin lỗi là mình mới đúng.

Anh gờ một tay lên chống má, điện thoại nằm trước mặt anh, tóc mái rũ xuống thoáng che phủ mắt anh, khiến cho người ta không thể nhìn rõ vẻ mặt của anh lúc này. Mắt kính phản chiếu lại hình ảnh từ màn hình điện thoại, nhìn từ góc độ của Tô Diễm Diễm thì thoạt nhìn anh càng có vẻ âm trầm hơn.

Anh cầm điện thoại lên khẽ kéo từ từ, không biết đang nghĩ gì, Tô Diễm Diễm cũng kèm lòng không được mà nghea mắt nhìn.

Từng bức từng bức khiến cô sồn da gà.

Cô cho rằng sau khi bị phát hiện thì thế nào Sơn Tùng cũng sẽ xóa mờ ảnh này đi, nào ngờ anh chỉ kéo xem xong thì lại không làm gì nữa.

-... Xin lỗi cậu nhé Diễm Diễm.

Nghe thấy anh gọi tên mình, Tô Diễm Diễm bất giác nổi đầy gai ốc. Cảm giác này giống hệt như lúc bị Sơn Tùng xoay vòng quanh ở phó bản trước đây vậy.

Cái khí tức biến thái ập thẳng vào mặt thế này...

Tô Diễm Diễm thờ dài một hơi, dần con lo lắng bất an trong lòng xuống, chỉ im lặng nhìn chăm chăm vào điện thoại chứ không trả lời anh.

Cô không thể sợ, cô phải nghĩ cách sống sót qua vụ này mới được.

Nghĩ thế, vẻ mặt căng thẳng của cô mới dần thả lỏng.

Nhưng cô lại không biết Sơn Tùng ở bên cạnh cũng đang lặng lẽ chú ý tới cô, nhìn gương mặt dần trở nên bình tĩnh và hồ hững của cô, anh không khỏi cười khở. Trong lòng lại càng đáng chất hơn.

Sơn Tùng không ngờ cô sẽ thờ ơ như thế.

Từ trước khi làm việc này thì anh đã đoán được sớm muộn gì cũng có ngày chuyện này lộ ra, nhưng anh thật không ngờ nó lại đến bất chợt thế này, lại càng trong tình huống thế này nữa.

Tô Diễm Diễm đột nhiên lảng lạng rồi đi, anh vốn đã dùng thủ đoạn hèn hạ nên mới giữ cô ở lại được, nay lại bị cô phát hiện...

Anh thậm chí không dám nhìn vào mắt cô.

Bởi vì anh sợ sẽ phải nhìn thấy vẻ chán ghét rõ ràng hết như lúc trước trong mắt cô.

- Mình thế này đáng ghét lắm đúng không? Làm mấy chuyện như một kẻ biến thái thế này...

Anh tự giễu mình, Tô Diễm Diễm bất giác muốn gật đầu, sau đó chợt nhận ra hình như có cái gì đó sai sai.

Giọng điệu của anh thật sự rất chán chường.

- Cậu...

Cô quay đầu lại nhìn Sơn Tùng thiếu niên đang gờ tay ôm đầu, ngón tay luồn vào trong tóc, hai mắt nhắm chặt, thoạt nhìn giống như vô cùng đau khổ.

Môi anh run rẩy, dần cuộn mình lại, trên mặt là vẻ chật vật và... tự chán ghét bản thân mà Tô Diễm Diễm chưa từng thấy qua.

- Xin lỗi... Để cậu phải trông thấy mặt này. Chắc là cậu thất vọng lắm đúng không. Mình thật sự rất xin lỗi... Bao nhiêu năm rồi, rốt cuộc cũng không thể giấu được...

Tô Diễm Diễm ngơ ngác nhìn anh, không biết nên nói sao cho phải.

Son Tùng thế này, yếu ớt đến mức khiến cô cảm thấy ngỡ ngàng.

Tô Diễm Diễm đột nhiên nhận ra, dù biểu hiện của anh lúc này có chín chắn đến đâu đi chăng nữa thì đối với cô, anh vẫn chỉ là một cậu nhóc mới lớn, giống như một người em trai mà thôi.

Lại nhớ đến cảnh tượng nhìn thấy khi vừa bước vào nhà, cô đột nhiên hiểu được hoàn cảnh trưởng thành của anh lúc này e là cũng không được lành mạnh cho lắm.

- Son Tùng...

Cô đứng dậy, bắt đầu nghĩ cách giải quyết.

Cô không phải Tô Diễm Diễm kia, cũng không rõ giữa bọn họ từng xảy ra chuyện gì. Cho nên cô cũng không hiểu rốt cuộc là tình cảm kiểu gì mới có thể khiến anh biến thành như thế.

Nhưng cô có thể xác định, điểm thiếu hụt trong tính cách của anh e là còn nghiêm trọng hơn cô nghĩ nữa.

Vừa tự ti lại cứng đầu.

Điều này khác hẳn với Son Tùng trước kia...

- Có phải là đáng ghét lắm không.

-... Đúng.

Im lặng một lúc, Tô Diễm Diễm quyết định thành thật trả lời.

Nếu như là ở hiện thực thì Tô Diễm Diễm đã báo cảnh sát từ lâu rồi. Nhưng không hiểu tại sao, nhìn thiếu niên trước mặt, cô lại không hề có suy nghĩ muốn trách cứ gì anh.

Có lẽ là sợ kích thích anh rồi bị trả thù, hoặc có lẽ là vì cảm thấy đau lòng ở góc độ của một chị gái lớn tuổi hơn, không muốn thấy bộ dạng tự tin đến mức yếu hèn thế này của anh nữa.

Đây hoàn toàn khác hẳn với ngôi sao Son Tùng sáng sủa mà cô biết ở thế giới thật.

- Aiz...

Cuối cùng cô đành chịu thua, bước lên kéo tay áo của thiếu niên.

Ngay sau đó, cô nghe thấy anh nói bằng giọng điệu gần như là van nài.

- Diễm Diễm, đừng có ghét mình được không, mình van cậu...

*

Rốt cuộc là anh thích Tô Diễm Diễm từ lúc nào đây?

Ngay đến chính bản thân Son Tùng cũng không thể nói rõ được.

Có lẽ là từ những năm tháng lặng lẽ dõi theo cô, cũng có thể là ngay từ ngày đầu tiên cô vрон tay ra với anh.

Giống như tia nắng ấm áp đột nhiên chiếu thẳng vào trong góc khuất, vừa không đành lòng chạm vào, nhưng lại khao khát sự ấm áp của nó.

Một thoáng đó, anh không còn là biểu tượng cho hôn nhân thất bại của cha mẹ nữa, cũng không còn là khu vực xám xịt bị họ lơ lửng. Anh đã thật sự có được một người bạn, nhận được sự tôn trọng của người khác.

Dù là chơi đùa hay học hành, anh luôn có thể liếc mắt một cái đã bắt được bóng dáng của cô, sau đó sẽ nhìn mãi không rời.

Cũng vì từ khi có cô mà thế giới của anh bắt đầu rực rỡ sắc màu.

Dù sau này cô dần thay đổi, đã chán ghét và vứt bỏ anh, dần xa lánh anh, nhưng anh vẫn kèm lòng không đặt mà lặng lẽ dõi theo bóng hình cô, dù cho có phải rúc về một góc, tiếp tục làm một cái bóng mờ nhạt.

Anh biết rõ tâm lý học thường gọi hành vi của anh là biến thái.

Vị ngọt của cô là cái ngọt nơi đầu lưỡi, cũng là vị đắng chát không sao xua tan ở tận đáy lòng.

Mình đang ở đây, cậu có thể nhận ra sự có mặt của mình không?

...

- Bạn mới tới đây hả? Chơi cùng với bọn mình đi. Mình là Tô Diễm Diễm, ở đằng sau này nè. Bạn dễ thương quá hà, bạn tên gì vậy?

- Minh... Minh tên là Sơn Tùng.

Màn kịch nhỏ:

Diễm Diễm: Alo, cho hỏi là cảnh sát phải không ạ? Đúng vậy, là anh ta, vẫn là cái tên biến thái lần trước.

Anh Tùng: Người ta vô tội mà.

La Lu: Tại vì hai người mà mục bình luận của tui hôm nay toàn tiếng khóc là không kìa.

Bạn đang đọc truyện *[Fanfic Sơn Tùng M-TP] Nam Chính Cứ Luôn Muốn Giết Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Thư tình (6)

A~

-... Mình thật sự không hề đói mà.

Tô Diễm Diễm nhìn thiếu niên xấu hổ, hai mắt sáng quắc ở trước mặt, bất đắc dĩ đẩy chiếc thìa được đưa đến bên miệng ra.

- Cậu ăn đi, mình thật sự không đói.

Thấy trong mắt thiếu niên dần xuất hiện vẻ mất mát, Tô Diễm Diễm không thể không nghiêm giọng lặp lại lần nữa:

- Mình không sao đâu. Cậu ăn mau đi rồi còn đến lớp.

Cũng không rõ tại sao, từ khi bị thu nhỏ lại thì cứ như cô đã mất hết nhu cầu sinh lý và ham muốn ăn uống vậy, không thấy đói hay khát gì, giống như thật sự biến thành một con búp bê vậy.

Đêm qua lúc Sơn Tùng muốn cho cô ăn thì cô đã nói rồi, nào ngờ anh lại cố chấp như thế.

- Chỉ ăn chút thôi, nhé?

Thiếu niên ngây thơ co tay làm động tác chút xíu, giống hệt như đang nịnh nọt, dỗ trẻ con.

Tô Diễm Diễm: -...

Cũng không biết rốt cuộc là ai giống trẻ con cần dỗ hơn nữa.

Tô Diễm Diễm thờ dãi một hơi, đành phải miễn cưỡng hóp hai hóp trên thìa của anh, đối phương lập tức thỏa mãn cười tươi.

Thấy anh mặt mày tỉnh tui dùng thìa đó múc cháo trong chén, như hoàn toàn không chú ý tới đây là hành vi hôn môi gián tiếp, mặt mày Tô Diễm Diễm bỗng chốc nóng ran.

Đã nói là coi người ta như em trai thôi mà, thế này là sao đây!

*

Ăn sáng xong thì Sơn Tùng cũng đi đến trường. Lúc này Tô Diễm Diễm vẫn bị anh cho vào túi áo mang đi, căn bản không được từ chối.

Hình như Sơn Tùng khá lo cho Tô Diễm Diễm, đi đâu cũng muốn đưa cô theo, như thể chỉ cần mình sơ ý thì cô sẽ hay mất vậy.

Nếu như không phải vì Tô Diễm Diễm phản đối dữ dội thì anh còn muốn đưa cô vào nhà tắm cùng luôn.

- Làm gì thế!

- Mình chỉ muốn đảm bảo là bạn vẫn luôn ở cạnh mình thôi...

- Mình đã bảo là sẽ không đi lung tung rồi mà, mình giống loại người nói không giữ lời thế à?

Son Tùng im lặng một lúc, đột nhiên nói với vẻ tủi thân vô cùng:

- Lúc bé cậu từng nói chúng mình có thể làm bạn tốt cả đời..

Tô Diễm Diễm - ...

Tô Diễm Diễm hết cách với vụ này, tuy rằng trước kia cô từng có suy nghĩ muốn rời xa Son Tùng thật. Nhưng đó là chuyện khi cô vừa mới tới thế giới này.

Bây giờ, vì để giải quyết phó bản này cho xong thì sao cô có thể rời khỏi anh được.

Đối với việc này, 002 bày tỏ: [Hừ, ai bảo cô không thêm nghe lời khuyến cáo của người ta. Tự làm tự chịu! Đáng đời ~]

Tô Diễm Diễm gờ tay thề, nếu còn có lần sau thì cô tuyệt đối sẽ không đình công một cách tiêu cực như thế nữa.

Sự thật chứng minh, mấy sinh vật yandere thế này, càng kéo dài sẽ càng nguy hiểm hơn.

...

Trời vừa vào thu nên hay mưa, ba ngày hai buổi mặt đất chẳng bao giờ kịp khô ráo. Sáng sớm thức dậy hầy còn thấy trời trong vắt, nhưng vừa bước ra khỏi cửa thì lại mưa rào rích.

Son Tùng lấy một chiếc ô màu đen ra khỏi kệ, Tô Diễm Diễm phát hiện chỉ còn giày thể thao của thiếu niên, còn đôi cao gót với giày da nam hôm qua không biết đã biến mất từ khi nào.

- Đi thôi.

Mưa rơi tí tách lên ô, mọi người xung quanh chỉ biết vội vàng đi nhanh, không ai để ý thấy dưới chiếc ô đen kia còn che giấu một cô gái nhỏ xiu, vô cùng xinh xắn.

Sau khi đến bến xe bus bên ngoài khu chung cư, Tô Diễm Diễm không kèm được bèn nhô ra khỏi mép túi nhìn quanh, Son Tùng vốn đang không yên lòng lại hiểu lầm ý của cô.

Anh mấp máy môi mấy lượt rồi mới giải thích:

- Trước kia không phải cậu từng nói là không thích thấy mình trên xe bus à? Nhưng mình thật sự không yên lòng nên thường hay đạp xe chạy theo sau. Như vậy cậu sẽ không sợ nữa.

- Nhưng hôm qua mình vội chạy đi tìm cậu nên đồ còn ở hết trên trường, chưa kịp lấy về. Nên hôm nay không thể không đi xe bus...

Tô Diễm Diễm ngẩn ra, vội xua tay:

- Mình chỉ xem một cái thôi chứ không có ý gì đâu.

Một người bị ép đến mức sợ hãi không chịu đi chung một chuyến xe bus với anh, người còn lại nghe xong thì cũng cam lòng chạy xe đạp theo sau.

Tô Diễm Diễm thật sự không hiểu, rốt cuộc trước đây bọn ở ở chung kiểu gì thế này!

Bây giờ mấy cô cậu trẻ tuổi toàn yêu đương kiểu này à?

Cô bất giác muốn nói rằng sau này anh muốn làm gì thì cứ làm, đừng lo lắng linh tinh, cô cũng sẽ không trách anh.

Nhưng cô ngẫm lại thì nói thế có vẻ đôi tính nhanh quá, khó tránh khỏi việc khiến người khác nghi ngờ. Cuối cùng đành phải nuốt lời muốn nói lại, yên lặng rút lại vào túi áo anh, giục:

- 817 đến rồi kia, cậu mau lên đi, coi chừng trễ đấy.

*

Sau khi đến trường, Son Tùng không thể tránh khỏi việc bị gọi lên văn phòng nghe áng. Anh cơ hồ là dùng tốc độ nhanh nhất đặt Tô Diễm Diễm vào trong ngăn bàn.

Tô Diễm Diễm từ nhỏ vốn không học tiết văn hóa nhiều khó tránh khỏi lảng tai nghe mấy mồm non rôm rả học bài, cảm thấy vô cùng mới lạ và đáng ngạc nhiên.

Thanh xuân mon morn ~

Thời gian nhanh chóng trôi qua.

Tô Diễm Diễm buồn chán ngồi trong ngăn bàn, đang nghĩ xem sao Sơn Tùng còn chưa về thì đột nhiên nghe mấy cô nàng kia nói chuyện.

Nữ sinh 1:

- Mọi người nghe tin gì chưa? Nghe nói hôm qua Lý Gia Quyền bên lớp 10 cũng trốn học. Bây giờ đang bị mắng cùng với Sơn Tùng lớp mình trên văn phòng đấy. Minh vừa mới lên văn phòng nộp bài, chủ nhiệm lớp mình với lớp bọn họ mắng cứ gọi là như chung tay diệt thù ấy!

Nữ sinh 2:

- Ài chà! Không phải chứ? Lý Gia Quyền á? Sao mà cậu ta cũng...

Lý Gia Quyền? Đợi đã, sao lại là anh ta chứ?

Tô Diễm Diễm vội nhích ra vài bước, tiếng nói lúc này cũng rõ ràng hơn.

Nữ sinh 1:

- Ai mà biết. Hôn phân nửa là vì Tô Diễm Diễm rồi. Sao mình lại không được may mắn như thế nhỉ. Nếu như có em trai lớp dưới nào thích mình thì mình sẽ vui chết mất.

Đột nhiên có một bạn gay nói chen vào:

- Thật ra mình thấy Sơn Tùng lớp mình cũng được phết đấy chứ. Tuy rằng đôi lúc trông cậu ta quái quái, nhưng thành tích của người ta tốt. Thiên tài thì hay dở người mà. Nếu cậu ta mà tháo kính ra thì chắc là sẽ đẹp trai lắm đấy.

Một cô gái khác nói thêm:

- Hôn nữa nghe bảo nhà cậu ấy giàu lắm! Tính tình quái quái một chút cũng chẳng sao. Mình lại thấy Lý Gia Quyền kia ngây thơ quá, lại định bắt chước phim thần tượng chắc.

Nữ sinh 1 nổi khùng:

- Xế, gì mà hơi quái! Cậu chưa thấy ánh mắt của Sơn Tùng lúc nhìn Tô Diễm Diễm từ sau lưng đâu, shh.

Người đang nói chuyện lập tức rùng mình một cái, Tô Diễm Diễm nghe thấy thì có thể tưởng tượng ra được vẻ mặt của cô ta lúc này.

Nữ sinh 1:

- Phải mình thì bảo đảm không chịu nổi... Ó kìa, các cậu nhìn mình kiểu gì thế? Sau lưng mình có quỷ à... A... Chào bạn Sơn Tùng.

Sơn Tùng nhìn cô một cái, đẩy mắt kính trên mũi, giọng điệu vô cùng thần nhiên.

- Nhường chỗ cái nhé.

- Ngại... Ngại quá...

Nữ sinh kia xấu hổ cúi đầu, hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào ngay tại chỗ.

Rõ ràng vừa mới thấy cậu ta bị nghe mắng ở văn phòng, sao lại về nhanh thế này! Nói xấu sau lưng lại bị người ta nghe thấy thế này đúng là ngượng quá đi.

Sơn Tùng thần nhiên đi về chỗ của mình kéo ghế ngồi xuống, thấy mấy người kia còn đứng đực ra đó thì không khỏi nhàu mày.

Anh gõ nhẹ ngón tay lên bàn vài cái, trông có phần bức mình.

- Còn gì nữa à?

- Không có... Xin lỗi nhé...

Cô gái mở đầu sắp khóc luôn đến nơi, sao hôm nay cô mới phát hiện ra người bình thường khá mờ nhạt này lại là một BoSơn Tùng ẩn thế này!

Đúng lúc tiếng chuông vào học vang lên, mấy người kia xin lỗi xong thì nhanh chóng chạy về chỗ, cứ như sau lưng bị ma rượt vậy.

Son Tùng đành mặt vói tay vào ngăn bàn lấy sách, một giây sau thì chột khựng lại.

Anh nhìn về phía Tô Diễm Diễm, cô đang dùng đôi tay nhỏ xíu của mình ôm chặt và lắc ngón tay của anh.

Dù không mạnh lắm, nhưng lại khiến anh không muôn giã ra.

- Có chuyện gì thế?

Anh cúi đầu xuống, cố gắng khiến giọng điệu mình thoáng hơn một chút, vẻ mặt dịu dàng khác hẳn khi nãy.

Bị cô gái mình thích kéo như thế, anh bắt giác nhích ngón tay một chút. Bỗng nhiên phát hiện chỗ bị ôm hơi sai sai.

Ngón trở bị cô ôm vào trong ngực, đặt ở đâu cũng thấy không tiện lắm, nghĩ thế nên Son Tùng lập tức cứng lại không biết phải làm sao.

Tô Diễm Diễm thì đang xem anh như em trai, hoàn toàn không có tính tự giác nam nữ khác biệt, thậm chí vì lo lắng mà còn ôm chặt hơn chút nữa.

Cô lo lắng hỏi:

- Mình vừa nghe họ nói rồi. Không sao đâu chứ?

Họ? Là mấy đứa con gái ban nãy sao?

Son Tùng đột nhiên xụ mặt, trên mặt là vẻ ghen tị khó mà che giấu nổi, trầm giọng nói:

- Cậu lo cho thằng nhóc Lý Gia Quyền kia à?

Tô Diễm Diễm ngẩn ra, lập tức phì cười bảo:

- Mình nhớ cậu tên Son Tùng mà nhỉ?

Son Tùng dừng lại một chút, không khỏi ho nhẹ một tiếng, rút tay khỏi ngực cô lấy sách giáo khoa ra.

Anh ra vẻ bình tĩnh đẩy chiếc kính trên sống mũi, nhưng vành tai lại ửng đỏ.

- Vào học rồi. Lát nữa nói tiếp.

Diễm Diễm: Cậu là bình giám đây à?

Anh Tùng: Tui thân.

Lý Gia Quyền:.... Uả rồi tui tới chỗ này làm gì đây? <<<< (Nam phụ không cảm giác tồn tại nhất)

La Lu (giật mình): Gì cơ? Bộ này có nam phụ hả?

Bạn đang đọc truyện *[Fanfic Son Tùng M-TP] Nam Chính Cứ Luôn Muốn Giết Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Thư tình (7)

Điều duy nhất Tô Diễm Diễm vẫn luôn nghĩ tới gần đây chính là phải làm sao mới có thể khiến Son Tùng tự nguyện giúp cô trở lại như cũ.

Cô có cảm giác chuyện khôi phục này hẳn là có liên quan mật thiết với việc hoàn thành phó bản.

Nhưng hiện tại Tô Diễm Diễm đương nhiên không ngốc tới mức chủ động nhắc tới việc này trước mặt anh. Lúc mới bị thu nhỏ thì còn có thể nói đùa mà nhắc tới được, bây giờ chủ động nhắc tới chuyện này sẽ khiến anh sinh lòng nghi ngờ, cuối cùng tạo thành tác dụng ngược.

Nhưng nếu cô thể hiện mình không hề lấn tăn gì hết thì hình như cũng không đúng lắm. Dù sao thì đây cũng là tâm lý bình thường của người ta mà.

Xét cho cùng, muốn mở chuông thì phải tìm người cột chuông, cô phải nghĩ cách khiến chính bản thân Sơn Tùng mở miệng mới được.

Sau khi suy đi nghĩ lại, ảnh hậu Tô Diễm Diễm lên sàn.

...

Sơn Tùng cúp máy, về mặt âm trầm.

Anh đứng ở ban công cho bình tĩnh lại một lúc mới vào nhà. Sau khi nom nóp đẩy cửa phòng ra thì nhanh chóng bắt gặp thân ảnh bé nhỏ kia.

Thiếu nữ im lặng ngồi đó, mái tóc đen mềm xõa dài sau lưng, ráng chiều chiếu lên người cô một tầng sáng nhạt trông vô cùng xinh đẹp, Sơn Tùng vốn định gọi cô, nhưng bỗng im lặng.

Anh im lặng đứng ở cửa, tham lam ngắm nhìn khung cảnh tuyệt đẹp mà lại gần gũi này, hận không thể khiến thời gian ngừng trôi.

Cô gái nhỏ ngồi trên bệ cửa sổ, không biết đang nghĩ gì, dường như hoàn toàn không phát hiện động tĩnh xung quanh, chỉ ngẩn ngơ nhìn ra ngoài cửa sổ, đôi chân đung đưa tới lui giữa không trung.

Lần trước khi nhìn thấy Tô Diễm Diễm lộ ra bộ dạng không hề đề phòng trước mặt anh thế này hình như là lúc tiểu học.

Mấy năm nay, từ khi quan hệ của cả hai căng lên và nứt vỡ thì cô giống như một chú thỏ con vậy, ban đầu còn có thể miễn cưỡng ở gần, nhưng sau này chỉ cần anh nhích gần lại một chút là cô sẽ lập tức sợ tới mức chạy trốn.

Nhưng từ sau khi bị thu nhỏ thì Sơn Tùng phát hiện gần đây thái độ cô dành cho anh đã thay đổi.

Dường như đã thỏa hiệp sau khi biết chắc rằng có muốn tránh cũng không được, cô bắt đầu không bài xích anh tiếp cận nữa, thậm chí còn im lặng chấp nhận loại tham lam muốn chiếm hữu trong lòng anh.

Điều khiến anh mừng rỡ mà kinh ngạc nhất chính là cô còn chủ động quan tâm đến anh, dè dặt cân nhắc đến tâm trạng của anh. Tất cả gần như đều là những chuyện bao năm nay anh không dám mơ đến.

Tất cả có vẻ đang phát triển theo chiều hướng khá tốt đẹp.

Nhưng sau khi cảm giác vui sướng ban đầu qua đi, Sơn Tùng nhanh chóng phát hiện dường như mọi chuyện không hề đơn giản như mình vẫn nghĩ.

Chuyện gì nên tới rồi cuộc cũng phải tới.

Anh dần phát hiện ra Tô Diễm Diễm ngày càng lạnh lẽ hơn.

Mặc dù thoát nhìn cô vẫn lạc quan vui vẻ như trước, vẫn sẽ mỉm cười với anh. Nhưng khi khuất mắt thì trong mắt cô lại dần xuất hiện những nét buồn rất lạ.

Ban đầu ở trường học thì cô luôn bắt gặp nhìn về phía chỗ ngồi của mình, trốn sau chồng sách vở im lặng nhìn những bạn học nói cười vui vẻ hoặc cầm cúi học bài xung quanh. Sau đó khi anh gọi thì cô lại lạnh lẽ giấu giếm tâm trạng của mình, vẻ như không sao hết.

Cô tự cho là đã che giấu rất tốt, Sơn Tùng mềm lòng, cuối cùng cũng không vạch trần.

Chờ thêm chút nữa.

Chờ thêm chút nữa thôi...

Anh luôn lừa gạt bản thân như thế, mọi chuyện cứ như một con ngựa hoang thoát cương, càng ngày càng thoát khỏi tầm khống chế.

Cũng như cô đang ngồi bên khung cửa lúc này vậy, trong mắt phản chiếu cánh cửa nhà quen thuộc, lại lạnh lẽ như đang quan sát thế giới ấy.

Đôi mắt đã từng rực rỡ sáng ngời kia đã tối dần đi, tựa như một người đang độ xế chiều, dần dần nhìn cái chết đến gần.

Anh bắt gặp siết chặt nắm cửa, nhớ tới cuộc điện thoại ban nãy cùng với cảnh tượng trước mắt, cảm thấy lòng mình trĩu nặng.

Ánh nắng ngoài cửa sổ dần thay đổi, ráng chiều trở nên mờ ảo hơn. Cô vẫn ngồi im ở nơi đó, giống như một thân cây khô lung lay sắp đổ, cũng giống một luồng khói nhẹ mờ ảo, như thể một giây sau sẽ tiêu tán trong làn gió.

Lòng anh hoảng hốt, vô cùng sợ hãi, vội hô to một tiếng như chứng minh cái gì đó, giọng vừa bức thiết vừa run rẩy.

- Tô Diễm Diễm!

Bóng dáng kia giật khê, ánh mắt dần ngưng lại. Ngay khi cô quay đầu lại, tất cả ảo giác đều rút đi như thủy triều, cô gái mỉm cười, mi mắt cong cong chẳng khác gì bình thường.

- Gọi điện xong rồi đấy à.

-... Ừ.

Son Tùng thờ phào đầy sợ hãi, mở tủ ra lấy một chiếc áo khoác mặc vào, ánh mắt vẫn nhìn về phía cô, như thể chỉ cần anh không để ý thì cô sẽ đột nhiên biến mất vậy.

Tô Diễm Diễm bị nhìn chăm chăm đến mức phát run, nhưng trên mặt vẫn ra vẻ ngây thơ, ân cần hỏi han:

- Sao thế?

Cô nhìn bộ dạng căng thẳng của anh, không khỏi trầm suy đoán, lẽ nào cố gắng của cô mấy hôm nay rốt cuộc cũng có hiệu quả rồi ư?

Kể từ sau khi lập kế hoạch tác chiến xong thì ngày nào cô cũng cố gắng giả bộ u buồn với lặng lẽ, thể hiện như cô đang ra sức che giấu tâm trạng nặng nề này nhưng luôn bất cẩn để lộ trước mặt anh, vì muốn kích thích cảm giác áy náy trong lòng anh.

Mượn lời 002 hay trêu cô thì đó chính là toàn thân đều phát ra cảm giác "Minh rất đau lòng và khổ sở, nhưng mình không muốn nói cho bạn hay, bạn hãy mau tự xét lại bản thân đi"39;.

Đúng là gừng càng già càng cay, huống hồ gì Son Tùng vì quá quan tâm nên sẽ bị loạn, nếu chơi trò lạt mềm buộc chặt thì Son Tùng ở tuổi này vốn không phải đối thủ của Tô Diễm Diễm.

Cô chỉ cần thể hiện từng chút ở trước mặt anh thì thiếu niên sẽ tự luống cuống ngay.

- Tuy rằng vẫn cứng đầu với thần kinh giãy dụa, nhưng em trai ở thế giới này dễ đối phó với ông chú ở thế giới trước nhiều.

Trong lòng Tô Diễm Diễm thầm cảm khái.

Nghe Tô Diễm Diễm hỏi thế, trong lòng Son Tùng căng thẳng, chợt dạ nhìn sang nơi khác, tâm trạng cũng nom nớp hồi hộp.

-... Không có gì. À này, có thể mình phải ra ngoài một lúc.

Anh kéo áo khoác trên người, về mặt căng thẳng hết như sắp phải đi đánh giặc vậy.

Sau khi tan học về nhà thì Son Tùng nhận một cuộc điện thoại, lúc ấy anh vội vàng liếc nhìn tên người gọi một cái thì sắc mặt lập tức thay đổi. Cuối cùng tránh mặt Tô Diễm Diễm, cầm điện thoại ra ngoài nghe.

Đây cũng là vì sao ban nãy anh lại đi vào từ bên ngoài.

Tô Diễm Diễm ồ một tiếng, cũng không khỏi xem anh muốn đi đâu, chỉ đứng dậy như muốn đi theo anh.

Đây đã thành chuyện thường ngày ở huyện rồi, Son Tùng đi đâu cũng sẽ đưa cô theo, Tô Diễm Diễm cũng dần làm quen với tính cách lo được lo mất này của anh.

Nhưng lần này Son Tùng lại chủ động ngăn cô lại.

Hình như anh có phần khó xử, bất giác đẩy mắt kính một cái, quay đầu đi tránh né ánh mắt của Tô Diễm Diễm, nói qua quýt:

- Cậu... Cậu chờ mình ở nhà đi. Mình đi một mình là được rồi. Sẽ về ngay thôi ấy mà.

Giống như sợ Tô Diễm Diễm một mực đòi theo nên anh còn cố ý giải thích, về mặt vô cùng nghiêm túc.

- Chỉ là chuyện của ba mình thôi.

Tô Diễm Diễm giật mình một cái, lập tức ra về không biết gì cả, mím môi gật đầu.

- Ừ.

Lúc này, dù cha mẹ đang ở nước ngoài của nguyên thân báo cảnh sát bên đó thì có lẽ thủ tục cũng đã được đưa sang đây rồi.

Bạn đang đọc truyện *[Fanfic Son Tùng M-TP] Nam Chính Cứ Luôn Muốn Giết Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Thư tình (8)

Đồn cảnh sát.

- Cậu với người bị hại có quan hệ thế nào?
- Bạn học.
- Nghe nói hôm nghe tin cô bé đó sắp sửa ra nước ngoài thì cậu đã chạy ra khỏi trường đúng không?
- Đúng.

Người đang hỏi ngừng đầu lên nhìn anh một cái, cậu thiếu niên chỉ thản nhiên cúi đầu ngồi im ở đó, thoát nhìn có vẻ thành thật kiêu lời.

Anh cảnh sát nhìn anh từ trên xuống dưới một lượt, đột nhiên ngả lưng dựa lên thành ghế, xoay tròn chiếc bút trong tay, cười như không cười nhìn thẳng vào anh:

- Cậu cũng cứng đầu nhỉ, hỏi gì đáp nấy à? Hừm? Muốn chơi trò nói không chủ đích đây à anh bạn trẻ?

Ba chữ cuối vừa nói xong thì thiếu niên đối diện đột nhiên ngừng phát đầu dậy. Chông lại đôi mắt đen thẳm, lạnh lẽo và đáng sợ như băng giá, trong một thoáng khi vừa đối diện với ánh mắt đó, ngay cả anh cảnh sát đầy kinh nghiệm cũng phải giật bắn người.

- Ha, tên nhóc này, cậu có biết cái gì gọi là phối hợp điều tra không hả? Hành vi của cậu bây giờ có thể nói là đã ảnh hưởng đến công tác điều tra của chúng tôi rồi đấy.

Son Tùng lạnh lùng cất lời:

- Tôi không có đuôi theo.

Anh lại liếc nhìn người cảnh sát ở trước mặt, như thể đã bị đối phương chọc giận, giọng điệu chẳng mấy tốt đẹp.

Trên mặt kính lóa sáng một cái, anh nhìn chăm chăm vào chiếc bút trong tay đối phương, đầu óc nhanh chóng vận chuyển.

- Lúc tôi ra khỏi lớp thì cậu ấy đã ra sân bay rồi. Dựa theo thói quen của người bình thường lúc đi máy bay, dù lúc tôi chạy ra khỏi trường rồi lập tức chạy qua đó cũng phải tốn ít nhất là nửa giờ, dù thế thì chưa chắc đã kịp gặp cô ấy nữa là.

Thiếu niên đẩy chiếc kính trên sống mũi, lúc nói những câu này, khí thế trên người lập tức trở nên vô cùng sắc bén.

- Nếu như bên các anh đã bắt đầu điều tra thì hẳn là có thể thông qua camera ghi hình, biết rõ bạn học Tô Diễm Diễm vào khu chờ từ lúc nào. Huống hồ gì hôm đó trời đột nhiên có mưa to, tình hình giao thông cũng bị ảnh hưởng nghiêm trọng, ngay cả trạm tàu điện ngầm cũng bị quá tải mà ảnh hưởng tới hành trình của nhiều người.

Tần suất quay bút của anh cảnh sát kia chậm dần, cũng ngồi thẳng người dậy, vẻ mặt dần trở nên nghiêm túc hơn. Rõ ràng lời nói của thiếu niên khiến cho anh ta cảm thấy khá bất ngờ.

Thiếu niên cũng dần chuyển tầm chú ý khỏi chiếc bút của anh ta, đảo qua bàn tay thô ráp nọ, xấp giấy tờ dày cộp trên bàn, bộ đồng phục cảnh sát bạc màu, sau đó lại đến đôi mắt đang khẽ nheo lại, ẩn chứa vẻ nghiền ngẫm của anh ta, chợt nhếch môi, ngoài cười nhưng trong không cười.

- Huống hồ gì hôm đó tôi căn bản không đến sân bay kịp. Tôi bị kẹt xe trên đường nhường hai giờ!

Thiếu niên cắn răng nói, tâm trạng có vẻ kích động vì chưa kịp đến nơi. Nhưng anh nhanh chóng bình tĩnh lại, rũ đầu xuống lần nữa, giọng điệu cứng ngắt như một khúc gỗ.

- Nói chung là ngày xảy ra chuyện tôi không thể nào gặp cô ấy được.

Sau khi nói xong thì trong phòng lập tức im lặng.

Thiếu niên âm trầm ngồi lặng im trên ghế hết như lúc đầu, cảm giác tồn tại thấp đến mức khiến cho người ta có phần khó chịu.

Còn vị cảnh sát đối diện anh thì không kèm được mà luôn dùng ánh mắt dò xét đánh giá anh mấy lượt, như đang suy nghĩ điều gì đó, tiếng bút gỗ lên bàn đã trở thành thanh âm duy nhất trong phòng, từng tiếng cách cách vang lên, càng nghe càng thấy nặng nề.

Hồi lâu sau anh cảnh sát kia mới thu hồi giọng điệu dạy dỗ ban đầu, cúi người lật bản báo cáo, quay lại kiểu giải quyết công việc như cũ.

- Vấn đề cuối cùng, lần cuối cùng cậu nhìn thấy cô bé là khi nào.

Son Tùng suy nghĩ hai giây rồi đáp:

- Sáng sớm hôm đó.

- Nhà chúng tôi ở gần nhau, buổi sáng lúc ra ngoài tôi thấy bạn ấy vẫn đang ở nhà.

Anh cảnh sát gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, tiện tay viết vài dòng vào bản tường trình, sau đó khoát tay với anh.

- Được rồi, cậu có thể đi. Lúc ra ngoài thì gọi bạn học tiếp theo vào luôn. Chuyện này ảnh hưởng khá nghiêm trọng, sợ là khó mà giải quyết ngay được, sau này có thể sẽ liên hệ với các cậu, đến lúc đó xin đừng sợ, cứ tích cực phối hợp điều tra là được.

Son Tùng gật đầu đứng dậy, đang định rời khỏi thì đối phương lại đổi giọng, tỏ ý mình chưa nói xong, Son Tùng đành phải đứng đó chờ nghe.

- Nếu như có phát hiện gì thì xin liên hệ ngay với chúng tôi. Thời gian càng lâu thì bạn học Tô Diễm Diễm càng có nguy cơ gặp bất trắc hơn. Đây là chuyện mà tất cả mọi người đều không hề mong muốn.

- Được, vậy nhờ cả vào các anh.

Son Tùng gật đầu, sau đó cầm áo khoác trên bàn mặt vào, đi thẳng ra bên ngoài. Nhưng anh không biết là ngay sau khi anh ra ngoài thì vị cảnh sát kia đột nhiên gạch hết lời khai trước đó, sau đó viết lại một câu.

"Người này tư duy kín kẽ, tính cách hướng nội, phán đoán bước đầu có đủ năng lực của một tội phạm IQ cao, có khuynh hướng phản xã hội hay không thì tạm thời không thể xác định rõ, đề nghị xếp vào đối tượng cần quan sát trong nhóm học sinh".

Hôm nay hỏi qua một loạt học sinh, chỉ có một mình thiếu niên thoát nhìn khờ khạo này lại là người có tư duy kín kẽ nhất. Bình thường loại người này thì một là thiên tài giống như trên học bạ của cậu ta, hai là một người có liên quan đến vụ án, vì chột dạ nên đã vạch sẵn những lời cần khai.

Hai loại này, dù là cái nào cũng không thể xem thường.

Hướng hồ gì hành vi của người này thật sự rất đáng ngờ.

Sau khi viết xong thì anh cảnh sát này thn nhiên lật qua trang mới, miệng còn hừ lạnh một tiếng.

- Làm trò, muốn nhìn lên ghi chép của anh à? Tưởng anh làm cảnh sát bao năm là để trưng chắc?

Bên ngoài lại có tiếng gõ cửa vang lên.

Anh cảnh sát chỉnh trang lại, ngồi thẳng người, thể hiện thái độ nghiêm túc mà một nhân viên cảnh sát cần phải có.

- Mời vào.

*

Lúc Son Tùng về đến nhà thì trời đã tối. Tô Diễm Diễm nghe thấy động tĩnh ngoài cửa, nhưng cô đứng trên bàn học nên căn bản không xuống được. Chẳng bao lâu sau thì cửa phòng đã bị đẩy ra.

Thiếu niên ử rù đi vào, trong mắt đầy vẻ mệt mỏi.

Tô Diễm Diễm vốn còn muốn hỏi dò xem sao, nhưng Son Tùng hôm nay chẳng buồn trao đổi gì, ngay cả khi nhìn cô mà cũng có phần né tránh.

Sau khi đánh tiếng vài câu thì Son Tùng lại lấy quần áo vào phòng tắm, bóng dáng trông có vẻ khá nặng nề.

Anh không biết nên nói chuyện này với Tô Diễm Diễm thế nào, cũng không biết nên đối mặt với cô ra sao, thậm chí anh cũng dần sinh ra hoài nghi với hành vi của mình lúc trước.

Liệu điều anh làm có đúng thật không?

Anh đã lấy được kết quả mình muốn rồi ư?

Cảm giác của cô ấy thì sao đây? Mình luôn miệng nói quan tâm đến cô ấy, nhưng thật sự chưa từng nghĩ cho cô ấy, chỉ biết nghĩ cho bản thân...

Làm sao đây...

Nên buông tay sau...

Nước ấm xối ào ào xuống người, thiếu niên vén mái tóc đen ướt sũng lên, nước ấm chảy xuôi xuống trên người anh khiến làn da quanh năm vốn ít ra nắng trở nên trắng bệch.

Anh nhủ mày, cảm thấy đầu rối như một mớ bòng bong. Nước ấm tuôn ào ào, chảy dài xuống nước, trong phòng tắm dần ngập hơi nước, mặt kính bị đóng hơi nước chỉ có thể thấy được một bóng người mờ mờ.

Hồi lâu sau, trong phòng tắm mới vang lên một tiếng thở dài nặng nề.

*

Sự tình lại phát triển thêm.

Vốn bên nhà trường che giấu rất tốt, nhưng không biết sao tin Tô Diễm Diễm mất tích lại như mọc cánh, đột nhiên truyền ra khắp trường.

Nhiều người là dạng hóng hớt không sợ to chuyện, trong môi trường học tập gần như kín mít này thì một chút tin vụn vặt cũng có thể khiến người ta hóng hờ bàn tán không biết chán, huống hồ gì là tin lớn như lần này.

Các học sinh bàn tán rôm rả, cuối cùng qua nhiều đợt truyền miệng lại sinh ra một đồng phiên bản.

Có người nói chiếc máy bay cô ngồi gặp sự cố. Sau này lại được chứng minh số máy bay ngày hôm đó không hề gặp sự cố. Có người nói có thể là lúc đáp xuống Ấn Độ cô đã bị bắt cóc, cha mẹ của cô đang tìm kiếm, cãi nhau rất căng với bên công ty hàng không Ấn Độ và sân bay Delhi, sau này lại được chứng minh tên Tô Diễm Diễm không có trong danh sách hành khách lên máy bay hôm đó...

Bắt cóc, bị lừa bán... Thậm chí cuộc điện thoại của bên phía cảnh sát gọi cho giáo viên hôm nọ cũng được bịa ra thành đòi tiền chuộc. Dù loại chủ đề bàn tán vô cùng xôm tụ, giáo viên ai cũng sợ hết hồn, công tác bảo an ở trường học lại được tăng mạnh.

Mỗi ngày Tô Diễm Diễm vừa hưng phấn ngồi nghe lén, vừa âm thầm quan sát Sơn Tùng, thi thoảng lại ra vẻ ủ rũ trước mặt anh, tâm trạng vô cùng vui vẻ.

Mặc dù việc báo cảnh sát nằm trong dự liệu của cô, nhưng thật ra lại không hề liên quan gì tới cô. Cô chẳng qua là xuất phát từ tính cảnh giác của nghệ sỹ, lúc liên lạc với cha mẹ bên kia cũng hay nhắc đến vấn đề an ninh hàng không, cuối cùng khiến cho bên cha mẹ dễ tâm đề phòn hơn, coi như chuẩn bị chu toàn.

Chứ tình trạng của cô bây giờ, đừng nói là lén chạy ra ngoài tìm điện thoại báo cảnh sát, ngay cả lén rời khỏi tầm mắt của Sơn Tùng cũng đã khó. Vốn cô còn đang lo nếu như bên cha mẹ mà không báo cảnh sát thì cô phải làm gì bây giờ, nay cũng yên tâm hơn.

Cảnh sát vào cuộc đã giảm bớt lượng công việc của cô, tất cả đều phát triển theo kế hoạch của cô. Dù nói theo kiểu của 002 thì vì đây là sức mạnh phi tự nhiên, cho nên cảnh sát mãi mãi cũng khó mà điều tra ra, nhưng Tô Diễm Diễm cảm thấy chỉ cần có thể tạo thành áp lực tâm lý cho Sơn Tùng là được rồi.

Dù sao cô cũng không nghĩ tới chuyện chờ cảnh sát tìm được mình thì có thể giúp cô hoàn thành phó bản...

Bây giờ phải xem tâm lý của Sơn Tùng có thể chịu được đến khi nào.

Có thể nói là mọi chuyện đều đã xong xuôi, chỉ còn chờ cơ hội mà thôi.

*

Sau khi vụ việc xảy ra một tuần, cả trường đều trở nên bất an.

Trong tình hình này, rốt cuộc cũng có người để ý tới điều dị thường của Sơn Tùng.

- Tôi chờ anh lâu rồi.

Dưới bức tường cũ kỹ trong hẻm nhỏ, thiếu niên mặt non choẹt tựa lưng trên tường, trên người phát ra khí tức kiệt ngạo bất tuân.

Đúng là Lý Gia Quyền.

Lý Gia Quyền: Xin mọi người hãy nhớ tui, cảm ơn.

La Lu: Người qua đường chui từ đâu ra thế này?

Tô Diễm Diễm: Là (bị bịt miệng)

Sơn Tùng (mặt mày tỉnh rụi): Không, cậu không quen đâu.

Bạn đang đọc truyện *[Fanfic Sơn Tùng M-TP]* Nam Chính Cứ Luôn Muốn Giết Tôi được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 20: Thư tình (9)

Trường của bọn họ không có yêu cầu nghiêm khắc với những học sinh ngoại trú, phần lớn đều chọn buổi tối về nhà tự học. Cho nên thời gian tan học cũng không khác gì các trường cấp một cấp hai.

Hiện tại chính là giờ tan học buổi chiều, trước kia Tô Diễm Diễm vì muốn nhân cơ hội chuyện trò với bạn bè nhiều hơn nên sau khi tan học đều chọn cách đi bộ về nhà, Sơn Tùng vì cô nên cũng không ngoại lệ, nào ngờ nay lại bị chặn đường.

Sơn Tùng không chớp mắt lấy một cái, đẩy mắt kính lên, giống như hoàn toàn không biết người đang chặn đường mình là ai, giọng điệu bình thản vô cùng:

- Làm ơn tránh đường.

Lý Gia Quyền vẫn giả ngơ, thấy anh đến thì đứng thẳng dậy. Chiều cao 1m8 như cậu ở giữa đám bạn học cũng coi như hạc giữa bầy gà, vừa đứng thẳng người dậy thì lập tức có cảm giác áp bách khó tả.

Trước nay cậu ta và Sơn Tùng vốn đã không hợp nhau, nên vừa gặp đã nói ngay vào điểm chính:

- Có phải anh biết gì hay không? Chuyện của Tô Diễm Diễm ấy.

Sơn Tùng mặc kệ cậu ta, bước lên định đi, nào ngờ lại bị cậu ta túm vai kéo lại.

- Đừng có đi. Anh còn chưa trả lời câu hỏi của tôi đấy.

Lý Gia Quyền dùng sức rất mạnh, Sơn Tùng lão đảo lùi lại vài bước, vội ôm chặt bảo vệ cặp của mình. Hôm nay anh mặc đồng phục mùa hè ngắn tay, không có túi, vì an toàn nên phải cho Tô Diễm Diễm vào trong cặp, nên nhất định không thể để cặp sách bị gì được.

Thực ra Tô Diễm Diễm cũng đang chống nạnh tức giận lắm đấy, bởi vì Lý Gia Quyền kéo một cái hại cô lăn mấy vòng trong này.

Sơn Tùng nhếch môi, ánh mắt dần lạnh đi.

- Muốn kiểm chuyện à?

- Tôi chỉ muốn hỏi anh vài câu mà thôi. Là do anh không phối hợp ấy chứ.

Lý Gia Quyền lạnh mặt dò xét một lúc, nheo mắt nói.

Cậu ta nói chắc nịch:

- Rõ ràng là chuyện có liên quan tới Diễm Diễm mà anh lại thản nhiên như không thể. Đây chẳng giống anh chút nào. Không hề giống, trừ khi... Anh đã biết được gì đó.

Sơn Tùng thản nhiên:

- Buông tay ra.

Lý Gia Quyền cũng đen mặt lại:

- Cô ấy ở đâu hả?

- Cút đi!

- Để tôi đoán xem nào, không phải là anh đã giấu cô ấy đi rồi đấy chứ.

Trực giác ghê gớm thật!

Tô Diễm Diễm đang bám vào khe hở trên cặp sách để xem xét, Sơn Tùng đột nhiên tháo cặp sách xuống. Cô lại ngã lăn ra lần nữa, chưa kịp bình tĩnh lại thì ngăn kéo chuyên môn mở ra cho cô đã bị kéo lại, xung quanh trở nên tối om.

- Sơn Tùng.

Trong lòng Tô Diễm Diễm lập tức hoảng hốt, nhẹ giọng gọi một tiếng.

Anh muốn làm gì đây?

Hình như cặp sách bị anh đặt qua một bên, sau đó nơi này lập tức vang lên mấy tiếng động khá ồn ào và hỗn tạp.

- Sơn Tùng!

Tô Diễm Diễm giật mình hét lên, nhưng hai người ở bên ngoài hoàn toàn không hề nghe thấy. Cô không với tới chỗ khóa kéo được. Dù có sốt ruột cách mấy cũng không làm được gì.

Lúc này cả hai thiếu niên đã lao vào đánh nhau. Con hẻm này vốn đã hẹp, nay lại càng có vẻ chật hẹp hơn, thỉnh thoảng có thể nghe thấy tiếng vang trầm đục khi ai đó bị đánh vào tường. Cả hai đều đang ở độ tuổi sung sức dễ nóng máu, ai cũng cắn chặt răng, không ai chịu nhường ai.

Ngoại trừ thì thoảng có vài tiếng rên với tiếng quyền đâm cước đá trúng người nhau ra thì không còn động tĩnh gì nữa.

Ban đầu Tô Diễm Diễm còn định núp lóp vại trong túi để bò lên, nhưng sau đó cô kịp tỉnh người lại: Cô chui ra làm gì chứ? Nếu như lúc này cô mà bị Lý Gia Quyền bắt gặp thì Sơn Tùng coi như không nói được gì.

Cô đúng là muốn mượn việc bên ngoài để gây áp lực cho anh, nhưng cô không muốn thật sự đẩy anh vào tù, huống hồ gì điều khiến cô biến thành nhỏ lại là do hệ thống chứ không phải con người.

Đến lúc đó nếu khiến cho thế giới pho bản bị phá hủy thì cô sẽ khóc không ra nước mắt.

Tô Diễm Diễm lặng lẽ rút tay về.

Sau khi nghe xong nổi bản khoả của cô thì 002 lắc đầu liên hồi: [Chắc chắn, chuyện này vui phết. Chủ nhân cô nhát quá đi, ừm, kí chủ lần này kém quá.]

Tô Diễm Diễm...

Hệ thống lần này cũng tráo trổ dễ sợ.

Không biết sau bao lâu, Tô Diễm Diễm đột nhiên cảm giác được hình như cặp sách được người ta cẩn thận xách lên.

Cô chân chừ hỏi thử:

- Sơn Tùng đây à?

Bên ngoài truyền tới một tiếng ừm rất nhỏ, nhưng sợ người ta chú ý tới nên nghe giống như đang hừ hừ mà thôi. Tô Diễm Diễm lập tức cảm thấy không đúng lắm, quả nhiên tiếp theo đã nghe giọng của Lý Gia Quyền dần tới gần.

- Không ngờ thoát nhìn anh trông như con mọt sách mà cũng mạnh thế.

Giọng của cậu ta hơi lạ, giống như bị người ta đánh sưng lên vậy, nghe không rõ lắm.

Sơn Tùng vẫn đánh mặt, thuận miệng hừ hừ hai tiếng. Ban đầu Tô Diễm Diễm còn cảm thấy tâm trạng anh đang bức bối nên thái độ hơi căng, sau này mới biết Sơn Tùng cũng bị đánh rách khố mỗi như Lý Gia Quyền nên không muốn nói chuyện.

Không biết có phải tình hữu nghị của cánh con trai đều kỳ lạ như thế hay không, đánh nhau đã đòi lại cùng nhau đến tiệm thuốc tây mua đồ sát trùng vết thương.

Trên đường đi, thái độ của Lý Gia Quyền cũng thay đổi, nói chuyện không ngừng, hình như còn muốn moi tin về Tô Diễm Diễm từ miệng Sơn Tùng, nhưng anh vẫn giả điên không hiểu, sau đó còn móc điện thoại ra.

- Cậu cũng từng được mời lên hỏi chuyện rồi đúng không? Tôi còn giữ số điện thoại của anh cảnh sát hôm nọ đây. Tôi thấy cậu kể mấy chi tiết cậu vừa nói cho cảnh sát nghe còn có lý hơn.

Lý Gia Quyền:

- Anh nói đùa đấy à???

Sơn Tùng:

- Cậu muốn đến đồn cảnh sát tìm anh ta hay để anh ta đến nhà cậu nói chuyện?

Lý Gia Quyền sực nhớ tới bộ dạng lưu manh của anh cảnh sát hôm nọ, vội lắc đầu nguây nguây.

- Đừng đừng, toàn là mấy suy đoán linh tinh thôi. Tôi không có gì để nói với anh ta hết.

Son Tùng giả vờ định bấm gọi:

- Thôi cứ nói chuyện cho chắc.

- Thật sự không cần đâu mà! Anh Tùng oi!!!

Tô Diễm Diễm nghe bọn họ nói xong thì trong lòng nảy ra một kế.

*

- Cảnh sát gì thế?

Son Tùng vừa mới kéo khóa cặp sách ra thì lập tức nghe thấy giọng Tô Diễm Diễm.

Thiếu nữ ôm gối ngồi tít dưới đáy cặp, ngẩng đầu nhìn lên, trên gương mặt nhỏ xinh còn vương hai hàng nước mắt.

Tay anh chợt khựng lại, vẻ mặt lập tức thay đổi.

- Cậu..

- Cảnh sát gì thế?

Tô Diễm Diễm ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm vào anh, bầu không khí đột nhiên trở nên căng cứng.

Ngoài cửa sổ lúc này bỗng có tiếng sấm sét vang lên, mưa to như trút nước, hạt mưa rơi tí tách lên cửa sổ, càng khiến cho người ta cảm thấy ngột ngạt hơn.

Hai người im lặng một lúc, rõ ràng chỉ vài giây ngắn ngủi nhưng lại giống như đã qua cả thế kỷ.

...

Cuối cùng Son Tùng chào thua, mặt mày ủ rũ.

- Cậu nghe thấy rồi à.

Tô Diễm Diễm vẫn nhìn thẳng vào anh, hỏi lại lần thứ ba.

- Cảnh sát gì thế?

Ánh mắt của cô rõ ràng nói rằng cô đã đoán được mọi việc, nhưng cô vẫn cứ hỏi, muốn nghe chính miệng anh nói rõ mọi việc.

-...

Son Tùng khẽ rũ mắt xuống, lòng dạ rối bời, trong lòng anh biết rõ rốt cuộc cũng không thể lừa cô được nữa, nhưng cũng thấy lòng nhẹ bẫng. Giống như đột nhiên được giải thoát vậy.

Anh trầm nghĩ: Chuyện nên tới cuối cùng cũng đã tới rồi.

Anh cẩn thận nâng Tô Diễm Diễm lên đặt trong lòng bàn tay, đưa tới gần mặt mình. Đối diện với ánh mắt đầy vẻ lên án của cô, anh đột nhiên mỉm cười nhẹ tựa như không.

Giọng điệu vô cùng bình tĩnh:

- Diễm Diễm, cậu có hận mình không?

Tô Diễm Diễm chỉ im lặng nhìn anh chứ không đáp. Thiếu niên vẫn mỉm cười, chẳng qua thoạt nhìn có vẻ đáng chất.

Mấy hôm trước anh cũng từng hỏi vấn đề này.

Trong ánh mắt của anh vẫn đượm vẻ u sầu, nhưng không hề điên cuồng như lúc trước nữa. Từng đau lòng đến mức tưởng chừng không sao thở nổi, nhưng bây giờ chỉ còn lại ủ rũ và mệt mỏi.

Tô Diễm Diễm thu hết phản ứng của anh vào đáy mắt, trong lòng lập tức âm thầm kích động.

Dựa theo tình huống này thì kế hoạch của cô lại tiến thêm vài phần rồi.

Nhưng cô vẫn im lặng không để lộ chút cảm xúc nào. Thậm chí vì đề trải đường cho lời cô sắp sửa nói mà còn ra vẻ rối rắm.

Thiếu nữ trong lòng bàn tay lặng lẽ nghiêng đầu đi, ánh đèn chiếu lên nửa bên mặt của cô, hàng mi dài run nhẹ, bộ dạng chực khóc như thế này trông còn xót xa hơn.

Cô thở dài nói:

- Cậu nghĩ thế nào?

Son Tùng nhếch môi, trán dần tứa mồ hôi. Sự sợ hãi và dục vọng trong lòng liên tục gào thét như con thú bị dồn ép, nhưng lần này anh lại có thể kiềm chế được.

Anh muốn nghe suy nghĩ của cô.

-... Cậu nói đi.

Khó khăn lắm anh mới mở lời được, giọng cũng nghẹn đi.

Tô Diễm Diễm im lặng một lúc mới từ từ mở miệng:

- Mình là Tô Diễm Diễm. Nhưng trước hết mình cũng là một con người.

- Cậu hiểu ý của mình chứ?

Tô Diễm Diễm quay lại nhìn anh, ánh mắt trong veo tựa như loại tra tấn đến từ sau trong linh hồn, khiến cho anh không khỏi chột vật dòi mắt đi.

Anh muốn nói rằng mình không hiểu, nhưng anh không thể đánh lừa được bản thân mình. Thật ra những đạo lý đó anh đều hiểu cả, chỉ là trước nay anh chưa từng đứng nhìn từ góc độ của cô mà thôi.

Yết hầu của anh trượt lên vài cái, đột nhiên cảm thấy sợ hãi với những điều cô sắp nói.

Nhưng Tô Diễm Diễm không định dừng lại.

- Mình cũng có cuộc sống của bản thân. Mình từng có người nhà, có bạn bè... Cả cậu nữa. Nhưng bây giờ cậu lại muốn cướp đi tất cả mọi thứ, biến mình thành vật sở hữu của cậu...

- Mình chưa từng nghĩ như thế! Cậu cũng không phải vật sở hữu...

Anh bất giác muốn phản bác.

- Vậy mình bây giờ là cái gì đây? Người tí hon à?

Cô cười giễu, ánh mắt lại trống rỗng. Không biết nghĩ tới điều gì, lập tức trở nên quyết tuyệt.

- Đúng vậy, thế giới này thiếu đi mình cũng chẳng khác gì, dù bây giờ mọi người đang đi tìm mình, nhưng vài năm sau trở thành một vụ án treo thì sẽ chẳng ai hỏi tới nữa. Ba mẹ mình vẫn có thể có thêm những đứa con khác, bạn bè sẽ quen nhiều người bạn mới...

Tô Diễm Diễm hít sâu một hơi, nhìn bộ dạng sợ hãi mất hồn mắt vía của Son Tùng, vốn chỉ muốn diễn trò ép buộc anh một phen, nhưng lúc này thật sự không không chế nổi cảm xúc.

Cô thấp giọng, dịu dàng khuyên:

- Cậu có từng nghĩ đến chuyện, nếu mình mất đi toàn bộ thế giới thì mình có còn là mình nữa không? Mình có còn là người mà cậu từng thích hay không?

- Diễm Diễm... Mình...

Son Tùng muốn nói rằng dù có chuyện gì xảy ra anh cũng sẽ không thay lòng, nhưng sau khi há miệng anh lại phát hiện lúc này có nói gì cũng chỉ là nói suôn.

Anh ngơ ngác cứng người.

Tô Diễm Diễm nhắm mắt lại, không nhìn bộ dạng ủ ê của anh nữa.

- Xin lỗi, tâm trạng của mình không được ổn định, có thể nói hơi nặng lời. Nhưng...

Cô lắc đầu, ra vẻ không đành lòng, dần nhắm mắt lại. Hề môi gần từng chữ:

- Tùng, cậu phải hiểu rằng như thế không phải yêu.

- Là mưu sát.

Anh cảnh sát (đỏ mặt): Khụ, nghe nói có người tìm anh à?

Son Tùng: Không có.

Tô Diễm Diễm: Không biết.

La Lu: Tui hóng thôi.

Lý Gia Quyền: Hồng phải em QAQ.

La Lu (hiên ngang giơ tay): Anh ơi giờ em muốn báo cảnh sát, bạn trai em mất tích!

Anh cảnh sát: Thời gian, địa điểm, tình hình phát sinh thế nào?

La Lu (u buồm): Bao nhiêu năm rồi mà em vẫn chưa tìm ra anh.

Anh cảnh sát: Lượn ra ngoài, người tiếp theo.

Bạn đang đọc truyện [*Fanfic Son Tùng M-TP*] *Nam Chính Cứ Luôn Muốn Giết Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Thư tình (hết)

Tô Diễm Diễm nói xong thì trong phòng lập tức trở nên im lặng.

Mưa tấp cửa sổ ti tách, đồng hồ nhích tích tắc, cảm xúc dần từ kích động trở nên ổn định lại.

Hồi lâu sau Son Tùng mới đột nhiên đặt Tô Diễm Diễm lên bàn sách rồi đứng lên.

- Chắc là cậu chưa từng nghe mình đàn đúng không.

Anh nói với giọng điệu bình thản, như đang nói lảng sang chuyện khác, nhưng Tô Diễm Diễm biết rõ trong lòng của anh lúc này ắt hẳn không bình tĩnh được như thế.

- Vậy giờ cậu định hát cho mình nghe à?

Tô Diễm Diễm cũng vô cùng phối hợp, nói chuyện với giọng điệu bình thường hẳn. Cũng không biết anh đang định làm gì nữa.

- Ừ.

Son Tùng gạt đầu, cầm lấy guitar ôm vào lòng, ngồi trên giường bắt đầu chỉnh âm.

Đây là một chiếc đàn guitar chất lượng tốt, thoát nhìn thì hình như là đồ cũ, nhưng Son Tùng giữ gìn rất tốt, đêm nào cũng dùng khăn lau sạch. Nhưng đây là lần đầu tiên Tô Diễm Diễm nghe thấy anh đàn sau bao ngày như thế.

Không đúng, dù là từ phở bán trước, hay thậm chí là trong hiện thực thì đây cũng là lần đầu tiên Tô Diễm Diễm được nghe anh đánh đàn ngay tại chỗ thế này. Thậm chí còn là buổi biểu diễn dành riêng cho cô nữa.

Liên tưởng tới địa vị của anh trong hiện thực, Tô Diễm Diễm đột nhiên có cảm giác mình hơi to.

Son Tùng thuần thục chỉnh âm, thỉnh thoảng lại khảy nhẹ dây đàn, lắng tai nghe xem âm đã chuẩn chưa. Tô Diễm Diễm không rành về guitar nên cũng háo hức nhìn bộ dạng tập trung cao độ của anh.

Son Tùng đấy...

Tô Diễm Diễm ngồi trên bàn học, ánh mắt dần trở nên dịu dàng hơn.

- Minh bắt đầu nhé.

Thiếu niên gõ nhịp lên thùng đàn vài cái, đầu ngón tay chọt đánh ra một giai điệu nhẹ nhàng.

Anh ngẩng đầu lên nhìn Tô Diễm Diễm, lại nghiêng đầu nhìn màn mưa giăng kín ngoài trời, khẽ nhếch môi, ánh mắt sáng lên.

Cuối con đường là bầu trời xanh âm êm

Bên tôi mỗi khi buồn lặng lẽ xóa tan âu lo

Gạt giọt nước mắt thăng trầm

Niềm tin mãi luôn đọng đầy

Bài ca hát trọn đêm nay dành tặng bạn tôi.

...

Ngoài trời mưa hãy còn rơi, không khí nặng nề trong phòng dần trở nên nhẹ nhàng hơn nhờ bài hát của anh.

Lúc nói chuyện bình thường thì giọng Sơn Tùng hơi khàn, không thể xem là đặc biệt hay, nhưng khi cất giọng hát thì lại khác hẳn.

Theo từng lời ngân nga của anh, những câu chữ đơn giản kia như được ban cho một loại ma lực nào đó. Rõ ràng chỉ là một giai điệu vô cùng nhẹ nhàng, nhưng lại khiến Tô Diễm Diễm nghe ra được nỗi niềm chia xa.

Dù khóe môi bị rách vô cùng đau đớn, dù tâm trạng nặng nề đến mức khiến anh không thở nổi, nhưng anh vẫn mỉm cười, ánh mắt nhìn về phía cô lại dịu dàng vô vàng.

Anh đang hát về tình bạn của họ, hát để chứng minh anh muốn tôn trọng quyết định của cô.

Cô nhìn anh, bất giác, nước mắt cũng đã đọng đầy.

Tô Diễm Diễm trầm nghĩ, Sơn Tùng ở thế giới này chắc là thật sự rất quan tâm đến "cô".

Dẫu hai phương trời dù nghìn trùng dù xa xôi

Cảm ơn bạn người luôn sát bên âm thầm dõi nhìn theo

Dù thời gian có xóa phai nhòa

Lạc trôi những kí ức

Bạn tôi vẫn thế không hề đổi thay trái tim

Vẫy tay xin chào ghen ngào gặp lại ngày sau

Tay nắm chặt gặt đầu cười tim khắc ghi.

Mãi như ngày hôm qua!

...

Sau khi run run hát xong chữ cuối cùng anh mới đặt đàn guitar xuống, đi đến bên bàn học, ngồi xỏm xuống đối mặt với cô.

Tô Diễm Diễm vẫn im lặng nhìn anh, thoáng đoán được anh muốn làm gì. Tim bất giác lại đập nhanh hơn.

Anh dịu dàng nói:

- Nhắm mắt lại đi.

Tô Diễm Diễm chớp mắt mấy cái, ra dấu bảo anh cúi đầu xuống.

Mặc dù anh không hiểu lắm nhưng vẫn làm theo.

Giương mặt của thiếu niên dần phóng đại ngay trước mắt, ngay cả hàng mi của anh cô cũng có thể đếm được thật rõ. Tô Diễm Diễm bước đến lắc nhẹ mắt kính của anh, thiếu niên đành phải thuận theo tháo kính ra dựa lại gần bàn học.

- Đúng là thế này trông thích hơn hẳn. Cậu tự tin lên trông đẹp hơn nhiều đấy.

Tô Diễm Diễm cảm khái, Sơn Tùng lại cảm thấy sống mũi trống không khiến anh không quen lắm.

Anh ngo ngắc chớp mắt mấy cái, sau khi tháo kính ra thì trước mặt nhòa đi. Tựa như tháo hết lớp áo giáp, phơi mình ra giữa thế giới, khiến người ta trở nên nom nớp không yên.

- Cậu...

Sơn Tùng nhìn cô với vẻ rụt rè, đang định hỏi Tô Diễm Diễm định làm gì thì chợt cảm giác nơi đuôi mắt lóe lên cảm giác mát rượi.

Cô gái bé xiu cổ găng kiềng chân lên dựa sát vào gương mặt anh, hôn nhẹ lên khóe mắt.

Giọng nói hòa lẫn hơi thở ấm áp của cô lọt vào trong tai, nhẹ như lông vũ lướt qua, lại dễ dàng chạm vào lòng anh.

Cô nói:

- Cảm ơn.

Vì sự tôn trọng và buông tay anh dành cho cô, cũng vì sự quan tâm và tình yêu đến mức tự ti mà anh dành cho "Tô Diễm Diễm" kia.

Sơn Tùng khẽ nhếch môi, biết ơn trước sự bao dung và tốt bụng của cô, cũng như dũng khí và niềm tin khi vươn tay ra với anh thêm lần nữa.

- Đừng khách sáo. Và... Xin lỗi.

Anh giờ tay che mắt cô lại, cúi đầu cách bàn tay của mình hôn khẽ đầy thành kính, nghiêm trang mà lại thần thánh như muốn thể hiện sự hối lỗi trước những gì mình đã gây ra.

Trong nháy mắt đó đột nhiên có một cơn gió nhẹ nổi lên, đợi đến khi anh thu tay lại thì trên bàn học đã chẳng còn bóng dáng ai nữa.

Quá trình hóa giải lặng lẽ mà vô cùng ngắn ngủi, cũng im lặng hết như lúc cô được cơn gió lạ kia đưa tới vậy.

Thiếu niên ngửa người ngã ra chiếc giường phía sau, hoảng hốt nhìn trần nhà, trong không khí vang lên tiếng thở dài nhẹ tựa không khí của anh.

- Phải bảo trọng đấy.

[Chúc mừng chủ nhân cảm hóa mỹ thiếu niên thành công, thay đổi kết cục hắc hóa. Bây giờ đã khởi động truyền tống trận, sắp trả về thế giới cũ. Mong chờ lần hợp tác tiếp theo, mua~ Sau này phải ngoan ngoãn hoàn thành nhiệm vụ đó nha ~ chịu chịu ~ love you ~]

Gần đây Sơn Tùng luôn gặp phải những giấc mơ rất lạ.

Nội dung giấc mơ phần lớn đều có liên quan đến những bài hát cũ của anh, đôi lúc lại là MV anh đã từng quay, khi thì là những ý tưởng lóe lên lúc anh sáng tác nhạc kết hợp mà thành, thậm chí là những chuyện đến chính bản thân anh cũng đã quên mất.

Thần kỳ nhất chính là loại giấc mơ này cứ như một bộ phim vậy. Đôi khi phải mơ liên tục mấy hôm liền mới có thể mơ hết một câu chuyện, đôi khi phải cách vài ngày mới có thể nối tiếp nội dung tiếp theo.

Tình hình này đã kéo dài hơn một tháng, vì nó mà anh từng đặc biệt đi tìm bác sỹ tâm lý, nhưng hiệu quả lại không đáng kể.

Mỗi nhân vật của anh vào vai trong mơ đều là kiểu cực kỳ cổ chấp, sau khi tỉnh dậy anh đều cảm thấy mệt mỏi khó tả.

Nhưng anh lại giống như một khán giả, chỉ có thể đứng ở góc độ của mình ở trong mơ để quan sát câu chuyện này chứ hoàn toàn không thể nào điều khiển tư tưởng và hành vi của Sơn Tùng đó.

Cuối cùng anh chỉ có thể dặn lòng, có lẽ là vị thần tiên nào đó thấy anh làm việc vất vả quá, nên đến trong mơ cũng mở phim cho anh xem, giúp cuộc sống bận rộn của anh được thoải mái hơn.

Vì lẽ đó mà người đại diện của anh còn giễu:

- Ai mượn cậu suốt ngày viết mấy bài hát nghe sặc mùi nguy hiểm như thế, giờ thì hay rồi, hại cả mình cũng bị dính vào. Cảm giác mỗi ngày tỉnh lại đều mệt là đây có sướng không?

-...

Chẳng qua dù cảnh mơ đó phiền thật, nhưng cũng không hẳn toàn là chuyện xấu.

Cửa phòng bị gõ vang, lúc này Sơn Tùng mới đặt bút xuống, lắc lắc cổ tay cứng ngắc của mình.

- Anh vào đi. Em không có ngủ.

Anh cao giọng hô, vò đầu tóc rối bù của mình, đứng dậy đi về phía phòng tắm.

Cánh cửa phòng được mở ra, Phạm Đại Đông nhô đầu vào.

- Hôm nay dậy sớm thế? Đợi đã, mới sáng sớm cậu đã dậy sáng tác à?

Đôi mắt của Phạm Đại Đông chẳng khác gì radar, vừa đẩy cửa ra đã nhìn thấy mấy trang giấy vất lung tung trên bàn. Không đợi Sơn Tùng trả lời đã chạ tót vào.

Sơn Tùng lúc này đã vịn vôi sen, thuận miệng đáp hai tiếng rồi bắt đầu hát say sưa. Giai điệu này Phạm Đại Đông chưa nghe bao giờ, có thể là bài hát vừa sáng tác.

Phạm Đại Đông quay đầu lại cảm một xấp giấy mỏng, toét miệng cười tít mắt.

Tùy rằng trên danh nghĩa anh ta là người đại diện của Sơn Tùng, nhưng thực tế Sơn Tùng mới là ông chủ trả lương cho anh ta.

Bình thường việc sáng tác nhạc và viết lời đều do chính bản thân Sơn Tùng ôm trọn, nếu anh mà không muốn sáng tác thì cũng không ai ép được.

Năm ngoái anh cũng im lặng cả năm mới sáng tác ra bài Chạy Ngay Đi! Tuy rằng chỉ một ca khúc đó cũng đủ khiến họ kiếm đầy túi, nhưng dù sao thì thân là một người đại diện, anh ta vẫn mong nghệ nhân của mình có năng suất cao hơn một chút.

Không ngờ lúc này vừa ra mắt ca khúc mới chẳng bao lâu thì đã có linh cảm mới rồi!

Nghĩ thế, bàn tay béo múp đang cầm bản thảo của Phạm Đại Đông cũng run lên:

- Để xem cái nào...

- Hừm? Như Ngày Hôm Qua?

Phạm Đại Đông thấp giọng đọc tên bài hát, trong lòng không khỏi lắc đầu.

Ông chủ của bọn họ đặt tên toàn kiểu này.

Thế là trong phòng khách sạn lại vang lên tiếng đọc đều đều như học sinh tiểu học trả bài.

- Cuối con đường là bầu trời xanh ấm êm

Bên tôi mỗi khi buồn lặng lẽ xóa tan âu lo

Gạt giọt nước mắt trắng trâm

Niềm tin mãi luôn đọng đây

Bài ca hát trọn đêm nay dành tặng bạn tôi...

- O Sơn Tùng! Đây là bài hát tặng cho Sky à?

Phạm Đại Đông đọc đoạn đầu xong thì lập tức quay sang chỗ phòng tắm hỏi.

Sky là tên fandom của Sơn Tùng. Bởi vì anh là cây tùng sừng sững trên đỉnh núi, còn các fans chính là bầu trời luôn ôm trọn lấy anh.

Đây là cái tên được chọn ra từ vote bỏ phiếu ở trên mạng, đồng thời cũng có ý khác, là quyết tâm và mong muốn được vươn cao hơn của Sơn Tùng.

- A? À vâng.

Trong phòng tắm đang mở nước lớn nên Sơn Tùng nghe không rõ lắm.

- Thế thì tốt, khi nào thì xong thế? Nói không chừng có thể ra mắt kịp lúc với phim. Có vẻ khá hợp để đưa ra cùng lúc với Remember Me nữa.

- Đúng rồi, nói đến phim mới nhớ, anh cũng đã liên hệ với quản lý của cô gái tên Tô Diễm Diễm mà cậu nhìn trúng hôm nọ rồi, đến lúc đó sẽ sắp xếp cho sang thờ vai.

-... Ai cơ?

Phạm Đại Đông:

-...

Tiếp theo Phạm Đại Đông lại luyện thuyên một hồi, Sơn Tùng nghe xong cũng chỉ khẽ gật đầu. Lúc này mới nhớ ra cô gái mà anh ta nói là ai.

Là một cô diễn viên cũng có chút tiếng tăm mà anh nhìn trúng trong buổi casting MV của người khác.

Có thể lời anh nói ra lúc đó không rõ ràng nên dọa Phạm Đại Đông sợ hết hồn, còn tưởng anh muốn chơi quy tắc ngầm với con nhà người ta. Khiến Phạm Đại Đông liếc mình đắc tội với ông chủ, cũng lắp bắp muốn khuyên răn anh một phen.

Cuối cùng anh đành phải dờ khóc dờ cười bày tỏ rằng anh chỉ thấy khí chất của cô gái kia rất thích hợp, muốn để cô đến thử vai mà thôi.

- Chuyện đấy anh lo là được. Còn bài hát này thì em cũng không rõ khi nào mới viết xong... Hôm qua em nằm mơ thấy, mơ mơ hồ hồ nên viết ra đấy.

Phạm Đại Đông ngẩn ra, mở to hai mắt ra nhìn:

- Thế mà cũng được á? Trước kia không phải cậu không nhớ rõ nội dung giấc mơ à.

Nói cũng lạ, tuy rằng cảm giác mà cảnh trong mơ mang đến rất mãnh liệt, lần nào Sơn Tùng cũng dốc sức để nhớ kỹ nội dung, nhưng sau khi tỉnh lại thì nó lại vô cùng mơ hồ.

Sơn Tùng cũng chào thua:

- Chứ không thì nửa đêm em dậy viết nó ra làm gì.

Một năm rồi anh mới tung ra có một bài hát, càng khỏi phải nói đến giờ Chạy Ngay Đi vẫn còn hot. Điều này khiến lịch trình của anh lại lập tức kín mít.

Hôm qua anh diễn xong một show đến tận khuya lác khuya lờ mới về nhà, lát nữa còn có tiết mục cần quay, nên Phạm Đại Đông mới sang gọi anh sớm như thế.

Nếu không có chuyện gấp thật sự thì anh chỉ muốn ngủ cho đã mà thôi.

Nhìn gương mặt mỗi một trong gương, anh nổi hứng làm ra vài biểu tình kinh điển của mình xong thì mới hài lòng xoay người lại lấy máy sấy tóc.

Phạm Đại Đông ngoài cửa nghe xong thì gật đầu, đột nhiên lại ý thức được điều đó. Võ cửa phòng tắm cao giọng quát:

- Ô mà này, nếu lần này nhớ được như thế thì cậu có nhớ gương mặt của cô gái đó không?

Ông chủ FA đột nhiên nở được một đóa hoa đào bự chẳng liên tù ti suốt một tháng trong mơ, mấy người biết chuyện này như bọn họ đều sốt hết cả ruột gan lên.

Bàn tay cầm máy sấy của Sơn Tùng dừng lại, người trong kính cũng dần mặt ra.

Đúng là anh đã quên bég chuyện này mất rồi.

Sơn Tùng (móc quyển sổ nhỏ ra): Bài hát này được đấy, tranh thủ viết lại thôi.

Phạm Đại Đông... Chủ mày FA là đáng đời.

P/S: Lời bài hát có đoạn tác giả chỉnh 1 chút cho giống tình cảm nam nữ, nhưng mình vẫn để nguyên gốc nhé.

Bạn đang đọc truyện *[Fanfic Sơn Tùng M-TP] Nam Chính Cứ Luôn Muốn Giết Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Hôm nay nam chính nghỉ một chút

Sau khi trở về từ thế giới phó bản, Tô Diễm Diễm văng đầu hoa mắt, đặt mình xuống giường là ngủ say như chết. Cuối cùng, cô bị trợ lý Đồ Đồ nhà mình xóc chân dậy dậy mới dứt khỏi mộng đẹp.

Đồ Đồ tên thật là Đồ Họa, tên nghe thì nhả nhận mà hành động chẳng nhẹ nhàng chút nào. Cô vung hai tay lên, chặn bị quăng xuống đất, Tô Diễm Diễm

theo bản năng muốn kéo lên cũng chẳng kịp.

- Ôi gọi ới chị gái tôi ới! Sao bây giờ mà chị còn ngủ lã quây ra thế này! Rê rã nữa là lỡ máy bay đấy!

- Đồ Đồ đấy à?

Tô Diễm Diễm mơ màng ngồi dậy nhìn căn phòng khách sạn một hồi, rồi giữa tiếng thúc giục của Đồ Đồ, cô mới nhớ ra trước khi vào thế giới phó bản thì mình đang ở thành phố W quay bù cảnh cho bộ phim dân quốc kia.

Bây giờ các cô đang ở trong khách sạn do đoàn phim thuê. Hôm trước cô đã quay bù xong rồi, hôm nay sẽ phải lên máy bay về thủ đô.

- Chờ chị một tí.

Tô Diễm Diễm tỉnh táo lại thì lập tức chạy đi rửa mặt, còn Đồ Đồ ở trong phòng thu dọn đồ đạc cho cô.

Tô Diễm Diễm vừa nhanh tay sửa soạn vừa không nhịn được thả suy nghĩ bay xa, xem ra lần này thời gian cô xuyên về cũng nối tiếp với thời gian trước khi xuyên. Cô ở trong thế giới phó bản suốt hơn một tuần, mà ở ngoài hiện thực thì còn chưa tới một buổi tối.

Như vậy, có vẻ như lần nào hệ thống cũng trả cô về điểm nối thời không trước khi rời đi. Có lẽ thời gian hơi khác biệt một chút, nhưng không gian thì không thay đổi gì.

Sau khi suy đoán ra kết luận này, Tô Diễm Diễm thở phào một hơi theo bản năng. Thân phận của cô hơi đặc biệt, sau khi tìm trợ lý thì cơ hồ ngày nào cũng có người ở bên cạnh. Cô không muốn có ngày mình bị đồn là tự dưng mất tích một cách lỳ kỳ đâu.

- Chẳng biết lúc nào thì cuộc sống xuyên đi xuyên lại này mới kết thúc nữa...

Tô Diễm Diễm nhìn quanh thâm quanh mắt rồi cam chịu vơ lấy túi đồ trang điểm bên cạnh.

- Chị đang nói gì đó?

Tiếng Đồ Đồ vang lên ngoài cửa, cô nghĩ Tô Diễm Diễm đang gọi mình.

- Không có gì đâu.

*

Khoảng một tiếng sau thì hai người thu dọn xong tất cả đồ đạc. Đồ Đồ xuống trả phòng rồi gọi cho xe chờ dưới bãi đỗ, sau đó mới chạy lên xách hành lý xuống.

Tô Diễm Diễm đẩy vali theo sau Đồ Đồ vào thang máy, bây giờ mới có thời gian nhìn đến điện thoại của mình.

Cô vừa mở máy ra đã bị khủng bởi một đồng cuộc gọi nhờ vả và tin tức chưa đọc trên weibo.

Tô Diễm Diễm xem các cuộc gọi nhờ trước.

Một cuộc là do Triệu Giai Giai gọi tới lúc đêm hôm khuya khoắt. Máy hôm nay cô nàng đang chụp ảnh tạp chí ở Pháp, có lẽ lúc gọi không để ý tới vụ lịch múi giờ, sau đó mới phát hiện ra, cho nên chuông điện thoại chỉ vang vài giây đã tắt rồi.

Ngoài ra có ba cuộc do Lưu Á Nam gọi, còn đầu đều là của Đồ Đồ, gọi vào buổi sáng hôm nay.

- Sáng nay chị Lưu có gọi cho em không?

Cô hỏi Đồ Đồ. Lưu Á Nam không gọi được cho cô thì nhất định sẽ gọi cho Đồ Đồ.

Đồ Đồ gật đầu:

- Chị Lưu gọi sớm lắm, em đoán chị còn đang ngủ nên em không lên gọi.

Sau đó cô thấy sắp trễ đến nơi rồi, mới vội vàng cầm thẻ phòng chạy lên.

- Chị ấy có nói chuyện gì không?

Đồ Đồ lắc đầu:

- Chị ấy không nói với em, nhưng có bảo là không vội, để bao giờ chị rảnh thì gọi lại cho chị ấy cũng được.

Đồ Đồ dừng lại một chút rồi nói thêm:

- Nhưng hình như hôm nay chị ấy dẫn người vào đoàn phim thì phải, chắc là hơi bận, chưa chắc đã nghe điện được, không thì chị ấy cũng chẳng gọi chị sớm thế làm gì.

Tô Diêm Diêm gật đầu, giờ cô đang ở trong thang máy nên không tiện lắm, tí nữa ra khỏi khách sạn rồi gọi lại vậy.

Sau khi biết rõ mục đích của mấy cuộc gọi đến, Tô Diêm Diêm bèn mở weibo ra xem tin tức.

Lúc này lại có một đoàn người đi vào thang máy, ai nấy đều xách túi lớn túi nhỏ, có lẽ cũng vừa trả phòng xong.

Một người đàn ông mặc áo xám có mũ bị chen sát đến bên Tô Diêm Diêm, cả hai đều đẩy vali nên không gian càng hẹp lại. Tô Diêm Diêm tự giác nhích ra cạnh chỗ Đồ Đồ, và rồi thỉnh thoảng nhìn mắt với người đàn ông nọ.

Bấy giờ Tô Diêm Diêm mới nhận ra mình chỉ đeo mỗi cái kính râm để che cái mặt xơ xác của mình, còn người ta thì đồng bộ cả kính râm khẩu trang, thậm chí quần áo cũng kín mít, trông cực kì nổi bật giữa đám đông.

Hai kẻ vào thang máy cũng không thèm tháo trang bị chần chừ gật đầu với nhau một cái, coi như là chào hỏi.

Nơi này cách đài truyền hình thành phố W khá gần, bên cạnh lại có toà giới cũ nên rất hay có đoàn phim lấy cảnh quay ở đây. Cũng bởi vậy mà mọi người sẽ thường xuyên gặp những người đồng bộ kính râm khẩu trang sùm sụp trong khách sạn.

Tô Diêm Diêm chỉ coi anh như người đi cùng đường, sau khi chào hỏi xong thì cô chẳng để ý đến nữa.

Thang máy tiếp tục đi xuống, còn cô tiếp tục đọc tin trên weibo.

Vừa mới nhấp vào một cái thì một đồng chấm đỏ đã chói lóa đầy tầm mắt, số lượng fan theo dõi weibo chính tăng lên vèo vèo, Tô Diêm Diêm chỉ nhìn thôi mà đã thót cả tim.

Vụ gì thế này?

- Chị sắp hot rồi!

Đồ Đồ ở bên cạnh cười tủm tỉm thì thầm với Tô Diêm Diêm, nhưng lại không cho cô biết nguyên nhân.

Để cho cô tự phát hiện chuyện vui này thì có cảm giác thành tựu hơn nhiều đó.

- Cùng đừng có làm chị sợ.

Tô Diêm Diêm nhanh chóng mở mấy tin tức kia ra xem, rồi phát hiện ra nguyên nhân vụ này là vì bộ phim truyền hình cổ trang “Nữ Tướng” mà cô đóng lúc trước.

Cô kết thúc cảnh quay ở đoàn phim đó đã hơn hai tháng rồi. “Nữ Tướng” vốn định chiếu vào mùa hè năm sau, nhưng không biết có vấn đề gì mà tự nhiên lại bị đẩy lên chiếu trước.

May mà tiến độ của đoàn phim không chậm, lại thêm đạo diễn Hồ Từ Lý xưa nay vẫn nổi tiếng là người làm việc với hiệu suất và chất lượng cao, lần này vừa quay vừa chiếu, chạy nước rút âm ỉ, hai hôm trước nghe nói cả đoàn đã kết thúc hết cảnh quay rồi.

Ban đầu còn có người xem thường bộ phim này, châm chọc nó là phim rác chế tác gấp rút. Thế nhưng sau khi đài quả cam chiếu phim lên thì cả đám người kia đều tự vả bôm bốp. Làn sóng bình luận sôi nổi trên mạng internet bây giờ đều liên quan đến bộ phim cả.

Chi tiết phim còn chưa chế tác xong nên mỗi tuần chỉ chiếu có hai tập, khán giả trên mạng đói phim đến héo cả mắt.

Hôm nay Tô Diêm Diêm tự nhiên nổi vì “Nữ Tướng” đã chiếu đến đoạn công chúa dị quốc A Phù lên sàn rồi.

Sau khi cắt nối biên tập xong, A Phù lại càng thêm xinh đẹp xuất thần, danh sách diễn viên còn chưa đăng tải mà weibo của cô đã bị người ta đào ra.

Lúc này weibo chính thức của “Nữ Tướng” đã nổ tung, bình luận liên quan đến A Phù mở ra một con đường máu giữa một đồng tiếng hò hét ship couple tà giáo nữ chính và nữ phụ.

Cổ Vũ Cho Chim Nhỏ: Đêm qua lão phu ngắm sao trời... có lẽ đây chính là bạn gái mắt tích nhiều năm của lão phu.

Đại Đại Đại Vương: Người đầu, mau đưa lên long sàng cho bản vương! [icon mặt chó]

Thỏ Nhỏ Kì Kì Kì: Mẹ ơi chị này xinh quá nè 555, chỉ đường @Diêm Diêm Tô

Wulibazam: Tui thấy chị nhỏ này trông quen quen, từ từ... Há há há @Má Bán Mì Ác Mả có phải trước đây bà rất thích dùng meme “một tiếng chị em lớn hơn trời” của cô ấy đúng không? [kèm ảnh]

...

- ...

Bàn tay đang lướt weibo của Tô Diễm Diễm run lên.

... Sao đến bây giờ mà vẫn có người nhớ cái đoạn lịch sử đen kìa thế?

Ting!

Lúc này thang máy cũng xuống tới bãi đỗ xe ngầm, Tô Diễm Diễm cất điện thoại đi, cầm lấy hành lý.

Mọi người trong thang máy đều xách theo túi to túi nhỏ, ra vào không tiện cho lắm. Anh trai mặc áo xám có mũ bèn lịch sự nhường các cô ra trước rồi mới ra sau.

- Cảm ơn anh.

Tô Diễm Diễm tháo kính đen ra cầm trên tay rồi mỉm cười thân thiện với anh. Vì hành động ban nãy của anh nên ấn tượng ban đầu của cô về người bạn đồng hành này cũng không tệ.

- Không có gì.

Người đàn ông đáp rồi trả lời với vẻ tùy ý. Với anh thì đây chỉ là chuyện nhỏ thôi mà.

Vì anh đeo khẩu trang, cho nên tiếng nói nghe hơi bí bách. Tô Diễm Diễm thấy hơi quen tai nhưng chẳng nhận ra là đã nghe thấy ở đâu rồi.

Nhưng ngẫm lại thì cô nghĩ chắc là cô không quen anh đâu, bằng không làm sao anh nhìn thấy mặt cô rồi mà vẫn giữ thái độ lạnh nhạt xa lạ thế được.

Cô chỉ hơi hiếu kỳ, không biết rốt cuộc anh là ai nhỉ? Là ai mà xuống đến bãi đỗ xe ngầm rồi vẫn kiên quyết đeo khẩu trang với kính đen đây...

Tô Diễm Diễm vừa kéo vali đi về phía tài xế mà Đồ Đồ đã hẹn, vừa không nhịn được đeo lại cặp kính râm lên mắt mình thử xem.

- ... Gìoi ơi chị làm gì đấy? Tự nhiên chị làm em giật nảy cả mình!

- Xin lỗi cung. Đờ chị tí, chị không nhìn thấy đường...

Ở một phía khác, người đàn ông cam tâm làm người mù cũng nhất định không tháo kính đen kéo vali của mình vào một góc khuất gần thang máy. Sau khi nhìn xung quanh một cách đầy cảnh giác, anh mới ngồi xôm xuống rồi lặng lẽ móc di động ra:

- Anh Đông à, em đến rồi. Anh đón em với...đứa nào nghĩ ra cái cách dờ ọc này thế? Đừng nói đến trốn chó săn, em đeo kính râm lên còn không thấy cả đường mà đi đây này!

Người đàn ông bức bối hất cái mũ trên đầu lên để lộ mái tóc đen rối như tổ quạ. Anh đeo kính râm và khẩu trang, ngồi cạnh vali hành lý, trông đến là tui thân, giống hệt như một con cún lớn khiến người ta yêu thương vậy.

*

Sau khi ra khỏi khách sạn, Tô Diễm Diễm gọi cho Lưu Á Nam. Đồ Đồ đang ngồi ở ghế phó lái nói chuyện với lái xe, Tô Diễm Diễm ngồi một mình trên ghế sau.

Điện thoại vang lên mấy tiếng thì đã có người nghe máy.

Nghe giọng Lưu Á Nam có vẻ mệt mỏi, thế nhưng chị vẫn chúc mừng Tô Diễm Diễm trước.

Tuy Lưu Á Nam không phải là thần thoại trong giới này nhưng dưới tay cũng có một vài nghệ nhân. Trừ việc chia tài nguyên theo bản lĩnh của từng người thì chị đối đãi với mọi người cơ bản là bình đẳng. Dù cho cô bận rộn thế nào đi chăng nữa thì vẫn chú ý tình hình của từng nghệ nhân trong tay mình, từ trước tới giờ chưa từng khinh thị hay bỏ bê ai.

Lần này Tô Diễm Diễm nổi lên nhờ “Nữ tướng”, chị cũng cảm thấy vinh dự thay.

- Bên chị còn có việc, chị nói ngắn gọn thôi nhé. Có một tin tốt với một tin xấu, em muốn nghe tin nào trước?

Tô Diễm Diễm chớp mắt:

- Xấu trước đi.

Thực ra thì nghe tin tốt trước hay nghe tin xấu trước cũng đâu có quan trọng gì.

Lưu Á Nam nói thẳng:

- Em rút cái MV kia rồi.

Bạn đang đọc truyện *[Fanfic Sơn Tùng M-TP] Nam Chính Cứ Luôn Muốn Giết Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Hôm nay cũng cho anh ta nghỉ ngơi luôn

Vâng, em biết rồi.

Tô Diễm Diễm gật đầu với vẻ hiểu rõ, cũng không kích động gì mấy.

Kết quả đó nằm trong dự đoán của cô.

Những người phỏng vấn che giấu vẻ mặt của mình rất tốt, cho nên hôm đó cô cũng không biết là tốt xấu ra sao. Nhưng sau khi về nhà trao đổi với Triệu Giai Giai thì cô hiểu ra rồi.

Lúc ấy Triệu Giai Giai đã lên lớp cho cô một bài rất nghiêm túc:

- Tình trạng của cậu giống y như mấy nhỏ người mẫu vô danh trong làng thời trang bọn tớ vậy.

- Khi người ta phát quần áo xuống cho mình, số đo không đúng thì còn dễ sửa, thế nhưng phong cách không hợp thì làm thế nào đây? Chẳng lẽ lại đứng ra chỉ vào mặt nhà thiết kế rồi nói: “Thứ xấu xí lỗi thời này không hợp với phong thái cool ngầu của bà, mau sửa lại cho bà đi!” à?

Tô Diễm Diễm định vỗ vai Triệu Giai Giai, ai ngờ lại trượt tay, vỗ đúng vào đũng quần cô bạn:

- ... Bình tĩnh.

Triệu Giai Giai:

- ...

Tuy câu nói kia mang đậm phong cách của Triệu Giai Giai, thế nhưng cô vẫn nói bổ bã mà lại có lý. Nếu phong cách trang phục không hợp thì những người mẫu ở tầng đáy của chuỗi thức ăn chỉ có thể thay đổi hình tượng của mình mà thích ứng với chúng thôi, làm sao có thể khoa tay múa chân bắt nhà thiết kế sửa trang phục được.

Triệu Giai Giai lắc ngón trỏ:

- Cho nên, người đẹp ạ, cậu mà mất cái MV này thì tớ chẳng thấy lạ tí nào đâu.

Tô Diễm Diễm được giải trước như thế nên đã chuẩn bị tâm lý xong rồi.

Lưu Á Nam ở đầu dây bên kia lại nói tiếp:

- Họ tuyển một cô gái trẻ mới kí hợp đồng với Thiên Song Hy năm nay, tốt nghiệp Học Viện Điện Ảnh Bắc Kinh, vẻ ngoài trông rất thuần khiết, cho nên em rút cũng không oan. Cứ giữ tâm lý bình thường rồi làm tốt công việc sau này là được.

Chị đang nhắc cho Tô Diễm Diễm biết lần lựa chọn này rất công bằng, để tránh cho cô hiểu lầm rồi làm gì thiếu suy nghĩ.

Năm trước trong công ty có một cô nàng như thế, sau này bị vợ cả của người ta túm tóc đuổi ra ngoài. Vốn dĩ Lưu Á Nam đã không thích chuyện đó rồi, sau khi gặp chuyện kia thì chị yêu cầu với nghệ nhân của mình càng nghiêm khắc hơn. Dù là ai phỏng vấn thất bại cũng được chị nhắc nhở một lần, coi như đã tận tình khuyên bảo.

Tô Diễm Diễm cười khổ đáp:

- Không sao đâu, chị Lưu đừng lo. Em đoán ra em gặp vấn đề ở đâu rồi, là tự em sai, lần sau em sẽ rút kinh nghiệm mà.

Cô sai ở chỗ coi tất cả kịch bản là một kiểu, tự cho mình là thông minh, cuối cùng đánh mất cơ hội. Về sau cô phải cảnh giác cao độ, không được phép phạm sai lầm hồ đồ như thế này nữa.

Lưu Á Nam đáp hai tiếng rồi lại nói:

- Còn tin tốt là tuy em mất cơ hội lần này, nhưng bên MTP lại chủ động cho em một cơ hội thử vai khác. Là đóng phim đấy.

- Phim ả?

Tò Điem Điem rất hứng thú:

- Phim gì thế chị?

- Ừm.

Dường như trong giọng nói của Lưu Á Nam pha chút do dự:

- Cả câu chuyện nói về quá trình trưởng thành. Cá nhân chị cảm thấy rất có giá trị. Tuy nhiên em cứ xem rồi hãy quyết định có tham gia hay không nhé.

- Em tự quyết định á?

Tò Điem Điem hơi tò mò. Lưu Á Nam có ánh mắt không tồi, Tò Điem Điem rất tin tưởng chị, bình thường đều là chị toàn quyền phụ trách tài nguyên cho cô. Đây là lần đầu tiên chị để cô xem rồi tự mình quyết định đây.

Tò Điem Điem vừa kinh ngạc cũng vừa trở nên thận trọng.

- Không phải là phim kiểu mát mẻ hay là đề tài cảm kị gì đấy chứ?

Lưu Á Nam sững sốt:

- Không đến mức ấy đâu, phim thanh xuân thôi mà.

Hình như có người đang gọi Lưu Á Nam ở bên kia, chị đáp lời rồi nói:

- Tí nữa chị báo người gửi kịch bản cho em, em xem thử xem, thời gian thử vai là cuối tuần, tranh thủ trả lời chị trong hai ngày tới là được.

- Dạ.

Tò Điem Điem hơi nghi hoặc, theo lời Lưu Á Nam nói thì đây không phải là phim có đề tài đặc biệt gì, sao nghe giọng điệu chị lại căng thẳng thế nhỉ?

*

Hai giờ chiều, máy bay đáp xuống sân bay thành phố B đúng lịch.

Tò Điem Điem vừa lấy xong hành lý kí gửi của mình rồi kéo đồ ra ngoài thì nhận được tin nhắn.

Nghiêm Lập: Chị ơi, cấp cứu!

- Thằng nhóc này lại có chuyện gì rồi...

Tò Điem Điem vừa đi vừa than thở rồi tiện tay gọi lại cho Nghiêm Lập. Bình thường phải rung chuông hồi lâu, thế mà hôm nay cậu lại nghe ngay lập tức.

Cô còn chưa kịp lên tiếng thì Nghiêm Lập đã gào thét như sói tru quỷ khóc ở bên kia:

- Chị ơi! Chị ruột của em ơi! Cứu em với!

Tò Điem Điem bị giọng điệu của cậu chàng dọa thót cả tim, cũng căng thẳng theo cậu luôn:

- Làm sao thế? Nghiêm Lập, em làm sao? Giờ em đang ở đâu rồi?

Đồ Đồ bị giọng nói nóng ruột của cô dọa sợ, cũng quay đầu lại nhìn cô. Nghiêm Lập? Là cậu bạn nhỏ dính người kia à?

- Em đang ở nhà! Có người muốn đốt bếp nhà em!

Tò Điem Điem thấy như trong đầu mình nổ đánh ầm một tiếng. Cô bèn kéo vali chạy một mạch, Đồ Đồ sững ra rồi cũng chạy theo cô.

Tò Điem Điem vừa chạy ra ngoài vừa hét vào trong điện thoại:

- Em còn đàn ra đó làm gì? Chạy mau! Đừng có đi vào thang máy! Lấy khăn ướt che miệng mũi vào rồi khom lưng xuống mà chạy!

- Quản lý khu nhà đâu?! Chờ chị gọi 119 cho! Đồ Đồ, mau lên!

Đồ Đồ ngu mặt ra rồi luống cuống tìm điện thoại trong túi xách:

- Gì đấy? Ôi vâng, em gọi ngay đây!

Ai ngờ Nghiêm Lập ở đầu dây bên kia cũng ngu ra:

- Ôi từ từ từ từ, đừng gọi chị ơi! Chị ơi... chị có hiểu lắm gì không? Không cháy, chưa cháy!

Cậu chỉ đang kêu ca về hành vi của ai đó thôi mà, chứ có ai đốt nhà thật đâu!

*

Tô Diễm Diễm nghe Nghiêm Lập nói mà hết hồn hết vía, tí nữa thì làm trò cười cho thiên hạ xem. Cuối cùng, Nghiêm Lập phải năm lần bảy lượt thề thốt là không xảy ra tai nạn gì, thậm chí mở cả video call cho cô xem thì cô mới thôi không gọi cứu hỏa nữa.

Sau một hồi trao đổi giải thích, cô mới biết thì ra gần đây Nghiêm Lập tham gia một show thực tế tên là “Hợp tác làm món ngon”. Cháy bếp chỉ là một cách so sánh phóng đại của cậu mà thôi.

- Nghiêm Lily! Lần sau mà cậu còn ăn nói linh tinh nữa thì coi chừng chị lột da cậu đấy!

Tô Diễm Diễm ngồi trên xe, tức đến sa mạc lời.

- Vâng, em xin lỗi mà.

- Thôi, không sao thì tốt rồi. Chị à, ban nãy chị khí thế quá, em cũng thấy sợ.

Đồ Đồ quay sang cô rồi nói với vẻ còn hơi sợ sệt.

Theo Tô Diễm Diễm một thời gian rồi, mà bây giờ Đồ Đồ mới phát hiện ra cô tích cực như vậy đó.

Tô Diễm Diễm lắc đầu với Đồ Đồ rồi tự vuốt ngực cho mình:

- Em không hiểu đâu.

Không phải vì cô tích cực, mà là vì người nói đùa là Nghiêm Lập.

- Ôi chị ơi, em thề, em hứa, em đảm bảo, lần sau em không dọa chị nữa đâu. Em sẽ nói thật hơn vàng bốn số chín, em không dám đùa bậy nữa đâu mà!

Nghiêm Lập mở video call, mạng hơi chậm nhưng vẫn có thể thấy cậu gờ tay lên thề đến là nghiêm túc.

Tô Diễm Diễm vốn đang nhăn mặt, cuối cùng vẫn không nhịn được bật cười.

- Thôi chị ơi, chị đừng cười nữa, chị nghe em nói xong nè.

Nghiêm Lập ở bên kia sốt ruột vỗ đầu bứt tai, Tô Diễm Diễm gật đầu có lẽ một cái, bảo cậu nói tiếp.

Cô nghĩ cậu nói vấn đề công việc nên lấy tai nghe trong túi ra đeo lên, thế là giọng nói còn non nớt của Nghiêm Lập càng trở nên rõ ràng.

- Là thế này ạ...

Theo Nghiêm Lập nói thì khách mời trong chương trình này sẽ được chia thành từng tổ hai người để hoàn thành nhiệm vụ học tập. Cuối cùng tập hợp lại tự mình nấu ăn. Có lúc học làm cơm Tây tinh xảo, lúc thì làm món ngon đồng quê, nội dung chương trình độc đáo mới lạ nên rating rất khá.

Mà lần này, nhiệm vụ chương trình yêu cầu là đến thăm một người bạn trong nhóm bạn bè.

Tuy cậu chàng Nghiêm Lập này khéo ăn khéo nói, làm ăn trong giới không tồi, thế nhưng vì tâm tính nên chẳng có mấy người bạn để bộc bạch tâm sự cả.

Mẹ già Lưu Á Nam vốn đã hẹn trước với công ty khác, mời nhân vật nữ chính trong bộ phim tiếp theo của Nghiêm Lập là Lâm Huyền đến giúp cậu, để hai người có thể nâng nhau cùng hot, cuối cùng Nghiêm Lập thắng tính quá, đi cãi nhau với người ta luôn.

- Anh Ngụy bảo cô gái kia chẳng tốt lành gì. Em không thích!

Nghiêm Lập vừa nói tới Lâm Huyền thì đã nhú mày rồi phồng miệng lên y như con sóc đất.

Anh Ngụy là trợ lý của cậu.

- Đã thế cô ta còn không biết nấu ăn, bọn em đều cảm thấy cô ta đến chỉ để tranh lên hình thôi. Nếu hai đứa mà làm một đĩa salad hoa quả mang lên thì thua là cái chắc!

- Lâm Huyền?

Tô Điem Điem nghe cái tên này thì chỉ có thể nhớ đại khái mặt mũi của cô gái kia. Cô nàng kia còn khá trẻ, từ lúc vào nghề đến giờ vẫn xây dựng hình tượng ngây thơ, cư dân mạng đánh giá cũng khá tốt.

Tô Điem Điem chưa tiếp xúc với Lâm Huyền trong đời thực nên không biết ngoài đời cô ta sống kiểu gì. Thế nhưng thấy Nghiêm Lập bình thường sống đơn giản phải tỏ vẻ thế này thì ấn tượng của cô về cô ta rớt điểm không phanh.

Dù là vậy, nhưng không thể phủ nhận rằng hai năm gần đây Lâm Huyền rất quen mặt với người xem, thậm chí vì thiết lập nhân vật tốt nên còn nhiều fan hơn cả diễn viên trẻ mới nổi như Nghiêm Lập.

Lần này có lẽ Lưu Á Nam cũng phải tốn kha khá sức mới có thể móc nối với người đại diện phía Lâm Huyền. Nhưng mà theo lý thuyết thì hẳn là chị Lưu phải không đồng ý cho Nghiêm Lập bán hint couple mới đúng chứ?

- Sao hai người lại trở mặt với nhau vậy?

- Cô ta cứ làm mấy cái chuyện kì quái với em í, cô ta còn chụp lén em nữa.

Cứ nói là thấy tức, Nghiêm Lập phụng phịu, trông chẳng khác nào cô vợ nhỏ bị bắt nạt.

- Rõ ràng đã nói là chỉ làm bạn thôi, làm gì có bạn bè nào làm ầm thế? Thế là em tống cô ta ra ngoài.

Làm mấy cái chuyện kì quái...

Tô Điem Điem nheo mắt, thán phục khả năng ngôn ngữ của cậu em được chiều nhất nhà mình luôn.

Dùng từ như thế là người ta hiểu sai đó nhóc!

Cô im lặng hồi lâu rồi nói:

- ... Làm tốt lắm. Nghiêm Lily, cũng còn nhỏ, phải bảo vệ chính mình.

Đồ Đồ ngồi ở ghế trước nghe thấy câu này thì đứng hình như gặp ma.

Nếu cô nhớ không lầm thì... Nghiêm Lập chỉ nhỏ hơn Tô Điem Điem có một tuổi thôi đúng không? Thế cái tên Nghiêm Lily, rồi cái giọng điệu như mẹ hiền kia là đang gì đây?!

Bạn đang đọc truyện *[Fanfic Sơn Tùng M-TP] Nam Chính Cứ Luôn Muốn Giết Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Hôm nay tác giả không nghĩ ra tên chương

Nghiêm Lập trong video call gật đầu như giả vờ rồi lại nói với vẻ mặt như đưa đám:

- Nhưng nếu dì Lưu biết thì dĩ ấ sẽ không vui.

Tô Điem Điem nhìn vẻ mặt này của cậu thì lòng mềm nhũn cả ra.

Vì nguyên nhân nào đó mà tâm trí của Nghiêm Lập phát triển hơi chậm, bản chất cậu vẫn chỉ là một đứa con nít mà thôi. Tuy rằng vấn đề này không ảnh hưởng đến công việc của cậu, thế nhưng thì thoáng trong cuộc sống cậu vẫn lộ vẻ ngây thơ như trẻ nhỏ. Lúc cậu ngoan ngoãn thì người khác chỉ hận không thể chiều chuộng cậu lên trời, lúc bướng bỉnh lên thì ai cũng không nhịn nổi mà nghiêng răng nghiêng lợi gọi cậu là đồ quý con.

Đây cũng là một trong những lý do khiến Lưu Á Nam vừa phải làm cha, vừa phải làm mẹ mà vẫn vui vẻ chịu đựng.

Đúng là vừa đáng yêu vừa đáng giận mà.

Có một thời gian ông con này mê tí “Những nàng tiên Balala”, ngày nào cũng ảo tưởng mình là một chàng tiên xinh xẻo, cho nên thì thoáng mọi người vẫn lén gọi cậu là Nghiêm Lily.

Tô Điem Điem lắc đầu bật cười rồi cho cậu một ánh mắt lực bất tòng tâm.

- Sợ là chị không giúp nổi cậu vụ này rồi. Bình thường cậu nịnh dì Lưu nhiều vào, có khi chị ấ đỡ khó ở hơn đấy.

Nghiêm Lập gật đầu trông đến là tui thân, rồi lại sờ sờ đầu mình với về ngượng ngùng:

- Em biết mà, em sẽ tự nói với dì Luru. Em đang muốn nói với chị chuyện khác cơ.

Cậu nhớ lại dáng vẻ của Luru Á Nam khi bàn bạc hợp đồng, rồi đặt điện thoại trên bàn trà, nhìn vào màn hình chỉnh lại vạt áo ngủ màu hồng nhạt trên người một chút, sau đó khụ hai tiếng và nói rất nghiêm trang:

- Cô Tô Diễm Diễm, có thể mời cô trợ giúp cho anh Nghiêm Lập được không? Ôi em không nói sai đó chứ?

Nói được một nửa, cậu bỗng dừng lại rồi nhìn cô với vẻ hồi hộp, chỉ sợ mình làm sai ở chỗ nào.

Tô Diễm Diễm cười phá lên:

- Không sai, cung làm tốt lắm. Lúc nào thì bên cậu bắt đầu quay? Chị phải xem lịch thì mới biết có nhận lời cậu được hay không.

Đồ Đồ nghe cô nói xong thì lập tức tìm thời gian biểu trong điện thoại rồi đưa cho cô xem.

Tô Diễm Diễm vừa quay xong một bộ phim, mấy công việc quan trọng thì vẫn đang trong quá trình bàn bạc. Trước mắt lịch của cô khá thoáng, thời gian cũng rộng rãi nhiều.

Nghiêm Lập “vâng” một tiếng rồi ngoan ngoãn mở nhật kí ra, quay đồng chữ như gà bới về phía camera, chỉ vào một đoạn rồi nói nghiêm túc:

- Thời gian quay là ba ngày nữa, chỗ chị là vòng thứ nhất, chỉ tốn có nửa ngày thôi, chị ơi chị xem có được không? Nếu không phải em thật sự không thể chịu được cái cô Lâm Huyền kia thì cũng không phải phiền đến chị đâu.

- Chị có thời gian đấy, nhưng mà chị sợ em phải qua được ải của dì Luru trước đã.

- Để em nói cho. Chị tốt ơi là tốt, chắc chắn dì Luru sẽ đồng ý thôi mà.

Nghiêm Lập vỗ ngực nói, hết như một con công nhỏ kiêu ngạo.

Tô Diễm Diễm “ừm” một tiếng, rồi chợt nhớ ra hình như Nghiêm Lập bảo trong chương trình đó cậu còn có một người hợp tác.

- Ai là người hợp tác với cậu thế?

Nghiêm Lập nháy mắt mấy cái:

- Anh Gia Quyền, chị biết anh ấy đó.

*

Gần đây Tô Diễm Diễm rất thèm ngủ.

Vừa buông hành lý xuống, cô liền nằm xoài ra sofa mà ngủ, khi tỉnh dậy thì trời đã về chiều.

Lật cái chăn được Đồ Đồ đắp cho trước khi đi, Tô Diễm Diễm vươn vai lười biếng, sờ cái bụng chẳng có cảm giác gì, sau đó cam chịu buộc tóc lên và đi dọn phòng.

Thời gian gần đây cô đi quay phim ở bên ngoài suốt, Triệu Giai Giai cũng không ở nhà, trong căn nhà nhỏ tích không ít bụi. Nếu đã đồng ý giúp Nghiêm Lập quay chương trình thì dù sao cũng phải chuẩn bị một chút chứ.

Tô Diễm Diễm tháo trang sức ra rửa mặt trước, rồi về phòng thay một bộ quần soóc áo phòng đơn giản. Cô buộc tạp dề quanh eo, đeo đôi găng tay vào, thoát khỏi ánh đèn ảo nhোáng, quay lại cuộc sống bình thường.

- Làm việc thôi!

Ánh chiều sót lại chiếu từ ban công vào trong căn phòng, rọi lên thân mình cô, làm cho cái bóng dơi sàn cũng hoạt bát hẳn lên.

Căn nhà Tô Diễm Diễm đang ở trở thành của cô sau khi ông bà cô qua đời. Tuy nó không quá cũ kĩ nhưng cũng không còn mới nữa.

Nhìn từ bề ngoài nó có vẻ hơi cũ, thế nhưng vì ở gần trường đại học nên giá không rẻ chút nào.

Năm đó đơn vị phân cho ông nội và bà nội của cô mỗi người một nhà, ông bà bèn chọn nhà cùng tầng rồi nói liền lại với nhau. Sau khi Tô Diễm Diễm nhận căn nhà này thì chỉ giữ lại phòng ngủ của một nhà, rồi nối liền hai phòng ngủ của nhà kia thành phòng luyện múa.

Triệu Giai Giai là người mẫu trẻ mà Tô Diễm Diễm tình cờ quen biết khi đi làm thêm hồi sinh viên, không biết trùng hợp thế nào mà lại trở thành khách thuê nhà của cô.

Sau này sự nghiệp của Triệu Giai Giai lên như điều gặp gió còn Tô Diễm Diễm lại rơi vào điểm trũng của cuộc đời. Triệu Giai Giai đã mua nhà trong nội thành dứt khoát ở lại, hai người cứ thế ở bên nhau bao năm, chẳng ai nhắc đến chuyện chuyển đi nữa.

Bây giờ một nửa phòng tập múa đã bị Triệu Giai Giai để rất nhiều đồ tập thể thao, nửa còn lại chưa ra để tập luyện mấy bài rèn luyện hình thể cơ bản.

Tô Diễm Diễm lấy một chậu nước lau sáng loáng mặt gương kia, chẳng hề để tâm chút nào.

*

Lúc Tô Diễm Diễm nhận được kịch bản thử vai phim thì cô đang gặm dưa chuột trên sofa.

Sau khi dọn nhà cả đêm, cô đã mệt bỏ cả hơi tai, giờ đang lăm ỏ trên sofa, TV thì chiếu “Nữ Tướng”. Đồ ăn ngoài ship đến vứt la liệt trên bàn trà, trong không khí còn thoảng thoảng mùi đồ nướng.

- “Giày múa trên lưỡi đao?” Tên kiểu gì mà nghe như phim kinh dị thế này?

Tô Diễm Diễm nói thầm, đoạn mở file word ra xem và cắn một miếng dưa chuột. Sau khi hờ hững xem xong hai trang, vẻ mặt của cô dần dần trở nên nghiêm túc.

Để bảo mật kịch bản nên đương nhiên đoàn phim không thể gửi hết kịch bản đến được. Thế nhưng để cho diễn viên thử vai nắm được nhân vật và câu chuyện, nên họ đã viết vắn tắt câu chuyện hoàn chỉnh và bối cảnh riêng của nhân vật ở ngay đầu kịch bản.

“Giày múa trên lưỡi đao?” là phim, nhưng lại là bộ phim ghi lại câu chuyện về sự trưởng thành xuất phát từ điểm nhìn của nữ chính. So với các bộ phim khác theo truyền thống thì nó giống truyện kí nhân vật hơn.

Câu chuyện bắt đầu ở một làng chài ven biển miền Nam, nữ chính là một cô bé bình thường trong làng chài ấy. Cô bé mặc áo trắng, buộc tóc đuôi ngựa cao, làn váy bay bay sau xe đạp, gần như không khác gì những cô bé khác trong làng chài này.

Sự khác biệt duy nhất chính là, cô bé ấy giấu kín giấc mộng của mình dưới gầm giường...

Ấy là một đôi giày múa bale đã sờn mòn.

Cô bé nhà nghèo dựa vào đôi giày cũ rách và sự cần cù không nghỉ mười năm như một, vượt mọi chông gai trên con đường hướng tới ước mơ.

Năm mười sáu tuổi, khi cô gái ấy đã có tư cách thi vào đoàn kịch, khi cô gái ấy sắp sửa thay đổi được vận mệnh của mình, khi cô gái ấy chỉ còn cách giấc mộng có một bước nhỏ nhoi, thì cô ngã xuống.

Câu chuyện mà bộ phim này muốn truyền tải, bắt đầu khi cô gái ấy rơi xuống vực sâu.

Cô ấy sẽ lựa chọn từ bỏ tất cả để trở thành một người bình thường, hay là sẽ chiến đấu đến cùng với bệnh tật và hiện thực?

Giữa cuộc sống khốn cùng gian khổ, giữa mũi dùi công kích từ mọi người xung quanh, và đón đau không chỉ ở đôi chân đầm máu...

Cô vẫy vùng giữa vực sâu không đáy, và trên mũi đao, cô cất bước thiên thần...

...

Cạch.

Chiếc di động không được thao tác hồi lâu tự động khóa màn hình. Màn hình đen bóng phản chiếu gương mặt hơi thất thần của cô.

Câu cuối cùng trong đoạn truyện kia cứ bám riết lấy đầu óc của Tô Diễm Diễm, mãi lâu sau, trong lòng cô vẫn chẳng thể bình tĩnh nổi.

Nếu không phải kịch bản ghi rõ câu chuyện này được Sơn Tùng sáng tác dựa vào linh cảm cá nhân của anh, thì Tô Diễm Diễm thậm chí còn hoài nghi có người biết được câu chuyện của cô rồi lấy cô làm nguyên mẫu.

Lúc này đây, cô đột nhiên hiểu rõ vì sao Lưu Á Nam lại do dự như thế, vì sao chị lại giao quyền quyết định vào tay cô.

Bởi vì câu chuyện này giống cuộc đời cô quá.

Cho nên Tô Diễm Diễm chỉ đọc qua câu chuyện là đã thấm thía hết thấy những đau khổ và xót xa.

Đó là con ác mộng mà cô không thể nào quên được.

Đau đớn, đau đớn thấu tim, đau đớn khảm sâu vào xương tủy. Mùi thuốc sát trùng nồng nặc không thể xua đi. Gương mặt nôn nóng lo âu của người thân, bè bạn... Và cảm giác hoang mang ập xuống khi biết rằng giấc mộng của mình đã tiêu tan.

Cảm giác ấy hệt như cảm giác khi bị ai bóp chặt lấy yết hầu. Cô muốn hét thật to để giải tỏa nỗi lòng, nhưng dù có cố gắng dốc cạn sức lực cũng chẳng

thể thoát nên lời một âm thanh nào cả. Cảm giác ấy hết như trảm mình trong hồ băng lạnh buốt không sao động đậy được, chỉ có thể mở to mắt nhìn nước ngập dần dần, và chìm xuống, chìm sâu mãi, chìm đến khi hít thở không thông...

Hoang mang, và tuyệt vọng.

...

Khi Tô Diễm Diễm hồi thần từ cảm giác hoảng hốt kia thì cô đã đứng trong phòng tập múa từ bao giờ.

Cô miễn cưỡng giật nhẹ khoe môi, trong lòng thâm trào phúng, có lẽ đây là lựa chọn của đôi chân chẳng.

Cô đứng trên khoảng sàn trống, trước mặt là tấm gương lớn mới được lau sạch không lâu. Lúc vào đây cô không bật đèn, chỉ có ánh sáng mờ mờ từ cửa sổ chiếu vào soi sáng một góc hẹp.

Đôi mắt trong gương sáng long lanh nhưng thiếu phần lanh lợi. Tô Diễm Diễm cố gắng nhớ lại thói thiếu niên hưng hải, vậy mà không tài nào có thể tìm về.

Trong bóng đêm, cô ve vuốt lan can từng vô cùng quen thuộc, bỗng thấy bi thương dâng đầy trong dạ.

Cô nâng cao chân phải. Dưới ánh trăng trong, cái chân ấy vẫn thẳng tắp thon dài, bàn chân căng lên, đường cong xinh đẹp, không thể nhận ra rằng nó đã từng bị thương.

Thế nhưng chỉ có Tô Diễm Diễm mới biết cô phải mất bao nhiêu sức lực mới có thể bảo vệ cái chân này. Trong những năm tháng ấy, cô tập luyện hồi phục như một con điên, đến cả người mẹ xưa nay phản đối cô liều mạng vì vũ đạo cũng ngầm đồng ý hành vi như điên rồ ấy.

Thế nhưng cô không phải là thần tiên. Có những chuyện đã hồng rồi thì khó mà làm lại được từ đầu.

Một hồi lâu sau, cô thở ra một hơi thật dài như vừa gom xong dững khí. Sau đó, cô lặng lẽ rời phòng tập, đóng cửa lại, rồi mở danh bạ gọi cho một người.

Khi điện thoại được nối thông, cô nghe thấy tiếng mình run bần bật:

- Chị Lulu, em muốn đến buổi thử vai kia.

Bạn đang đọc truyện [*Fanfic Sơn Tùng M-TP*] *Nam Chính Cứ Luôn Muốn Giết Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Hôm nay nam chính vô cùng cô đơn

Buổi chiều trước khi “Hợp tác làm món ngon” bắt đầu quay thì Lulu Á Nam và tổ tiết mục đến sớm để lắp vài cái camera cố định.

Mặc dù Lulu Á Nam hơi bực mình vì hành vi tiền trạm hậu tẩu của Nghiêm Lập, nhưng lại không có ý kiến gì về lần hợp tác này của cậu ta và Tô Diễm Diễm.

Gần đây Nghiêm Lập lại có bộ phim mới sắp bấm máy, nhận show thế này chỉ vì muốn xuất hiện nhiều hơn mà thôi. Còn Tô Diễm Diễm gần đây cũng nổi hơn nhờ bộ phim Nữ Tướng, nếu như có thể xuất hiện nhiều hơn để kiếm chút nhân khí thì sau này bàn hợp đồng đại diện nhãn hàng cũng dễ dàng hơn.

Nghĩ thế nên Lulu Á Nam thậm chí còn lui tới kiểm tra vài lượt, tự mình thử nghiệm tay nghề nấu ăn của cô, sau khi bảo đảm tất cả đều ổn thỏa, sẽ không nước anti thì cô mới gạt đầu rời đi.

*

Ngày hôm sau.

Ánh ban mai dần bao trùm không gian, tiếng chim hót véo von cũng từ từ đánh thức nơi này. Bên đường rợp bóng cây xanh ngát, lá non mon mơn lay nhẹ trong gió sớm, các cụ lớn tuổi tóc điểm sợi bạc cũng rủ nhau đi tập thể dục, không khí trong chung cư tường hòa lại an bình.

Trên đường đi, người quay phim toàn chỉnh máy quay cảnh xung quanh, lại còn cảm khái:

- Chúng ta cũng coi như theo tổ tiết mục đến nhà của khá nhiều ngôi sao rồi, nhưng lần này đúng là đặc biệt thật. Kế bên chính là Bắc Vũ đúng không?

Bầu không khí ở nơi làm nghệ thuật đúng là tốt thật.

- Rõ ràng ở cùng một thành phố mà cứ như xuyên không ấy. Nếu không phải các cụ bên đường đang dùng điện thoại cảm ứng, chỉ riêng bầu không khí đường lão tường hòa này cũng đủ khiến tôi tưởng rằng đã quay ngược lại hơn mười mấy năm trước rồi ấy chứ.

- Về sau cần tìm chỗ đường lão thì có thể tham khảo hoàn cảnh như nơi này cũng được.

- Thôi đi, khu gần trường học thế này thoạt nhìn có vẻ đơn sơ chứ có khi đất muốn chết ấy.

...

Bởi vì quần áo và dụng cụ của họ quá bắt mắt cho nên có không ít người xung quanh nhìn sang.

Nghiêm Lập vốn tính cởi mở nên mỉm cười thật tươi với các cụ, sau đó mới quay đầu lại, nhử mày nhìn ống kính:

- Chúng ta tới sớm thế này liệu có làm phiền chị của em không nhỉ

- Á!

Nghiêm Lập giật mình che miệng mình lại như đã nói sai.

- Anh Gia Quyền, có phải em đã để lộ thân phận của bạn em rồi không?

Tổ tiết mục có quy định, trước khi chính thức tiết lộ ra ngoài thì phải giữ bí mật về thân phận của khách mời đặc biệt, đợi đến khi bắt đầu thì tự nhiên sẽ công bố đáp án. Tuy rằng lúc này đã vào giai đoạn quay phi, nhưng vẫn chưa tới thời điểm có thể để lộ.

Lý Gia Quyền bị hỏi thế thì đành phải quay đầu lại nhìn về phía đạo diễn, người sau bắt đắ dĩ khoát tay, lúc này anh ta mới quay lại giả vờ trừng mắt nhìn Nghiêm Lập một cái.

- Cậu cũng biết mình nói hớ à? Nhưng không nói tên ra thì chắc là không sao đâu.

Nghiêm Lập chớp mắt vài cái, gật đầu mà lòng lo thon thót, lại quay đầu lại nhìn đạo diễn ở phía sau, ngoan ngoãn giơ tay lên miệng làm động tác kéo khóa.

Lý Gia Quyền bị hành động này của cậu chọc cười, đột nhiên nhớ ra bình thường bọn họ quay tiết mục toàn đi vào giờ này, thậm chí có lúc còn sớm hơn.

Quay biết bao nhiêu rồi, nhưng đây là lần đầu tiên Nghiêm Lập đưa ra vấn đề kiểu "có phải sớm quá hay không".

Sau khi nhận được ám hiệu của đạo diễn, anh ta dứt khoát tiếp tục chủ đề này.

- Xem ra quan hệ của cậu và người bạn đó cũng tốt đấy nhỉ.

Lý Gia Quyền bắt đắ dĩ nói:

- Lúc trước nửa đêm vào núi quay cảnh làm nhiệm vụ, cậu cũng dựng anh dậy không chút do dự đấy thôi.

Nghiêm Lập giật mình nhìn anh ta một cái, sau đó bỗng nghiêm túc đáp:

- Hai chuyện này đương nhiên là không giống nhau rồi, anh là đàn ông con trai. Chị em là con gái. Quấy rầy giấc ngủ đường nhan sắc của con gái là hành vi cực kỳ xấu đấy.

Nói xong thì cậu dừng lại một chút, ánh mắt quét khắp người Lý Gia Quyền hai lượt, cuối cùng lắc đầu như một ông cụ non.

- Không biết nghĩ cho con gái chút nào, hèn gì anh ế suốt, ui da...

- Thằng nhóc này rành ghê nhỉ.

Nghe thế, Lý Gia Quyền bèn bật cười, cuối cùng kèm lòng không đặng mà giơ tay xoa đầu Nghiêm Lập một cái. Nghiêm Lập thì xua tay phản kháng.

Cuối cùng, Lý Gia Quyền "không biết nghĩ cho con gái" đưa Nghiêm Lập đến gần đó mua điểm tâm sáng, chuẩn bị mang đến cho "người đẹp say ngủ". Cả hai cười nói rôm rả đi về phía nhà của Tô Điểm Điểm.

Đạo diễn đi theo sau lưng thấy vậy thì cũng vui lây.

Ban đầu lúc mới khách mời đặc biệt, bọn họ còn đau đầu không biết phải làm gì với Lý Gia Quyền vốn ít nói này. Nay xem ra Nghiêm Lập đúng là một mặt trời nhỏ mang sinh khí tới khắp nơi, ngay cả Lý Gia Quyền cũng bị cậu kéo theo. Phân hai người bọn họ chung một nhóm đúng là lựa chọn sáng suốt.

Ông chú trung niên quá tuổi lạng lẽ xoa mặt mình, dường như ông đã thấy được bộ dạng xoa tay vô cùng đáng khinh của mấy cô nàng ở tổ hậu kỳ.

*

- Giao bữa sáng đây!

Nghiêm Lập gõ cửa, ép giọng hô to. Đôi mắt đầy ý đùa xấu xa.

Bởi vì ban nãy Nghiêm Lập nói thế nên mọi người cho rằng sáng hôm nay phải chờ một lúc mới bắt đầu quay được.

Nào ngờ vừa gõ cửa xong thì đôi chàng mấy chốc người ta đã mở cửa.

- O! Tôi không có gọi thức ăn... A, là mọi người đây à.

Cô gái vừa mở cửa mặc một bộ đồ yoga bó sát, tóc được búi lên cao, trên cổ còn khoát một chiếc khăn màu hồng. Trán cô còn đầm mồ hôi, có vẻ như đang tập thể dục. Rõ ràng cô cũng không ngờ bọn họ sẽ tới sớm như thế, đôi mắt dịu dàng chứa đầy ý cười, thoát nhìn khiến người ta vô cùng thoải mái.

- Mời mọi người vào. Không ngờ mọi người đến sớm như thế nên trong phòng hơi lộn xộn. A, không cần đổi giày đâu, cứ tự nhiên đi.

Mọi người chào hỏi xong rồi nối đuôi nhau vào theo hướng dẫn của Tô Diễm Diễm.

Vừa mới vào trong thì Nghiêm Lập đã bị bày trí bên trong làm giật mình.

- Chị! Tuyệt quá! Thông với phòng bên cạnh luôn rồi à?

Lý Gia Quyền thấy cậu ta chạy tung tăng khắp phòng như một chú thỏ con thì cũng bó tay, đành nói với Tô Diễm Diễm:

- Tiểu Tô cô thông cảm nhé, Nghiêm Lập là thế đấy, cứ như con nít ấy.

Tô Diễm Diễm mỉm cười xua tay:

- Không sao đâu. Tôi biết nó rõ hơn cả anh ấy chứ.

Cô dừng lại một chút rồi nói:

- Xem ra bình thường anh cũng nói giúp cho nó nhiều thật đấy. Thằng nhóc này phá phách lắm, làm phiền anh nhiều quá.

Lý Gia Quyền chỉ cười chứ không nói, nhưng vẻ chào thua xen lẫn chiều chuộng trên mặt đã nói lên tất cả.

Sau khi tiếp đón xong xuôi thì Tô Diễm Diễm vội quay về phòng sửa soạn lại.

Nửa giờ sau, ba người mang giỏ trúc cùng nhau ra ngoài.

Nghiêm Lập có vẻ khá hứng thú với giỏ trúc mà cô cố ý mua cho tiết mục này nên chủ động giành ôm. Bất giác lại thành hai người Lý Gia Quyền và Tô Diễm Diễm bị tụt lại phía sau.

Nghiêm Lập có chơi một mình cũng rất vui vẻ, thi thoảng còn quay đầu lại nói vài câu với họ. Đạo diễn đứng phía sau thấy thế thì lại có cảm giác giống như một nhà ba người đi mua thức ăn vậy.

- Hôm nay chúng ta sẽ nấu gì đây?

Lý Gia Quyền nghiêng đầu cúi xuống hỏi, bởi vì anh ta cao hơn Tô Diễm Diễm rất nhiều. Âm thanh truyền tới từ trên cao, nương theo gió sớm, không hiểu sao lại cho người ta cảm giác an lòng.

Tuy rằng đã xác nhận là đối phương biết nấu ăn, nhưng nội dung tiết mục hôm nay cũng không được phép để lộ ra, bằng không sẽ khiến tiết mục không được chân thật, ảnh hưởng tới hiệu quả sau cùng.

Tô Diễm Diễm à nhẹ một tiếng, cũng không nói hết ra:

- Có liên quan đến thịt, nhưng lại không mỡ màng lắm, anh đoán thử xem.

Đạo diễn bên cạnh giờ ngón tay cái lên khen cô hiểu chiêu trò xx này, Tô Diễm Diễm thấy thế thì nhoẻn miệng cười.

Trước lúc ra ngoài cô đã thay một bộ áo phong quần soóc, lại make up nhẹ, mái tóc đen thì cột đuôi ngựa thật cao, thoát nhìn vừa nhẹ nhàng lại năng động, lúc này cô mỉm cười lại càng khiến cho người ta cảm thấy vô cùng thoải mái.

Mặc dù không hề rực rỡ như khi trang điểm đậm và mặc váy áo xúng xính, nhưng lại có vẻ trẻ trung hơn. Dù sao thì đây cũng là đi chợ mua thức ăn, mặc quần áo đơn giản như thế thì sẽ tự nhiên hơn một chút.

Lý Gia Quyền xoa cằm một lúc

- Ủm... Không mỡ màng à... thịt hầm sao?

Quay biết bao nhiêu kỳ rồi nên anh cũng hiểu chút chút.

Tô Diễm Diễm mỉm cười nhìn anh:

- Đúng một nửa thôi. Lát nữa anh sẽ biết. Nhóc Nghiêm Lập chắc là sẽ thích lắm.

*

Tô Diễm Diễm dẫn bọn họ đến một khu chợ đầu mối ở gần đó. Nơi này có quy mô rất lớn, cái gì cũng có, giá cả lại rẻ, ngay cả học sinh trong mấy trường học gần đây cũng thích chạy đến đây mua đồ ăn về lén nấu.

Tô Diễm Diễm ở đây bao nhiêu năm cho nên cũng khá rành rẽ. Hôm qua cô đã gọi điện đặt thịt sẵn rồi, giờ chỉ cần đến lấy là được. Lại nghĩ dù sao cũng là quay tiết mục, thế nên cô lập tức đề xuất ý kiến đưa bọn họ đi dạo khắp chợ, tiện thể mua thêm chút rau cải cần dùng.

Trong chợ có đông người qua lại, đương nhiên sẽ có người chú ý tới bọn họ đang quay phim, thậm chí vì hai anh chàng này khá điển trai nên tạo thành một đợt xô xao. Ngay cả lúc mua đồ thì mấy bà cô bán hàng cũng cười tủm tỉm, mặt mày xán lạn.

- Hôm nay tôi định nấu canh thịt viên. Nhưng có thể không giống với loại mà mọi người hay ăn ở ngoài quán. Món này rất dễ làm, hơn nữa nếu làm theo cách của tôi thì mùi vị sẽ đặc biệt thơm ngon, bảo đảm ăn qua một lần thì sẽ không bao giờ quên đâu.

- Là do có nguyên liệu gì đặc biệt sao?

Lý Gia Quyền ngồi xuống bên cạnh cô, hai người bắt gặp đến gần, cũng không phát hiện có gì không đúng.

- Đúng rồi.

Tô Diễm Diễm nhìn anh ta với vẻ ngợi khen, nhón tay lấy một món từ quầy hàng:

- Đáp án chính là - nắm bào ngư.

- Loại nắm này chính là đại diện của họ nhà nắm đấy, chia ra lớn nhỏ khác nhau, dù để xào thịt hay nấu soup đều rất hợp, ông chủ, cho cháu gói to đi.

- Không phải bình thường nấu soup toàn dùng nắm hương với nắm đồng cô à.

Lý Gia Quyền vừa hỏi vừa bỏ nắm vào giỏ giúp cô, hai người bất cẩn chạm trúng tay nhau, vừa chạm phải thì đã rút về ngay.

Tô Diễm Diễm nhướn mày:

- Bình thường thì đúng là thế. Nhưng công thức của tôi lại khác, nếu muốn làm ra được mùi vị độc nhất vô nhị thì không thể thiếu nó được.

Lý Gia Quyền nhìn cô một cái, lại lặng lẽ rút tay về, khẽ siết lại, bất giác miết nhẹ đầu ngón tay.

-... Ủ.

...

Lý Gia Quyền là một người rất có trách nhiệm, lúc Tô Diễm Diễm đưa anh đi chọn mua rau thì anh vẫn luôn nghiêm túc lắng nghe, cứ như hận không thể rút sổ ra chép lại vậy - Tuy rằng đã quay vài số, có vài điều anh đã thuộc nằm lòng từ lâu.

Nhưng ở trước mặt Tô Diễm Diễm anh vẫn ra vẻ vô cùng khiêm tốn, nghiêm túc lắng nghe. Điều này khiến cho Tô Diễm Diễm vô cùng thỏa mãn.

Nhưng người còn lại thì..

- Nghiêm Lily! Em bỏ tôm xuống cho chị!

Nghiêm Lập cứng người, con tôm trong tay bung ra rớt lại vào chậu. Tiện thể còn không quên giơ cẳng lên với cậu ta.

Nghiêm Lập xoay đầu lại, mặt mày bí xị, nhìn Tô Diễm Diễm với vẻ tủi thân:

- Chị, chúng ta đã nói sẽ không gọi tên này ở bên ngoài mà.

Tô Diễm Diễm cũng ngu người, lúc này mới phát hiện xung quanh đã lặng ngắt như tờ. Không chỉ người đi đường, ngay cả tổ quay phim cũng nhìn sang với ánh mắt khác thường, trong mắt dường như có ánh sáng hóng hớt lóe lên.

Tô Diễm Diễm chớp mắt vài cái, sau đó dời mắt đi như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Hình như cô đã đoán ra được hot sreach sau khi tiết mục này được chiếu rồi...

Bạn đang đọc truyện *[Fanfic Sơn Tùng M-TP] Nam Chính Cứ Luôn Muốn Giết Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Hôm nay nam chính hơi đói bụng

Lily, lấy giúp tôi chai nước tương.

- Lily, đặt cái này lên bàn.

- Lily...

- Lily...

Thiếu niên bị chèn ép rốt cuộc cũng không nhịn được, quả dưa trên tay còn đang rửa dở dang liền ném lại vào trong chậu, hai tay chống nạnh hét lớn:

- Tôi tên Nghiêm Lập, không được gọi là Nghiêm Lily.

“Ầm” một tiếng, Tô Diễm Diễm giơ tay đập xuống, gừng ở trên thớt gỗ bị nàng dùng dao đập nát bét. Người nào đó vừa rồi còn khí thế hùng hổ nhất thời bị dọa sợ nhảy lên một cái.

Cô mờ mịt ngẩng đầu lên hỏi:

- Lily, cậu nói cái gì? Vừa rồi tôi không nghe được.

Lý Gia Quyền đang đánh trứng gà liền thôi phù một tiếng nở nụ cười, trứng gà trong tô theo tiếng đánh mà nát, ngay cả động tác cũng vô cùng tự nhiên thong thả, vẻ chật vật lúc mới bắt đầu đã hoàn toàn biến mất.

Ngược lại, Nghiêm Lập vẫn duy trì phong cách nghịch ngợm gây sự, tay nghề không có tiến bộ chút nào.

Nghiêm Lập theo bản năng rút cổ một cái, nhất thời lúng túng:

- Không có gì...

Tô Diễm Diễm liếc mắt nhìn hán, cô luôn cảm thấy ngày hôm nay cái tên này có gì đó không giải thích được.

Ông kính đang quay lại quá trình chế biến của cô, cô lại quay đầu xem tình hình bên kia của Lý Gia Quyền, nhìn thấy anh nắm đôi đũa trong tay, dáng vẻ cau mày bất động. Tô Diễm Diễm lại đi tới giúp anh ta thêm nước, rồi cầm tay hán khuấy vài vòng.

- Làm nhân bánh cần cho thêm lượng nước thích hợp, có thể cho thêm tinh bột.

Lý Gia Quyền cầm túi tinh bột bên cạnh, dè dặt hướng về trong chậu hơi run run:

- Đủ chưa?

- Đủ rồi, có thể thêm một ít muối rồi khuấy theo một hướng.

Tô Diễm Diễm tùy ý liếc mắt một cái, lại lấy từ bên trong rổ đựng đồ ăn ra hai cái trứng gà.

- Tinh bột sẽ làm thịt kết lại và mềm hơn, thời điểm khi làm súp thịt viên, có nhiều nơi vì tạo hình đẹp mà cho rất nhiều tinh bột, thế nhưng cá nhân em lại không yêu thích như vậy, loại thịt viên đó ăn có hơi kỳ quái, vì lẽ đó mà lúc tôi làm tôi không cho nhiều tinh bột như vậy.

- Lúc nấu thịt sẽ tan ra một ít, về ngoài tuy là không đẹp lắm, nhưng mùi vị thì rất là tuyệt. Nếu bạn muốn ăn thịt nhưng lại phải khống chế cân nặng thì có thể uống chút canh nêm mùi vị thịt, bởi vì bạn tôi là người mẫu nên chúng tôi thường làm như vậy ở nhà.

Tô Diễm Diễm một bên nói kinh nghiệm với Gia Quyền nhưng động tác trong tay cũng không có dừng lại. Cô dường như phát huy toàn bộ khả năng, vẻ mặt trấn định tự nhiên, lúc vung tay nhấc chân đều lộ ra vẻ già dặn chính chắn, giống như là như chuyện thường ngày vậy.

Lúc này bọn họ đoán chừng là thời điểm nấu cơm đều không trông cậy vào Nghiêm Lập được, vì vậy Tô Diễm Diễm vẫn đặt trọng tâm dạy học lên người Lý Gia Quyền.

Mấy lần không biết là vô tình hay cố ý bị bỏ lơ, Nghiêm Lập nhất thời không chịu nổi la lên:

- Chị, chị dạy em thái rau đi.

- Cậu chắc chắn chứ?

Tô Diễm Diễm nghiêng đầu liếc nhìn cậu ta một cái, động tác trong tay dừng lại một tí.

- Dạy đi, dạy đi, dạy đi mà...

Cô đang muốn nói cái gì đó, lại thấy bộ dáng nghiêm túc chờ đợi của Nghiêm Lập, hơi do dự một lát liền cầm tới dao thái rau.

- Cẩn thận một tí.

Lý Gia Quyền ở bên cạnh muốn nói nhưng lại thôi.

Hắn chưa kịp nói gì, Nghiêm Lập đã đoạt mất dao thái rau, vỗ ngực đảm bảo nói:

- Nam tử hán đại trượng phu, anh cũng quá xem thường tôi rồi.

Hai phút sau, Nghiêm Lập thành công tạo cho tay mình một vết thương, sau đó bị hai người hợp tác đẩy sang một bên ngồi nhìn, còn nói cái gì mà không thể để cậu ta tới gần cái thớt thêm nửa bước.

- Đây chỉ là sự cố...

- Đúng, đúng, đúng... mỗi kỳ mỗi chương trình cậu đều bị thương do sự cố bất ngờ, cũng tại người làm việc động tay động chân.

Lý Gia Quyền ở một bên vô tình vạch trần cậu ta, vẻ mặt lạnh lùng hét lên một trận, chỉ là lúc này trên người anh ta còn buộc vào cái tạp dề, nhìn thế nào cũng có hơi buồn cười.

- Ngồi xuống.

- Chị...

Nghiêm Lập oan ức nhìn về phía Tô Diễm Diễm, sau đó cũng lờn anh ta một cái, lập tức đi về phòng.

- Tôi đi tìm cho cậu một ít nước, cậu liền... Nghiêm Lily! Không được liếm ngón tay. Cậu bao lớn rồi?

- Tôi tên Nghiêm Lập.

...

Ban đầu, thời điểm Nghiêm Lập phát sinh sự cố lúc quay đã làm cho mọi người trong tổ sợ hết hồn, chỉ lo cậu ta xảy ra chuyện gì. Kết quả phát hiện cái tên này không chỉ là không có tim không có phổi chỉ than một tiếng rồi lại tràn đầy phấn khởi bò lên tiếp tục chương trình, mà quần chúng không rõ chân tướng đều bị hắn chuyên nghiệp làm cho cảm động đến phát khóc.

Chương trình phát sóng buổi tối ngày thứ nhất, từ công nhân viên cho tới bác bảo vệ đều non nớt lo sợ, chỉ lo máy chủ, máy sever sẽ bị lão bà Nghiêm Lập hưng phấn phá hủy. Đêm đó bình luận viên quả nhiên là bị một trận toi bời, mấy ngày liên tục đều bị âm thanh của Nghiêm Lập làm cho đau lòng.

Mãi đến tận mấy chương trình sau thì mọi người mới phát hiện được chân tướng.

Cái tên Nghiêm Lập này ngã bị thương lại còn ăn cơm uống nước tự nhiên như thế, quả thực chính là một loại gấu con, hoàn toàn bỏ qua một bên hình tượng chuyên nghiệp của mình mà không quan tâm.

Sau đó, tổ chương trình trở lại bình tĩnh hoàn toàn.

Lúc này hắn lại không cẩn thận làm cho ngón tay bị tổn thương, trường quay cũng hoàn toàn không bị ảnh hưởng lại tiếp tục, ngay cả lúc ghi hình, chú quay phim mặt cũng không biến sắc đuổi tới đùa giỡn hỏi hắn cảm giác bị thương lần này như thế nào.

Bởi vì hắn bị thương vô số lần, vì thế cho hắn có chút việc để làm nên tổ chương trình mới cố ý làm ra cái phân đoạn như vậy.

Nghiêm Lập ngồi trên ghế salon ôm một con hải cẩu, vẻ mặt thâm trầm:

- Chuyện này thật sự chỉ là sự cố bất ngờ, bình thường tôi vẫn rất lợi hại.

- Ha ha.

Đạo diễn liền cười.

Đạo diễn dừng lại một lát, quyết định đổi chủ đề:

- Nghe nói Tô Diễm Diễm tiểu thư là do cậu đề cử, bình thường cậu đã ăn qua cơm cô ấy làm rồi sao? Cảm giác thế nào?

Ánh mắt Nghiêm Lập lập tức sáng lên:

- Có, có, ăn qua rồi, ăn qua rồi. Trước đây có lúc cả phòng chúng tôi đi tới nhà dì Lưu liên hoan, chị Diễm Diễm đã từng làm cơm cho chúng tôi ăn. Chúng tôi đều cảm thấy rất ngon.

Cuối cùng, dường như nhớ tới cái gì đó, thò đầu ra nhà bếp hướng Diễm Diễm hô:

- Chị, em nghĩ nếu em có thể được ăn cánh gà là ngon nhất.

Tô Diễm Diễm lườm một cái, tức giận nói:

- Bây giờ mới nói, cậu muốn tôi phải làm sao đây?

Nồi nước luộc nấm đang sôi không ngừng, trên nồi khói trắng lượn lờ nhất thời bay mất mùi tanh của bùn, lúc này trong không khí đều là mùi nấm hương thơm mát lòng người.

Tô Diễm Diễm lấy nấm đã luộc xong ra khỏi nồi, để qua một bên. Quay đầu lại chỉ đạo hai người lấy nhân bánh đã được chuẩn bị tốt ở trong chảo ra. Dưới đáy nồi đầy những cái bong bóng nhỏ, chính là nước nấu chuẩn bị sôi.

- Đừng thả một lần nhiều quá để thịt tan ra cho dễ. Cũng không cần thả quá ít, nếu không sẽ không có thịt tan.

Sau khi bị đánh mấy lần, Nghiêm Lập nhìn sang chén trong tay Lý Gia Quyền, lại nhìn thấy trong tay mình còn sót lại hơn nửa chén, về mặt sâu khổ nói:

- Chị, chị có biết thực đơn cơm của Trung Quốc làm cho người ta phát điên là cái gì không?

- Cái gì?

- Cái gì mà không ít dầu, không ít muối, một ít... rốt cuộc là bao nhiêu a? Trong đầu em hoàn toàn không có khái niệm gì cả, lẽ nào thực đơn này đều dựa vào ý niệm mà các đầu bếp truyền thụ cho hay sao?

Tô Diễm Diễm trầm tư một lát, yên lặng cầm lấy cái chén trong tay Nghiêm Lập, thờ dài, cầm theo tay cậu ta lấy một ít nhân bánh cho vào trong nồi. Lý Gia Quyền ở một bên nhìn qua bất đắc dĩ lắc đầu.

- Thực sự là làm khó cho cậu phải suy nghĩ vấn đề sâu sắc như vậy.

...

Thịt viên ở trong nồi bốc hơi lên, sau đó rau dưa cũng được đưa vào trong nồi. Dưa chuột và cà tím vốn là thứ chín rất nhanh, lúc luộc nấm đã luộc qua một lần, lúc này lại bỏ vào chỉ vì để nồi canh có thêm chút vị.

Nước ấm ở trong nồi không ngừng sôi lên, một ít thịt viên dần dần tan ra. Bọt thịt ở trong nồi canh nổi bông bành xung quanh, có thể nhìn thấy một mảnh bóng loáng nhưng lại không có chút dầu mỡ nào. Trong phòng bếp tràn đầy vị thơm khó có thể quên, lúc này mọi người đều có thể ngửi được mùi vị hoàn toàn khác từ canh thịt viên, ngay lập tức cả tổ chức trình không nhận được mà nuốt một ngụm nước bọt.

Biểu hiện của Nghiêm Lập lại càng rõ ràng, ở bên cạnh ôm cái chén nhỏ trong tay, trông mòn con mắt, dài cả cổ.

Thật vất vả lắm mới đợi được đến khi Tô Diễm Diễm nói “có thể”, Lý Gia Quyền lập tức giục mọi người chia chén để nếm món ăn.

Bên trong chén sứ trắng nhỏ là súp đặc lại càng lộ vẻ sáng sủa mà nhẹ nhàng khoan khoái. Diễm vào là từng bọt thịt nổi trên mặt nước nhưng lại tỏa ra nồng nặc mùi thịt, cẩn thận múc lên một muỗng nước canh, mùi nấm hương lập tức bao phủ lẫn vào trong vị thịt, dường như là muốn để vị giác can tâm tình nguyện trở thành tù binh vậy, đã từng uống nhiều loại canh nhưng chưa từng có hương thụ như vậy.

- Canh ngon.

Nghiêm Lập không hề che dấu mà lộ ra dáng vẻ mừng rỡ:

- Tôi đã nói rồi. Không hổ danh là chị Diễm Diễm, tay nghề thật tốt a... tôi không muốn về nhà nữa.

Lý Gia Quyền lại nhìn cô thật sâu, hướng về phía Diễm Diễm đưa ngón tay cái lên. Sau đó yên lặng mà bưng bát canh của chính mình đi tới một chỗ khác, vội vã thổi cho nguội, cẩn thận uống từng muỗng cho đến hết sạch, thậm chí xem ra có vài phần không thể chờ đợi được nữa.

Không chịu được cảm giác này, người quay phim liền đi tới phòng bếp, lại kinh ngạc phát hiện Tô Diễm Diễm còn đang làm những món khác.

- Đây là... đang dự định làm tiếp món gì sao?

Tô Diễm Diễm bất đắc dĩ nói:

- Không phải là Lily đã nói là muốn ăn cánh gà sao? Hiện tại đi mua nguyên liệu đã không kịp rồi, ở đây còn dư lại một ít nhân thịt bánh, tôi liền chiên cho cậu ấy ăn, rốt cuộc đứa trẻ này lại thích ăn những món như thế này.

Ông kính mau chóng đi dời tới chảo dầu đang không ngừng sôi, từng viên thịt ở bên trong nồi không ngừng lăn qua lăn lại, màu sắc dần dần sậm lại. Xem ra bề ngoài cũng không tệ lắm.

- Ủ, ừ... Quan hệ của các người thật tốt nha.

Tô Diễm Diễm cười cười, sâu sắc nói:

- Nhưng hẳn là Lily a.

...

Sau đó, vào một ngày.

Mới vừa xuống dưới sân khấu, Sơn Tùng lấy hộp cơm của chính mình trở lại phòng nghỉ ngơi, đẩy cửa một cái liền nhìn thấy người quản lý của mình đang nằm đó ăn cơm, ánh mắt nhìn chăm chăm vào điện thoại di động.

- Nhìn cái gì vậy?

- Xem mỹ thực a.

Đại Đông vừa nói vừa hướng về một bên ăn cơm. Từ trước tới giờ không có mấy món ăn có dầu mỡ được anh ta xem trọng mùi vị như vậy.

Sơn Tùng ló đầu liếc nhìn vào cái điện thoại di động trên tay Đại Đông, bên trong lại là chương trình “hợp tác mỹ thực”, nhìn lại hộp cơm trong tay mình bỗng nhiên anh có chút ghét bỏ.

Muốn ăn...

Bạn đang đọc truyện [*Fanfic Sơn Tùng M-TP*] *Nam Chính Cứ Luôn Muốn Giết Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Hôm nay nam chính đang sinh tồn

Chín giờ sáng ngày thứ tư, Tô Diễm Diễm tới văn phòng chính của MTP.

Nếu như nói trước đây chỉ là mơ hồ biết rằng MTP rất lợi hại, hiện tại nhìn thấy một mình anh ta nuôi sống cả một tòa nhà, cô bỗng nhiên hiểu giá trị bản thân anh ta khủng bố tới mức nào.

Trên thực tế, tuy rằng gần đây văn phòng MTP mạnh mẽ tung ra không ít người mới, nhưng nếu muốn nói tới sức hút chỉ sợ bọn họ gộp lại cũng không bằng một phần mười của ông chủ. Kinh khủng nhất là, trong thời gian ngắn e rằng vẫn duy trì tình huống như hiện nay.

Xuất đạo sáu năm ngắn ngủi mà có thể đi lên tới độ cao này, có thể nói là độc nhất vô nhị rồi.

Lưu Á Nam đi cùng cô cũng hít một hơi thật sâu, mãi tới lúc tiến vào thang máy vẫn còn duy trì một loại trạng thái vô cùng cảm thán:

- Tôi cũng không hi vọng các người có thể đạt được cảnh giới đó, nếu như có thể khác biệt người khác một phần mười cũng chỉ e là nằm mơ mà thôi.

Tô Diễm Diễm nghe vậy bất đắc dĩ cười cười, đang muốn nói gì đó, bỗng nhiên phía trước có một người đội mũ quay đầu lại hướng bọn họ gật đầu chào, ngại ngừng nở nụ cười, trong khe hở của mắt kính lộ ra một đôi mắt khiến cho Tô Diễm Diễm cảm thấy rất quen thuộc.

- Cảm ơn.

Anh ta cười cười, giọng nói có hơi khàn khàn.

- Thực ra tôi cũng không có lợi hại như các cô nói.

- M... MTP?

Luru Á Nam kinh ngạc che miệng lại, trong nháy mắt có hơi thất thố.

Cô hoàn toàn không nghĩ tới đường đường là ông chủ của tòa nhà văn phòng này lại sử dụng loại thang máy công cộng này, ngay cả các ngôi sao đều không hề đi thang máy này, loại công ty cao tầng này của Son Tùng không phải là đều có thang máy chuyên dụng hay sao?

Nhưng sự thật là, Son Tùng không những không có đi thang máy chuyên dụng, cũng không có một bộ dáng giày tây chỉnh tề, thậm chí cùng với phong cách khi phát trên internet khác biệt vô cùng lớn.

Anh ta chỉ là ăn mặc vô cùng bình dân, mũ áo cùng quần đùi, mũi lưỡi trai trùm xuống, trên mũi mang một cặp mắt kính, hai tay xỏ vào túi quần, cúi đầu lắng nghe nhạc, bộ dáng không khác gì với học sinh cả.

- Là tôi.

Kéo mắt kính xuống một chút, khoe môi cong lên lộ ra vẻ đẹp mê người.

Lúc này Luru Á Nam mới phát hiện người trẻ tuổi trước mặt này nhìn vô cùng mộc mạc, kỳ thực khắp toàn thân đều lộ ra khí tức tư bản, đúng là lúc bắt đầu cô đã nhìn nhầm rồi.

- Xin lỗi, lúc đầu đã không nhận ra.

Biết rõ thân phận của người trước mặt, Luru Á Nam khôi phục lại tinh thần rất nhanh, cô ổn định tinh thần, đang muốn nói vài câu khách sáo, thang máy bỗng nhiên ngừng lại ở tầng sáu.

Son Tùng đi về phía trước hai bước, cho thấy anh ta sắp ra khỏi thang máy.

Luru Á Nam không thể làm gì khác hơn là thu lại nhưng lời nói khách sáo kia, đưa ra danh thiếp trịnh trọng nói:

- Chúng tôi là người của công ty giải trí Ánh Sao, rất mong có một ngày được hợp tác với anh.

- Tôi cũng rất mong chờ. Có điều, tôi bình thường không có thói quen mang theo danh thiếp ra ngoài, xin lỗi cô.

Người thanh niên trẻ tuổi trịnh trọng tiếp nhận danh thiếp, cười cười áy náy nói với bọn họ. Thái độ tự nhiên mà không kiêu căng, hoàn toàn không có một chút ra vẻ nào cả, khiến cho người ta vô cùng hài lòng. Asn tượng của Luru Á Nam đối với anh ta lại tăng lên không ít.

- Tôi xin lỗi vì không thể tiếp các cô được nữa.

Anh ta hướng về phía Luru Á Nam gật đầu, đang muốn bước chân ra ngoài, bỗng nhiên liền chú ý đến Tô Diễm Diễm đang đứng sau lưng.

Bước chân người trẻ tuổi dừng lại, ánh mắt sau mắt kính nhìn khuôn mặt bình tĩnh của cô khoảng hai giây, nhìn thấy cửa thang máy sắp đóng lại, bỗng nhiên thần xui quỷ khiến anh ta lại mở miệng nói:

- Chúng ta gặp ở đâu rồi phải không?

- Há?

Tô Diễm Diễm bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn anh ta bằng ánh mắt nghi hoặc.

- Ôi chào, ôi chào, anh Tùng, làm sao anh lại còn ở đây?

Một thân thể vội vội vàng vàng chạy tới thay anh ta ngăn cản thang máy, Đại Đông đang muốn oán giận ông chủ tự nhiên lại dờ ra đây, kết quả vọt một cái lại đây liền nghe được câu nói này của ông chủ.

Về mặt khiếp sợ nhìn ông chủ, giống như nhìn thấy mặt trời mọc từ phía tây vậy.

Sinh thời, hẳn lại chứng kiến cảnh ông chủ lại chủ động đến gần nữ tử như vậy.

Chỉ tiếc người trong cuộc giống như là hoàn toàn không nghe thấy gì, mắt vẫn không chớp nhìn cô gái, cau mày suy tư, vẻ mặt thành thật.

- Chúng ta nhất định đã từng gặp nhau rồi, đúng không?

Anh ta lặp lại một lần nữa.

Sắc mặt mấy người xung quanh hoàn toàn biến sắc, nhất thời lấy hai người làm đề tài trung tâm.

Đáy lòng Tô Diễm Diễm cười ha ha hai tiếng, sau đó làm ra một bộ dáng đột nhiên tỉnh ngộ nói:

- Là ngày đó... trong thang máy ở khách sạn đúng không? Lần đó hai người chúng tôi đều đeo mắt kính, khó trách vừa gặp liền cảm thấy có hơi quen mắt, hóa ra là tiền bối a.

Cô cười híp mắt nói, trên gương mặt có hơi chút ửng đỏ, giống như bộ dáng mới biết yêu. Thông thường người ở tình huống này đều có tâm lý bài xích, chủ động xa lánh, cô tin rằng Sơn Tùng cũng sẽ như vậy.

- Thật sao?

Sơn Tùng cau mày nhớ lại một lần, đúng là có hơi ấn tượng. Nhưng không biết tại sao anh ta vẫn luôn cảm thấy không phải như vậy, hoặc là nói, không phải chỉ là như vậy.

Nhưng bọn họ thật sự còn gặp ở những nơi khác sao?

- Ai nha, Tùng đừng suy nghĩ nữa, đi nhanh lên, chương trình sắp bắt đầu rồi.

Đại Đông nhìn thấy bọn họ nhìn qua nhìn lại mấy lần ở trong đó, nhất thời xông qua quyết đoán kéo Sơn Tùng ra ngoài.

Chỉ có điều làm cho hắn không nghĩ tới là, dọc theo đường đi, Sơn Tùng lại liên tục nhìn lại, mãi đến tận khi cửa thang máy hoàn toàn đóng lại, nhưng anh ta vẫn mang bộ dáng cau mày trầm tư, hờn vía ở trên mây.

Đại Đông không khỏi có hơi đau đốn, uống cho Sơn Tùng trên sàn nhảy được hàng ngàn thiếu nữ say đắm. Ông chủ của bọn họ lại theo đuổi một cô gái đúng là quá kém.

Một lần gặp gỡ lại làm cho người ta có cơ hội thử nghiệm, lại là ngẫu nhiên gặp gỡ trong thang máy.

Ngụy biện đi, tiếp tục ngụy biện đi. Có chết hắn cũng không tin câu nói "khí chất phù hợp" kia.

Nếu như ông chủ đối với cô gái đó không có tâm tư, Đại Đông hẳn liền đập đầu xuống đất.

Cửa thang máy đóng lại, Lưu Á Nam lập tức thay đổi thái độ với Tô Diễm Diễm:

- Các người đã từng gặp nhau?

Tô Diễm Diễm đã sớm thu lại bộ dạng mê muội lúc này, vẻ mặt bình tĩnh:

- Trước kia ở trong thang máy có gặp mặt một lần. Chỉ có điều không nghĩ tới sẽ là anh ta. Căn bản là không thân.

Đúng là có gặp mặt một lần, nhưng bản sao mờ mịt kia cũng không tính là gì.

Đã trải qua hai thế giới, Tô Diễm Diễm tốt xấu gì cũng có thể mang bản sao Sơn Tùng cùng Sơn Tùng thực tế phân chia ra rồi.

Bây giờ xem ra, bọn họ tuy rằng cùng họ cùng tên, cùng gương mặt nhưng tính cách kinh nghiệm đều hoàn toàn khác người, là cá thể hoàn toàn độc lập. Đặc biệt là sau khi đã trải qua hai thế giới, cô càng không có cách nào tin bọn họ đơn giản nói một làm một được.

Lưu Á Nam nhìn cô kỳ quái:

- Thật sự không quen biết sao?

Tô Diễm Diễm có hơi bất đắc dĩ nói:

- Tôi lừa gạt cô khi nào chưa. Khi ca khúc mới của anh ta được tuyên bố tôi cũng không có chú ý tới anh ta, gần đây mới bắt đầu quan tâm.

Lưu Á Nam ồ một tiếng, miễn cưỡng tin lời giải thích của Diễm Diễm, ngược lại nói:

- Tôi không tới đây để thăm vấn tù binh, chỉ là MTP nổi danh che đậy thân phận rất kỹ, nhìn thấy anh ta chủ động bắt chuyện với cô, tôi có hơi kinh ngạc mà thôi. Nếu có cơ hội tiếp xúc với anh ta nhiều một chút cũng tốt.

Tô Diễm Diễm thuận miệng ừ hai tiếng, không để ở trong lòng.

Trên thực tế, Sơn Tùng đối với cô mà nói là quá xa xôi cũng quá xa lạ, gặp nhau như vậy chỉ cần có duyên là được rồi.

Lưu Á Nam sau khi đưa cô đến, rất nhanh liền nhận được một cú điện thoại rồi rời đi. Tô Diễm Diễm cảm thấy số yên lặng ngồi ở trong phòng nghỉ ngơi, lúc này cách buổi thử vai chưa tới nửa giờ, cũng đã có mười mấy người tới rồi.

Không giống với lần tuyển nữ chính cho MV kia, lần này tới đây đều là những gương mặt quen thuộc.

Tô Diễm Diễm chỉ là liếc nhìn qua loa liền phát hiện vài ngôi sao nhỏ tuổi xuất thân là Tiểu Hoa Đán. Hiện nay có chút tin tức sinh động trên internet, thông qua đó mà kêu căng, tuy rằng không đủ sinh động nhưng nhất định là nổi tiếng. Cũng có vài người coi như không có tiếng tăm gì nhưng khí chất hình tượng rất tốt, vừa nhìn đã thấy chính là được bồi dưỡng về chuyên ngành vũ đạo.

Thật sự có thể gặp được rất nhiều nhân vật tài năng như vậy sao?

Tô Diễm Diễm bỗng nhiên trở nên nghiêm trọng.

Cô muốn tham gia MV này, không chỉ bởi vì cô cùng với vai chính trong đó có kinh nghiệm tương tự, càng là bởi vì tiểu Na đã từng không thể đạt tới bước đi kia, cho nên cô muốn mượn MV này để bù đắp một điều tiếc nuối ở trong lòng.

Loại tâm tình có hơi cổ chấp, nhưng mà dục vọng mãnh liệt này là tại vì ngày xưa nhìn thấy đồng môn đạt tới đỉnh cao.

- Bọn họ vừa nói nhìn thấy cô ở đây tôi còn không tin.

Tô Diễm Diễm vốn dĩ đang nhắm mắt nhắm lời kịch, bỗng trên đỉnh đầu truyền đến một giọng nữ. Cô ngẩng đầu lên liền nhìn thấy một gương mặt khá quen thuộc.

Tổng Y Nhân, đã từng là chị em đồng môn.

Lúc học đại học, hai người đều trước sau báỉ làm môn hạ của Tàn lão sư, đều được lão sư khoe là học trò đắc ý.

Nếu như miễn cưỡng dùng một câu để nói lên quan hệ của các cô thì đại khái chính là: Vừa sáng vừa đẹp.

Chỉ tiếc Tô Diễm Diễm lại là sáng, Tổng Y Nhân lại đẹp.

Cô gái ở trước mặt đứng lại, tóc dài phía sau gáy được buộc cao lên lộ ra một cái cổ thon dài trắng nõn, một bộ váy áo kiêu sa càng làm lộ dáng người thẳng tắp, cô nhú mày nhìn xuống Tô Diễm Diễm, ngũ quan xinh xắn cũng nụ cười ngây thơ dần dần xuất hiện trong ký ức của cô, dáng vẻ kiêu ngạo ngày càng hiện rõ ra.

- Ngẩng lại cũng thật là, dù sao kịch bản này cũng giống như là vì cô mà đo ni đóng giày vậy, sự tỷ như thế nào lại không ở đây chứ.

Tổng Y Nhân khẽ cười một cái, ngồi xuống phía bên cạnh, tư thái đoan trang có vài phần vênh vào hung hăng.

Tô Diễm Diễm liếc một cái, cười nói:

- So với đoạn tuyệt rất có ý tứ nha. Nói thẳng ra cô bây giờ rất giống gà trống.

Nụ cười trên mặt Tổng Y Nhân cứng đờ, lông mày đẹp dễ nhích lên.

- Cô đã sắp trở thành một cụ già rồi, còn chưa có cơ hội. Không trách được tôi đây bay nhảy lâu như vậy, cũng không có đi xuống chút nào. Cô làm sao lại nhanh chết như vậy?

Tô Diễm Diễm khẽ cười một tiếng, ngữ khí vô cùng ngỗ ngáo:

- Xin lỗi, ta từ trước đến giờ chỉ nghe theo tiếng người nói. Cho tới khi bị người khác hăm hại... Nhờ phúc của cô, hiện tại tôi ở đây rất tốt.

Tổng Y Nhân nhất thời xị mặt xuống, lạnh lùng nói:

- Hừ, cô chờ mà coi, tôi sẽ trở thành nữ chính... Cô tốt nhất cũng nên biểu hiện tốt một chút, nghe nói nữ hai Phi Phi cũng ở trong lần tuyển này, tôi vô cùng mong chờ đến một ngày Tô sư tỷ tặng cho tôi người bạn kia. Đến lúc đó tôi cũng không phụ ý tốt đề cử tôi của Tàn lão sư.

Tô Diễm Diễm ồ lên một tiếng, ung dung thong thả nói:

- Tôi cũng cảm thấy chúng ta có một ngày sẽ hợp tác tốt, dù sao ôm quá nhiều giải thưởng như vậy, thay đổi nhiều bạn diễn như vậy, quả nhiên là Y Nhân của chúng ta... có ký kết ngầm a.

Tổng Y Nhân tức giận đến mức môi run cầm cập, đang muốn nói gì thêm nữa thì đột nhiên một vị trợ lý nam bỗng nhiên đẩy cửa vào. Anh ta giờ tay gõ lên cửa hai lần, các cô gái nhất thời dừng trò chuyện lại, tất cả quay đầu nhìn về phía hắn.

- Năm phút nữa bắt đầu phỏng vấn, dựa theo trình tự lần lượt một, hai, ba, bốn. Đến lúc đó sẽ phát kịch bản tùy ý, tùy cơ lấy ra một đoạn ngắn để tiến hành trình diễn, trên sân khấu không cho phép nhắc lời thoại, toàn bộ quá trình đều có video. Xin mời các vị chuẩn bị sẵn sàng.

Thông báo vừa mới tới, người ở đây cũng không còn tâm trạng để trò chuyện nữa. Có người hoang mang bắt đầu lật kịch bản, sợ mình nhớ không kỹ lời kịch, có người lại yên lặng mà đi tới một bên chuẩn bị trang phục, cố gắng làm cho người ta có ấn tượng tốt nhất. Còn có người thì lại đứng lên đứng tại chỗ bắt đầu vận động, để tránh khỏi chính mình hồi hộp bị loại ra khỏi màn biểu diễn.

Tô Diễm Diễm dùng một tiếng khép kịch bản lại, cười cười nhìn người bên cạnh:

- Xem thêm chương thứ ba đoạn thứ hai này đi, Phi Phi đây chính là đoạn của trò chơi số đây.

Bạn đang đọc truyện *[Fanfic Sơn Tùng M-TP] Nam Chính Cứ Luôn Muốn Giết Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Nam chính đã lên lút đánh giá

Tô Diễm Diễm xếp vị trí thứ bảy, Tống Y Nhân đứng lúc ở phía trước cô.

Thời điểm hai người gặp nhau, Tống Y Nhân cho cô một ánh mắt khiêu khích. Tô Diễm Diễm liền xem như không có việc gì xảy ra mà nghiêng đầu, hoàn toàn coi như không nhìn thấy.

Loại thái độ coi như không thấy gì này nhất thời càng làm cho người kia càng tức giận hơn, giày cao gót ở trên sàn nhà giẫm đạp đến mấy lần, đáng tiếc là Tô Diễm Diễm đã tiến vào phòng nên vốn dĩ không cảm nhận được sự phẫn nộ của cô.

Cô có hơi oán hận nhìn Tô Diễm Diễm, bỗng nhiên nhớ lại Tô Diễm Diễm đã rời sân khấu hai năm rồi, nhưng cô thì trước sau vẫn là một người ưu tú.

Đặc biệt là lúc mới vào thử vai, cô còn lo lắng bởi vì kinh nghiệm không đủ sẽ không có cách nào giải thích tình tiết nội dung của vở kịch, kết quả lại không ngờ cô lại rút trúng một đoạn vũ đạo ngắn mà mình am hiểu nhất, nếu như nói đây không phải là ý trời thì quá khó tin.

Nếu bàn về tố chất của chuyên ngành vũ đạo, oanh oanh yến yến đang ngồi ở đây chắc chắn không ai có thể vượt qua cô.

Còn Tô Diễm Diễm đã bỏ hai năm thì chắc chắn không thể là đối thủ của cô.

Nghĩ vậy, tâm tình Tống Y Nhân nhất thời thoải mái hơn rất nhiều.

Lần này nhất định phải đứng số một mới được.

...

- Mời vào.

Tô Diễm Diễm theo chỉ thị đi vào phòng thử vai, lúc đẩy cửa ra cảm giác đầu tiên chính là sững sờ, phần lớn chỗ ngồi đều là những gương mặt lần thử vai MV trước đã gặp.

Đạo diễn Bùi An, biên kịch Bao Nhụy... Sơn Tùng vừa gặp lúc sáng an vị ở vị trí cuối cùng ở bên cạnh.

Anh ta lúc này đã bỏ mũ cùng mắt kính ra ngoài, mái tóc đen dài lộn xộn mà không mất đi vẻ đẹp. Thấy người đi vào là cô, anh ta còn thoáng gật đầu xem như là chào hỏi.

Anh ta lại nhớ mình.

Tô Diễm Diễm sững sờ, ánh mắt vô cùng tự nhiên trở lại sân khấu, vừa cười vừa cúi người chào mọi người, vừa đi đến giữa phòng.

Trước đây cô thấy hơi kỳ quái, tại sao một MV có thể mời nhiều người có tiếng như vậy, vốn dĩ chỉ là một lần rèn luyện thử nghiệm, màn kịch quan trọng hay là có người đang được chờ mong trên màn ảnh.

- Xin chào buổi sáng quý vị thầy cô, em là Tô Diễm Diễm của Công ty giải trí Ánh Sao, vô cùng cảm ơn các vị đã cho em tham gia cơ hội thử vai này.

Cô tự cho là chính mình che giấu tình cảm rất tốt, nhưng lại không biết cả phòng cũng chỉ có mình cô là không biết lần thử vai này là cơ hội được Sơn Tùng hỗ trợ nên mới tới.

Từ giờ khắc khi cô tiến vào gian phòng đó, tất cả mọi người đều không nhận được mà len lén đánh giá cô cùng Sơn Tùng.

Đang định chủ động nhìn Sơn Tùng để lấy lòng, nhưng sau khi Tô Diễm Diễm hết sức tự nhiên quay đầu không nhìn lại, trái tim nhỏ của Đại Đông đang chảy máu, lại kích thích, lại đau lòng.

Ánh mắt của những người khác cũng trở nên cân nhắc hơn, dưới ánh mắt của mọi người, tin đồn lại càng lan rộng hơn.

Một lần ánh mắt chạm nhau đã làm trong lòng đảo lộn mấy ngày.

Chỉ có ánh mắt Sơn Tùng vẫn chuyên chú nhìn lên sân khấu, ánh nhìn vô cùng chính trực.

Điều này làm cho Đại Đông này giờ vẫn đau khổ cũng được an ủi chút ít, xem ra ông chủ vẫn vô cùng tỉnh táo, không vì chuyện tình cảm riêng tư mà làm rối loạn kịch bản của họ đã chuẩn bị lâu như vậy.

Son Tùng gõ gõ ngón tay ở trên mặt bàn, bình tĩnh nói:

- Bắt đầu đi.

Bao Nhụy gạt đầu, tiện tay lật qua lật lại kịch bản thử vai trong tay mình:

- Vậy diễn một đoạn Tiểu Na trở lại vườn trường từ bệnh viện đa khoa đi.

Cảnh diễn đã được quyết định rồi, tổ chuẩn bị ở một bên nói mau mau mang cái bàn tới. Sau khi đạo cụ đã vào chỗ, Tô Diễm Diễm hít một hơi thật sâu, đưa tay làm rối tóc của chính mình, sau đó hướng về phía mọi người làm một dấu OK.

- Tôi đã chuẩn bị xong.

- Vậy bắt đầu đi.

Tô Diễm Diễm gạt đầu nhắm mắt lại, lại mở mắt ra, rõ ràng lúc này vẫn là dung mạo đó nhưng hình như đã thay đổi hoàn toàn thành một người khác.

Vườn trường, một từ ngữ thuần khiết mà tốt đẹp, nhưng ở trong ký ức của một ít người, nó thông thường cũng là ác mộng cả một đời khó mà tiêu diệt.

Hai tay thiếu nữ nắm cái chổi, thân thể gầy ốm co rúm lại, tóc cột đuôi ngựa bay tán loạn, vài sợi tóc còn rơi vào dính bên gò má càng làm cho đáng vẻ của cô vô cùng chật vật. Hai tay cô khẽ run, đứng tại chỗ bất an, ngay cả hô hấp cũng vô cùng hoảng loạn. Thỉnh thoảng nàng lại né tránh như là bị người khác xô đẩy mấy cái, nghiễm nhiên là một bộ dạng bị ức hiếp.

Mặc dù là trong sân chỉ có mình cô nhưng cũng có một loại cảm giác không thành hình. Tất cả mọi người đều bị những động tác nhỏ của cô làm cho chú ý, không tự chủ được mà hô hấp cũng chậm lại.

- Nghe nói là chân bị tàn phế.

- Ha ha, con vịt nhỏ xấu xí mà cũng muốn biến thành thiên nga, thế nào? Không bay được nữa à?

- Còn tưởng rằng cô thanh cao như thế nào, còn không phải muốn làm gì thì làm mà. Một tuần quét rác mà cũng làm à.

Toàn bộ thiếu nữ nhếch đôi môi lên, cái trán kia dần dần rịn ra đầy mồ hôi, chỉ có đôi mắt ấy vẫn cứ sáng, giống như là đang sợ cái gì, hoặc là đang ẩn nhẫn cái gì.

Mọi người bình tĩnh nhìn cô, theo từng giây từng phút trôi qua, chỉ cảm thấy không khí ngày càng ngột ngạt, giống như một cơn mưa rất to nổi lên phía trước vậy.

Đang lúc này, cô chợt đổ về hướng bàn học, chỉ là xem chút nữa đã té lên trên bàn.

- A...

Giống như là bị người khác dùng lực xô đẩy vậy, cô nện lên cái bàn, cái bàn kia "rầm" một tiếng, nhất thời bị cô xô đi thật xa. Thân thể thiếu nữ giống như đứt dây rơi xuống vậy, cái ghế ở một bên cũng bị cô tông trúng, âm thanh chói tai phát ra do ma sát với đất.

- Tô tiểu thư.

Biến cố đột ngột này làm cho tất cả mọi người đều giật mình, suýt chút nữa là không nhận được mà xông lên trên, nhưng sau đó lại phát hiện cô gái này căn bản không có phản ứng gì mà còn chìm đắm ở trong đó, vừa rồi là cô cố ý.

Mấy người tuyển diễn viên cũng không nhận được mà nhú mày, trước cũng có mấy người diễn cảnh này nhưng cũng không có ai diễn mà lại thành thật, Tô Diễm Diễm là người duy nhất.

Bọn họ ở trên kịch bản không có có ý miêu tả cận kề tình tiết ngã, cũng chỉ có một người có tính bướng bỉnh như cô ấy mới chọn đứng vào bức tường kia.

Nhưng hiển nhiên vẫn chưa kết thúc.

Sống lưng bị đánh vào trên bàn đau đến mức cô phải hít vào một ngụm khí lạnh. Khuỷu tay đập ở trên ghế cũng là đụng phải xương vô cùng đau đớn, da thịt bị trầy ra bên ngoài mất thường cũng nhìn thấy được.

Còn không đợi cho mọi người bình tĩnh lại, cô giống như là bị làm cho tức giận, đột nhiên trợn to mắt ra sức giãy dụa bò từ dưới đất lên, hai mắt tức giận, đầu tóc lộn xộn nhìn giống như ma vậy.

- Các người muốn làm gì?

- Ô, đây không phải là giày nhảy múa sao? Lại còn bày đặt mang theo, sao vậy, muốn trở lại nhảy múa hả? Cô đã bị phế rồi.

Hóa ra là giày nhảy bị rơi từ trong bàn ra bị cướp đi.

- Trả lại cho tôi.

Cô gái liền làm dáng vẻ như muốn cướp lại.

- Muốn à... Vậy thì đi kiếm đi.

- Dừng tay.

"Rầm" một tiếng, thiếu nữ đột nhiên đẩy cái bàn xông ra ngoài, thấy sắp chạm được đồ vật của mình, cuối cùng lại bị ngăn cản ở bên cửa sổ, cũng bỏ lỡ cơ hội lấy lại giày múa.

Cô lẳng lặng nhìn đôi giày múa từ trên trời cao rơi xuống, một đôi giày trắng đen rõ ràng bỗng biến thành sương mù dần dần ảm đạm đi.

- Tôi...

Cuối cùng, đôi giày múa kia cũng rơi ở trên sân trường, thảm cỏ xanh mướt kia giống như là đã che phủ toàn bộ.

Một trận cười vang lên, mọi người chỉ chỉ chỏ chỏ cười nhạo, châm biếm hình tượng điên của cô.

Trong nháy mắt đó thiếu nữ giống như là người bị giạt mất xương vậy, ngã ngồi xuống đất bên cạnh cửa sổ.

Cô ngơ ngác ngồi đó mà nhìn ngơ ngác về nơi nào đó, ánh mắt trống rỗng âm u.

Những âm thanh trào phúng bên tai kia giống như là một con dao cùn không ngừng mài giữa trong lòng cô, càng ngày càng đau.

- Ôi chao, ôi chao, ai ôi, không phải cô đã chết rồi sao?

- Nói cái gì đó, không phải đang sống rất tốt sao?

- Nhưng là, xem ra thật kinh khủng a...

Trong đám bạn học dần dần truyền ra âm thanh nói chuyện, trong phòng học trống trải càng thêm yên tĩnh.

Cô không hề động đậy mà vẫn ngồi trong góc, cả người giống như một con rối không có sức sống. Mãi đến khi nước mắt như hạt đậu trong hốc mắt rơi xuống làm cô đột nhiên tỉnh lại.

Cô chậm rãi nhìn những người xung quanh kia, môi run rẩy, ánh mắt dần dần trở nên lạnh lẽo.

Chuyển biến bất thành linh làm cho người ta sợ hãi, cho tới động tác của các vị bạn học kia cũng bị hù dọa.

Sau đó dường như là cô đã quyết định gì đó, cô yên lặng đứng lên từ dưới đất.

Cô xoay người nhìn một hồi, ánh mắt âm trầm kia làm cho mấy người sau lưng sợ hãi, mọi người ở đây cho rằng cô phải có động tĩnh gì đó, nhưng cô chỉ là nắm chặt nắm đấm, không nói lời nào đi ra khỏi phòng học.

Trong nháy mắt cô đi ra khỏi phòng đó, phía sau bỗng nhiên truyền đến từng trận cười rất to.

Tô Diễm Diễm hít một hơi thật sâu, gợn gằng khom lưng cúi mình, nghiêng người. Vai diễn tới đây là kết thúc.

- Cảm ơn.

Mấy vị giám khảo trao đổi ánh mắt với nhau, ở trong mắt của đôi phương thấy được sự chấn động.

Chỉ trong mấy phút thời gian ngắn ngủi, vai chính Tiểu Na lên voi xuống chó, ngay cả tính cách cũng chuyển biến to lớn như vậy, nếu như dùng loại biểu hiện hoàn mỹ này, không thể nghi ngờ đây là một chuyện rất khó khăn.

Nhưng Tô Diễm Diễm không chế rất tốt, cô vừa biểu hiện ra một Tiểu Na gãy giữa, nhưng cũng không có dùng lực quá mạnh.

- Căn cứ vào lý lịch của cô, trước kia cô là diễn viên vũ đạo?

Bao Nhụy liếc nhìn tài liệu trong tay mở miệng hỏi.

Tô Diễm Diễm gật đầu nói:

- Đúng, nhưng cũng không thể nói là chuyên ngành, tôi chỉ là học trong sách rồi nhảy qua vài năm ở sân khấu kịch mà thôi.

Tuy rằng nhưng vở kịch kia cũng không có lai lịch gì.

Bao Nhụy ồ một tiếng, khép tư liệu lại, quay đầu sắc bén hỏi:

- Cô ở trên mảng ca kịch đã có chút thành tích, tại sao lại đột nhiên đổi nghề vậy?

Son Tùng ngồi một bên nghe vậy có chút ngẩn ra, không tán thành quay đầu nhìn về phía Bao Nhụy.

Trong tư liệu mặc dù không có nói rõ, nhưng có thể dễ dàng nhận thấy vũ đạo vô cùng quan trọng đối với Tô Diễm Diễm.

Hiện tại trực tiếp hỏi cô như vậy, không phải là cố ý khơi lại vết thương cũ hay sao.

Ai biết được Tô Diễm Diễm chỉ nháy mắt mấy cái, vui vẻ đáp:

- Bởi vì bị thương, giống như Tiểu Na trong vở kịch.

Son Tùng nghe xong liền ngẩng đầu, cô vẫn cứ ngẩng đầu ưỡn ngực, đáng vẻ tự nhiên hào phóng.

- Cái này cũng là một nguyên nhân tôi đến đây thử vai. Tôi tin tôi có thể làm được.

Bao Nhụy khẽ cười một tiếng, châm chọc nói:

- Cô cảm thấy, chỉ bằng một lần thất bại, cô có thể biểu diễn được cảm giác sau khi hồi sinh của Tiểu Na sao?

- Chị Nhụy....

Son Tùng theo bản năng cảm thấy lần này Bao Nhụy có hơi nóng nảy.

Nhưng anh ta rất nhanh đã phản ứng lại, trước đây chưa từng thấy Bao Nhụy đối với người nào lại dễ bụng như vậy, chỉ sợ là nội tâm đã có ý nghĩ, cố ý khảo nghiệm đối phương.

Liên tục nhìn qua vài diễn viên, anh ta xác thực cũng đang thương thức Tô Diễm Diễm một ít, nếu như cuối cùng chọn cô cũng không sai.

Lúc này, Son Tùng lại lần nữa dựa vào ghế dựa, hai tay để ở trước ngực, vẻ mặt không có biểu hiện gì.

Mà Son Tùng không biết là bởi vì hành động muốn nói lại thôi của mình rơi vào trong mắt mấy người bên cạnh, lại bị cho thành "tình yêu" thật sự.

Lần này, Tô Diễm Diễm cũng không có lập tức đưa ra câu trả lời, ngược lại ném vấn đề trở về.

- Vừa nãy nhìn tôi diễn một đoạn, không biết cô Bao có thể cho tôi biết cảm giác của cô không?

Tuy lời cô nói chỉ là như vậy, nhưng trong lời nói lại toát ra vẻ tự tin.

Bao Nhụy lập tức sững sờ, khẽ cười một tiếng.

- Như vậy... cô bây giờ có thể khiêu vũ được sao?

Tô Diễm Diễm nghe vậy gật đầu, trong lòng nghĩ thầm là có hi vọng.

- Hiện tại tôi không thể chống đỡ được mấy tiếng diễn xuất trên sân khấu kịch, cùng với biểu diễn một ít động tác đặc biệt, thể nhưng kiến thức cơ bản không có giảm sút.

Dứt lời cô liền kéo cái ghế ở một bên lại, cời giày để qua một bên, gót chân đặt lên trên mặt ghế, tùy tiện làm một động tác như chữ mã bỏ xuống.

Lúc này, cẳng chân cô hoàn toàn ở trên không, mũi chân căng thẳng, kéo thành một đường vô cùng đẹp.

Tô Diễm Diễm theo bản năng hơi ngửa ra sau, lộ ra chiếc cổ thon dài trắng nõn. Từ bên kia nhìn lại, khoe miệng cô gái tràn đầy ý cười, biểu hiện vô cùng thoải mái, giống như là hờ hững vậy.

Rõ ràng là động tác có độ khó mười phần, cô lại có thể làm thật trôi chảy.

Cũng không ít người tới thử vai có chuyên ngành vũ đạo, nhưng loại nghệ thuật thấm vào bên trong khí chất cũng không phải một sớm một chiều mà luyện thành được.

Cũng chính là như vậy mới để cho người khác không nhìn được mà ngạc nhiên, cô làm thế nào mà mang theo tâm trạng buồn tha cho tất cả những gì mình đã từng theo đuổi mà dần thân vào ngành nghề khác.

- Được rồi, dừng lại ở đây đi.

Bùi An lên tiếng phá vỡ sự yên tĩnh, Tô Diễm Diễm rất nhanh tỉnh lại từ trong cảnh giới huyền diệu kia, lần thứ hai hướng về phía mọi người.

- Cảm ơn.

- Trở về chờ thông báo đi.

- Cảm ơn.

- Người kế tiếp.

Tô Diễm Diễm a...

Sơn Tùng yên lặng ngồi nhìn cô đi ra cửa phòng, trong mắt hiện lên một vẻ thương thức.

Ba ngày sau.

Tô Diễm Diễm được như ý nhận thông báo của đoàn kịch "Vũ giày", cô thành công được nhận nhân vật Tiểu Na này, chỉ còn chờ đến khi chụp ảnh nữa là được.

Vì để cho "Vũ giày" nhảy lên vị trí cao, Lưu Á Nam thậm chí còn đẩy cho cô vài vai phụ có chút địa vị.

Cuộc sống ngày ngày trôi qua, dường như những mộng cảnh trước kia đều trở thành thực cảnh.

Ngay lúc cô nhận được tin tức ngày hôm sau sẽ cùng với Sơn Tùng chụp ảnh.

Bạn đang đọc truyện *[Fanfic Sơn Tùng M-TP] Nam Chính Cứ Luôn Muốn Giết Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Họa hồn (1)

Sương mù trên sông Giang Nam lượn lờ mờ mờ.

Lúc này là tháng Giêng, cũng chính là lúc mưa dầm, ánh nắng ở bên trong sương mù lẫn vào mưa bụi như có như không, trên mặt sông mịt mờ u ám, nhìn không rõ ràng lắm. Đèn đuốc trên bến đò thưa thớt, thỉnh thoảng thấy hai ba ngư ông cúi đầu đi ngang qua.

Tay ông lão cầm một ngọn đèn mờ nhạt, gió sớm se lạnh thổi thẳng tà áo trước, nhất thời liền bay đi hơn nửa mùi rượu, còn mắng thêm hai câu, nắm thật chặt cái áo tôi trên người.

Ngọn đèn trong tay lắc lư, trên mặt sông bỗng truyền đến từng tiếng sáo trúc, lúc này mới nhìn thấy có một người ngồi không nhúc nhích giống như tượng đất trên một con thuyền hình lá trôi trên sông.

- Kỳ lạ...

Ông lão nói thầm hai câu, lắc đầu một cái bước nhanh trở về bên trong thuyền đánh cá của chính mình.

Mà hướng tầm mắt tới phía trước, con thuyền vẫn phiêu bạc ở chỗ cũ, trên thuyền có một nam tử tóc xám y phục màu đen đang ngồi một mình trong đó.

Tay nắm giữ ống sáo, ngồi xếp bằng ở đuôi thuyền, tư thế kiên cường như cây tùng, bốn phía yên tĩnh đến cực điểm, ngay cả tiếng hít thở đều mang theo vài phần khí lạnh.

Chàng ta hơi thở dài một tiếng, môi mỏng khẽ mở, tiếng sáo lần thứ hai lượn lờ vang lên. Gió bỗng thổi rối loạn mái tóc dài, mưa phùn thấm vào từng sợi tóc, lộ ra một bên mặt vô cùng khôi ngô tuấn tú.

Con người của chàng ta vô cùng nhọt nhọt, đôi mắt lãnh đạm đến cực điểm, dường như là không nhìn ra bất kỳ cảm xúc gì.

Tiếng sáo vang lên, chàng ta bỗng ngừng thở, trong không khí dường như có cánh hoa bay xuống, chàng ta theo bản năng mà đưa tay ra, một cánh hoa vừa vụn rơi vào lòng bàn tay.

- Là nàng sao...

Chàng ta cẩn thận nâng lên, mặt mày dần dần lộ ra vẻ vui mừng, chính lúc này những cánh hoa xung quanh chàng ta đột nhiên biến mất, chàng ta cuống quýt nắm chặt lấy nó, nhưng cũng không nắm được gì.

Lúc mở lòng bàn tay ra, trong lòng bàn tay không hề có thứ gì.

Chàng ta kinh ngạc nhìn lại lòng bàn tay của chính mình, một chút vui sướng trong đáy mắt như thủy triều cuộn cuộn rút đi, thay vào đó là vẻ lãnh đạm, mơ hồ có hơi mê man.

Không phải nàng.

Nàng không trở về.

...

Chỉ chốc lát sau, trên mặt sông lại vang lên tiếng sáo, uyển chuyển xa xưa, như khóc như than, nhỏ bé xen lẫn trong bình minh, càng khó phân biệt được.

Trời cao vạn trượng, Địa phủ sâu bao nhiêu, cửa chùa phía sau xa dần.

Trời đất mệnh mông nhưng mình ta côi cút lạc lõng.

...

Sau khi Tô Diễm Diễm tỉnh lại, chỉ cảm thấy ở trong đầu một mảnh hỗn độn. Thân thể không thể động đậy, mắt không nhìn thấy, chỉ có thể mơ hồ nghe được chút âm thanh huyền ảo, lại lắng nghe như là có người đang nói chuyện.

Người phụ nữ nói:

- Gần đây Vương có từng vào đại điện không?

Người nam đáp:

- Chưa từng.

Vương? Còn có phương thức nói chuyện nho nhã này sao?

Cô đã đến cái xã hội phong kiến rồi sao? Chẳng lẽ lại là MV Sơn Tùng.

Tinh thần Tô Diễm Diễm nhất thời tỉnh táo lại, vội vã nghiêng tai lắng nghe, tiếng nói này xa dần lại thấp xuống.

Ước chừng trong chốc lát, bỗng nhiên truyền đến một trận rối loạn tung bùng, giống như là âm thanh xung đột của vũ trang.

- To gan. Dám ngăn cản bốn cung.

- Không có mệnh lệnh của Vương, không được phép cho ai vào điện, mời nương nương trở về cho.

- Bốn cung chính là Vương phi do tiên vương sắc phong, bây giờ vị trí đó vẫn còn trống, bốn cung chương quản ba cung sáu uyển, chỉ là một điện trống rỗng cũng dám cản ta hay sao?

- Vương phi nương nương.

Tô Diễm Diễm đang nghe hăng say, bỗng nhiên lại có một giọng nữ uy nghiêm truyền đến, ngữ khí người kia trịnh trọng rồi lại xa cách, mang theo một hơi thở của kẻ bề trên, tự nhiên làm cho người ta cảm thấy có hơi ngột ngạt.

- Đại nhân...

- Điện này chính là chỗ ở trước kia của Tô cô nương, xin mời nương nương giữ miệng.

Giảng co bên ngoài điện một trận, bầu không khí đột nhiên căng thẳng lên.

Vương phi cắn răng, cuối cùng cũng chỉ có thể tức giận phát tay áo rồi đi:

- Yêu nữ...

- Cung tiền Vương phi.

Nữ quan kia dường như không hề lo lắng sẽ đắc tội với người kia một chút nào. Bề ngoài một mực cung kính nhưng thái độ đối xử cũng rất đúng mực.

Tô Diễm Diễm nháy mắt mấy cái, cuối cùng cũng có chút manh mối. Đại khái vừa rồi chính là tiết mục nạp thiếp.

Dựa theo dĩ vãng xuyên qua sử sách.

Tô cô nương trong miệng nữ quan cùng với yêu nữ trong miệng Vương phi e là đều chỉ cô.

Vấn đề nếu là như vậy, tại sao là... chỗ ở cũ?

...

Nữ quan đã qua tuổi trung tuần trăm mặc đứng ở trước điện, nơi này mới vừa bị Vương phi quấy nhiễu, đảo mắt liền thấy có người nhanh chân xuyên qua hành lang hướng về Tiêu Dao điện.

Cô theo bản năng mà đánh giá, người đến toàn thân vận màu đen, trên áo thêu vật sừng của Vương, hoa văn măng xà, thắt lưng thêu trường đao, đi giày thêu lân, chính là Lý thị vệ cận thân của Vương.

Bây giờ mặt mày hẩn như trầm xuống, nữ quan lại nhíu mày, vung tay ra lệnh cho thị vệ trước điện bước nhanh về phía trước.

- Có tin tức sao?

Lý Gia Quyền gạt đầu, hai người đi trở lại dưới mái hiên.

Hắn quay đầu huyết sáo một tiếng, trên không trung bỗng xuất hiện một con chim ưng cúi người lao xuống, âm thanh đập cánh đảo loạn, chuông đồng dưới mái hiên bị kích động vang lên chập chòn.

Ánh mắt chim ưng tàn nhẫn, đáng vẻ hung ác quái đản, cả người tràn đầy khí tức tàn ác, mắt thấy mỏ chim ưng sắc bén xông thẳng tới mặt hắn. Lý Gia Quyền không hề hoang mang nâng cánh tay lên, cùng nó đối mặt, lúc trước nó còn hung ác đến cực điểm, hiện tại lại vững vàng đậu trên cánh tay của Lý Gia Quyền.

- Lily, ngươi lại lên cân rồi.

Chim ưng tên Lily liếc hắn một cái, khó chịu mà run cánh đập tro bụi vào mặt hắn.

- Ta nói vậy, nói vậy. Tính khí ngươi sao lại khó chịu như vậy...

Lý Gia Quyền vội vàng đưa tay vuốt lông nó lại thuận lại khen đôi lời khen, nó mới bắt đầu đi nâng chân phải của mình lên, phía trên có buộc một ống thư nhỏ. Lý Gia Quyền đưa tay rút ra một tờ giấy viết thư, trên tờ giấy mỏng chỉ le que có mấy chữ.

"Vương đã đến khe Thiên Loan, không bao lâu nữa sẽ trở về thành."

Hắn đọc tin tức một lần, lại đưa nữ quan xem qua. Nhìn nét mực kia, không kiềm được thở dài, ngay sau đó bỏ mật thư vào trong tay áo.

Có lẽ sau khi biết được tin tức thì tâm tình bỗng nhiên thanh tĩnh lại, đột nhiên có chút cảm khái nói chuyện cũ. Nữ quan nhìn dãy núi trùng điệp xa xa, từ từ hít thở lại.

- Đến nay đã ba năm rồi nhỉ?

Lý Gia Quyền tự nhiên biết nàng đang nói cái gì, lấy tư cách là cận thần của Vương, hắn hiển nhiên càng nhớ rõ ràng hơn.

- Đại nhân trở về hơn hai năm bảy tháng.

Nữ quan lớn tuổi quay đầu nhìn cung điện sau lưng, cau mày.

- Từ sau khi Tô cô nương đi, Vương làm việc càng lúc càng hoang đường. Tuy nói trước mắt đại sự không xảy ra bất trắc gì, nhưng trong lòng ta luôn lo lắng khẩn trương. Giống như lần này hắn tự mình xuống núi ra khỏi thành, thật không biết ngày khác còn làm ra chuyện gì. Đến lúc đó làm sao có thể giao phó với thiên hạ...

- Thần cho là Vương tự có chừng mực. Đại nhân không cần lo ngại.

Nữ quan cười khẽ một tiếng, vốn định nói thêm nữa, lại cảm thấy không ổn. Cuối cùng lại thở dài, giọng buồn bã:

- Chỉ mong là do ta quá lo lắng..

Năm gần đây Vương say sưa tìm tung tích thần tiên, lần này vì phục xuống núi, chỉ có rất ít người biết được chuyện này. Bọn họ liên hợp, một mặt giả vờ bệnh, một mặt tìm tung tích của Vương.

Nhìn thấy Lý Gia Quyền tới báo tin, nữ quan cố ý vẩy lui tất cả mọi người, lại không nghĩ rằng còn có một Tô Diễm Diễm âm thầm lắng nghe.

Chỉ có điều hai người kia lén lút nói chuyện rất cẩn thận, điều này làm cho kế hoạch há miệng chờ sung rụng của Tô Diễm Diễm bị hỏng mất.

- Vậy... rốt cuộc thì ta đang ở đâu?

Đang suy nghĩ, bỗng nhiên bên tai lại vang lên một âm thanh quen thuộc.

Leng keng: Phó bản mở ra. MV thể giới: Lạc Trôi.

Lạc trôi?

Tô Diễm Diễm sững sờ, đây là cái nghiệt duyên gì a? Quả nhiên lại là Sơn Tùng ca.

Chẳng lẽ nói Sơn Tùng đã trói chặt với cô khi xuyên qua hệ thống sao?

- Thật sự là... không biết nói sao mới đúng.

Có điều như vậy cũng tốt, cô trước tiên mang Sơn Tùng tuyên bố mỗi bài hát cùng MV đều nghiên cứu rất tinh tế, xem nội dung vở kịch cũng vô cùng tập trung.

Tô Diễm Diễm nghĩ thầm "chỉ cần không có tinh thần lười biếng như trước kia, vấn đề này cũng không có gì."

Có điều nói đi cũng phải nói lại, nghĩ đến đây là do "Lạc Trôi" mà về nên thể giới này, tâm tình Tô Diễm Diễm có hơi ảo diệu.

Phải biết điểm sáng của MV này ngoại trừ mấy cái tạo hình tóc xám hoàn mỹ đến cực điểm, một cái đề tài được bàn luận sôi nổi nữa là đôi giày thể thao màu đen.

Người phát ngôn nói bỏ đôi giày thể thao vào MV cổ trang của Sơn Tùng được xem là lần đầu sử dụng hàng hiệu, gây nên bàn tán sôi nổi, đồng thời làm thương hiệu cũng kiếm được ít lợi nhuận, bởi vậy việc này càng khiến cho người ta có ấn tượng sâu sắc.

Còn nữa, bởi vì làm cong thay vì nguyên bản là âm nhạc thuộc về hiện đại tạo ra cảm giác một dòng điện âm nhạc, vì lẽ đó cấu tạo toàn bộ MV cũng không hề dựa theo lịch sử, thậm chí còn mang theo một cảm giác ma mị.

Trong màn ảnh, bầu không khí khi thì lạnh lạnh lạnh đậm, khi thì ám muội. Ngay cả một phần của ống kính cũng mang khí thế băng bạc, thô ráp khiến cho người ta không biết nên khóc hay cười, cùng những mạng lưới kia liều một trận.

Cũng không biết loại này lẫn vào trong MV sẽ sinh ra một loại thể giới nào.

- Có điều, nếu như sân nhà là cảnh trôi nổi, vậy hiện tại là tình huống gì?

Tô Diễm Diễm nói thầm, ép buộc chính mình cảm nhận xung quanh.

Trước mắt cô vẫn là một màu đen kịch, tay chân mặc dù không bị trói buộc nhưng cũng không thể động đậy được, chỉ có một đôi tai miễn cưỡng có thể nghe thấy âm thanh của thể giới bên ngoài.

Liên tưởng đến những câu nói trước kia cùng với vở kịch ma mị bên trong MV, trong lòng Tô Diễm Diễm bỗng nhiên có một ý nghĩ bạo dạn.

- Không phải chứ...

Đúng lúc này, bên tai cô bỗng nhiên truyền đến một âm thanh của thiếu niên.

003:

- Chúa ơi, rốt cuộc cũng đợi được cô. Chúng ta đi giết ngược đi.

Tô Diễm Diễm?

Hơi thở bên trong phả vào mặt.

Bạn đang đọc truyện [Fanfic Sơn Tùng M-TP] Nam Chính Cứ Luôn Muốn Giết Tôi được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Họa hồn (2)

Biến thành một u hồn trong tranh thì sẽ có cảm giác gì?

Từ cảm giác mới lạ lúc bắt đầu đến sự nhàm chán hiện tại, Tô Diễm Diễm chỉ mất không tới nửa giờ.

Sau khi kết thúc lần Vương phi náo nhiệt kia, cung điện liền rơi vào sự yên tĩnh như không có sự sống, trừ khi thi thoảng có thể nghe được tiếng áo giáp của các thị vệ ngoài cửa lúc va chạm nhau, còn lại không hề có tiếng động gì khác.

Nếu như không phải là có tên nhóc 003 thường không nhìn được mà tìm cô nói chuyện phiếm, cô cũng cho là mình đã ngủ như chết từ lâu rồi.

Chẳng qua là so với hai hệ thống trước đây, 003 cũng là một "quái thai". Tô Diễm Diễm mỗi lần nói chuyện với hắn đều không tới câu thứ hai đã muốn nổi khùng rồi.

So với bây giờ...

Hệ thống: [Chủ nhân ơi, chúng ta giết ngược đi!]

Tô Diễm Diễm ...

Cô hơi ngừng lại hai giây, quay lại ý nghĩ còn dang dở. Tiếp tục phân tích tình cảnh của mình.

- Cho nên lần này Sơn Tùng đích thị là một tên quân vương có cử chỉ hoang đường kỳ quái, còn đáng vẽ của tôi lại khiến hắn say mê mà vẽ? Thật là giống như liêu trai vậy.

Cô nhớ trong MV từng có một màn họa sư vẽ ra cảnh tượng quân vương say rượu không biết đã bỏ hương gì vào lư hương, trong làn khói mù mịt tràn ngập khắp phòng, một nữ quý mặc đồ màu đỏ từ từ bước ra, hình ảnh sắc thái lộng lẫy ướt át cực kỳ. Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra thì chắc lần này cô có thể thử trải nghiệm một chút cảm giác làm một con quý mỹ lệ.

003 đính chính:

[Chủ nhân ơi, nàng vốn dĩ chính là người yêu của hắn. Tranh này giống như là di vật của nàng. Nàng bây giờ chẳng qua là phụ thuộc vào nó mới lưu lại được một chút tàn hồn.]

- Tàn hồn?

Tô Diễm Diễm bắt được mấu chốt.

- Có ý gì đây?

003 giải đầu:

[Oái, cái này thì liên quan đến bối cảnh của phó bản, thứ cho ta không thể nói nhiều. Nhưng có thể nói hồn phách của nàng đang từ từ tiêu tán. Chủ nhân ơi, ta nghe nói nàng trước kia từng lười nhác đến mức tiêu cực đúng không? Như vậy không tốt... nhưng có thể đoán được lần này nàng không có cơ hội như vậy nữa đâu.]

Tô Diễm Diễm lập tức hiểu ra, vậy đại khái chính là một cá thể bị ràng buộc bởi thế giới bên ngoài. Nếu như nàng không tìm được biện pháp giải thoát trước khi hồn phách tiêu tán hoàn toàn thì coi như nhiệm vụ thất bại.

Đạo lý này nàng hiểu. Chẳng qua là...

- Đây, người có thể nói chuyện bình thường một chút được không? Xung hô thế này nghe rất ẻo là.

003 lập tức sửa lại nói:

- Chủ nhân ơi, nàng không cảm thấy cách xung hô này nghe rất phù hợp với cảnh tàn khốc mà Sơn Tùng tạo ra sao?

Thật đúng là không cảm thấy được.

003 trầm tư chốc lát: [Áy, hay là nàng muốn trịnh trọng hơn chút nữa?]

- Vậy hay là người im miệng đi.

Tô Diễm Diễm có chút đau đầu, 001 đích thị là một tiểu quái thích độc thoại, 002 cũng là một kẻ thích xem chuyện náo nhiệt của nhân vật. Bây giờ qua cách nói chuyện thì xem ra 003 này cũng không đáng tin lắm.

Nhưng vừa mới bảo hắn im miệng Tô Diễm Diễm lại nhớ tới một chuyện khác. Ngay lập tức cau mày nghiêm mặt nói:

- Trước đó người muốn giết ngược lại là ý gì? Ta nhớ cách thoát khỏi thế giới phụ bản không phải chỉ có cảm hóa hoặc bị giết sao? Chẳng lẽ còn có cách khác? Nhưng như vậy chẳng phải sẽ khiến thế giới phụ bản tan vỡ?

Tô Diễm Diễm cẩn thận nhớ lại lúc 001 giảng giải quy tắc cho nàng, càng nghĩ càng cảm thấy hết sức khả nghi.

- Nghĩ cách bình an vượt qua thời hạn.

Hai lần chuyển kiếp trước không cho thời hạn rõ ràng nên nàng không coi trọng.

Nhưng nếu dựa theo lời 003 vừa nói, hồn phách của nàng trong thế giới này đang từ từ tiêu tán, giống như một chiếc đồng hồ cát đang đếm ngược.

Tô Diễm Diễm chìm đắm trong suy nghĩ của mình, mọi thứ cũng dần rõ ràng:

- Trong tình huống này nếu không muốn ngồi chờ chết thì chỉ có thể chủ động tấn công, tìm được cách ngăn cản hồn phách bị tiêu tán, hoặc là...

Trong mắt nàng thoáng hiện lên một tia quyết liệt:

- Tìm ra tất cả những nguy cơ, bóp chết chúng từ trong trứng.

003 thấy nàng càng nghĩ càng xa nhất thời có chút luống cuống:

[Chờ một chút, chờ một chút, ý của nàng là gì? Sao ta có chút mơ hồ?]

Tô Diễm Diễm nháy mắt mấy cái, thái độ hết sức nghiêm túc:

- Không phải ngươi nói muốn giết ngược sao? Ta đang suy nghĩ làm sao mới tốt?

- Theo lý thuyết thiên đạo luân hồi, nếu hồn phách không hoàn chỉnh ta cũng không có cách nào đi đầu thai, cho nên điều đầu tiên ta phải làm nên là giải trừ được phong ấn.

Tô Diễm Diễm càng nghĩ càng thấy có lý.

- Dù sao ta ở trong bức họa, làm gì cũng đều như hai mắt bị bôi đen, vậy thì sao không thử một chút xem làm sao đi ra ngoài được.

003 tròn to hai mắt, ngay sau đó lắp bắp nói:

[Chủ nhân ời, ta chẳng qua chỉ là... Thuận miệng nói đại một câu khẩu hiệu mà thôi, nàng không cảm thấy những lời này rất "ngầu" sao?]

...

Chẳng qua chỉ là một câu khẩu hiệu!

Tô Diễm Diễm hít sâu một hơi, trong khoảnh khắc suýt chút không nhịn được mà văng tục.

Cô suy nghĩ một chút rồi cười khanh khách nói:

- Vậy ta chuyển sang chuyện khác.

[Nàng, nàng nói đi.]

Cô cười ha ha một tiếng, mặt không cảm xúc:

- Có cách gì ngầu một chút mà có thể giết chết hệ thống của mình hay không? Ta đang chờ, ngươi nói nhanh chút đi.

...

Xưa có kẻ si tình cuồng dại, không có được tình yêu bèn giết chết, đem đặt thi thể vào quan tài gỗ hòm, ngày đêm đốt nến phụng thờ. Lại lấy máu nhuộm tơ, treo ở hướng nam của quan tài, bảy ngày sau thì thành, về sau gặp nước sẽ không nát, gặp lửa sẽ không bị thiêu cháy. Tiếp đó chia tơ đỏ thành chín chín tám mươi một đoạn, dùng nó để buộc chấn song cửa sổ lại và treo lên xà ngang, khóa linh hồn vào bên trong trận pháp này.

Lúc này, quỷ thần không tra xét được, âm ti cũng không hỏi được.

Vĩnh viễn không thể luân hồi.

...

Ánh sáng bỗng nhiên chiếu vào trong nháy mắt, Tô Diễm Diễm mặc dù không nhìn thấy một căn phòng lung linh rực rỡ nhưng cũng bị nền đỏ khắp phòng dọa cho nhìn không rõ.

Cô còn đang nghi hoặc tại sao bỗng nhiên có thể nhìn được, cùng lúc đó một bóng người đỏ thẫm xông vào tầm mắt.

- A...

Người thanh niên thần sắc lười biếng tựa vào thành ghế, mái tóc dài màu bạc tùy ý rối bời phía sau gáy, y phục màu đỏ không biết cởi ra từ lúc nào, tùy ý đung đưa phía trước, để lộ thân hình, đường cong hoàn mỹ theo động tác của hắn như ẩn như hiện, cả người hắn có màu đỏ nổi bật diêm dúa.

Lượn lờ trong làn khói mỏng, hắn hơi nghiêng đầu, ngón tay miết nhẹ trên môi, đôi mắt híp nhỏ nửa tỉnh nửa mê, tựa như nhiễm chút sương mù. Mông lung, xa xăm khiến người ra không nhìn rõ.

Môi mỏng hé mở, sắc mặt đỏ gay, quần áo xóc xếch.

Một bộ dáng không khỏi khiến người khác nảy sinh ảo tưởng.

Rõ ràng là một khuôn mặt không thể quen thuộc hơn, giờ khắc này bỗng nhiên lại khiến cô đỏ mặt, đáy lòng mừng rỡ.

Trong khoảng khắc đó trong đầu Tô Diễm Diễm chỉ còn sót lại một câu...

Hoạt sắc sinh hương.

Lúc này bên ngoài sắc trời đã dần tối, trong đại điện nền đỏ chập chờn, đèn đuốc sáng choang. Từng ánh nến rơi trên cửa sổ chạm hoa, giấy trắng bóng đen, trong bóng đêm như ngọn cờ bay phấp phới.

Tô Diễm Diễm theo bản năng thấy ánh sáng trong nhà có gì đó không đúng, nhưng lại không nói được là cái gì, chỉ là cảm thấy trong nhà để quá nhiều nến đỏ, nhìn kỹ lại thấy đỏ đặc bên trong nhà lại trang hoàng đa số là màu đỏ, khiến ánh lửa tỏa ra càng thêm yêu dã.

Từng sắc đỏ lộng lẫy nhưng lại khiến người ta có chút cảm giác không thờ nổi.

Ánh nến lay động, thỉnh thoảng nổ vài tiếng lép bép vang vọng, không khí yên tĩnh có chút đáng sợ.

...

Trong lòng Tô Diễm Diễm lo lắng bất an đánh giá hắn ta, nhưng không biết rằng lúc này trong lòng đối phương cũng không an tĩnh.

Ly rượu mạnh trên tay còn đang uống dở, một tay hắn cầm ngọn đèn, nghiêng đầu lẳng lặng nhìn thứ treo trên kệ kia như một bức vẽ, ánh mắt âm trầm như nước.

Bút mực họa nên dung nhan nàng, mặt giấy trúc vì đã rất lâu nên có chút ố vàng. Trong tranh nàng đang cầm một cây dù, ánh mắt dừng dừng, nhìn như núi xa, giống như lần đầu gặp mặt.

Dưới góc phải bức hình in một dấu ấn, vừa vặn tại nơi đó cũng có đề chữ, giống như là lối chữ lệ viết liền, là chữ "Tô". Nhìn có chút không được tự nhiên. In lên tựa hồ có tia kim quang lưu chuyển, màu sắc đỏ giống như máu.

- Diễm Diễm...

Hắn ta nhẹ giọng ní non, tầm mắt liếc về phía hương vừa đốt, mùi hương càng ngày càng nồng đậm, hình ảnh trước mắt cũng trở nên mơ hồ.

Đang lúc hoảng hốt, trong tầm mắt đột nhiên xuất hiện một bóng người màu đỏ nhạt.

Ánh mắt anh ta hơi rung động, giọng nói trầm thấp như có ma lực kỳ diệu vậy.

- Tôi đây.

.....

Đôi lời tác giả:

003: [Nàng không hiểu từ "ngẫu" của ta?]

Tô Diễm Diễm:

- Cút.

Cả buổi chiều nay đều bận chuyện mua vé máy bay, càng viết càng bế tắc... Bắt đầu viết về cổ ngôn, tôi đã "thất thủ" khi mua sắm online mất rồi!

Bạn đang đọc truyện *[Fanfic Sơn Tùng M-TP] Nam Chính Cứ Luôn Muốn Giết Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Họa hồn (3)

Sinh tề này không thể đốt, đốt lên sẽ có mùi đặc biệt, nó sẽ quyến vào quần áo, có thể qua lại với ma quỷ (1).

Tay Sơn Tùng cầm nắm hương liệu kia, tâm tình có chút hoảng hốt.

Hắn đã thử qua nhiều cách lắm rồi, giờ cũng không nhớ là nghe được những lời này từ ai nữa.

Có lẽ là từ bọn trẻ nô đùa âm ỉ bên ngoài hàng rào tre, có lẽ là từ lão nhân vận quần áo lam lũ nhiều năm ở đầu đường. Cũng có lẽ chẳng qua là chính hắn ở trong mộng mị lầm bầm mấy lời si ngốc.

Những năm này hắn đi khắp núi non Đại Xuyên, viếng thăm vô số danh nhân ẩn sĩ, tìm tòi thuật luyện hồn khóa hồn, cũng không kiêng dè dùng cả những cách bàng môn tà đạo. Nhưng cuối cùng vẫn là không phá nổi ranh giới âm dương.

Như mọi người vẫn nói: Thiên và nhân là hai nơi riêng biệt, mỗi người có một số mệnh khác nhau.

Nhưng hắn không muốn tin.

- Những thứ đó đều là giả. Nàng làm sao có thể rời xa ta, đúng không. . .

Một nắm hương liệu lại được thêm vào đỉnh, khói mê bốc ra càng nhiều.

Trong mùi hương ngày càng nồng đậm, hắn tỉ mỉ nhìn chăm chăm bức tranh kia. Một lát sau tầm mắt dần hoảng hốt, ngay sau đó trên tờ giấy vẽ bỗng nổi lên một ánh sáng u ám, bóng người màu đỏ lay động càng thêm rõ ràng.

Hắn vui sướng nheo mắt, hoảng hốt từ từ đưa tay về phía người kia.

Lần nữa mở miệng nói:

- Tới đây.

...

Tô Diễm Diễm nhìn Sơn Tùng ở trước mắt, sắc mặt có chút hoảng hốt.

Âm thanh của hắn giống như có ma lực vậy, khiến cho người ta không tự chủ được mà hướng tới.

Theo từng tiếng gọi, cô có thể cảm nhận rõ ràng mình dường như đang tách ra khỏi thứ kia.

- Đây gọi là gì nhỉ. . . Chiêu hồn sao?

Cô cúi đầu nhìn xuống chân mình, phía dưới lớp vải đỏ càng thêm mờ ảo, dường như nói là bóng dáng, ngay cả cảm xúc cũng có chút trì trệ.

Thân thể xương cốt bay bay phiêu dật, hoàn toàn không có chút cảm giác chân thực nào.

- Đến chỗ ta.

Bên tai lại lần nữa nghe thấy tiếng gọi của hắn, loại cảm giác trừu tượng đó lại lần nữa tấn công, sau đó cô thấy bản thân không khống chế được mà bước về phía hắn.

Đây là tình huống gì?

Chỉ thấy Sơn Tùng kéo cô vào trong ngực, cô thuận thế ngồi xuống nhưng tư thái cứng đờ có chút quỷ dị.

- Diễm Diễm. . .

Hắn vừa níu non, vừa từ từ cúi đầu xuống cổ cô, mái tóc dài màu bạc thỉnh thoảng quét qua gò má, hơi thở ấm áp dao động bên tai, bầu không khí trở nên mập mờ.

Hắn dịu dàng nói nhỏ, triền miên mà lưu luyến. Giống như một kẻ lạc đường sau quãng thời gian gian nan tìm về được ngôi nhà nhỏ, rúc vào bên người thân, hồn đá nặng trong lòng như được thả xuống, tinh thần từ từ an định lại.

Nhưng bị người khác làm nũng như vậy, Tô Diễm Diễm hoàn toàn không thể thân nhiên như hắn.

Cô ngồi trên đùi hắn, bên người là lồng ngực cường tráng mà nóng bỏng. Cánh tay có lực ôm chặt bên hông, cả người hoàn toàn ở trong ngực hắn, trong hơi thở đều là mùi hương xa lạ, cảm giác hai người ngồi sát nhau thì ra là như vậy. Thậm chí có thể cảm nhận được nơi nào đó của hắn biến hóa kỳ diệu.

Nhưng bất luận là xấu hổ hay là muốn đẩy ra, cô cũng không cách nào có phản ứng gì được.

...

Loại cảm giác này hết sức kỳ diệu, giống như cô bước vào trong một tượng gỗ, có thể cảm nhận được tất cả những biến hóa xung quanh nhưng không cách nào dùng ngôn ngữ hay hành động để diễn tả.

Đây được gọi là gì, mắt thấy đối phương có một loạt hành vi mang tầm sát thương lao về phía mình nhưng chỉ có thể núp ở trong thân xác này, ngay cả trốn mắt cũng không thể.

Cuối cùng mất kiên nhẫn, cô miễn cưỡng giật giật ngón út muốn biểu đạt rằng mình khó chịu, nhưng vừa vận lại đúng lúc đâm vào eo hắn.

- Ừm, xúc cảm không tệ.

- ...

Không biết có phải là lỗi của nàng hay không, vốn dĩ thân thể đã cứng ngắc lại bởi vì lúng túng mà càng khó điều khiển.

Nhưng hiển nhiên tất cả những tâm tình này không cách nào truyền đạt cho đối phương.

Cảm nhận được người trong lòng có gì đó khác thường, mắt Sơn Tùng nhất thời sáng lên, thậm chí đã kích động đến mức lời nói không được rành mạch.

- Nàng... Điềm Điềm...

- Nàng trở về rồi sao?

Hắn kinh ngạc nhìn người ở trong ngực, con ngươi màu nhạt cũng dần dần có chút hơi ấm, giống như sau khi mây đen tản đi để lộ ra một ngôi sao sáng, nhỏ nhắn mà sáng chói.

Nhưng cô nương trong ngực dường như hoàn toàn không nghe được lời hắn nói, vẫn nhìn thẳng về phía trước, ánh nến chiếu vào đáy mắt nàng, có tia sáng nhưng vẫn mờ ảo vô thân.

Hắn không kìm lòng được đưa tay từ từ vuốt ve gương mặt trong ngực, đáy mắt dao động, sau đó bị sự dịu dàng phủ kín.

- Điềm Điềm, đừng sợ.

- Hắn nhẹ giọng an ủi, giọng nói có chút bối rối, giống như đang an ủi đối phương nhưng cũng như đang an ủi mình.

- Sẽ có cách thôi...

Hắn để nàng tựa vào ngực mình, nhẹ nhàng vỗ cánh tay nàng, giống như đang dỗ trẻ con ngủ vậy.

- Quốc gia tất cả đều an bình, công việc trong triều không cần lo lắng. Không phải trước kia nàng thích nhất là quán lấy ta tìm đủ mọi cách để ta đưa nàng ra ngoài chơi sao? Lần này sau khi xuống núi, ta có đi phía nam một chuyến. Trên đường nghe được không ít điều mới lạ, ta kể cho nàng nghe được không?

Cơ thể nàng còn chưa hoàn toàn ngưng tụ, ôm vào trong ngực giống như không có xương, đầu ngón tay lúc vuốt qua da mặt thậm chí có lúc còn cảm nhận được một làn sương mờ ảo.

- Nàng yên tâm. Ta lại tìm được rất nhiều phương thuốc mới, chúng ta thử từng cái một, nhất định sẽ có cách. Đừng sợ...

Hắn đưa tay vuốt mái tóc dài của người nàng, ánh mắt dịu dàng như nước.

- Nhất định sẽ có cách.

Hắn lại lăm bằm, nhưng ngay sau khi hắn nói xong lời này, một giây tiếp theo, thân hình người trong ngực dường như phai nhạt đi mấy phần.

Sơn Tùng kinh hãi, thần sắc hốt hoảng.

- Điềm Điềm, Điềm Điềm... Nàng muốn đi đâu?

Cô gái vẫn như cũ không nhúc nhích nằm trong ngực hắn, thể nhưng kỳ hương càng ngày càng nhạt, sự yên tĩnh như vô tận, xuyên thấu da thịt, giá rét thấu xương.

Đáy lòng hần bỗng dưng căng thẳng, giống như một khối da thịt bị khoét xuống, đau đến mức hít thở hỗn loạn.

- Đừng đi...

Son Tùng run lẩy bẩy đưa tay muốn nắm lấy nàng, nhưng làm thế nào cũng không cầm được, chỉ có thể nhìn bàn tay nàng xuyên qua tay mình, chìm vào hư không.

Hai bàn tay hoàn toàn lồng vào nhau không rõ ranh giới, chớp mắt, thân hình kia bỗng như bột phấn nổ tung không tiếng động, lấm tẩm rơi xuống, cuối cùng biến thành khói sương tiêu tan vào trong không trung.

Quân vương trẻ tuổi ngồi trên ghế, sự dịu dàng trong mắt hần cũng như làn khói kia dần dần biến mất.

- A...

Hần mở mắt ra, thần thờ quay đầu nhìn về phía lư hương chẳng biết đã tắt từ lúc nào, sự lạnh đạm trong mắt tỏa ra, khói mê huyền trong phòng hầu như không còn, chỉ còn dị hương lưu lại nhàn nhạt trong không khí.

Bức họa vẫn treo ở đó, màn trúc hơi động, nữ nhân trong tranh trước mặt có đôi mắt trắng đen rõ ràng, nhưng lại không có chút xúc cảm.

Hần ngây ngốc nhìn, bỗng nhiên ha ha cười lớn.

- Không phải nàng.

- Ngươi không phải nàng!

Son Tùng lắc lư lao đảo từ trên ghế đứng dậy, không quên đưa tay qua cầm ly rượu đang uống dở bên ngọn đèn kia uống mấy hớp.

Rượu tràn ra thấm ướt vạt áo, theo xương cổ chảy xuống ngực. Vị cay lan ra, hốc mắt hần ươn ướt nhưng vẫn cười lớn.

“Phanh” một tiếng, hần mở cửa đi ra ngoài, một đám cung nữ bên ngoài diện vội vàng quỳ xuống. Cùng mặc quần áo đỏ, cột tóc đen, ngoan ngoãn, tựa tựa như dáng hình người nọ.

- Vương...

- Cút ngay!

Son Tùng cười lạnh lùng một tiếng, cũng không thèm liếc một cái. Một tay xách bầu rượu, tay kia phất tay áo rời đi.

Ánh trăng trong trẻo lạnh lùng, chỉ còn lại hần với thể gian trống vắng.

- Điều không phải là nàng...

.....

Đôi lời tác giả:

(1): Trích từ "Linh Hồn Bài Độ".

Viết xong đoạn này, tôi cảm thấy mình thật hợp với thể loại văn học thanh xuân, ngược luyến.

Bạn đang đọc truyện *[Fanfic Sơn Tùng M-TP] Nam Chính Cứ Luôn Muốn Giết Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Họa hồn (4)

Từ sau hôm dùng bí thuật gọi ra hồn phách nàng, Sơn Tùng đã mấy ngày không đặt chân đến Tiêu Dao điện.

Thứ nhất là sợ tức cảnh sinh tình, thứ hai chính là không muốn gặp lại nàng dưới hình dáng một cái xác biết đi như vậy, sẽ khiến cho hần càng thêm thương tâm.

Đúng lúc nữ quan bởi vì hần lần nữa lên xuống núi mà phê bình kín đáo, lần này hần dứt khoát tìm một nơi cất giữ những phương thức nuôi dưỡng hồn phách kia, tập trung vào quốc sự không để ý tới nữa.

Đến khi hần kịp phản ứng lại thì thuật nuôi dưỡng hồn đã khá có hiệu quả.

Lúc đầu có người nói nửa đêm trong Tiêu Dao điện truyền ra tiếng động, sau đó lại có người nói nghe thấy tiếng người than thở.

Trong cung ai cũng biết Tiêu Dao điện là Vương Thượng vì người trong lòng mà dựng lên, cũng biết thỉnh thoảng bệnh thần kinh của Vương Thượng sẽ phát tác trong một thời gian ngắn. Nhưng cũng không biết đại điện này bề ngoài nhìn lộng lẫy đường hoàng, thực ra lại là nơi để hần để quan tài bí mật nuôi dưỡng hồn phách.

Những lời đồn đại này mới đầu chẳng qua là do cung nữ dọn dẹp buổi sáng truyền đi, sau đó thì dần dần lan ra khắp nơi.

Đến thời điểm Sơn Tùng nghe được từ Lý Gia Quyền thì đã sớm có lời đồn ma quỷ lộng hành trong cung từ lâu.

...

Một khoảng không tĩnh mịch, mưa phùn không ngớt.

Trên hành lang cầu Bạch Ngọc có mấy người đang bước đi vội vã.

Người dẫn đầu nhịp bước dồn dập, những người bên cạnh không thể làm gì khác ngoài việc chạy chậm theo che dù cho hần, dù vậy hần vẫn bị ướt một chút ở bờ vai. Đám người hầu sợ hãi run rẩy, nhưng người kia dường như đang suy nghĩ chuyện gì nên không phát hiện.

Sơn Tùng lúc này mặc áo bào một màu, mái tóc dài phía sau càng làm nổi bật phong thái anh tuấn. Hần sải bước dài, tay áo đón gió tung bay, rất có bộ dáng của một tiên nhân tự tại.

Chỉ là khuôn mặt trước giờ luôn lạnh lùng nay ảm đạm tràn ngập lửa giận.

- Chuyện như thế này tại sao không sớm báo cáo?

- Vương...

Người hầu ấp úng không nói ra được, đúng lúc này nhận được tin tức, nữ quan từ trên con đường khác chạy tới.

- Là do thần ngăn cản.

- Cô cô?

Sơn Tùng khó tin nhìn bà ta một cái rồi bước nhanh hơn. Hần tức giận nói:

- Nếu không phải Lý Gia Quyền báo lên cô cô sẽ lừa gạt ta cả đời sao?

- Thần không dám.

- Làm cũng làm rồi, cô cô có gì không dám?

Nữ quan tuổi đã hơn bốn mươi bước gấp theo hần, trên mặt vẫn giữ nguyên vẻ ung dung như cũ. Thấy hần trách móc liền cao giọng nói:

- Vương Thượng tự mình ra ngoài đi tuần hơn nửa tháng, chúng thần sợ hãi không dám buông lỏng. Chuyện nhỏ trong cung chúng thần xử lý, đây vốn là chức trách, không thể thoái thác. Nhưng đại sự cũng không vượt quyền. Chính sự tôn động trăm họ sẽ như thế nào! Vương Thượng chẳng lẽ hồ đồ rồi!

Sơn Tùng cười lạnh một tiếng:

- Cô cô cẩn thận lời nói.

Nữ quan nghe vậy đột nhiên tiến lên một bước ngăn ở trên thềm đá nói:

- Hiện nay phương Bắc chiến loạn không ngừng, hải ngoại lưu khẩu dòm ngó như hổ rình mồi, trong nước lại đầy nghịch tặc có dã tâm. Ngày đại nạn sắp ập đến, Vương Thượng lại không lo phòng bị chu đáo mà chỉ đam mê tư tình nam nữ! Gặp lúc lưu dân bốn phía nổi dậy, Vương Thượng làm sao xử lý!

- Ta nên xử lý như thế nào?

Sơn Tùng nhìn chằm chằm bà ta thật lâu cho tới khi người kia thấy không được tự nhiên thì hần lại bỗng dưng cười lớn.

Ai ai cũng biết quân vương tướng mạo anh tuấn nhưng lạnh lùng, ít khi ở trước mặt người ngoài lộ ra nét cười.

Trong nháy mắt mi mắt hần cong lên, tựa như cơn mưa bất chợt vậy, khiến ngay cả nữ quan nhìn hần lớn lên từ nhỏ cũng hơi sửng sốt một chút.

- Vương...

- Cô cô thật là có tài ăn nói. Quả nhân hết lòng chăm lo việc triều chính nhiều năm, nếu mọi chuyện ta đều phải tự quản thì quả nhân còn muốn triều đình này để làm gì.

Khóe môi hần cong lên, có mà như không khiến người ta không rét mà run.

- Tránh ra.

- Vâng.

Nữ quan nhất thời tức giận nhưng theo bản năng vẫn tránh đi. Sơn Tùng lạnh lùng nhìn bà một cái, phát tay áo đi tới đại điện.

Nữ quan hít một hơi thật sâu đè xuống sự kích động trong lòng, nhưng vẫn không nhịn được nắm chặt tay. Cho đến khi móng tay sắc nhọn đâm vào da thịt, bà bị đau đớn kích thích mới tỉnh táo lại đôi chút, âm thầm lắc đầu một cái rồi xoay người đi theo sau.

Vương Thượng cuối cùng cũng trưởng thành...

...

Mưa phùn dai dẳng không dứt, bầu không khí trong đoàn người càng ngột ngạt.

Nữ quan nắm giữ hậu cung nhiều năm, gặp nhiều chuyện dơ bẩn ngược lại lòng đã như nước, tâm vô tạp niệm. Lý Gia Quyền tự xưng võ nghệ cao cường tự nhiên cũng sẽ không sợ quỷ thần.

Chỉ đáng thương cho kẻ hầu người hạ, lo lắng đắc tội với chủ tử, đừng phải quý thân, đoạn đường này tâm thần không yên, thật là như đi trên mép vực.

Mà cảm giác sợ hãi này khi tới Tiêu Dao điện càng đạt tới đỉnh.

Ngay lúc Sơn Tùng mở cửa ra, trong nháy mắt cuồng phong nổi lên. Bàn ghế và những vật dưới thấp bị chấn động kịch liệt, toàn bộ nến đỏ trong phòng đột nhiên vụt tắt, Sơn Tùng theo bản năng nhắm mắt lại, tiếng chấn song giấy vang dội bên tai.

- A!

Có mấy người bị dọa không ít, liền hô thành tiếng.

Lý Gia Quyền quyết định rất nhanh tiến một bước đứng chắn trước người Sơn Tùng.

“Xoẹt” một tiếng, trường đao bên hông tuốt ra khỏi vỏ, lệ khí trên người trở nên nặng nề, giống như một con báo săn đêm đang rình mồi.

- Vương cẩn thận.

Hắn đang muốn động thủ nhưng Sơn Tùng nhanh hơn một bước cầm cổ tay hắn kéo lại.

- Vương?

Sát khí trên người Lý Gia Quyền đột nhiên được thu hồi, hắn quay đầu tỏ vẻ không hiểu nhìn quân vương hi nộ vô thường, nhưng bắp thịt cả người vẫn rất căng thẳng, tựa như mũi tên một giây tiếp theo có thể rời cung lâm trận ngay vậy.

Sơn Tùng lạnh lùng phát tay:

- Đừng lo.

- Vương...

Lý Gia Quyền còn muốn nói gì đó nhưng Sơn Tùng đã buông tay hắn ra đi thẳng vào trong.

- Tất cả lui ra, không ai được vào.

- Chuyện này...

Mặt Sơn Tùng không biến sắc, thậm chí còn có chút thoải mái giống như trở về nhà vậy. Mọi người sau lưng cảnh giác đánh giá tòa cung điện quý dị, trên mặt ai nấy đều có vẻ như gặp phải đại địch.

Thời khắc này Lý Gia Quyền nắm chặt cán đao, đôi mắt sắc bén như ưng. Nếu như bên trong phát sinh sự cố bất ngờ gì, dù là kháng chỉ hắn cũng sẽ xông vào.

Nhưng mà ngay sau khi Sơn Tùng vào trong điện, luồng khí tức quý dị kia bỗng nhiên có chút suy yếu.

Hắn nhất thời dao động, giữa hai chân mày lộ ra nét vui mừng.

- Không sao, ta ở đây.

Hắn nhẹ giọng nói nhỏ, mấy người đang ngơ ngẩn đứng phía ngoài phòng lại lần lượt âm thầm thở dài.

Sợ rằng chứng bệnh thần kinh của Vương Thượng lại phát tác rồi.

Nhưng ngay sau khi bọn họ cảm khái một lúc, khung cảnh trước mắt bỗng trở nên vô cùng kỳ quái.

Chỉ thấy sau tiếng lăm bầm của Sơn Tùng, nơi này dường như bị một bàn tay vô hình trấn an vậy, những thứ đang dao động như kỳ tích đều yên tĩnh lại.

Nữ quan rót cuộc biết chuyện gì có thể nhìn chuyện gì không thể, liền quát khẽ một tiếng:

- Đóng cửa. Chuyện hôm nay, các người tự biết giữ mồm! Nếu như để cho ta nghe được...

- Dạ

Lời độc ác vừa được nhả ra một nửa, những người phía dưới tự nhiên vạn phần sợ hãi liền đáp ứng.

Ai cũng biết vị nữ quan này là nhân vật cùng Vương gánh vác giang sơn, ngàn vạn lần không thể đắc tội.

Nữ quan hài lòng gật đầu một cái:

- Lui xuống dưới làm việc, không có lệnh, ai cũng không được phép đi lên.

Những người dưới như được đại xá:

- Dạ.

...

Sơn Tùng tự nhiên cũng nghe được lời giáo huấn bên ngoài nhưng hắn không có tâm tư nào mà phản ứng lại.

Hắn ở trong cung điện tìm kiếm khắp nơi, muốn xác định được vị trí của nàng, nhưng đối phương như là trốn hắn vậy, rõ ràng có thể ngửi được mùi hương quen thuộc trong không khí nhưng làm thế nào cũng không đuổi kịp.

Cuối cùng hắn chỉ có thể lắc đầu cười một cái, trở lại bên cạnh giá gỗ kéo một cái, màn trúc rơi xuống, lộ ra dáng hình một người.

Rõ ràng là bức vẽ kia, nhưng không biết có phải ảo giác của hắn hay không, nhìn khuôn mặt đó lại có chút thần sắc.

- Đừng chạy nữa được không?

Hắn lăm bầm nói nhỏ, đầu ngón tay từ từ vuốt ve mặt giấy, nhất thời tiếng gió cũng dần nhỏ xuống, thỉnh thoảng có tiếng nước nở giống như đang trả lời.

...

Thủ hộ ở ngoài điện từng khắc chú ý tới động tĩnh bên trong, ai ngờ trong chốc lát toàn bộ dị tượng đã biến mất. Cả phòng an tĩnh. Lý Gia Quyền hơi mất kiên nhẫn gọi:

- Vương?

Bên trong cửa truyền tới giọng nói bình thản của Sơn Tùng:

- Không sao.

Động tác rút đao của Lý Gia Quyền ngừng một lát nhưng vẫn không buông lỏng cảnh giác.

Cũng không lâu lắm, Sơn Tùng từ bên trong mở cửa. Xuyên qua khe hở hai người bên ngoài nhìn vào một chút nhưng không phát hiện được gì.

Nếu không phải những cây nến tắt kia cùng bàn ghế xộc xệch nhắc bọn họ sự việc vừa xảy ra, bọn họ cũng cho là mình thấy ảo giác.

Thấy hắn hình như có chuyện muốn giao phó, nữ quan lại kêu người hầu tới.

- Thấp đèn.

- ...

Sơn Tùng suy nghĩ một chút lại cảm thấy không ổn.

- Người đầu, đi lấy nến tới. Quả nhân tự mình làm.

Hắn không yên tâm để người khác tiến vào nơi ở của nàng. Nhất là lúc này có lẽ nàng đang ở trong đại điện, vừa nghĩ tới nàng ở cùng người khác hắn đã cảm thấy không được thoải mái.

Được mệnh lệnh người hầu lộ vẻ vui mừng, chẳng qua là nhìn sắc mặt của nữ quan bên cạnh ngày càng trở nên âm trầm, hắn vội vàng thi lễ rồi lui xuống.

Nữ quan lúc này không còn lòng dạ nào mà để ý hắn, chỉ là nhìn cung điện được trang hoàng đồ thảm bên trong không chớp mắt, trong lòng có đủ loại cảm giác đan xen.

Nơi này là cấm địa của Vương Thượng, trừ mấy người hầu cầm phụ trách lau dọn quét tước, bình thường hầu như không ai được phép bước vào.

Vì vậy từ sau khi Tô cô nương qua đời, đây là lần đầu tiên bà ta nhìn thấy phía bên trong cung điện.

Nàng vốn tưởng rằng bên trong đại điện là đáng vẻ khuê phòng của nữ nhi, hoặc là dùng làm linh đường, lại không ngờ rằng...

Nơi này nhiều năm như vậy vẫn giữ nguyên sự bày trí như lúc đại hôn.

...

Người hầu tay chân nhanh nhẹn, rất nhanh đã đưa một xe đèn chuyên dùng trong cung tới.

Nữ quan cùng Lý Gia Quyền đứng canh ở cửa, xuyên qua cửa sổ nhìn thấy Sơn Tùng thấp sáng từng cây nến nhỏ, ánh sáng dịu dàng chiếu vào đáy mắt, bà cũng đột nhiên rơi lệ.

Mặc dù cách cửa sổ nhưng bà vẫn có thể tưởng tượng ra cảnh tượng bày biện bên trong phòng. Bất luận là dải lụa đỏ hay bình sứ, đều là năm đó do một tay bà lo liệu.

Chỉ là không ngờ rằng...

Một đại hỷ sự của cả nước cuối cùng lại thành thế này...

- Đại nhân?

Bên cạnh truyền đến tiếng hỏi thăm của Lý thị vệ, nữ quan vội vàng quay lưng lại lau nước mắt, một lát đã điều chỉnh lại tâm trạng, giọng nói vẫn uy nghiêm như trước.

- Ta còn có việc cần làm, đi trước một chút. Làm phiền Lý đại nhân nhắc nhở Vương Thượng đừng để lỡ bữa tối.

Bà dừng một chút lại nói:

- Hay là ăn xong đi thư phòng ngồi một chút càng tốt.

Lý Gia Quyền yên lặng hồi lâu rồi đáp:

- Được.

.....

Đôi lời tác giả:

Lý Gia Quyền: Mẹ ơi! Chuyện không tiện nói ra làm ta giật cả mình!

Tô Diễm Diễm làm xuất hiện một trận gió lạnh khiến ta tỉnh táo lại hẳn.

Bạn đang đọc truyện *[Fanfic Sơn Tùng M-TP] Nam Chính Cứ Luôn Muốn Giết Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Họa hồn (5)

Buổi tối cùng ngày, Sơn Tùng lần nữa đốt lư hương.

Không giống với vô số lần trước kia chỉ là để tìm kiếm sự an ủi, lần này tinh thần hấn phần chán hơn mười hai phần. Mắt thấy bóng người màu đỏ từ từ hiện ra trong làn khói, hấn lại kích động giống như một tiểu tử ngờ ngạc có chút luống cuống.

Khói cuộn cuộn từ lư hương tỏa ra, dị hương tràn ngập trong không khí.

Hấn theo bản năng nắm chắc tay vịn rồi lại buông ra rất nhanh.

Nhìn thấy sương mù dày đặc lượn lờ, quần quanh thân hình uyển chuyển của nữ nhân, tất cả giống như một giấc mộng vậy. Ánh nến tỏa ra, càng khiến mọi thứ trở nên không chân thực.

- Diễm Diễm.

Hấn gọi tên nàng, thanh âm ôn nhu dịu dàng như nước.

Hấn kỳ vọng nàng có thể trả lời hấn một tiếng, hy vọng nàng giống như trước đây hoạt bát kêu hấn một tiếng sư huynh, càng hi vọng có một ngày được nghe từ miệng nàng thốt ra hai chữ còn chưa kịp nói kia...

Hấn làm như không có chuyện gì xảy ra nhìn chăm chăm phía trước mặt, nhưng xương cổ họng không tự chủ lại hoạt động, bán đứng sự khẩn trương trong lòng hấn.

Sương mù dày đặc dần biến mất, nữ tử chân trần đứng trước bức họa, mày như núi xa, da thịt nõn nà, bộ trang phục đỏ càng lộ vẻ phong tư yếu điệu. Duy chỉ có đôi mắt kia lại lộ ra chút xa lạ.

Trong lòng Sơn Tùng chột động nhưng rất nhanh lại chìm xuống.

Hấn thấy nữ tử vẫn bất động đứng tại chỗ liền chủ động đưa tay về phía nàng.

- Tiểu sư muội, qua đây với ta.

Có lẽ nàng chẳng qua là kinh ngạc lúc đầu nên hiện giờ mới ngây ngốc không phản ứng kịp.

Sơn Tùng nghĩ như vậy, lòng tràn đầy vui vẻ nhìn về phía nàng, nhưng trong nháy mắt nàng mở miệng nói, mọi thứ như rơi vào hầm băng.

Nữ tử đẩy tay hấn ra, lui về sau hai bước, vẻ mặt đầy sự đề phòng.

- Ngươi... là ai?

...

Sơn Tùng có chút chua xót không nói thành lời.

Qua bao khổ sở mới may mắn mới đoạt lại nàng từ tay Diễm Vương nhưng nàng lại không nhớ mình.

Nghĩ đến những năm tháng không quản nắng mưa bốn ba khắp nơi thật có chút đau lòng, nhìn trong mắt nàng tràn đầy vẻ phòng bị, lòng hấn càng thêm đau khổ cùng áy náy.

Đến cuối cùng là vận mệnh trên ngời hay là nàng không muốn nhớ lại?

Những lời này hấn không dám nói với ai, chỉ có thể nửa đêm tỉnh mộng trần trọc trở mình.

...

- Ngươi là ai?

Bên tai đột nhiên truyền tới tiếng kêu khẽ, Sơn Tùng lập tức bừng tỉnh, mặt không đổi sắc, thuận tay kéo tiểu cô nương vào ngực mình, sau đó thân mật xoa đầu nàng một cái.

- Nữ nhân ngốc, mới vừa rồi nàng hỏi cái gì, mới qua thời gian uống cạn một chung trà, chẳng lẽ đã quên rồi? Ta là phu quân của nàng.

- Ừm, ừm... Xin lỗi.

Cô nương trong ngực cái hiểu cái không gật đầu một cái, có chút an phận.

Sơn Tùng dùng sức, nàng vùi trong ngực hấn không tiện nhúc nhích, không thể làm gì khác là chuyên tâm dồn trí chuẩn bị tinh thần đối phó với hấn, nhưng lại không muốn nhìn hấn một cái.

- Đừng sợ.

Son Tùng cười khò lắc đầu một cái, bàn tay bên hông nàng lại tăng thêm mấy phần lực. Người Tô Diễm Diễm cứng đờ, ngay sau đó lại dần dần thanh tỉnh lại.

Những cuộc nói chuyện như vậy mỗi ngày còn tiếp diễn nhiều lần.

Từ sau khi thuật nuôi hồn khá có hiệu quả, hồn phách Tô Diễm Diễm đã có thể thoát khỏi bức họa ra ngoài đi lại bên trong điện. Nhưng bởi vì trong điện có thuật cấm chế, nàng cũng chỉ có thể hoạt động trong tác vương này. Bởi vì không đốt hương người ngoài cũng không thể nhìn thấy nàng.

Son Tùng những lúc rảnh sẽ tới nói chuyện với nàng một chút, nhưng đối phương dường như hết sức kiêng kỵ hắn.

Bình thường những lúc hóa thành hồn phách có vẻ không muốn đến gần hắn, chỉ có sau khi ngưng tụ thân thể không có chỗ tránh né mới không cam tâm tình nguyện tới gần, nhưng vẫn phòng bị như cũ.

Có lẽ bởi vì nguyên nhân hồn phách không ổn định, Tô Diễm Diễm trí nhớ lúc liên lúc đứt, thường xuyên quên thân phận của hắn, dẫn đến cứ đối mặt nhau lại giương đao bặt kiếm.

Đối lại là người khác có lẽ đã sớm nổi nóng mất hết ý chí, nhưng Son Tùng một lần rồi lại một lần không ngại phiền phức giải thích với nàng, cho tới bây giờ cũng không oán thán nửa lời.

- Ừm, thật xin lỗi.

Bên tai bỗng nhiên vang lên những lời này, Son Tùng không khỏi sùng sốt một chút.

Cô nương trong ngực vẫn cúi đầu nhưng là đang tính kế với hắn, mái tóc dài màu bạc đã bị nàng kết thành mấy cái đuôi sam nhỏ dài ngắn không giống nhau, xen lẫn trong mái tóc, nhìn chẳng ra sao.

Vị quân vương trẻ tuổi này nổi tiếng hi nộ ái ố vô thường, nếu như có người nào đó nhìn thấy cảnh này chắc sớm đã hoảng sợ mà tè ra quần.

Nhưng lúc này hắn hoàn toàn không có biểu hiện gì là muốn nổi giận chút nào, chỉ là để quyền sách cầm trong tay qua một bên, lại thuận tay xoa đỉnh đầu thiếu nữ một cái:

- Sao tự nhiên lại nói như vậy?

Tay nàng đang bện tóc, động tác ngừng lại một lát, sau đó có chút chùng xuống nói:

- Ta thật giống như một lão bà đã quên mất chàng. Mặc dù chàng không nói, nhưng ta biết như vậy là không tốt. Chàng sẽ rất đau khổ.

Nàng lăm bầm, đôi mắt trắng đen tinh anh đầy ảo não cùng tự trách, nhìn giống như một người vô tội không rành thế sự.

Son Tùng nhìn nàng không đáp lời.

Tô Diễm Diễm ngẩng đầu lên đối diện với tầm mắt của hắn, chỉ nơi tim mình nói:

- Mỗi khi thấy chàng, nơi này dường như đều rất đau. Nhưng ta quả thật không nhớ nổi chàng là ai...

- Chàng thật sự là phu quân của ta sao?

- Vậy chúng ta trước kia đã xảy ra những chuyện gì? Ta cũng không nhớ. Chàng... có thể kể cho ta một chút không? Như bây giờ... Đối với chàng thực không công bằng.

Son Tùng cong ngón tay gõ nhẹ lên trán nàng. Giọng bình thản:

- Những chuyện trước kia không nhớ cũng được. Quan trọng là từ nay về sau. Đừng suy nghĩ nhiều nữa.

Tô Diễm Diễm sờ trán, có chút thất vọng, dường như đột nhiên nhớ ra điều gì, dè dặt dựa vào ngực hắn, thấy hắn không phản đối, liền nhẹ nhàng kéo tay áo hắn một cái.

Son Tùng thuận thế cúi đầu, người trong ngực ngược lên, mặt đối mặt, dáng hình thanh thuần mà tích cực.

- Vậy chàng có thể cho ta một cơ hội nữa không?

- Hử?

Son Tùng không rõ nên chờ nàng nói tiếp, tiểu cô nương đột nhiên náo loạn đưa hai tay bụm lên khuôn mặt đang ứng đờ, lại xuyên qua kẽ tay nhìn hắn, giọng lí nhí.

- Cho ta cơ hội... Để thử yêu chàng lần nữa. Được không?

Son Tùng cười cúi đầu, trong làn tóc rơi xuống chân thành hôn nàng.

- Cầu cũng không được.

...

003: [Chủ nhân ơi, nàng làm như vậy có phải quá độc ác rồi không?]

Tô Diễm Diễm sùng sốt một chút, sau đó liền bày ra một bộ dáng ngây thơ, giống như một tiểu cô nương đơn thuần ngốc nghếch.

- Người đang nói gì? Ta nghe không hiểu?

- ...

Giả bộ cái gì, thật là, làm như ta giống như người nào đó không biết lai lịch của nàng vậy.

003 vốn cho rằng bọn họ tính cách khác hẳn nhau như thế, hệ thống cũng quá giày vò người ta rồi, không ngờ còn có thể đụng phải người giày vò người khác ác hơn nữa.

Từ ngày nghe được câu khẩu hiệu hần “nói cho ngẫu kia”, nàng giống như bị điên vậy, bắt đầu nghiên cứu cái gọi là “giết ngược”.

Cuối cùng hạ quyết tâm muốn để cho đối phương “cam tâm tình nguyện” cởi bỏ phong ấn giúp mình.

Nguyên bản lời thoại của Tô Diễm Diễm chính là:

- Ta muốn đích thân hần để ta đi đầu thai!

- Đây vốn dĩ là sức mạnh chân chính sao, thật lợi hại nha.

Tô Diễm Diễm khẽ hừ một tiếng không để ý đến nó, vẫn cầm cuốn sách Son Tùng mang đến tỉ mỉ nghiên cứu, luôn học theo sách mà khoa tay múa chân vẽ trong không trung.

Nàng lừa gạt Son Tùng nói mình mất ký ức, quên mất rất nhiều chuyện. Trong khi nàng không ra khỏi phong ấn của đại điện, liền bảo hần dạy mình biết đọc, biết viết.

Ngoài mặt nói là lúc hần không có mặt ở đây mình cũng tìm chút chuyện để làm. Nhưng thực tế chính là vì nàng muốn trộm từ hần những bút ký trong tập sách kia, biết đâu một ngày nào đó thật sự có thể tìm được cách thoát thân.

Chỉ tiếc rằng hệ thống học ngôn ngữ nghe nói rất tiện lợi, nhưng chữ viết ở nơi này so với hiện đại có chút khác biệt nên nàng chỉ có thể học lại từ đầu.

Thời gian không đợi người, Tô Diễm Diễm học một mạch rất chăm chú. Nhưng trời sinh có những người không ở yên một chỗ được, một hồi không tìm nàng nói chuyện phiếm sẽ cảm thấy cả người khó chịu.

Tô Diễm Diễm mấy lần đáp qua loa lấy lệ, 003 cũng có chút mất hứng.

- Ta nói này, những biện pháp tự hần nuôi hần kia của hần, nhiều nhất cũng chỉ có thể tự được ít quý khí trên người nàng thôi. Ngưng tự thân thể cái gì, chủ yếu vẫn là công lao của ta!

Giọng 003 không nhỏ, Tô Diễm Diễm có thể nghe rõ, tất cả những lời này là muốn bày ra một bộ dạng vỗ ngực tự khen điển hình.

- Dạ dạ dạ, ngài lợi hại nhất.

Nàng vừa nói vừa lật tiếp một trang sách.

Nếu có người ở chỗ này thì sẽ phát hiện sách kia không chỉ đang treo lơ lửng giữa không trung lại còn không có gió mà tự bay.

Đây cũng tính là điểm lợi khi nàng biến thành quỷ hồn, có chút khác biệt so với người phàm.

Mặc dù không phải năng lực có thể dời núi lấp bể gì nhưng cũng khiến cho nàng kinh ngạc thốt lên một trận.

- Từ giờ tới lúc người hồn tiêu phách tán còn khoảng nửa năm, nàng dự định sẽ làm gì?

- Nửa năm?

Tô Diễm Diễm nhú mày, sau đó khẽ cười một tiếng gấp quyển sách trên tay lại.

Nàng nhẹ nhàng nhảy xuống khỏi bàn, sau đó rút ra một tờ giấy màu đỏ.

- Quá lâu.

Nàng cầm bút mực lên, đang định viết gì đó, bên ngoài đại điện bỗng nhiên có tiếng ồn ào truyền tới.

...

Mặc dù nữ quan nhiều lần ngăn chặn nhưng không có bức tường nào không lọt gió.

Lại thêm Vương Thượng thường xuyên ra vào, sự dị thường ở Tiêu Dao điện rất nhanh thu hút sự chú ý của nhiều người.

Hôm đó Tô Diễm Diễm đang suy nghĩ phải làm thế nào để Sơn Tùng từng bước một nói lỏng cấm chế, thì bỗng nhiên có một vị Vương phi nổi giận hùng hùng xông tới.

Tiêu Dao điện hôm nay không giống ngày trước, bởi vì thường xuyên có “ma quỷ lộng hành”, để tránh những người không nên nhìn được trông thấy nữ quan bèn rút rất nhiều tay chân, chỉ để người hầu lại trông nom.

Từ bậc thang đến chính điện còn cách có hơn mười thước, canh phòng tự nhiên cũng không quá nghiêm ngặt, cũng không biết Vương phi này dùng cách gì, có thể trực tiếp đi lên, đến khi có người phát hiện đuổi theo nàng đã đẩy cửa điện ra.

- Nương nương...

Người hầu ba chân bốn cẳng đuổi theo.

- Yêu nữ! Thấy bốn cung còn không ra hành lễ!

Vương phi đẩy cửa điện ra "két" một tiếng, khí thế hùng hăng.

Tô Diễm Diễm đang mài mực đằng sau tấm bình phong cảm thấy mất hứng, lặng lẽ để vật trong tay xuống.

Trước giờ cũng sắp quên sự tồn tại của một người, không ngờ rằng nàng ta lại tự đưa mình tới cửa.

.....

Đôi lời của tác giả:

Nhật ký của hệ thống 003:

Chuyện thường ngày khi Vương và diễm quý gặp nhau

Diễm quý: Chẳng là ai?

Vương: Phu quân của nàng.

Diễm quý: Ồ

Một lát sau...

Diễm quý: Chẳng là ai?

Vương: Phu quân của nàng, ngốc à.

Diễm quý: À...

Lại một lát sau...

Diễm quý: Chẳng...

Vương liền cúi đầu hôn lên đôi môi nhỏ của diễm quý. Nữ tử mặt đỏ tai hồng kia cuối cùng cũng chịu yên tĩnh lại, một lúc lâu sau lại vang lên một tiếng:

- Phu quân...

Bạn đang đọc truyện [Fanfic Sơn Tùng M-TP] Nam Chính Cứ Luôn Muốn Giết Tôi được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Họa hồn (6)

Người đến bích ngọc niên hoa (1), hoa phục tinh tế cộng thêm trang sức tinh xảo càng làm nổi bật lên khí chất và phong độ phi phàm của nàng ta. Cho dù là Tô Diễm Diễm vốn không hiểu chuyện cũng nhìn ra được những thứ trên người nàng ta có giá trị phi phàm.

Điều duy nhất khiến nàng cảm thấy bất ngờ chính là...

Vương phi kia lại có khuôn mặt của Tống Y Nhân!

Tại sao đều là người quen vậy?

Lần này Tô Diễm Diễm thật có chút nghi ngờ, trước đó một Lý Gia Quyền cũng được đi, bây giờ lại thêm một Tống Y Nhân. Hệ thống cấu tạo thể giới phó bản chẳng lẽ đều tùy tiện lấy người xung quanh cô làm mẫu sao?

003: [Khụ khụ...]

Tống Y Nhân hôm nay tới có chút kỳ quặc, Tô Diễm Diễm nhất thời không rõ lai lịch của cô ta nên không lên tiếng, dù sao lúc này cô chẳng qua chỉ là một hồn phách, người khác cũng không nhìn thấy cô.

Ngược lại Tống Y Nhân có chút không kiên nhẫn, không lâu sau liền kêu gào ồn ào trong điện, có vẻ không đạt được mục đích quyết không bỏ qua.

Tống Y Nhân không đi ra, lính gác bên ngoài lại kiên kỵ cấm lệnh của Vương Thượng không dám tiến vào bên trong, nhất thời hai bên cứ giằng co như vậy.

- Nương nương...

- Bỏn cung hôm nay muốn nhìn thử xem người rốt cuộc là yêu nghiệt phương nào tới đây quấy phá!

Nàng ta vừa nói vừa từ trên người lấy ra một pho tượng và mấy lá bùa, dáng vẻ quyết tâm muốn trăm yêu trừ qua.

Lần này người bên ngoài bị dọa sợ hết hồn, trước tiên không đề cập đến nàng ta đường đường là Vương phi lại làm ra loại chuyện không hợp lễ nghĩa này, cho dù trong điện thật sự có ma quỷ lộng hành, đó cũng là do Vương Thượng để trong lòng mà dung túng.

- Nương nương, cầu xin người, hãy cùng nô tỳ trở về cung đi! Nếu Vương Thượng trách tội xuống chúng ta biết làm thế nào!

Ma ma đi theo nàng ta vội vàng quỳ xuống, từng tiếng đập đầu trên phiến đá xanh vang lên, rất nhanh đã đỏ trán. Viên tổng quản cơ trí hơn vào lúc Tống Y Nhân xông lên thì đã chạy ra ngoài báo tin.

- Ma ma đừng nói bừa. Yêu nữ này mê hoặc lòng người, còn không biết có mục đích gì! Bỏn cung thân là Vương phi, cho dù không phải vì Vương Thượng, cũng coi như vì con dân trăm họ, không thể giữ lại ả.

Tống Y Nhân tức giận mà làm chuyện không suy nghĩ chu đáo.

Tô Diễm Diễm ở trên vách nhìn xem, 003 cũng không quên cùng nàng tám chuyện:

- Ả đàn bà này nhìn quý phái nhưng lại không có đầu óc. Nếu ném tới những phó bản cung đấu kia e rằng sẽ bị hại chết đến cả xương cũng không còn.

Tô Diễm Diễm chỉ cười cười. Nàng nói:

- Ta hi vọng nàng ta huyền não càng lớn càng tốt, nếu có người tình nguyện giúp ta một tay, sao ta lại không nhận chứ.

Nàng suy tư chốc lát, sau đó phát tay áo làm yêu thuật.

Tống Y Nhân bên này đang tìm lá bùa y xin được từ vị cao nhân kia, trong phòng đột nhiên nổi lên một trận gió lớn. Đồ vật trong phòng nhất thời rung động kịch liệt, cửa sổ đập vang, càng ngày càng mãnh liệt.

Tống Y Nhân bị trận gió này làm sợ hết hồn nhưng rất nhanh liền trấn tĩnh lại, vẫn không từ bỏ ý định cầm lá bùa đang đưa khắp nơi.

- Xem ra người chưa thấy quan tài chưa đổ lệ! Người đâu, mang thanh bảo kiếm trong cung đến đây cho ta!

Tô Diễm Diễm định trêu cô ta một chút, đang muốn tới gần hù dọa, không ngờ lá bùa kia thật sự có pháp lực. Còn chưa đến gần bên người Tống Y Nhân, trên cánh tay bỗng truyền tới một cơn đau nhức. Nàng nhất thời hét lên một tiếng kinh hãi.

Nghe thấy âm thanh này, Tống Y Nhân nhất thời càng tự tin, vội vàng xoay người lại. Cơ thể cô ta linh hoạt, Tô Diễm Diễm nhất thời không tránh kịp, bị cương khí trên lá phù đá thương.

Nàng không kiềm được có chút nổi nóng:

- Xi...

- Rốt cuộc phải cách bao xa mới an toàn.

Tổng Y Nhân đặc ý nói:

- Ta đây đã cố ý mời tới những bảo vật của cao nhân, những thứ này đặc biệt là để thu phục ngươi...

- Ngươi đang làm cái gì đây!

Sau lưng bỗng nhiên truyền tới một tiếng gầm, sắc mặt Tổng Y Nhân lập tức trắng bệch. Tô Diễm Diễm nhân cơ hội mà núp vào.

Nàng cũng có chút bất ngờ, Tổng Y Nhân ngay cả quý cũng không sợ nhưng vừa nghe thấy giọng của Sơn Tùng chân đã có chút mềm ra.

- Vương Thượng, không phải hôm nay người xuống núi tuần tra...

Sơn Tùng vốn dĩ không thèm nhìn nàng, hai ba bước đã tới trước bức họa, hần đưa tay vuốt ve màn trúc, động tĩnh bên trong nhà dần nhỏ đi một chút.

Nhưng tiếng gió vẫn nức nỏ như cũ, dường như muốn kẻ khổ vậy.

Hần quang trong mắt hần chột lóc.

- Lý Gia Quyền.

- Có thần.

Một thân ảnh từ trong góc tối xuất hiện. Không đợi Sơn Tùng nói thêm, Lý Gia Quyền một phát nắm trúng bả vai Tổng Y Nhân, không nói hai lời lập tức lôi nàng ta ra bên ngoài.

Hần là người thân cận với Vương Thượng, căn bản không nằm trong nhóm triều thần nào cả, bình thường đều phụng lệnh làm việc, tất nhiên cũng không có kỳ gì.

Huống chi hôm nay Tổng Y Nhân dám động tới quận chúa, hần hạ thủ càng không nương tay.

- Ngươi muốn làm gì? Đừng qua đây!

Tổng Y Nhân phản kháng kịch liệt, Lý Gia Quyền càng dứt khoát dùng thêm mấy phần lực, liền ném người trong tay một cái, hoàn toàn không để ý tới nàng ta.

Người bốn phía tản ra quỳ xuống đất, ai nấy hận không thể vùi đầu vào mặt đất để tránh nhìn thấy cảnh Vương phi cùng quần, sau này lại bị trách tội.

- Vương Thượng! Tại sao người lại khổ sở vì yêu nữ kia u mê không tỉnh! Bồn cung là vì dân trừ hại! Vì lo nghĩ cho giang sơn xã tắc... A!

- Đắc tội rồi.

Tổng Y Nhân thật là sắp giận điên lên. Tay chân bị trói, nàng làm sao lại có thể chịu đựng sự uất ức này!

- Ngươi thật là to gan! Ta... đường đường là công chúa Bắc triều! Phụ vương ta... Nếu như...

Lý Gia Quyền liền đưa tay điểm huyệt nàng ta, thế giới cuối cùng cũng được thanh tịnh. Cho đến khi bị khiêng ra khỏi điện, nàng ta vẫn không cam lòng nhìn về phía người mặc áo bào.

Chỉ tiếc hần vẫn đang đứng trước bức họa, chưa từng quay đầu nhìn qua nàng ta một cái.

...

Sơn Tùng trấn an Tô Diễm Diễm mấy câu, xoay người ra phía ngoài, nhất thời trên mặt đất mây đen giăng đầy.

- Vương Thượng...

Bên ngoài một đám người quỳ rạp xuống đất, rồi rít cúi đầu run rẩy, như sợ rằng ai làm chưa đủ cung kính sẽ bị chọn đi khai đao trước.

Gần vua như gần hổ.

Vương phi nương nương thân phận tôn quý không thể động, còn người hầu bọn họ đáng thương luôn buộc đầu bên cạnh thất lưng...

Đại tổng quản đang nghĩ cách thoát thân, bỗng nhiên trong tầm mắt xuất hiện một vạt áo màu xanh, sau đó liền truyền tới giọng nói Vương Thượng mừng

giận không rõ ở trên đỉnh đầu.

- Đi mời Cẩm Sát cô cô tới đây.

- Vâng, vâng.

Đại tổng quản vội vàng bỏ từ dưới đất dậy, hướng phía bắc chạy đi. Giống như sau lưng có quỷ đang đuổi theo vậy.

...

Sau khi đêm xuống, Sơn Tùng lần nữa trở lại Tiêu Dao điện.

Toàn bộ nến đỏ trong điện đều tắt hết, một mảng tối đen, không khí cũng toát ra mùi vị lạnh lẽo.

Sơn Tùng không nói một lời thấp đèn, kết quả vừa đốt một ngọn đèn, bất chợt liền bị người nào đó giật dỗi làm tắt.

Lặp lại mấy lần không có kết quả, hấn rút cuộc bỏ qua việc thấp đèn, bắt đầu dĩ thời dài.

- Nàng như vậy là muốn gì chứ...

Ngoài cửa sổ, ánh trăng trong treo lạnh lùng, càng làm không khí trong phòng thêm lạnh lẽo. Vì nàng giận dỗi không muốn đốt đèn hấn cũng kiên nhẫn từ từ lần mò tìm đường đi.

Hấn đi tới ghế ngồi xuống, hồi lâu ngón tay gõ gõ mặt bàn, cân nhắc mãi sau mới nói:

- Tổng Y Nhân đó là công chúa, sau khi nàng qua đời bị đưa tới kết thân. Ta vốn dĩ cũng không thích nàng ta nhưng còn có chỗ cần dùng nên lúc này mới không thể không giữ lại.

Trong không trung truyền tới một tiếng hừ nhẹ, gần như không tiếng động. Nhưng lại rơi vào tai Sơn Tùng, vậy là nàng đang nghe.

Sơn Tùng có chút mệt mỏi nhắm mắt:

- Bất luận là vì nguyên nhân gì, chuyện này đúng là ta đã không giữ được lời hứa với nàng lúc đầu.

- Nhưng ta có thể bảo đảm, những năm này ta cùng nàng ta hay bất kỳ nữ nhân nào cũng không có phát sinh bất kỳ quan hệ nào.

Bên trong căn phòng trầm mặc một hồi lâu, nhưng lần này Sơn Tùng không vội vàng mở miệng.

Ánh trăng lạnh lùng trong treo lưu chuyển trên đất, hấn đang đợi câu trả lời của nàng.

Sơn Tùng cho rằng nàng đang giận dỗi, trên thực tế Tô Diễm Diễm không ngờ hấn sẽ nói tới đề tài này, nhất thời không được tự nhiên, không biết nên mở miệng thế nào.

Dù sao nàng vốn dĩ không phải nữ chủ, so với một Vương phi không biết từ đâu tới, nàng quan tâm lúc nào mình có thể khôi phục tự do hơn.

Nàng suy nghĩ một lát, mượn cơ hội này chủ động lên tiếng dẫn dắt.

Lúc này cố làm về u ám nói:

- Vậy hôm nay làm sao nàng ta có thể tới đây? Không phải lúc trước chàng nói nơi này chỉ thuộc về ta hay sao! Chẳng lẽ là chàng chỉ thuận miệng dỗ ngọt ta thôi?

Sơn Tùng cau mày:

- Chuyện hôm nay... đúng là một bất ngờ.

Vốn dĩ hôm nay hấn xuống núi vì hành, không ngờ tới lại có người tranh thủ lúc này ra tay.

Nếu không phải tổng quản cấp tốc thông báo, sai con ung của Lý Gia Quyền thuần dưỡng kia tới đưa tin, sợ rằng đến khi chàng vạng tới hấn mới về tới cung, như vậy tất cả đều không kịp nữa rồi.

Một khắc kia nghe nàng kêu đau thành tiếng, cả người hấn cũng giống như bị phong bế mạng môn vậy.

Chỉ là trong chuyện này khá phức tạp, quả thực khó giải thích với nàng. Nếu không phải nữ quan Cẩm Sát cô cô có cố ý lơ là, Tổng Y Nhân kia cũng không có bản lĩnh xông vào.

Hơn nữa bây giờ hỗn phách Tô Diễm Diễm còn chưa hoàn toàn dưỡng thành, nếu lúc này để nàng biết được chỉ khiến hai người thêm khó xử, đến khi nàng hoàn toàn khôi phục trí nhớ e rằng sẽ lại tự trách. Nghĩ tới nghĩ lui hấn vẫn là quyết định giấu nàng.

Ai ngờ Tô Diễm Diễm hình như nhận thấy mình đúng nhất định không bỏ qua.

- À... Dù sao ta cũng không ra ngoài được, không có cách nào gặp người ngoài hỏi rõ. Đương nhiên chàng nói cái gì thì là cái đó đi.

Son Tùng bỗng nhiên ngẩn ra, hẳn không muốn nhìn thấy nàng mất hết hồn phách, thân thể.

- Đừng giận đối nữa.

- Vương Thượng người nói sao thì cứ vậy đi.

Son Tùng càng không biết phải làm sao.

- Diễm Diễm...

Tâm tư hẳn nhảy bén, sau khi suy nghĩ lại mấy lời nàng nói, liền phát hiện ra tâm tư của nàng.

- Nhưng yêu cầu này...

Cổ họng hẳn căng thẳng, có chút khổ sở:

- Diễm Diễm... Chớ nhân lúc người ta khó khăn...

Tô Diễm Diễm không nói lời nào.

Hai người trầm mặc găng co, Son Tùng bế tắc, cuối cùng chỉ có thể âm thầm thở dài, chặt vật đưa ra quyết định.

- Từ nay về sau, đại điện không cấm chế nữa, khi người khác không nhìn thấy, nàng có thể tự do đi lại trong đại điện.

- Hừ.

- Bây giờ có thể để ta xem vết thương một chút được không?

Tâm nguyện đã đạt được, nàng tự nhiên không ngang bướng nữa, nói nhỏ mấy tiếng nhìn giống như đang làm nũng vậy.

Thừa dịp Son Tùng đi thấp đèn, nàng rút cuộc cũng không nhịn được lên cười thầm.

Kế hoạch bước đầu tiên thành công.

(1) Bích ngọc niên hoa: Tuổi Ngọc, chỉ phụ nữ cổ xưa tầm 16 tuổi.

Bạn đang đọc truyện *[Fanfic Son Tùng M-TP] Nam Chính Cứ Luôn Muốn Giết Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Họa hồn (7)

Từ sau khi Tống Y Nhân náo loạn một trận, tình cảm giữa hai người ngày càng tốt lên.

Số lần Son Tùng đi Tiêu Dao điện cũng ngày càng thường xuyên, Tô Diễm Diễm cũng không còn vài ba ngày lại đầu đất mất trí nhớ. Nếu không phải thân phận hai người đặc biệt, nhìn thế nào cũng giống một đôi vợ chồng son sắt.

Trong ngự hoa viên.

Lúc này đang là mùa xuân, trăm hoa đua nở. Gió nhẹ cùng nắng ấm vốn là một khung cảnh đẹp nhưng bầu không khí lại bị hai người ở đó phá vỡ.

Quốc thổ Đại Càn (*) địa hình nhiều gò đất, núi non trùng điệp. Vương thành xây dọc theo núi, vương cung tự nhiên cũng nằm ở trên đỉnh. Trong ngự hoa viên có một cái đình nhỏ, có thể ngắm cảnh, nhìn bao quát khắp trên dưới thành. Nơi này dưới có sông nước, trên là bầu trời, thật đúng là kỳ quan.

Ở đài cao trên vách đá, Son Tùng đứng chấp tay, nữ quan trầm mặc theo sau hẳn cách đó không xa, mặc dù dáng người hẳn cao ngất nhưng nhìn thế nào cũng thấy có vẻ ung dung.

Hai người im lặng giăng co, gió núi phát phơ thổi qua, truyền tới một trận cảm giác rừng mình khó hiểu.

Son Tùng vỗ nát hoa đào trong lòng bàn tay, sâu kín mở miệng:

- Nước Đại Càng thành lập được hơn ba trăm năm, nay truyền tới ta đã là đời thứ tám.

- Năm đó diệt trừ nghịch tặc, không thể không kể đến công lao của cô cô. Ta vẫn luôn cảm kích. Sau khi sư muội qua đời, cũng là một tay cô cô nâng đỡ ta. Cô cô đối với giang sơn này quả thực đã hao tổn quá nhiều công sức rồi.

- Vương thượng quá khen rồi.

Nữ quan thờ dài, theo ánh mắt của hần nhìn lại, dưới chân núi mái hiên san sát, đồng ruộng canh tác không ngừng, một quang cảnh an ổn thái bình.

Trước đó vài ngày, bà vừa mới chỉ trích quân vương nói hần chỉ rước tới đại hạn, không ngờ hần mới sáng sớm đã không nói tiếng nào nghĩ xong đối sách nên hôm đó mới dám “mở miệng cuồng ngôn”.

Nữ quan đột nhiên nhớ tới bộ dạng lúc sáng sớm ở trong gương kia.

Nhan sắc phai tàn, nếp nhăn ngang dọc.

Bà cuối cùng cũng đã già rồi.

Chỉ là còn có một chuyện...

- Vương Thượng cảm thấy đó thật sự là Tô cô nương sao?

Giọng bà bình thản, trong mắt thoáng qua một tia lạnh lẽo.

Son Tùng ung dung hỏi lại:

- Phải thì sao, mà không phải thì sao?

Đúng thì sao mà không đúng thì thế nào? Dù sao cả trời đất này là do hần định đoạt, nếu hần thật sự muốn cố chấp chuyện gì, còn có người có thể ngăn cản sao?

- Dĩ nhiên là do Vương Thượng định đoạt. Thần chẳng qua là muốn hỏi Vương Thượng một câu, người làm như vậy không sợ đó là yêu ma quỷ quái, hồ thẹn với linh hồn nàng trên trời sao?

Son Tùng ung dung nhàn nhã, chữ đối chữ hỏi ngược lại:

- Vậy theo cô cô thấy, đó có phải là nữ nhi của người không?

- Năm đó nàng vì ai mà chết, hôm nay ta vì sao không thể dùng trăm phương ngàn kế mà giúp nàng sống lại? Hay là chẳng lẽ ta thẹn trong lòng nên không muốn đối mặt?

- Cô cô năm đó vì cùng cố thế lực, lén thay ta đồng ý chuyện kết thân, sao chưa từng nghĩ qua linh hồn Diễm Diễm trên trời có thể được an ủi hay không?

Nữ quan trong lòng chấn động:

- Vương Thượng...

Son Tùng phát tay, không muốn nghe bà nói nữa.

- Được rồi. Tổng Y Nhân làm chuyện hoang đường, ta đã hạ lệnh cấm túc ba tháng. Sau này nếu nàng ta biết điều thì có thể bình an vô sự. Nếu như còn làm ra những chuyện thế này. E rằng...

Hần cười lạnh một tiếng:

- Chỉ có thể nghĩ cách truyền tin về phương Bắc rằng nàng ta bệnh nặng mà qua đời.

Nữ quan kinh ngạc nhìn hần, dường như không nhận ra đứa trẻ từ nhỏ do bà một tay nuôi lớn.

Bà chưa từ bỏ ý định nói tiếp:

- Vậy người thật sự muốn vì Tô cô nương kia tiếp tục chịu đả kích như vậy nữa sao?

Son Tùng lắc đầu một cái.

- Chuyện này cô cô tốt nhất đừng nhúng tay vào.

- A Tùng!

Dưới tình thế cấp bách bà gọi tên của hắn lên.

Hắn thờ dãi có chút mệt mỏi, nhắm hai mắt lại, giọng nói rõ ràng rành mạch.

- Là thần, là ma, ta đều nhận.

...

Lý Gia Quyền ngược lại không ngờ có một ngày hắn có thể đụng phải người trong truyền thuyết ở cung kia, quý cô nương được Vương Thượng ưu ái cưng chiều.

Con đường trước mắt đi tới đi lui hai lần, Lý Gia Quyền liền lập tức tỉnh ngủ và cảnh giác dừng bước. Hắn đứng tại chỗ cẩn thận lắng nghe hai giây, ngay sau đó hướng về một nơi không người hành lễ.

- Tô cô nương.

Tô Diễm Diễm có chút kinh ngạc:

- Ngươi có thể nhìn thấy ta sao?

Lý Gia Quyền lắc đầu:

- Không phải.

Tô Diễm Diễm tò mò:

- Vậy làm sao ngươi biết ta ở đây?

- Trực giác.

Tô Diễm Diễm: ...

Nàng vốn cho rằng Lý Gia Quyền trong thế giới này có chút tương tự với nguyên bản ở thế giới kia, ai ngờ hắn là một nam nhân hiền như khúc gỗ như vậy.

Hôm nay Tô Diễm Diễm tới là muốn từ miệng hắn nghe ngóng vài thứ, không ngờ hắn lại hiền lành như vậy, nghĩ tới nghĩ lui vẫn cảm thấy chi bằng dứt khoát hỏi thẳng hắn.

- Đại nhân bây giờ có thời gian không? Ta có vấn đề này muốn thỉnh giáo đại nhân.

Lý Gia Quyền gật đầu một cái.

- Hôm nay thần không trực ban nên không có việc gì quan trọng, Tô cô nương cứ nói đừng ngại.

Vì là người học võ, sau khi Tô Diễm Diễm mở miệng nói chuyện, hắn mượn âm thanh xác định được phương hướng chuẩn xác. Bị mặt cặp mắt tinh anh của hắn nhìn trúng, nàng có cảm giác bị nhìn thấu nên rất khó chịu.

Tô Diễm Diễm tránh ánh mắt của hắn.

- Ở đây nhiều người qua lại, chi bằng đại nhân theo ta vào trong vài bước? Bên kia có một cái đình, tránh cho đại nhân đứng ở trên đường lắm bầm một mình lại bị người khác chỉ trích.

Lý Gia Quyền suy nghĩ một chút liền bước nhanh về phía trước. Thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, hắn có thể坦然 tiếp nhận chuyện kỳ quái này nhưng không phải những người trong cung ai cũng có thể làm như vậy.

Sau khi đến bên trong đình nhìn thấy chén trà kia, Lý Gia Quyền vội vàng nói tiếng cảm ơn, đối với câu chuyện của nàng cũng càng thêm đề tâm.

- Cô nương muốn hỏi gì vậy?

Hắn sờ dọc theo ly, cẩn thận hỏi.

Tô Diễm Diễm không chút khách sáo với hắn:

- Ta muốn biết ta chết như thế nào?

- ...

Bàn tay cầm chén trà của Lý Gia Quyền nhất thời khựng lại trong không trung.

Làm sao mở màn liên hồi vấn đề ác liệt thế này.

Hắn ho nhẹ một tiếng:

- Chuyện này bị cấm ở trong cung. Những người không phận sự không được phép nhắc tới.

Hắn nghỉ ngơi một lát, lại chần chừ nói:

- Cô nương... Vì sao không tự mình đi hỏi Vương Thượng?

Lời này Tô Diễm Diễm trước đó đã từng nghe Sơn Tùng và tổng quản nói qua, nhất thời không để ý phát tay. Sau đó lại nghĩ tới Lý Gia Quyền không nhìn thấy mình, nàng liền mở miệng nói:

- Ngươi cũng nói là cấm chế mà. Vậy chắc chắn lệnh cấm đó là do hắn ban ra. Những chuyện như vậy ta làm sao có thể nhẫn tâm khiến hắn nhớ lại.

- Vậy nên nàng đề ta nói...?

Lý Gia Quyền thâm oán thán mấy câu nhưng ngoài mặt vẫn bày ra bộ dạng biết điều.

Hắn thở dài.

- Chuyện này nói ra rất dài dòng, nếu cô nương đã có ý muốn hỏi, vậy ta sẽ kể lại đại khái cho cô nương nghe một chút.

- Mười năm trước trong nước này sinh biến loạn, tiên vương e rằng có bất trắc nên đã đưa Vương Thượng ra khỏi cung. Không quá hai năm quả nhiên tướng quân oán vị, huyết mạch Vương thất chết oan uổng vô kể... Mấy năm đó cuộc sống trong nước rất loạn lạc bất an.

Nói đến chuyện của tiền triều, giọng Lý Gia Quyền có chút say mê, nhưng hắn rất nhanh đã điều chỉnh lại.

- Cho đến bốn năm trước Vương Thượng dẫn quân bình định, phục hưng Đại Càn, cả nước vui mừng. Vốn tưởng rằng chuyện của tiền triều đã chấm dứt ở đó, ai ngờ năm sau đúng lúc Vương Thượng và cô nương đại hôn lại đột ngột xảy ra biến cố. Tình huống lúc đó quả thực quá hung hiểm, những người đó ẩn nấp rất kỹ, cũng không nhắm vào những người khác, chỉ hướng về phía Vương Thượng xông thẳng tới, vào thời khắc quan trọng nếu không phải cô nương đứng ra, sợ rằng Vương Thượng đã...

Lý Gia Quyền vừa nói xong, đột nhiên vén áo choàng lên quỳ xuống, Tô Diễm Diễm sợ hết hồn.

- Ngươi làm vậy là có ý gì? Đang nói chuyện yên lành sao lại quỳ xuống? Mau đứng dậy đi.

Lý Gia Quyền lắc đầu một cái:

- Mặc dù những chuyện trước kia cô nương đều đã quên, nhưng cô nương phải nhận của ta một lạy này.

Hắn vừa nói xong liền hành lễ một cái, Tô Diễm Diễm vội vàng né người.

- Lễ thứ nhất là thay con dân trăm họ Đại Càn. Nếu như hôm đó Vương Thượng không còn, thiên hạ này không biết đã biến thành bộ dạng gì. Ngày nay thiên hạ thái bình, trăm họ an cư lạc nghiệp, không thể không nhớ công của cô nương.

- Lễ thứ hai là của chính vị thần. Thần vốn là người thân cận nhất với Vương Thượng nhưng lại hết lần này tới lần khác không ứng phó kịp thời, nếu như không phải là cô nương... Thần quả thật đã trở thành tội nhân thiên cổ. Thần quả thực tức trách.

- ...

Lý Gia Quyền càng nói, nàng càng cảm thấy gượng gạo.

Vừa nghĩ tới chẳng những lấy trộm thân phận của người ta mà còn hưởng thụ hết vinh dự cùng sự tôn kính mà người đó dùng cái chết để đổi lấy, nhất thời nàng cảm thấy như ngồi trên bàn chông, thực là không có đất dung thân.

- Ngươi mau đứng dậy đi...

Cũng may Lý Gia Quyền không phải người thích dửng dăng, sau khi lạy xong hắn liền dứt khoát đứng lên.

Hắn phui xiêm áo, chủ động mở miệng:

- Có thể cô nương còn có chuyện chưa biết.

- Ủ?

- Là tóc của Vương Thượng. Vào này cô nương qua đời, Vương Thượng ở trong điện của người ngồi một đêm. Ngày hôm sau ra ngoài thì lại biến thành bộ dạng đó.

Tô Diễm Diễm có chút sùng sốt, sau đó ngây ngốc tắc lưỡi, trước đó cô còn tưởng rằng đó là thiếu niên tóc bạc hay xám gì đó, nhưng cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới nguyên do lại là như vậy.

Qua một đêm bạc đầu.

Cô nên nói rằng Sơn Tùng quá mức si tình hay thế giới này quá mức hư ảo?

Lý Gia Quyền thở dài, có lẽ nữ quan không biết quá trình Tô Diễm Diễm “sống lại”, nhưng hẳn thân là cận vệ của Vương Thượng, tình hình biết rõ hơn đôi chút.

- Những năm này Vương Thượng vì cô nương mà chịu không ít khổ cực. Còn hi vọng cô nương... Thông cảm cho Vương Thượng những chuyện khác một chút.

Lời hán vừa nói hiển nhiên là ám chỉ trận náo nhiệt của Tổng Y Nhân kia.

Tô Diễm Diễm ậm ừ hai tiếng, tiếp đó lại không yên lòng cùng hán rảnh rỗi trò chuyện đôi câu. Cô cảm thấy trên ngực mình như có thứ gì đó đè nặng, từ đầu đến cuối đều cảm thấy khó chịu.

...

Bên trong ngự thư phòng, văn án chất đống như núi.

Nam nhân tóc bạc ngồi ngay ngắn trên đó, mái tóc dài tới eo buộc lên cao, chỉ còn lại khuôn mặt anh tuấn, mày kiếm hơi nhăn lại, không giận mà uy. Bút mực trong tay tiêu sái, người nào nhìn thấy cũng không dám trêu chọc.

Đại Càng không còn loạn thần nên trong điện chỉ còn lại một mình Lý Gia Quyền. Lưng hán đeo một thanh đao dài màu đen, chấp tay đứng ở bên dưới, mắt nhìn thẳng.

Trong đại điện yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng tấu chương va chạm vào nhau lúc phê duyệt.

Ngay lúc này, trong không khí bỗng truyền tới một tiếng động khác thường. Lý Gia Quyền cả người khí thế chấn động, lập tức rút đao.

- Dừng tay.

Sơn Tùng hô một tiếng, ánh đao vừa lóe trong điện chợt keng một tiếng rồi thu vào trong vỏ. Lý Gia Quyền tròn mắt nhìn phía trước bỗng dung bay ra một tờ giấy màu đỏ.

- Hử?

Sơn Tùng phấn khích giương mắt, mảnh giấy kia như có ý thức vậy, hướng về phía hán chủ động tiến lại gần.

Cuối cùng chậm rãi dừng ở trên bàn.

Hán dứt khoát để bút mực qua một bên, nhặt lên nhìn một cái, trên tờ giấy mỏng có chữ viết, khiến ánh mắt hán không kiềm được dao động, khóe miệng lại khẽ cong lên.

“Quân ở đầu Trường Giang, ta ở cuối Trường Giang.”

Mỗi ngày nhớ chàng nhưng không gặp người, nỗi nhớ như nước Trường Giang.”

.....

Đôi lời tác giả:

Lý Gia Quyền: Quý Đà Tường (**)

Tô Diễm Diễm: Thiếu Niên Bạch

Vốn dĩ tưởng rằng Sơn Tùng một đêm hóa bạc đầu sẽ rất đẹp, ai dè lại biến thành một con sóc con!

Hức, sắp hết chịu nổi cổ ngôn rồi, sắp kết thúc rồi ráng chịu đựng, nhẫn nhịn nhẫn nhịn.

(*) Để tránh yếu tố về chính trị, dịch giả xin đổi tên hiệu nước trong truyện sang thành Đại Càng.

(**) Cái gọi là Quỷ Đả Tường chính là lúc ban đêm hoặc ở vùng ngoại ô, bị khoanh trong một vòng tròn không thoát ra được. Hiện tượng này trước hết là có thật. Đã có nhiều người gặp phải. Tóm lại, bản chất chuyển động của sinh vật là chuyển động tròn. Nếu như không có mục tiêu, chuyển động bản năng của bất kì sinh vật nào cũng đều là chu vi hình tròn. Nói đến Quỷ Đả Tường, nghĩa là bạn đang mất đi cảm giác phương hướng, nói cách khác, bạn đã bị lạc đường.

Bạn đang đọc truyện [*Fanfic Sơn Tùng M-TP*] *Nam Chính Cứ Luôn Muốn Giết Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Họa hồn (8)

[Chua quá, thơ thật là chua.]

Tô Diễm Diễm lườm một cái:

- Vậy nếu người có bản lĩnh thì đừng có nhìn lên.

003 buông tay:

[Toàn bộ phó bản trong đây đều do ta giám sát, ta làm sao lại không nhìn thấy được.]

Tô Diễm Diễm:

- Vậy người có thể lựa chọn cảm miệng.

[Là thế này? Ta vốn dĩ còn tính nói cho nàng biết một tin tức bí mật đây, bây giờ nghĩ lại thì thôi vậy.]

Tô Diễm Diễm ồ lên một tiếng:

- Vậy thì ngài có thể đi rồi đó.

003: [Nàng... thật là quá đáng a.]

Tô Diễm Diễm chỉ có ý định đùa cho vui thôi, vì vậy mới làm bộ lật cuốn sách trong tay lên, không nhìn được mà nói:

- Rõ ràng là người nói không muốn nói, ta theo ý của người, người sao lại trách ta.

003 xì một tiếng, nó muốn nàng thật sự làm theo ý của nó là vò đầu bứt tai tới hỏi nó, nhưng bây giờ nàng lại nói câu đó làm cả người nó không dễ chịu chút nào.

Nó khó chịu một trận, lúc này mới bắt đầu nói:

[Còn nhớ cái hương dùng mỗi lần chiêu hồn không? Bên trong hương có độc.]

...

Ngự thư phòng.

Cả người Sơn Tùng mặc một bộ áo bào màu đen đứng trước bàn, bên cạnh là mấy thân hình cận thân cường tráng, trên bàn bày một cái bản đồ cát, bên trong bao gồm toàn bộ mô hình bản đồ cơ quan phòng bị ở phía Đông của nước Đại Càng.

Sơn Tùng:

- Chiến sự phía Bắc gần đây như thế nào?

- Bẩm Vương, bốn nước phía Bắc rơi vào hỗn chiến, đại hạn trước mắt, vụ xuân mất mùa, những người kia bị dồn đến bước đường cùng, không chừng đã xảy ra đại loạn rồi. Bắc triều hiện tại nhìn an ổn như núi nhưng nội bộ bên trong đã rối loạn từ lâu. Có thể nói là bên ngoài vàng ngọc bên trong thối rữa cũng không quá đáng.

Một võ tướng ở bên cạnh chế nhạo hân:

- Triệu tướng quân, tục ngữ không phải sử dụng như vậy.

- Ôi chao, ta chính là kẻ thô lỗ, dùng sai rồi, dùng sai rồi, có thể hiểu ý là được. Người có lòng bất tất xấu của ta, không bằng người đi luyện binh đi, tới lúc cần lại có thể dùng được.

Son Tùng cau mày, có hơi không vui nói:

- Lạc đà gãy còn nguy hiểm hơn ngựa béo, không thể lơ là.

Mấy võ tướng bị bắt bẻ cũng không quá để ý.

Lão Triệu:

- Nghe nói Ngụy lão tặc ở Nam Chiếu làm quân sư cho một ít dư nghiệt rất vui vẻ sung sướng và thuận lợi. Nam Chiếu lúc nào cũng chờ chờ chọc một chân vào gây rối, bây giờ phía Bắc hỗn loạn, cơ hội tốt như vậy chắc chắn là bọn họ không nỡ bỏ qua.

Son Tùng gật gù:

- Vài ngày trước ta có nhận được tin tức từ mật thám, biên giới quả là có hơi bất thường. Hiện tại ta đã phái người bí mật đi điều tra rồi, chỉ sợ là dư đảng ở trong nước ẩn giấu quá kỹ chưa kịp lộ diện, nếu rút dây động rừng, đến lúc đó lại nảy sinh một trận ác chiến.

Võ tướng còn lại hừ hai tiếng:

- Ba năm trước còn ngấm ngầm, tuy rằng hiện tại thần không còn dùng được nữa nhưng mỗi người thủ hạ binh sĩ đều là anh hùng hảo hán, những tặc nhân kia nếu dám đến, nhất định là có đi mà không có về.

Son Tùng ừ một tiếng, lấy cớ xỉ cảm ở biên giới Nam Chiếu. Lực tay quá mạnh suýt chút nữa phá hủy mô hình cát luân.

Hắn chậm rãi nheo mắt lại, trông mắt hiện lên một tia hung ác.

Nam Chiếu, Ngụy lão tướng quân.

- Khụ khụ...

- Thân thể Vương không khỏe sao?

Son Tùng lắc đầu một cái, quên đi sự mệt mỏi này:

- Không có gì, chỉ là nhiễm chút phong hàn.

Mấy võ tướng đều là đàn ông thô to, bình thường ở trên chiến trường cũng thường thấy cảnh đầu đầu nóng sốt, nghe Son Tùng nói chỉ là nhiễm một chút phong hàn nên cũng không để ở trong lòng nữa.

Son Tùng đề xuống cảm xúc hơi buồn bực ở trong lòng, lấy lại tinh thần nói:

- Nói một chút về vấn đề đường đi, nếu như bọn họ bỏ qua quan đạo, lén lút đi vào...

...

Người hầu chăm sóc sinh hoạt hàng ngày của Son Tùng gần đây rõ ràng phát hiện Son Tùng dường như có vẻ thích ngủ.

Không chỉ có như vậy, tính tình của hắn cũng ngày càng thất thường, hi vọng vô thường.

Điểm này ngay cả Tô Diễm Diễm cũng phát hiện ra, bình thường dạy chữ nghĩa cho nàng gặp chỗ nàng không hiểu, hắn cũng sẽ kiên nhẫn lặp lại lần nữa, nhưng bây giờ dần dần đã hơi không kiên nhẫn được nữa.

Bởi vậy Tô Diễm Diễm cũng vài lần đổi sắc mặt, Son Tùng lại vội vàng đi trừu ghẹo nàng, nhưng sau đó lại không tự chủ được mà trở lại như cũ.

- A Tùng...

Nhìn đáng vẻ khổ não hối hận của hắn, trong lòng Tô Diễm Diễm càng cảm thấy kiên định, cô muốn đẩy nhanh quá trình rồi.

Những chất độc kia được giấu bên trong hương, nhưng chỉ khi có hương thì Son Tùng mới có thể nhìn thấy cô, vì vậy khuyên hắn dùng dùng hương thì nhất định không thể thực hiện được.

Như vậy lâu dài sẽ lại rơi vào vòng tuần hoàn chết chóc.

Nếu như cô tiếp tục bỏ mặc Sơn Tùng mà đi, không biết hắn sẽ biến thành bộ dạng gì.

- Phải nghĩ cách kết thúc nhanh hơn mới được.

Cô nghĩ như vậy liền cẩn thận lật các sách ghi về các hiện tượng kỳ lạ nghiêm túc xem qua một lần.

Vừa bắt đầu cô vẫn không có ôm bao nhiêu hi vọng, không ngờ cuối cùng lật qua lật lại vẫn tìm được một chút hy vọng.

- Họa hồn?

Cô vừa lật cuốn thư tịch lên xem, vừa lấy tình huống của bản thân mình tiến hành so sánh.

Từng đoạn từng đoạn văn tự ý nghĩa thâm sâu ảo diệu, cô khó khăn đọc mất mấy ngày nhưng vẫn không hiểu rõ được.

Đang lúc cô không biết xoay sở thế nào thì bỗng nhiên có người đẩy cửa điện, cao giọng nói:

- Bên trên có viết rằng: Đặt tượng người trấn giữ trên thi cốt nuôi dưỡng, khóa hồn phách vào trong bức tranh, lấy “chấp niệm” làm ấn để chặn trên tên, mới có thể nhốt giữ lại được.

Nghe giọng nói này, Tô Diễm Diễm khiếp sợ ngẩng đầu, trong ánh nến chập chờn chiếu rọi ra một khuôn mặt già nua nghiêm nghị.

- Cẩm Sát cô cô.

Nữ quan gật đầu.

- Là ta.

Tô Diễm Diễm thấy được nữ quan nhưng đối phương không thấy được nàng.

Nữ quan nhẹ nhàng đi tới trước bức vẽ, kéo màn trúc lên, một bức ảnh chân dung liền lộ ra. Nàng đưa tay vuốt ve con dấu có màu sắc quý dị kia, đáy mắt hiện lên một tia hoài niệm.

- Ta thật không ngờ, hắn lại dùng biện pháp này.

Tô Diễm Diễm nghe được sự cảm thán trong lời nói của cô cô, chợt có hơi nghi ngờ:

- Cô cô có ý gì?

Nữ quan nói:

- Đây chính là năm đó ta vì phu quân mà đi tìm bí thuật. Nếu không phải ngày ấy Vương phi đại náo Tiêu Dao điện làm cho ta đứng ở ngoài cửa liếc nhìn vào mà thấy, ta cũng không nghĩ tới Vương lại giấu một bí mật lớn như vậy ở trong Tiêu Dao điện.

Bọn họ đều tưởng Vương bị bệnh tâm thần, lại không ai nghĩ đến đối phương lại chó ngáp phải ruồi, thật sự nuôi ra một cái Quý hồn.

- Chỉ là Vương chỉ biết một, lại không biết hai, hồn này không phải là hồn của đối phương, mà là trộm hồn phách của người chết mà tạo ra quý nữ, đây là vì yêu mà sinh ra chấp niệm..

Cũng sẽ theo chấp niệm mà chết đi.

Đương nhiên nửa câu sau bà không có nói ra.

Tô Diễm Diễm sững sờ:

- Ta không hiểu ý của cô cô.

Nói đúng ra nàng không phải là nguyên chủ, mà là mượn hồn phách đối phương mà ra đời... Quý nữ.

Nữ quan cười cười:

- Không hiểu thì cứ không hiểu đi, nghe nói cô nương đang tìm kiếm cách giải trừ phong ấn, thần ngược lại có biết một chút...

- Chỉ cần để chấp niệm của người kia bị đứt đoạn là được. Đến lúc đó phong ấn cũng sẽ tự mở ra, chỉ là không biết ý của cô nương thế nào?

Tô Diễm Diễm trầm mặc một lát, càng thêm chắc chắn mà nói:

- Cô cô hi vọng ta làm thế nào?

Nàng mơ hồ nhận ra được mục đích của đối phương rất giống với mục đích của nàng.

Nàng phải nắm giữ cơ hội này thật tốt.

Ánh mắt nữ quan chìm xuống, tâm tư đặt lên lư hương trên bàn.

- Cô nương là người thông minh, tự nhiên cũng đã nhận ra điều dị thường.

Nàng cẩn thận bưng cái lư hương, bởi vì nguyên nhân Sơn Tùng nhiều lần triệu hoán Tô Diễm Diễm nên toàn bộ lô đỉnh đều lưu lại một mùi thơm kỳ dị. Nàng mở nắp đỉnh ra, dùng ngón tay chấm một chút tàn hương.

- Hai ngày trước thái y thay Vương chẩn đoán phát hiện ra chút hiện tượng dị thường, nhưng lại sợ Vương biết được sẽ tức giận nên vẫn chưa báo lên, nhưng lại lén lút báo cho thần.

- Suy tính trước sau, dĩ nhiên là phù hợp với thời gian cô nương xuất hiện ở đây. Về sau mới biết, vấn đề xuất hiện dĩ nhiên là Vương cố ý tìm hương liệu này, thông qua hương liệu này Vương mới có thể gặp lại cô.

- Ủ.

Tô Diễm Diễm đoán chừng cũng hiểu được bà muốn nói cái gì rồi.

Nàng cũng chỉ là mới từ hệ thống này biết được tin tức mà thôi, không ngờ động tác của bọn họ lại nhanh như vậy.

Tô Diễm Diễm:

- Bên trong chứa đựng cái gì?

Nữ quan đáp:

- Hòa Ma.

[Cũng chính là cần sa đó.] 003 ở một bên lẩm nhẩm giải thích:

- Dùng thứ này để đốt sẽ làm cho người ta phát sinh ra ảo giác cực mạnh. Đồng thời dễ dàng sinh ra tâm tính ý lại, cứ lâu dài như vậy sẽ gây ra tổn thương rất lớn cho thân thể, những tên phản tặc kia thật đúng là đã chuẩn bị chu toàn.

Nói xong mấy câu đó, nữ quan dường như là đang nghiêng răng nghiêng lợi tức giận.

- Vì lẽ đó mà cô cô muốn giúp ta giải trừ phong ấn? Hắn ta vô cùng tin tưởng vào hương liệu này, chỉ cần có ta ở đây thì hắn không thể nào ngừng sử dụng.

Suy tính trong lòng Tô Diễm Diễm nổi lên. Đã có người đưa đường đi tới cửa làm sao mà không vui cho được. Đến lúc nàng giải trừ phong ấn thì có thể hoàn thành nhiệm vụ trở về hiện thực, không còn liên quan gì nữa.

Nàng còn chưa suy tính với đối phương thì đối phương đã tính toán với nàng.

Nữ quan lộ ra một nụ cười cảm kích, tâm tình khó xử đứng mực, làm cho đối phương không cảm thấy thất lễ, cũng sẽ không giả tạo ân cần mà khiến người khác nghi ngờ.

Nàng sợ Tô Diễm Diễm không phối hợp nên cố ý che giấu một điều, một khi phong ấn được giải trừ thì quý nữ bên trong bức vẽ cũng chết.

Nữ quan nói xong liền thở dài:

- Năm đó cũng là do ta quá bất cẩn, vốn dĩ tưởng rằng thời gian có thể chôn vùi tất cả, không ngờ lại có tác dụng ngược lại.

Tô Diễm Diễm giữu cột một tiếng, đây chính là đang nhắc nhở tình cảm phu thê sâu đậm của Sơn Tùng và nguyên chủ, tránh để cho nàng nhất thời nảy lòng tham mà không nhớ rồi đi.

Điều này Tô Diễm Diễm không để trong lòng, trải qua hai thế giới, bất kể là nguyên chủ hay là quý nữ bên trong bức vẽ đối với nàng mà nói cũng chỉ là một vai diễn mà thôi, nàng cũng là một người đóng hai vai, hoàn toàn không có bất kỳ áp lực nào.

Chỉ là muốn cho Sơn Tùng cắt đứt chấp niệm trong đầu không phải là điều dễ dàng.

- Cô cô nói ta biết ta phải làm sao đi, ta tự nhiên phối hợp là được.

Nữ quan vui mừng gật đầu, đang định đứng dậy cáo từ, Tô Diễm Diễm lại mở miệng.

- Chỉ là... ta thật có một chút nghi vấn.

- Cô nương cứ nói đừng ngại.

Bà không thể nhìn thấy Tô Diễm Diễm, không thể làm gì khác là lại ngồi xuống một lần nữa.

- Nghe khẩu khí của cô cô dường như người thật sự không chào đón ta, vì sao bây giờ mới tới ngăn cản? Để ta đoán xem, nếu như không phải hương này xảy ra vấn đề, chẳng lẽ cô cô lại cam tâm tình nguyện tiếp tục khoan dung để cho ta ở bên A Tùng?

Nữ quan sững sờ.

Vì sao?

Bởi vì hần là vua nên không dám ngỗ nghịch với hần? Hay là bởi vì hần không gây ra sai lầm gì lớn nên trong lòng vẫn còn hy vọng?

Nàng trầm mặc một lúc, đứng dậy từ trên ghế, ánh nến kéo dài bóng của nàng, đột nhiên có chút nói không được suy nghĩ của mình.

- Người cũng coi như là một mẫu thân có trách nhiệm... cũng có chấp niệm muốn nhìn nữ nhi mình xuất giá.

Bạn đang đọc truyện [Fanfic Sơn Tùng M-TP] Nam Chính Cứ Luôn Muốn Giết Tôi được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Họa hôn (9)

Nam Chiêu đã bắt đầu khai chiến với Đại Càng rồi.

Trận chiến tranh này tuy rằng đến rất đột ngột nhưng cũng vẫn nằm trong dự liệu ban đầu. Từ lúc đám phản tử tàn dư còn sót lại chạy về phía Nam Chiêu, trên dưới Đại Càng đều biết rằng trước sau gì cũng sẽ phải xảy ra một trận quyết đấu sinh tử giữa hai bên.

Đến tiết Mang Chung (1), chiến tranh giữa hai nước cũng đã bước đến hồi gay cấn. Tình hình chiến đấu bắt đầu thiên biến vạn hóa (2), sự chỉ đạo của bên trong hoàng cung từ phía sau đã không còn đủ nữa rồi, nhất là lại có liên quan đến ân oán của tiền triều, vậy nên, Sơn Tùng với tư cách là Vương của một nước bất cứ lúc nào đều có thể phải ngửa gáy thân chinh.

Trong tình huống nguy cấp như này này, việc giúp hần từ bỏ việc nghiêng hương lại càng trở nên cấp bách hơn bao giờ hết. Tô Diễm Diễm cũng không phải là cố ý muốn kéo dài chuyện này mà thật sự là cô không có tìm được cơ hội thích hợp để mở miệng, mỗi lần muốn nói đến việc hôn lễ thì lại cảm thấy thiếu mất một chút thời cơ, bởi vậy vẫn cứ chậm trễ cho tới tận bây giờ.

Cứ như vậy cho đến hôm nay, cô liền bị Cẩm Sát cô cô vừa nểng vừa lừa gạt đưa tới bên trong điện Càn Khôn.

- Hôm nay ngài ấy vì muốn gần gũi với cô nương mà hầu như cả ngày đều mang theo cái lư hương kia bên mình, khiến cho người ta muốn đánh tráo cũng không được. Cho nên, yếu tố quyết định vẫn là ở cô nương.

- Việc này vô cùng cấp bách, chớ để chậm trễ thêm nữa.

Nữ quan thúc giục nói. Tô Diễm Diễm chỉ đành tự mình bước vào trong điện mà thôi.

Trong điện quả nhiên còn lưu lại một luồng khí tức mờ nhạt, thế cho nên ngay sau khi vừa bước vào trong điện cô ta liền khôi phục lại hình dạng thật của mình.

Được rồi, chọn ngày không bằng chọn luôn hôm nay, cô quả thực là đã chậm trễ chuyện này quá lâu rồi. Trong đầu vừa mới nảy ra ý định đó được vài giây thì sau khi tiến vào trong điện cô liền hối hận.

Càn Khôn điện được đặt tên là Càn Khôn, bên trong có đặt mười tám tấm bình phong được thêu tinh xảo, mỗi tấm đều được thêu hình ảnh những mỹ nhân thướt tha. Phía sau bình phong đều là hơi nước lượn lờ, rõ ràng là được vây quanh một cái hồ nước nóng. Bên trên tấm bình phong có thể loáng thoáng thấy được một nửa bóng người đang hoảng hốt. Dù là từ đằng sau hay ở phía trước thì cũng khiến người ta mơ mơ màng màng xem hết tấm này đến tấm khác.

Tô Diễm Diễm bị dọa một trận, hô hấp lập tức trở nên rối loạn vài phần. Sau tám bình phong đột nhiên truyền đến một tiếng gầm lên:

- Cút xuống dưới!

Giọng nói này so với giọng nói bình thường mà Tô Diễm Diễm nghe được cũng không quá giống nhau, dường như có xem lẫn vào đó là sự lãnh lẽo của băng tuyết vùng địa cực, bất cứ lúc nào cũng có thể tạo ra một trận cuồng phong.

Được rồi, kiên trì lên đi.

Sau khi ổn định lại tinh thần, cùng với sự ưu tú được tu dưỡng trong quá trình làm việc, cô rất nhanh đã có thể điều chỉnh tốt lại trạng thái của mình.

- Người đầu, áp giải nàng ta xuống cho quả nhân...

- Là ta.

Son Tùng cau mày đang muốn nói thêm gì nữa thì một cô nương áo đỏ bỗng nhiên bước ra từ sau tấm bình phong.

Nàng cúi đầu, bộ dáng hoang mang hồn bay phách lạc, lông mi khẽ run, mژه hồ còn có chút nước mắt.

Lúc này, Son Tùng đang dựa vào bên cạnh hồ, hai tay đặt ở trên thành, chỉ lộ ra một nửa lồng ngực cường tráng, bộ dạng lười biếng mà mê hoặc.

Mái tóc dài màu xám bạc bị hơi nước thấm ướt rủ xuống trước người, bên trong làn khói mờ ảo màu trắng nổi lên những cánh hoa hồng màu đỏ, lẫn vào ánh nến lại càng nổi bật lên vẻ diêm dúa, yêu dã.

Tô Diễm Diễm vào thật sự là quá đột ngột, thế cho nên hấn vốn dĩ còn chưa kịp nhận ra thân phận của đối phương.

Màu sáng trong đôi mắt còn lưu lại một tia nộ khí, thần sắc kiêu ngạo mà lạnh lùng, cực kỳ giống những công tử bất cần đời kia.

Tô Diễm Diễm nhìn không được vụng trộm liếc hấn một chút, sau đó lại nhanh chóng cúi đầu, vành tai cũng có chút đỏ lên.

Trên đầu chữ sắc có cây đao a.

Cô yên lặng hít sâu một hơi, miễn cưỡng ổn định lại tâm trạng của mình.

- Diễm Diễm?

Son Tùng hiển nhiên không ngờ là nàng, thần sắc có chút trì trệ, ngay sau đó thì những nộ khí kia lập tức liền biến mất không thấy dấu vết.

Hấn hơi có chút bất đắc dĩ nói:

- Sao nàng lại tới đây. Cũng không nói trước cho ta một tiếng?

Hấn cúi đầu nhìn xem tình trạng của mình bây giờ, nhất thời liền cảm thấy đứng lên không được mà ở lại cũng không xong, liền dứt khoát tiếp tục ngâm mình ở bên trong. Hấn ngược lại rất bình tĩnh, dường như không để ý chút nào việc bị nàng nhìn thấy bộ dạng như thế này, thậm chí còn có chút vui vẻ khó nói thành lời.

Tô Diễm Diễm cũng không vội vàng đáp lại lời của hấn, vẫn trầm mặc mà đi đến bên cạnh hồ, do dự hai giây liền dứt khoát vén váy lên ngồi xuống đối diện với hấn, một đôi chân ngọc đặt ở bên trong ao, đùa nghịch với làn nước bên trong.

- Nghe nói chàng muốn tới chiến trường sao?

Son Tùng nhìn chằm chằm vào bắp chân trắng nõn mà nàng để lộ ra bên ngoài, không tự chủ nheo lại con mắt, mắt cả buổi mới chậm rãi mà ừ một tiếng.

- Ừm. Vẫn chưa hạ lệnh xuống, nhưng đó cũng là chuyện của mấy ngày hôm nay.

Tuy nói là ngự giá thân chinh nhưng xuất phát từ vấn đề an toàn thì thời gian chính thức xuất phát với thời gian được ghi ở trên công văn cũng sẽ không giống nhau. Những thứ này đều là thuộc về tin tức cơ mật, trừ hấn ra thì chỉ còn những thần tử quan trọng mới biết, ngoài ra thì không còn người nào khác biết được.

Tô Diễm Diễm rầu rĩ không vui mà ồ một tiếng, tiếp tục đá bọt nước trong hồ. Trong lúc nhất thời, trong phòng chỉ còn lại âm thanh của bọt nước xung quanh mà thôi.

Cánh hoa hồng đỏ tươi không cẩn thận dính vào trên đùi nàng, rồi theo bắp chân của nàng di chuyển xuống dưới.

Ngẫu nhiên sẽ có mấy lần nàng không chú ý đến độ mạnh yếu của chân, đá nước trong hồ văng đến trước mặt Son Tùng, hết lần này tới lần khác nàng đều cúi đầu nên không phân biệt được rốt cuộc là do nàng cố tình hay là vô tình nữa.

Một giọt rồi hai giọt mà rơi vào trước ngực hấn, trên mặt hấn, đôi con ngươi đen nhánh càng lộ ra vẻ thâm sâu khó đoán.

Son Tùng hỏi:

- Nàng không vui sao?

Tô Diễm Diễm vẫn cúi đầu như trước, ngữ khí buồn buồn:

- Không có.

Quả thực là không có, nhưng mà vì để có thể tranh thủ thời gian mau chóng chấm dứt cái bộ dạng này thì người vẫn là hãy mau mau tới đỡ dành ta đi.

Giọng nói của Sơn Tùng dần dần trở nên vui vẻ hơn một chút.

- Nàng muốn ta ở lại?

- Hay nên nói là... Nàng muốn cùng đi với ta?

- Không phải... Ài!

Tô Diễm Diễm lắc đầu, bỗng nhiên bắp chân cô bị người khác nắm lấy, còn chưa kịp phản ứng lại thì toàn bộ người liền mãnh mẽ trượt vào trong ôn tuyền, ngay sau đó liền bị ôm vào trong lồng ngực của một người.

Sơn Tùng chẳng biết từ lúc nào đã bơi tới bên người cô rồi, một đôi tay mạnh mẽ, có lực đặt ở trên lưng cô, vây chặt lấy cô khiến cô không có cách nào động đậy được. Tô Diễm Diễm nghiêng mặt áp vào trên lồng ngực cường tráng của hắn, da thịt ở giữa rõ ràng còn cách một tầng hơi nước nhưng lại càng khiến cho người ta cảm thấy khô nóng.

- A Tùng..

Quần áo ướt sũng dính chặt trên cơ thể, vừa hay ôm chặt lấy đường cong uyển chuyển dưới mặt nước. Một tay đỡ lấy lưng của cô nóng rực giống như một chiếc bàn ủi vậy. Bàn tay lúc trước nắm lấy bắp chân cô cũng đã được buông ra, lại giống như lưu luyến, kim lòng không được mà theo bắp chân chậm rãi rời lên trên, cuối cùng dừng lại trên đầu gối của cô.

Hành động vô cùng thân mật như vậy khiến cho cô có chút run rẩy, cuối cùng lại đổi lấy một tiếng cười trầm thấp từ phía gã nam nhân.

Cảnh này chưa từng xảy ra trước đây, tiếng nước trong ôn tuyền không ngừng vang lên.

Tô Diễm Diễm nhẹ nhàng níu lấy hai vai của hắn, chủ động mà đem chính mình áp lên người hắn. Yết hầu nam nhân khẽ động, hô hấp bắt đầu trở nên dồn dập, còn cô thì lại si ngốc mà nở nụ cười.

Bộ dạng mặt mày ân ái, giống như một hồ nước xuân chột nóng rồi lại lạnh.

Mái tóc đen nhánh rải ra trên mặt nước, dần dần cùng mái tóc màu xám bạc của hắn hòa lẫn chung một chỗ.

Hai người đều trầm lặng hưởng thụ giờ khắc yên bình này. Trong lúc nhất thời, tiếng trái tim đập xen lẫn nhau giống như một thứ âm thanh duy nhất còn tồn tại trên đời này.

Sắc mặt mơ màng nhưng bất quá cũng chỉ có như vậy mà thôi.

Sơn Tùng nghĩ rằng trong thời điểm này, dù nàng có đưa ra yêu cầu gì thì chỉ sợ là hắn cũng sẽ đồng ý tất cả. Cho dù là lên núi đao hay xuống biển lửa, hắn cũng sẽ cam tâm tình nguyện.

- Diễm Diễm..

Nhìn người đang áp chặt trong lồng ngực lúc này, ánh mắt hắn càng trở nên tối hơn, nhện không được liền chậm rãi cúi đầu xuống.

Bầu không khí càng lúc càng mê say thì khóe môi nữ nhân kia bỗng nhiên nở ra một nụ cười, ngón trỏ chặn lại trên môi hắn, giọng nói khàn khàn.

- A Tùng, trước hết hãy cho ta một danh phận.

.....

Đôi lời tác giả:

Buổi tối tham gia một đôt lửa trại, các tiểu ca dân tộc Di nhảy thực hăng hái mà. Sơn môi của tôi đều rơi hết rồi (xin đừng suy nghĩ nhiều, cái trong túi co), sau đó được những người vây xem xung quanh nhặt lên, chờ lúc tôi nhảy thì trả lại cho tôi.

Lúc viết cái chương này, mẹ của tôi đang ngủ ở bên cạnh, mọi người có thể cảm nhận được cái loại cảm giác hải hùng khiếp vía này sao.

Ngày mai khả năng không có gì mới a, đường núi quá nhiều lối rẽ, không có cách nào khác để viết cả.

.....

Vờ kịch nhỏ:

Điềm Điềm ở phó bản thứ nhất: Mẹ kiếp! Làm sao bây giờ! Cách xa ta ra một chút!

Điềm Điềm ở phó bản thứ hai: Hôn môi đơn giản không có vấn đề gì.

Điềm Điềm ở phó bản thứ ba: (ngoắc ngoắc ngón tay) Nghe lời, lại đây.

Thật lâu về sau, Sơn Tùng liền rơi vào trầm tư: Vì sao em lại quen tay như vậy chứ?

(1) Tiết Mang Chủng: Là một trong 24 tiết khí của các lịch Trung Quốc, Việt Nam, Nhật Bản, Triều Tiên. Nó thường bắt đầu vào khoảng ngày 5 hay 6 tháng 6 dương lịch.

(2) Thiên biến vạn hóa: Thay đổi bất thường.

Bạn đang đọc truyện [Fanfic Sơn Tùng M-TP] Nam Chính Cứ Luôn Muốn Giết Tôi được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Họa hôn (kết thúc)

Hôm nay Tiêu Dao điện có chút gì đó không giống thường ngày.

- Hồng la phục đầu trưởng, tứ giác thù hương nang. (1)

Việc này tuy rằng vội vàng, nhưng trong suốt quá trình chuẩn bị đều được mọi người ra sức cố gắng làm nên cuối cùng cũng trở nên vô cùng hoàn mỹ.

Trong điện giờ khắc này đã được bố trí thành hỷ phòng (2), sau khi nhận được thông báo, nữ quan ngay lập tức liền tự tay đổi mới, thay đổi mọi thứ trong phòng.

Trầm hương Ô Mộc, tơ lụa Lăng La, tất cả đều xa hoa mà là lướt.

Bởi vì tình trạng của hai người có chút đặc thù nên muốn nơi này vừa là khuê phòng để Tô Điềm Điềm xuất giá, vừa là nơi để cho hai người họ bái đường, đồng thời cũng chính là hỷ phòng của họ.

Sơn Tùng ngược lại muốn tổ chức thật lớn và linh đình nhưng Tô Điềm Điềm rốt cuộc vẫn luôn băn khoăn về tình huống đặc biệt của mình nên không đồng ý. Nếu là bình thường, Sơn Tùng nhất định sẽ ngoan ngoãn mà làm theo, nhưng mà lúc này đây hẳn lại giống như bị người khác mê hoặc vậy, nói rằng không chỉ sẽ tổ chức thật linh đình, hơn nữa còn muốn tiến hành cả nghi thức phong hậu nữa.

Thánh chi chưa đến thì một khẩu dụ "Minh hôn" khác lại được truyền tới trước cho tất cả đại quyền, quý phủ.

Không biết có bao nhiêu lão thần ồn ào nhao nhao như mất hồn mất vía, thậm chí còn có người hẹn nhau quỳ ở trước điện quyết không đứng lên với hi vọng hẳn sẽ thu hồi lại mệnh lệnh đã ban ra.

Đến cả bách tính trong thành cũng bắt đầu mơ hồ lưu truyền ra những tin tức rằng thiên tử bị bệnh, trong lúc nhất thời liền khiến cho lòng dân cảm thấy thấp thòm không yên.

Tô Điềm Điềm lại thừa dịp khuyên hấn vài câu, cuối cùng Sơn Tùng cũng chỉ có thể nhượng bộ mà thôi.

- Nói đi nói lại thì cuối cùng cũng chỉ là một cái nghi thức mà thôi, cho dù ý tưởng của ta và chàng có khác nhau nhưng nguyện vọng cuối cùng thì vẫn là giống nhau. Chàng coi như là thay ta để lại một phần an tâm được không, trước tiên để trời đất làm chứng, sau khi chàng chiến thắng trở về chúng ta liền chiêu cáo thiên hạ được chứ?

Nhìn vào đôi mắt phân rõ ra hai màu trắng đen của nàng, Sơn Tùng làm sao nỡ nói ra lời cự tuyệt chứ. Cuối cùng, hấn cũng chỉ có thể dè xuống tâm tình nhộn nhạo trong lòng, buồn bã gật đầu.

- Được.

Cách trở ba năm, tình cảnh quen thuộc lại một lần nữa xuất hiện: đá cửa kiệu, bước qua chầu than.

Hôn lễ mặc dù đơn giản nhưng những gì cần có trong quá trình thành thân thì một cái cũng không thể thiếu.

Thành thân, thành thân, từ nay về sau đã trở thành người một nhà.

Son Tùng nhìn người ở phía sau tấm lụa đỏ kia, mơ hồ có chút hoảng hốt. Tấm khăn đỏ ngăn lại tầm mắt của tân nương nhưng lại ngăn không được khí chất đặc biệt của nàng, một bộ giá y với hàng trăm dải kim tuyến lấp lánh nổi bật lên vẻ đẹp xuất chúng của nàng.

Nhìn kỹ xuống dưới, phượng hoàng trên áo rất sống động, một đôi cánh nửa mở nửa không, giống như đang bay vậy. Trong thoáng chốc hẳn thậm chí còn nghe thấy được cả tiếng kêu trong trẻo của nó nữa.

Dải tơ lụa trong tay bỗng nhiên truyền đến một chút sức kéo, Son Tùng ngay lập tức liền lấy lại tinh thần, phát hiện ra là do Tô Diễm Diễm trong lúc lơ đãng liền hơi dùng sức kéo lại, mười ngón nhanh chóng nắm chặt, khớp xương có hơi trắng bệch.

Son Tùng lập tức hiểu ý cười cười, trong nội tâm lại thoải mái hơn rất nhiều, hóa ra nàng ấy cũng đang thấy căng thẳng.

.....

Bởi vì bọn họ cố gắng giảm bớt sự phô trương nên toàn bộ bữa tiệc chỉ xuất hiện có một vài người mà thôi.

Cầm Sắt cô cô là trưởng bối nên tự nhiên sẽ ngồi ở hàng trên, mấy người còn lại thì đều là khách mời cả.

Lý Gia Quyền vẫn mang bộ dạng không hề sợ ai, thảnh thơi nghiêng đầu đùa nghịch với con chim ưng đang đậu trên vai.

Còn mấy người quân sự và những người hầu hạ, nô bộc ở bên cạnh quân vương bị kéo vào cho đủ số lượng thì từ lúc tiến vào điện liền bắt đầu không ngừng run rẩy.

Nhất là khi bọn hắn trông thấy tân nương từ trong bộ giá y đỏ rực cùng với chiếc khăn voan màu đỏ trên đầu thì lại càng bày ra bộ dạng giống như gặp quỷ vậy. Màu đỏ rực trong điện chiếu rọi trong mắt bọn hắn lại càng phát ra những tia sáng âm trầm.

Trước thờ đường có để một cái lư hương nhỏ, tỏa ra một luồng khói đặc cuộn cuộn, trong không khí tràn ngập một mùi thơm kỳ dị.

Mới đầu nữ quan nghĩ thấy mùi này thì vô thức nhíu mày lại, sử dụng khăn ướt nhẹ nhàng đặt ở trước mũi, cuối cùng lại không thể không bỏ nó xuống.

Hôn lễ cứ chậm rãi tiến hành như vậy trong một bầu không khí vô cùng quỷ dị.

- Nhất bái cao đường...

- Nhị bái thiên địa...

Tô Diễm Diễm nhìn chằm chằm mũi giày của mình, tim bắt đầu chậm rãi gia tăng tốc độ đập. Nhưng Son Tùng ở đầu kia của dải lụa dường như còn bất an hơn so với cô, đứng ở bên cạnh hắn, cô thậm chí còn mơ hồ có thể nghe được tiếng tim đập của hắn.

Theo như chuyện xảy ra năm đó thì đến cuối cùng sẽ xảy ra biến cố, từ đó vĩnh viễn âm dương xa cách. Muốn nói rằng hắn bị ảnh hưởng sâu sắc nhất với cái gì thì e rằng chỉ có cái này mà thôi.

Lần cúi đầu cuối cùng, chính là bế tắc mà hắn không thể nào hóa giải được kia.

Lúc này...

Tô Diễm Diễm hít một hơi thật sâu, chỉ nghe người chủ trì nghi thức nói:

- Phu thê...

Người chủ trì nghi thức còn chưa nói hết, bên tai bỗng nhiên vang lên một tiếng "phanh" thật mạnh. Cửa lớn vốn dĩ đang được đóng chặt thì đột nhiên bị người khác phá vỡ, ngay sau đó là một tiếng xé gió xẹt qua, một đạo kiếm lạnh lùng mạnh mẽ bay thẳng về phía Tô Diễm Diễm!

Tổng Y Nhân một tay cầm gương đồng, một tay nắm lấy Đào Mộc Kiếm cầm thẳng xuống đất, trong miệng quát to:

- Yêu nữ! Còn không mau mau hiện ra nguyên hình!

Đồng tử Son Tùng mở to cực đại, không chút nghĩ ngợi liền kéo Tô Diễm Diễm đến sau lưng, một tay hướng về phía không trung nắm lấy, Tổng Y Nhân vội vàng muốn thu tay lại, cũng đã không còn kịp rồi.

- Lão xược!

Son Tùng nắm chặt thanh Đào Mộc Kiếm kia, cứng rắn mà ngăn nó lại, ở chỗ bàn tay tiếp xúc với thanh kiếm thậm chí còn thấm ra vài vết máu. Mặc cho Tổng Y Nhân giãy giụa như thế nào cũng không có cách nào điều khiển thanh kiếm lại bình thường.

Trong lúc nguy cấp, khăn đỏ của Tô Diễm Diễm bị rơi trên mặt đất, lộ ra trang phục, trang sức tượng trưng cho thân phận tôn quý. Tổng Y Nhân thấy vậy, con mắt cũng liền đỏ lên.

Nàng ta tức giận, gấp gáp nói:

- Vương! Tội gì mà ngài lại chấp mê bất ngộ như vậy! Một cô hồn đã quý thì có tài đức gì để gánh nổi trách nhiệm của bậc mẫu nghi thiên hạ chứ?

Bên trong cánh cửa bị phá vỡ thổi qua một trận cuồng phong lạnh lẽo, khiến quần áo của mọi người thổi bay lộn xộn.

Tổng Y Nhân mặc y phục mạnh mẽ, tóc đen buộc cao, một đôi mắt hạnh phần lộ ra vẻ lạnh lùng, càng để lộ ra dung nhan xinh đẹp, như một thanh bảo kiếm mới được rút ra khỏi vỏ, chói mắt nhưng khiến cho người ta không thể dời được mắt.

Nhưng nam nhân đối diện với nàng lại đang nhìn nàng ta với đôi mắt lạnh lẽo như hàn băng, ở chỗ sâu trong đáy mắt đang tràn đầy ức chế cùng lửa giận.

- Tổng Y Nhân...

Son Tùng nghiêng răng nghiêng lợi kêu lên tên của nàng ta, một giây sau thì thần sắc bỗng nhiên biến đổi, ra tay nhanh chóng kẻ sát ở cổ của nàng ta. Bên trên làn da trắng nõn rất nhanh liền xuất hiện xuất hiện thêm những dấu vết màu đỏ.

Nô bộc xung quanh thấy thế liền bịch một tiếng quỳ đầy đất, ngay cả người chủ trì nghi thức cũng không may mắn thoát khỏi. Mấy người hô lên, thanh âm mơ hồ có chút run rẩy.

- Xin Vương bớt giận!

Son Tùng cười lạnh lùng một tiếng, hai con ngươi mơ hồ có chút đỏ ửng. Toàn thân y phục màu đỏ tung bay trong gió, tóc xám bạc cuồng nộ tung bay khiến cho người ta sinh ra cảm giác như hán đã nhập ma vậy.

Hắn nhìn nữ nhân trước mắt, gần từng chữ:

- Ngươi... tìm... chết...

- Ta chỉ là muốn... Cứu ngài...

Mũi chân chậm rãi rời khỏi mặt đất, Tổng Y Nhân dần dần bắt đầu thấy luống cuống.

Gương đồng trong tay loảng xoảng một tiếng rơi trên mặt đất vỡ thành mấy mảnh, nàng tròn to mắt nhìn nam nhân lạnh lẽo như băng trước mặt này, hô hấp cũng dần dần trở nên khó khăn hơn.

- Ngươi cho tới bây giờ... Cũng không nhìn thấy... Ta...

- Giết rồi... Bắc triều sẽ không... Bỏ qua...

- Ai cũng không có thể chia cắt chúng ta.

Sự tàn bạo trong mắt Son Tùng chợt lóe lên, cánh tay nổi lên đầy gân xanh, lực đạo trong tay càng trở nên mạnh mẽ hơn, trở mắt nhìn sắc mặt Tổng Y Nhân càng ngày càng thống khổ, hán vậy mà lại rất nhanh có một cảm giác mơ hồ.

Giống như là đền bù những gì chưa từng làm được, chút lý trí còn sót lại trong nội tâm kia cũng dần dần bị cái loại cảm giác sung sướng khó hiểu này cắn nuốt.

Lúc này đây hán đã làm được.

Ai cũng không có thể lại trở thành trở ngại của bọn họ.

- Ai cũng không thể...

Son Tùng nói được một nửa thì bỗng nhiên buồn bực hừ một tiếng. Xung quanh truyền đến một trận kinh hô, nhưng lại rất nhanh liền ngừng lại, giống như là do Lý Gia Quyền đã đem toàn bộ người có mặt đánh đến hôn mê bất tỉnh vậy.

Nếu là thường ngày, Son Tùng nhất định sẽ nghi hoặc vì sao hán ta ở đây nhưng lại không biết cứu giá, ngược lại còn làm ra những hành động giấu đầu hở đuôi như thế này, nhưng hiển nhiên là hán lúc này cũng chẳng quan tâm suy nghĩ tới những thứ như vậy nữa.

Một khắc này, tất cả giống như đều chậm lại vậy. Hắn chậm rãi cúi đầu, mãi đến khi trông thấy bên hông bỗng nhiên xuất hiện một mũi dao sáng loáng, mới bất tri bất giác cảm nhận rõ được cảm giác vừa rồi.

Từng dòng máu tươi theo chủ thủ tràn ra bên ngoài, khiến màu đỏ của y phục trên người hán trở nên tối hơn, trên mũi dao còn lưu lại chút máu đỏ thẫm, càng làm nổi bật lên ánh sáng của lưỡi dao.

Giống như là một giấc mộng vậy, tất cả đều không chân thực.

Hán không quay đầu lại hỏi:

- Vì sao?

Lực đạo trên tay dần dần buông lỏng, Tống Y Nhân lão đảo ngã xuống đất, hít lấy từng ngụm từng ngụm khí, ý thức cũng đã thập phần mơ hồ.

- Vì sao?

Hắn tự tay cầm chặt mũi đao, giữa các ngón tay rất nhanh liền rịn ra những giọt máu đỏ tươi, tí tách rơi trên mặt đất, giống như từng đóa hoa nở rộ trên mặt đất vậy.

Tô Diễm Diễm cả kinh, vô thức nghĩ muốn rút chủy thủ lại nhưng Sơn Tùng lại cầm chặt lấy nó rồi. Nàng dứt khoát cắn răng một cái, cắn chủy thủ sâu hơn vài phần.

- Ngươi vẫn chưa rõ sao?

Tô Diễm Diễm cười lạnh lùng một tiếng.

- Ta vốn dĩ không phải là sư muội của ngươi, ta cũng không phải tàn hồn gì cả, ta chỉ là một loại Họa Yêu mà thôi!

- Ta biết.

Sơn Tùng cup mắt, ngữ khí có chút bi thương.

- Nhưng làm Diễm Diễm của ta không tốt sao?

Tô Diễm Diễm đột nhiên rút chủy thủ từ bên hông hắn ra, Sơn Tùng lại là kêu lên một tiếng. Hắn loạng choạng xoay người sang chỗ khác.

Lúc này, những người khác trong điện đã sớm đã biến mất vô tung vô ảnh, chỉ còn hai người bọn họ vẫn đứng ở dưới cao đường.

Không đến thời gian một nén nhang, người mà lúc trước còn ân ái đến cực điểm lại đột nhiên ở trước từ đường giờ đao về phía mình, nghe quả thực giống như trò đùa vậy.

- Ngươi muốn gì ta đây đều cho ngươi, ngươi muốn làm cái gì ta đây tất cả cũng nghe theo ngươi... ngoan ngoãn làm Diễm Diễm của ta không tốt sao?

Hắn si ngốc nhìn Tô Diễm Diễm, mặt lộ ra vẻ khẩn cầu.

- Vương...

- Gọi tên ta không được sao?

Tô Diễm Diễm kinh ngạc nhìn hắn, ánh mắt lưu luyến mà thâm tình. Sơn Tùng đang muốn nói thêm gì nữa thì đột nhiên lại thấy nàng thay đổi thần sắc trên mặt.

Nàng lộ vẻ châm chọc nói:

- Nói chuyện thực êm tai a.

- Chỉ tiếc, người ta khâm phục là một minh quân vì trăm họ bách tính chứ không phải là một người như bị tẩu hỏa nhập ma ngươi bây giờ!

- Có lẽ đây tất cả cũng là vì chúng ta...

- Không. Chỉ là vì chấp niệm của chính ngươi mà thôi.

Nàng thò tay vuốt ve một bên lư hương, thần sắc lãnh đạm.

Lư hương không ngừng tỏa ra những luồng khói đặc, mùi thơm lạ lùng xông vào mũi khiến cho thần trí người ta có chút mơ hồ không rõ.

Cảm giác vô lực truyền đến tứ chi, đau đớn không ngừng ở vùng bụng, Sơn Tùng có chút không khống chế được mà ngã ngồi trên mặt đất, toàn thân toát ra mồ hôi lạnh.

Tô Diễm Diễm nói:

- Hôn lễ hôm nay đã hủy, chấp niệm có thể phá. Mặc dù Tống vương phi không phải nói đúng hoàn toàn, nhưng có một câu nói rất đúng.

Nàng thở dài:

- Hương này giúp người sinh ra ảo giác, sau đó khiến người bạo ngược, cứ thế mãi thì thiên hạ sẽ sụp đổ. Nam Chiêu trăm phương ngàn kế đem nó tặng cho ngươi, ngươi vì lại có thể chấp mê bất ngộ như vậy.

Nàng đứng ở trước mặt hắn, rõ ràng vẫn là cái gương mặt quen thuộc ấy, nhưng lúc này nhìn lại thì lại giống một người hoàn toàn xa lạ.

Cuối cùng, ngữ khí hờ hững nói:

- Vương... mộng nên tỉnh rồi.

Nàng ra vẻ tàn nhẫn mà cười cười, lập tức cầm lấy một bên lư hương hung hăng vút xuống đất. Động tác này chính là động tác dứt khoát mà hung ác nhất trong những ngày qua của nàng.

Trong ánh mắt tuyệt vọng của Sơn Tùng, cuối cùng nàng cũng đã được tự do như ý nguyện của mình.

.....

Lư hương lộn xộn mà rơi trên mặt đất, tàn tro bên trong rơi đầy trên đất.

Sơn Tùng vô lực ngồi bên trong điện, si ngốc nhìn lên xà nhà đen kịt. Ánh trăng trong treo nhưng lạnh lùng xuyên thấu qua cửa sổ rơi vào trong phòng, lóe lên vài vệt nước mắt trên gò má hắn.

Cận thần tín nhiệm không hành động, nữ quan kính trọng không chào mà đi, hắn mặc dù mơ hồ nhưng cũng hiểu được đây rõ ràng là một sự cố ý nhằm vào hắn.

Nàng tự cho là nàng đã lừa gạt được tất cả mọi người, nhưng lại không biết rằng, trong nháy mắt đó, nàng lại giống như nữ tử mà trước đây đã từng chắn ngang trước mặt hắn.

Hóa ra tất cả nhi nữ tình trường chẳng qua đều chỉ là một giấc mộng lớn mà thôi.

(1) Hồng la phục đầu trưởng, tứ giác thủy hương nang: Trích trong “Tiêu Trọng Khanh thế”. Tạm dịch: Mãn lụa hồng hai lớp, Túi thơm bốn góc treo.

(2) Hỷ phòng: Phòng cưới.

Bạn đang đọc truyện [*Fanfic Sơn Tùng M-TP*] *Nam Chính Cứ Luôn Muốn Giết Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Hôm nay đều là tình cảm anh em

Hôm nay vốn đã được định sẵn là ngày mà cô cùng với Sơn Tùng cùng nhau đi chụp ảnh tạo hình nhân vật.

Có lẽ là đã trải qua mấy lần phó bản, sớm quen với mọi thứ rồi cho nên sau khi thức dậy, Tô Diễm Diễm vẫn giống như trước đây không thấy có điều gì khác biệt cả, mặc dù là chính tay cô đâm Sơn Tùng thì cô cũng hoàn toàn không có bất kỳ áp lực tâm lý nào hết.

Trong thang máy, lúc gặp được Sơn Tùng thì cô thậm chí còn không hề có chút áy náy nào, vẫn có thể tươi cười chào hỏi với anh ta.

- Tiền bối, chào buổi sáng.

Sơn Tùng im lặng nhìn chằm chằm vào cô một lúc, mãi đến khi không còn cách nào giả vờ không biết Tô Diễm Diễm được nữa thì hắn mới chậm chạp mở miệng.

- Chào buổi sáng.

Hôm nay Sơn Tùng mặc một chiếc áo thun cổ bẻ màu xanh đen, bên dưới mặc một chiếc quần đùi ngắn, thoát nhìn trông vô cùng nhẹ nhàng khoan khoái. Mái tóc thì tùy ý nhét ở bên trong chiếc mũ lưỡi chai, trên sống mũi cao thẳng có mang một cặp kính râm, môi mỏng khẽ nhếch khiến cho người ta nhìn không ra vui buồn.

Không biết có phải là do ảo giác của Tô Diễm Diễm hay không mà cô cảm thấy lúc anh nhìn cô dường như còn có chút gì đó rất không vui.

Tô Diễm Diễm vốn dĩ vẫn còn muốn kéo gần thêm một chút quan hệ với anh, nhưng ngẫm lại thì vẫn là nên thức thời mà ngậm miệng lại thôi.

Lúc này lại vừa có thêm những người khác chen vào thang máy, hai người liền bị ngăn cách ra, thật sự thì cũng không có cơ hội để nói chuyện với nhau. Vì thế cô liền dứt khoát cúi đầu nghịch điện thoại, hoàn toàn không biết rằng ở trong góc thang máy đang có một người lặng lẽ nhìn xuyên qua chiếc kính râm rồi lặng lẽ đánh giá cô.

Thang máy đi thẳng một đường đến tầng mười bốn, Sơn Tùng là người ra ngoài trước, Tô Diễm Diễm thì sau khi để cho những người khác ra bớt rồi mới chậm rãi từ trong thang máy chui ra.

Trong miệng cô liên tục lẩm bẩm số phòng 1407, cô muốn bắt đầu tìm từ phía bên cạnh nhưng kết quả khi ngẩng đầu lên thì lại nhìn thấy Sơn Tùng đang đứng ở trước cửa thang máy bên cạnh.

Hai tay anh bỏ vào trong túi quần, anh yên lặng đứng ở trước cửa thang máy, trên mặt còn đeo thêm một cái kính râm, thoạt nhìn trông có vẻ tùy ý nhưng lại không hề tùy tiện. Tuy rằng nói như vậy có chút thô, nhưng trong đầu Tô Diễm Diễm lúc này chỉ có lặp đi lặp lại một chữ: Ngầu.

Thấy cô đi ra, đôi phương vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng khề gặt đầu.

- Đi thôi.

- Cảm ơn... Tô Diễm Diễm nháy mắt mấy cái, nhin không được khề nhềch khồe môi, nhanh chóng đi theo.

Một chút không thoải mái lúc trước trong thang máy kia lập tức tan thành mây khói.

...

Bởi vì là chụp ảnh tạo hình nhân vật nên chỉ cần hoàn thành trong phòng chụp là được. Nơi chụp ảnh được xác định là bên trong cao ốc của MTP, Sơn Tùng với tư cách là sếp nên rõ ràng là đã quá quen thuộc rồi. Lúc mà hai người bọn họ đến, tổ quay phim vẫn còn đang ở trong phòng tiến hành nốt những công việc bố trí còn lại.

Trước khi vào cửa, Sơn Tùng liền gỡ kính râm xuống, lộ ra nụ cười chân thành, thoải mái.

- Chào buổi sáng, mọi người.

Anh ta vừa cười vừa đẩy cửa ra, ánh mắt cũng híp cả lại trông vô cùng rạng rỡ, nụ cười của anh giống như có một sức hút vô cùng lớn khiến cho những người bên trong phòng làm việc cũng không nhịn được mà tươi cười cùng anh chào hỏi.

- Buổi sáng tốt lành a.

- Sếp hôm nay đến sớm thật a!

- Tùng ca sao lại tới sớm như thế? Muốn cùng ăn chút gì đó không?

- Ồ? Tên nhóc nhà cậu sao hôm nay lại không có ngủ nướng nữa vậy?

Người nói những lời này chính là một chàng trai đeo kính cao ráo, hần vồn dĩ đang ngồi xổm ở dưới đất cầm chiếc ống kính lên kiểm tra, nghe thấy Sơn Tùng tiến vào thì lập tức ra vẻ ngạc nhiên ngẩng đầu lên.

Sơn Tùng lập tức nở nụ cười, không có ý tốt nói:

- Đây, nói cái gì đó tên kia.

Người kia cười hề hề nói:

- Đương nhiên là nói thật a.

Sơn Tùng kéo dài một tiếng ồ, rồi bỗng nhiên nghiêm túc vuốt cằm nói:

- Ôi chào, mọi người xem cái trí nhớ của tôi này, đầu tuần hình như có phải là có người xin phép nghỉ không nhỉ? Hình như không có đúng không..

Người kia lập tức biến sắc, buông máy ảnh chạy tới, hành động khoa trương làm ra vẻ:

- Sếp ơi! Ông trời ơi...! Vừa nãy ngồi ở đó nên không có chú ý lắm, ngài hôm nay quả thật là đẹp trai siêu cấp vũ trụ luôn ý!

Hắn cố ý vút ra cái nhìn chớp chớp:

- Một lúc nữa làm xong chúng ta cùng nhau đi chụp ảnh phố phường nha!

Sơn Tùng không còn cau có nữa mà bật cười, lập tức bày ra vẻ mặt ghét bỏ mà đẩy gã ra.

- Chụp cái đầu cậu ý. Thật sự là khiến người ta thấy ghét mà.

-...

Nghe thấy lời này, Tô Diễm Diễm đi ở phía sau hần nhin không được kéo khồe miệng ra, miễn cưỡng bảo trì mỉm cười chào hỏi cùng với những người

xung quanh.

Ngay lúc cô đang chuẩn bị tránh đi thì bỗng nhiên Sơn Tùng vỗ hai cái tay, rồi xoay người nắm lấy bả vai cô đẩy về phía trước.

- Mọi người chú ý một chút, nghe tôi nói đây.

Bình thường Sơn Tùng nói chuyện thì giọng nói có hơi trầm, nhưng lại vô cùng có trọng lượng. Anh mới chỉ kêu lên một tiếng thì hầu như tất cả mọi người đều dừng công việc đang làm rồi nhìn lại.

Tô Diễm Diễm bị người khác nhìn liến sùng sờ, lập tức nhanh chóng lộ ra một cái nụ cười hoàn mỹ.

Ngay sau đó trên bờ vai đột nhiên nặng xuống, trong lòng Tô Diễm Diễm cũng không tự chủ được mà loạng choạng theo một chút. Còn chưa kịp nghĩ ngợi lung tung thì Sơn Tùng đã vô cùng tự nhiên mà đưa cánh tay ra khoác lên vai cô, cả người đều vô cùng quen thuộc dựa trên người cô, thoát nhìn giống như là... anh em tốt vậy.

- Đây là Tô Diễm Diễm, cũng là diễn viên đóng vai nữ chính Tiểu Na sau khi lớn lên, hôm nay tôi đưa cô ấy tới đây để chụp tạo hình nhân vật, về sau mọi người đều là đồng nghiệp cả. Làm quen chút đi!

Sơn Tùng dẫn đầu mở lời, trong phòng lập tức vang lên một tràng tiếng vỗ tay cùng tiếng chào hỏi, Tô Diễm Diễm tranh thủ thời gian cười cười cùng mọi người đáp lại. Nhìn nụ cười chân thành của bọn họ, nụ cười trên mặt cô cũng nhìn không được mà có thêm vài phần chân thành.

- Xin chào mọi người, tôi là Tô Diễm Diễm. Hôm nay làm phiền mọi người rồi.

- Ô ô... Hoan nghênh!

- Cảm ơn...

Trong lúc Sơn Tùng tùy ý dẫn cô đi giới thiệu xung quanh một chút, Tô Diễm Diễm đều lễ phép chào hỏi qua tất cả mọi người, ánh mắt còn khẽ liếc về phía cái "tên mặt dày" Sơn Tùng vẫn đang đặt tay lên vai cô kia, trong mắt liền có nhiều thêm vài phần cảm kích.

Anh vốn dĩ không cần phải làm việc này, nhưng anh lại vô cùng quan tâm mà chú ý tới nó.

Có cái loại quan hệ này thì địa vị của Tô Diễm Diễm ở cái văn phòng này trong lúc vô tình đã được nâng cao lên không ít, công việc cũng sẽ thuận tiện hơn rất nhiều.

- A, tôi có biết cô. Ngày thử vai đó tôi không có đi nhưng nghe nói nhân vật nữ chính là một cô gái vô cùng xinh đẹp lại biết khiêu vũ, hóa ra chính là cô à!

Lúc trước mấy vị giám khảo chọn vai đó đã cùng nhau họp bàn, thậm chí còn vô cùng tự nhiên đặt cho cô ấy một cái biệt danh nữa.

- Tô Tô đúng không? Tôi là VJ riêng của Tùng ca, gọi tôi là Khải được rồi. Làn da của Tô Tô cùng với dáng người đều rất tốt a, xem ra chúng ta lại có thể lười biếng không cần trang điểm rồi.

Sơn Tùng bắt đầu dĩ nhiên nói:

- Có chừng mực chút đi.

Tô Diễm Diễm có chút kinh ngạc, lập tức nói đùa:

- Trước kia còn tưởng rằng phòng làm việc của MTP không cần trang điểm chỉ là nói đùa thôi, không ngờ thật sự lại như vậy a.

Nữ nhân viên trang điểm bên cạnh nghe vậy hừ một tiếng:

- Chỉ có một mình anh ta lười mà thôi.

Cô ta dừng một chút rồi bỗng nhiên lại thay đổi một khẩu khí khác nói:

- Nhưng mà nhan sắc của Tô Tô có lẽ thật sự rất phù hợp với nhiều kiểu trang điểm a, trong đầu tôi giờ không thể chờ được để đưa ra nhiều phương án khác nhau rồi!

- Thật... thật vậy à?

Tô Diễm Diễm lập tức cảm thấy rất áp lực.

- Yên tâm đi, có tôi ở đây, dù là anh ta lười biếng không trang điểm cũng sẽ không xảy ra vấn đề gì!

Khải không phục nói:

- Rõ ràng là lớn lên xinh đẹp thì không cần phải trang điểm? Cái đó có quan hệ gì với cô chứ?
- Quỷ lười khôn nạn.
- Hai người này tại sao lại cãi nhau rồi hả?

Son Tùng thấy thế liền hướng về phía Tô Diễm Diễm bắt đầu nhún nhún vai, sau đó cũng chỉ có thể hiểu ý mà cười cười.

Mọi người cứ cãi qua cãi lại như vậy trong lúc vô tình thì khoảng cách giữa cô và Son Tùng cũng được kéo gần lại chút ít.

Bạn đang đọc truyện *[Fanfic Son Tùng M-TP] Nam Chính Cứ Luôn Muốn Giết Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Hôm nay nam chính lại phân tâm

Ngay từ đầu đầu là Tô Diễm Diễm chụp hình một mình.

Son Tùng với tư cách là đại cổ động của đoàn làm phim nên đứng ở bên cạnh giám sát.

Cho dù mọi người bình thường đều cười toe toét, nhưng khi vừa tiến vào trạng thái làm việc thì liền giống như thay đổi thành một con người khác vậy, thái độ vô cùng nghiêm túc.

Lúc Tô Diễm Diễm ở bên trong trang điểm thì Son Tùng đang đứng ở một bên thảo luận về vấn đề gì đó cùng với Phạm Đại Đông vừa thông dong đi tới. Anh có chút lười nhác dựa vào trên tường, hai tay khoanh ở trước ngực, mặt mày mang theo một tia ừ ừ.

- Tối hôm qua cậu lại ngủ không ngon sao?

Phạm Đại Đông vừa nói vừa lấy ra từ trong ba lô một vật gì đó.

- Ừm

Son Tùng xoa nhẹ đôi mắt của mình, thuận miệng ừ một tiếng, thần sắc mệt mỏi.

Phạm Đại Đông lập tức hiểu rõ:

- Lại mơ thấy giấc mộng kia rồi hả?

- Ừm

Phạm Đại Đông cười nói:

- Như thế nào, lần này cậu là kiểu biến thái gì? Ma vương cuồng cưa điện? Hay thích chơi trò nhốt trong mật thất?

Son Tùng tức giận nói:

- Là tôi bị đâm một dao.

- À à... Cái gì?!

- Không nói cái này nữa, video mang đến chưa?

Son Tùng ho nhẹ một tiếng, vẫy vẫy tay như muốn bỏ qua cái đề tài này vậy, ánh mắt lại nhìn không được mà hướng về phòng hóa trang đằng kia, mang theo một tia tìm tòi nghiên cứu khó phát hiện.

Phạm Đại Đông không chú ý tới sự dị thường của anh ta, chẳng qua là dùng ánh mắt đồng tình nhìn hán một cái, lập tức từ trong túi lấy ra một cái đĩa cứng.

- Mang rồi mang rồi. Tối hôm qua bị con gái lấy ra chơi một hồi cũng không trả lại nên lúc ra cửa mới quên mang theo, đi đến nửa đường lại chạy trở về một chuyến, thật sự là tức chết người khác mà. Nhìn thử mấy cái này xem thế nào đi?

Son Tùng nhận lấy xem qua. Bên trong chiếc đĩa là hình ảnh thu được của mấy diễn viên tới thử vai, ngày phỏng vấn hôm qua anh ta có lịch trình nên không thể tới tận trường quay giám sát được.

Mấy vị đạo diễn thảo luận qua rồi chọn ra mấy người có tiềm năng đưa tới cho anh xem qua, cuối cùng quyền quyết định vẫn là ở trên tay của Sơn Tùng.

Anh xem đi xem lại mấy lần rồi dần dần nhúu mày lại.

Phạm Đại Đông vừa nhìn thấy anh như vậy, lập tức liền biết rõ lúc này lại không thể đùa giỡn rồi.

Lập tức anh ta cũng bày ra bộ mặt ủ rũ nói:

- Sếp à! Tùng lão đại! Đây đều là lượt thứ ba rồi, trước sau có đến hơn mười cô gái, cuối cùng thì ngài muốn tìm người như thế nào chứ?

Sơn Tùng vô thức mà đáp lời:

- Tôi làm sao có thể tìm một cô nhóc chứ, đó là phạm pháp!

-???

Phạm Đại Đông vẽ mặt mông lung, hai giây sau liền lập tức ôm bụng cười to.

- Ha ha ha sếp à, cậu rõ ràng là...

Sơn Tùng lập tức cũng kịp phản ứng lại là lời nói của mình có chỗ không đúng, vội vàng thề thốt phủ nhận:

- Còn không phải lời này của anh khẩu khí giống với bà Phạm nhà tôi sao, tôi vô thức liền...

Bà Phạm ở đây là mẹ của anh ta, em trai anh ta là Việt Hoàng cũng đã đổi mấy lần bạn gái rồi, khó trách tại sao mẹ anh ta cứ nói bóng nói gió để nghe ngóng tin tức cho con trai.

Phạm Đại Đông nghe vậy, lập tức cười càng lớn hơn, một bàn tay đập mạnh xuống bả vai anh, bộ dạng giống như nhà có con trai lớn thế này.

- Tùng à, tôi đây cái gì cũng chưa nói đâu đấy.

-...

Sơn Tùng xụ mặt ho một tiếng, cứng nhắc đổi chủ đề.

- Những cô bé này vũ đạo với kỹ thuật cũng không tệ, thật là...

Sơn Tùng khề khề một tiếng, có chút bức bối kéo mũ xuống.

Anh suy tư một lát rồi mới nói:

- Ảnh mất không được.

Anh tiện tay lật ra ảnh chụp của mấy cô gái chỉ cho Phạm Đại Đông xem.

Phạm Đại Đông thấy sắc mặt anh ta nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn tiến nhập vào trạng thái làm việc, tự nhiên cũng không nói thêm cái gì nữa, lập tức thu hồi tâm tư trên ghế, bắt đầu nghe anh ta phân tích.

- Người này quá nhu nhược, thoát nhìn lá gan có vẻ khá nhỏ, có cảm giác sợ hãi rụt rè. Làm diễn viên quần chúng còn có thể nhưng muốn diễn vai Tiểu Na thì sẽ có chút khó khăn.

- Còn cô gái này này...

Sơn Tùng bất đắc dĩ nở nụ cười.

- Các anh lúc ấy có phải là đã nói gì đó với người ta hay không? Cô gái này có ý tứ thì là chuyện tốt, nhưng ánh mắt của cô ta cũng quá độc ác rồi... Hoàn toàn không phải kiên cường a, giống như thay đổi thành một người khác vậy. Đây là nữ chính ác độc sao?

- Còn người này...

- Được rồi, cậu đừng nói nữa, dù sao thì dù là ai cũng đều bất mãn đúng không?

Phạm Đại Đông vội vàng dừng lại nhìn anh ta, một tay từ trong tay anh ta rút video ra, tiện thể còn liếc mắt một cái.

Sơn Tùng bất đắc dĩ nói:

- Tôi nói đều là sự thật a, hai cái người vừa rồi có thể đóng được vai phụ đấy. Có thể đi hỏi một chút xem các cô ấy có nhận hay không. Chọn ra Tiểu Na hay là vẫn phải nghĩ cách khác thôi.

Hắn vỗ vỗ vai đối phương nói:

- Vất vả cho các anh rồi.

Phạm Đại Đông phàn nàn nói:

- Mấy cái trường múa xung quanh đã tìm khắp nơi rồi... Muốn người vừa biết khiêu vũ vừa có kỹ thuật diễn, cậu đây là muốn đãi cát tìm vàng a.

Son Tùng lắc đầu:

- Có thể diễn được hay không ngược lại cũng không sao cả. Tôi chỉ là muốn người đó có thể mang lại cảm giác kiên cường.

Chỉ tiếc rằng phạm vi trước mắt của bọn họ có hạn, phần lớn những cô gái có thể tìm được ở các trường múa xung quanh đa phần đều là người có hoàn cảnh gia đình không tốt, mà người có gia cảnh khó khăn một chút thì vốn dĩ đều là rụt rè không hợp vai.

Những thứ này người ngoài đều cho rằng không phải là điều kiện tiên quyết, nghĩ muốn có cái loại cảm giác này thì chỉ có thể liều mạng mà diễn thôi.

Phạm Đại Đông nhìn không được lại liếc mắt:

- Tùng à, không phải tôi nói cậu a, nhưng thời gian của chúng ta cũng không còn nhiều nữa rồi. Tháng sau đã khai máy, hiện tại chỉ còn thiếu mỗi Tiểu Na hơi nhỏ mà thôi.

Son Tùng nhún mày:

- Cùng lắm thì để cho bọn họ quay trước.

- Nếu như tháng này còn không được, chúng ta liền tới một nơi xa một chút, nói không chừng có thể tìm được đấy.

Nhiều người ở độ tuổi ấy kỹ năng diễn rất khó khống chế, thay vì việc cưỡng ép người ta lên hàng VIP thì không bằng làm một cách khác kỳ quặc hơn là tìm chính người như vậy lên diễn.

Phạm Đại Đông chưa từ bỏ ý định:

- Mấy người kia đều không thể chấp nhận được một chút nào đúng không? Lúc trước Mạnh Mạnh kia chẳng phải không tệ sao? Lại còn bé Tiểu Tân...

Son Tùng có chút buồn cười nhìn hắn một cái, thần sắc từ từ trở nên lạnh lùng.

- Anh, đây là ngày đầu tiên anh biết tôi sao? Hiện tại nói chuyện với anh chính là Son Tùng a, không phải Nguyễn Thanh Tùng đâu.

Nguyễn Thanh Tùng là tên thật của anh ta, chẳng qua là trong lòng mọi người đều có thói quen gọi nghệ danh của hắn là Son Tùng hơn.

Nếu là Nguyễn Thanh Tùng, lúc ở cùng bạn bè hắn sẽ là một tên choai choai hiền lành thậm chí còn có chút xấu hổ. Nhưng nếu là Son Tùng, hắn là một người mang chủ nghĩa hoàn hảo, bằng không cũng sẽ không trở thành ca sĩ nổi tiếng trong số các tuyển thủ năm đó.

Thái độ của Son Tùng rất kiên quyết, lắc đầu:

- Không phải vạn bất đắc dĩ thì tôi sẽ không đồng ý với chủ ý đấy. Nếu không việc này sẽ trở thành điều tiếc nuối nhất trong suốt cuộc đời này của tôi.

Phạm Đại Đông còn muốn nói tiếp gì đó thì phòng hóa trang sau lưng bỗng nhiên truyền đến động tĩnh.

Thợ trang điểm trực tiếp giơ tay đẩy hắn ra:

- Ôi chào, Đông ca nhùng đường một chút, vớ dáng người này của anh có thể phá hỏng cánh cửa này mất. Cái người mẫu chụp ảnh kia, chúng tôi bên này đã chuẩn bị tốt cho cô ấy rồi.

Bị thợ trang điểm công kích, Phạm Đại Đông cũng đã quên việc mà mình muốn nói với Son Tùng là cái gì rồi, lúc này liền tức giận đến giơ chân giơ tay.

- Các người thì biết cái gì chứ, ta đây không gọi là béo! Gọi là có phúc khí nha! Đồ ngốc.

-...

Son Tùng lặng lẽ nhìn bọn họ chọc cười, ánh mắt tùy ý mà quét đến trên người người đằng sau, anh ta lập tức giống như là bị trúng tà vậy.

Tô Diễm Diễm đứng ở sau lưng thợ trang điểm, lúc đi ra khỏi phòng hóa trang thì tất cả mọi người đều nhìn không được mà nhìn sang.

Cô mặc một bộ váy lụa ballet màu đen, áo vest nhỏ màu đen ôm chặt lấy người, trên ngực cài một chiếc lông vũ màu đen càng làm nổi bật lên làn da trắng như tuyết của cô.

Bên dưới chiếc quần lụa mỏng là một cặp chân dài bị chiếc tất chân màu trắng chặt chẽ bao lấy, cao ráo mà u nhã.

Tô Diễm Diễm tựa hồ có chút ngại ngùng, thẹn thùng mím môi cười, đôi mắt cong cong khiến người xem xung quanh cũng không nhận được mà phải cong khóe môi.

- Nhìn cái gì a. Nhanh nhanh làm việc đi, một hồi vẫn còn quần áo đây!

Thợ trang điểm trừng mắt liếc nhìn, nắm tay cô đi đến sân chụp. Sơn Tùng lúc này mới phát hiện ra là phía sau lưng của cô lại là vùng váy khoét sâu hình chữ V, sợi băng gấm giao vào nhau quấn chặt bên hông, làm cho người ta mơ màng hết lần này đến lần khác.

- Đợi một chút, tôi cảm thấy giống như bị lệch chỗ nào đó.

Khải suy nghĩ một chút, lại đem hoa hồng đạo cụ bên cạnh gắn vào bên hông của cô, đen đỏ kết hợp, xinh đẹp đến tận cùng.

- Oa! Bắt đầu, bắt đầu!

Khải hưng phấn mà kêu lên.

Tô Diễm Diễm mím môi cười, ngoài cửa sổ ánh mặt trời chiếu vào búi tóc đen của cô, tạo ra một tầng ánh sáng mờ ảo. Không biết như thế nào nhưng trong đầu Sơn Tùng bỗng nhiên dần hiện ra bộ dạng tóc đen như thác của cô, ánh nến chiếu rọi, hơi nước dạt dào. Còn có hoa hồng...

Không biết nghĩ tới điều gì, Sơn Tùng bỗng nhiên có chút không được tự nhiên dịch chuyển ánh mắt, vành tai mơ hồ có chút ửng đỏ, nhưng may mà vào lúc này sự chú ý của mọi người đều ở trên người Tô Diễm Diễm, không có ai chú ý tới sự dị thường của anh ta.

...

Tô Diễm Diễm một mình chụp ảnh xong đã là giữa trưa, buổi sáng thay đổi hai bộ quần áo, phải giăng co mất một hồi.

Trợ lý Đồ Đồ xin phép nghỉ về nhà, bởi vậy cơm trưa là cô cùng với các nhân viên khác ăn ở nhà ăn.

Người trong nước đều có thói quen nói chuyện phiếm lúc ăn cơm, nơi đây đương nhiên cũng không ngoại lệ. Hơn nữa bầu không khí ở đây rất hòa hợp, không lâu sau cô liền nghe thấy Phạm Đại Đông phàn nàn với các nhân viên khác vì vấn đề chọn vai diễn.

- Sếp đôi khi quá hà khắc rồi, người mà hoàn toàn phù hợp với điều kiện như vậy nào có dễ tìm a.

- Chủ yếu chính là thời gian không kịp. Kỳ thật, lúc mới bắt đầu khi chọn người cho vai diễn Tiểu Na lúc nhỏ thì đã định sẵn là hai ngôi sao nhỏ tuổi rồi, kết quả thử quay một cái thì không đến vài ngày anh ấy lại loại bỏ người ta mất...

Nói xong lời cuối cùng, Phạm Đại Đông đột nhiên liền gặp phải một vấn đề nan giải.

- Hừ hừ, yêu cầu nhiều như vậy có bản lĩnh thì tự mình sinh một đứa đi! Chỉ biết nằm mơ thôi! Ngay cả một người bạn gái cũng không có, nhìn anh ta đến lúc đó còn dám nói cái gì phù hợp hay không phù hợp không!

-...

Tô Diễm Diễm ở một bên nghe được thì dở khóc dở cười, cuối cùng vẫn là yên lặng đem chuyện này đặt ở trong lòng.

Một cô bé kiên cường sao...

Một giờ chiều, hai người thay đổi một bộ thường phục chụp ảnh.

Vốn dĩ khi xác định chụp ảnh thì không có cái khâu này nhưng sau khi cân nhắc đến độ hot của Sơn Tùng ở mảng phim ảnh thì tội gì mà không cộ nhiệt, bởi vậy phòng làm việc liền sắp xếp như vậy.

Tô Diễm Diễm mặc váy trắng ngồi ở trên bệ cửa sổ, tóc dài rủ xuống trên đầu vai, một bên quạt gió lay động làn váy của cô, lộ ra vẻ dịu dàng mà u nhã.

Sơn Tùng thì mặc áo sơ mi quần tây, hai tay bỏ vào trong túi đứng ở bên cạnh cô, thần sắc lãnh đạm.

Giữa hai người không có bất kỳ hành động thân mật hoặc là sự trao đổi ánh mắt nào, nhưng ở cùng khung hình thì lại tạo nên một bầu không khí kỳ diệu.

- Kỳ quái.

Khải vừa nói thầm, vừa liên tục vỗ vỗ.

Quá trình quay thuận lợi diễn ra trong bầu không khí quý dị, cuối cùng đã hoàn thành sớm hơn thời gian dự định rất nhiều.

- Để cho Tùng dạy cô ấy cách tự chụp. Đến lúc đó ở trên mạng có thể kéo thêm nhiều lượt xem

Thừa dịp Tô Diễm Diễm còn chưa tháo trang sức, Khải liền không khách sáo chút nào bán đứng ông chủ nhà mình đi.

- Chun môi, phồng má làm ra vẻ đáng yêu thì cậu ta rất rành đấy.

- Ủi ha ha, như vậy không tốt lắm đâu.

Tô Diễm Diễm đương nhiên biết rõ Sơn Tùng bình thường sẽ selfie thành bộ dạng gì mà.

Sơn Tùng:

- Cậu đã nói như vậy rồi thì mọi người cùng nhau chụp một tấm đi.

Vì vậy Tô Diễm Diễm liền đứng ở bên cạnh Sơn Tùng, nhìn anh ta giơ điện thoại lên chụp một tấm. Hình ảnh gương mặt ghét bỏ ở chính giữa của Sơn Tùng hết sức rõ ràng.

Cuối cùng khi ở trong phòng hóa trang cùng nhau tháo phụ kiện, Tô Diễm Diễm liền nói đến việc chọn diễn viên.

- Thật có lỗi a, tôi không phải cố ý nghe lén mọi người nói chuyện đâu, chỉ là về "tôi lúc còn nhỏ" ý, ngược lại tôi có người muốn đề cử cho vai này. Không biết tiền bối có hứng thú hay không?

Sơn Tùng ngừng lại động tác nghịch điện thoại trên tay.

Trước không đề cập tới vấn đề anh đối với người kia có hứng thú hay không, nhưng đối với cách xưng hô "tiền bối" thế này thì anh lại có ý kiến rất lớn đấy.

- Được.

.....

Đôi lời tác giả: Hôm nay lại nghĩ không ra vớ kịch nhỏ gì hay ho rồi, hi hi, đành chờ mọi người bình luận vậy.

Bạn đang đọc truyện *[Fanfic Sơn Tùng M-TP] Nam Chính Cứ Luôn Muốn Giết Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 41: Hôm nay nam chính có chút kiêu ngạo

Thời gian xuân hạ cứ thế luân phiên nhau trôi qua, thành phố B thì vẫn luôn luôn oi bức như vậy.

Vốn dĩ lúc mới ra cửa còn có chút mưa nhỏ, chưa được bao lâu thì liền tạnh ráo hẳn.

Ánh mặt trời từ trong tầng mây chiếu nghiêng xuống, xuyên thấu hàng cây rừng cao lớn, lơ mờ mà chiếu vào tòa hồng lâu ở cách đó không xa, tạo ra một tầng ánh sáng mờ ảo.

Trong phòng loáng thoáng truyền đến một trận thanh âm, giống như âm thanh vui cười đùa giỡn của trẻ nhỏ, không lâu sau đó lại vang lên một tràng giai điệu du dương, nghe giống như âm thanh của một loại đàn đã dùng được nhiều năm rồi, mang theo đó là sự ưu nhã mang phong cách cổ xưa.

Bọn nhỏ cất cao giọng hòa âm cùng với âm thanh của tiếng đàn, giọng trẻ con non nớt giống như một chiếc chuông bạc trong trẻo leng keng leng keng, mang lại cảm giác thoải mái dễ chịu đến tận ruột gan trong không khí mùa hè nóng nực này.

Tô Diễm Diễm đã đỗ xe ở ven đường một lúc lâu rồi. Điều hòa trong xe đã mở ở mức tối đa nhưng có vẻ như cũng không mát hơn được bao nhiêu. Bình thường lúc làm việc cô thường rất vội vàng, lúc này nghe được những động tĩnh ở xung quanh như vậy ngược lại cô liền cảm thấy rất vui về thoải mái.

Cô đã ngây người ngồi được một hồi lâu rồi, mãi đến khi cô nhìn thấy một chút động tĩnh qua gương chiếu hậu thì lúc này mới quay đầu nhìn về phía Sơn Tùng đang ngồi nghỉ ngơi ở ghế sau.

- Tiền bối tỉnh rồi a, chúng ta đến rồi.

Sơn Tùng chậm chạp mở mắt ra, tựa hồ như còn có chút chưa thích ứng được với ánh sáng, bên trong tròng mắt đen nhánh hiện lên một tầng hơi nước mỏng, thoát nhìn vô cùng mê hoặc nhưng cũng rất ngây thơ.

Tô Diễm Diễm thấy thế cười nói:

- Tối hôm qua anh ngủ không ngon sao? Sau khi lên xe vẫn cứ mệt mỏi như vậy, cũng không sợ em lái xe chở anh đi bán sao?

Son Tùng bật cười, thuận miệng ư ưm hai tiếng:

- Bệnh cũ thôi. Tối hôm qua lại nằm mơ...

Anh ta nói được phân nửa thì bỗng nhiên lại ngừng lại, nhìn chăm chăm vào sau gáy của cô gái phía trước.

Tô Diễm Diễm quay lưng về phía anh nên cũng không phát hiện có cái gì khác thường cả, chỉ cho là anh gặp ác mộng bình thường thôi nên thuận miệng an ủi:

- Cái kia thật đúng là khổ mà, muốn tốt lên cũng không dễ dàng.

Cô dừng một chút, chân thành nói:

- Lúc trước bạn của em có giúp em tìm ra một phương pháp trị bệnh mất ngủ, nếu không thì để tình cảm giữa chúng ta thân thiết thêm một chút, em giúp anh, thế nào?

- Được, vậy thì cảm ơn em.

Son Tùng xuyên qua kính chiếu hậu ý vị thâm trường liếc nhìn cô lấy điện thoại ra liên lạc với bạn của mình, cũng không nói gì thêm nữa.

Ngón cái vô ý thức mân mê cái đầu con gấu trúc, ánh mắt lộ ra một tia sáng.

Anh đột nhiên mở miệng nói:

- Bình thường thì cứ gọi Son Tùng là được rồi, đừng có kêu tiền bối này tiền bối nọ nữa, nghe thật kỳ quái.

Ngón tay đang gõ chữ của Tô Diễm Diễm lập tức dừng lại, anh làm sao biết được là mình định thêm hai chữ tiền bối vào vậy chứ?

- Cái kia... Có phải là không tốt lắm hay không?

Bọn họ cũng không quen thân a, không gọi là tiền bối thì cô cũng không biết nên gọi là gì đây.

Nếu là trước đây thì cô sẽ trực tiếp thêm mấy từ như kiểu anh hay chị vào là được rồi, thế nhưng nếu là Son Tùng thì...

Chẳng lẽ lại phải gọi là Son ca?

Son ca cái quỷ gì chứ? Cũng quá khó nghe rồi đi. Cũng không thể theo đám người ở phòng làm việc của hần kêu anh là sếp Tùng được, vậy thì bình thường những người khác gọi anh như thế nào vậy?

Tô Diễm Diễm suy nghĩ một chút, dò hỏi:

- M-TP?

Son Tùng cười mím nhìn cô một cái.

- Tùng ca?

Lúc này Son Tùng mới hừ một tiếng, giống như là đã hài lòng rồi.

Anh quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, bên trên tòa nhà có treo một tấm biển to "Trung tâm giáo dục trẻ đặc biệt", mặt tường cũng bám đầy bụi bẩn, thoạt nhìn có chút cũ lắm rồi.

- Chính là trong chỗ này sao?

Son Tùng thoáng có chút kinh ngạc, khẽ hạ cửa sổ xe xuống.

- Sao em lại nghĩ sẽ dẫn tôi đến chỗ này chứ?

Tô Diễm Diễm cũng đi theo anh rồi ngẩng đầu nhìn một cái, cảm khái nói:

- Em trước kia hay thường xuyên đến đây, lúc bắt đầu chẳng qua chỉ là làm một ít công việc tình nguyện mà thôi, về sau thì nếu có thời gian rảnh thì liền dạy bọn trẻ học khiêu vũ.

Cô dừng một chút rồi tiếp tục nói:

- Nơi này có rất nhiều đứa nhỏ đáng ngưỡng mộ, lúc trước em có đề cập tới việc giới thiệu cho anh một cô bé mà, chính là ở ngay chỗ trước mặt này.

Cô có chút lo lắng không yên nhìn về phía Sơn Tùng, lặng yên và tự đổ mồ hôi: - Đại Nụ tuy rằng không biết nói chuyện, nhưng về phương diện vũ đạo thì thật sự lại khiến người khác phải ngưỡng mộ đó.

Như là sợ Sơn Tùng tức giận rồi đổi ý cô lại vội vàng bổ sung:

- Đại Nụ hiểu khẩu hình, em cũng xem qua kịch bản rồi, khi còn bé thì Tiểu Na tựa hồ cũng không có quá nhiều lời thoại... Thế nên, tiền... ủa, Tùng ca, thử một chút xem được không?

Sơn Tùng đã hiểu rõ rồi, trách không được vì sao cô lại không chịu sớm tiết lộ tin tức như vậy, hóa ra là sợ mình sau khi biết cô bé kia có chứng ngại về giao tiếp thì sẽ chẳng từ chối nó.

Sơn Tùng ngược lại thì không sao cả, nếu như cô bé kia thật sự có tài năng thì đây cũng không phải là vấn đề không thể giải quyết được. Dù sao thì diễn viên ở độ tuổi này cũng có thể dùng được thì nếu không nói được sao lại không dùng được chứ.

Sơn Tùng cười khẽ một tiếng, ý bảo cô bình tĩnh:

- Đến cũng đã đến rồi, đương nhiên là phải gặp rồi. Tôi cũng rất tò mò xem không biết là cô bé như thế nào lại có thể khiến em đánh giá cao như vậy a.

Tô Diễm Diễm lập tức liền thở dài một hơi sau đó thì mở cửa xe đi ra ngoài.

- Được rồi, đi thôi, em dẫn anh đi, viện trưởng có lẽ đã chờ chúng ta rồi.

Sơn Tùng ừ một tiếng rồi mang kính râm đi theo.

.....

Nơi đây vốn là ở vùng ngoại thành, đã đến khoảng thời gian nóng nhất sau giờ trưa nên số người ở xung quanh lại càng thưa thớt hơn.

Hai người một trước một sau mà đi ở dưới bóng cây, tiếng ve kêu bên tai không ngừng, gió nóng mùa hè thỉnh thoảng lại thổi qua đôi má, không biết có phải là do gần đây anh hay để ý tới cô hay không, mà không hiểu tại sao đột nhiên lại có cảm giác yên bình như vậy.

Sơn Tùng a lên một tiếng:

- Tôi rất muốn biết là lúc đầu vì sao em lại tìm được chỗ này vậy?

Tô Diễm Diễm cười cười, chỉ chỉ vào một khu nhà bên cạnh. Sơn Tùng nhìn theo hướng cô chỉ, loáng thoáng có thể trông thấy được dòng chữ "Viện dưỡng lão Tịch Dương Hồng".

- Bên kia là viện dưỡng lão Tịch Dương Hồng, ông nội của em sau khi mắc phải hội chứng Alzheimer thì đã bị đưa tới đây. Chỉ cần em có thời gian rảnh thì sẽ tới đây chăm sóc cho ông nội, dần dà liền thân luôn với mọi người bên này.

Về sau khi ông nội qua đời, em cũng thường xuyên chạy tới đây, chỉ có điều là địa điểm đã đổi từ viện dưỡng lão Tịch Dương Hồng sang thành trung tâm giáo dục trẻ đặc biệt rồi.

Tô Diễm Diễm dừng một chút, quay đầu hỏi:

- Tùng ca biết Nghiêm Lập chứ?

Sơn Tùng sững sốt một chút, vẻ mặt mờ mịt.

- Đó là ai?

Tô Diễm Diễm...

Thảo nào mà mọi người bên trên đều nói, Sơn Tùng đúng là một người thiếu kỹ năng giao tiếp, cho dù là những tiểu thị trấn nổi tiếng thì chỉ cần không có cùng anh hợp tác qua thì hơn phân nửa anh đều không thể nhớ ra được ai là ai.

Cô giải thích:

- Nghiêm Lập là một đồng nghiệp cùng công ty với em, kỹ năng diễn xuất của hắn rất tốt, làm việc cũng vô cùng nghiêm túc.

- Trên mạng có rất nhiều chị gái vô cùng yêu thích hắn, thậm chí còn có rất nhiều mà mẹ bím sữa, mọi người đều cảm thấy người như hắn cứ ngốc ngốc man man thì khi lớn lên sẽ rất nghe lời. A..... Đại khái chính là một em trai quốc dân a.

Sơn Tùng không cho là đúng ồ lên một tiếng:

- Sau đó thì sao?

Tô Diễm Diễm thờ dài một hơi, giọng nói buồn buồn:

- Nghiêm Lập cũng là một đứa trẻ xuất thân từ đây, cũng là cậu ta vào lúc em thất nghiệp liền dẫn em vào cái vòng tròn lẩn quẩn này.

-...

Son Tùng phát giác được tâm tình của cô dường như có chút không đúng, liền lặng yên thả chậm bước chân, cùng cô đi song song cùng nhau. Cái bóng của hai người núp ở trong bóng cây ven đường giống như là hai đứa trẻ chưa từng trải qua sự đời vậy.

Tô Diễm Diễm ngẩng đầu hướng hân cười cười, sắc mặt có chút tái nhợt.

- Gần như có thể nói em chính là người nhìn thấy cậu ta từng chút từng chút một được mọi người biết đến đấy. Đừng chỉ thấy cậu ta của bây giờ thôi, đã từng có một khoảng thời gian rất dài, có rất nhiều người luôn công kích cậu ta, nói xấu tác phẩm của cậu ta, mắng cậu ta xấu xa khiến người ta ghét bỏ gì đấy. Nhưng kỳ thật thì chỉ có rất ít người biết rõ, cậu ta có chứng ngại bẩm sinh về trí lực.

Nghe được những lời công kích ác ý, ánh mắt Son Tùng liền tối lại, không lên tiếng.

Tô Diễm Diễm chỉ chỉ đầu của mình:

- Đừng thấy hân đã hai mươi tuổi rồi, nhưng tuổi thật thì lại một chút cũng không lớn. Có thể đi tới bước này thì so với người khác hân đã phải bỏ ra nhiều hơn rất nhiều, thật sự rất không dễ dàng...

Tô Diễm Diễm dừng một chút, đột nhiên bật cười.

Cô có chút lúng túng sửa lại mái tóc bị gió thổi của mình, cúi đầu nhìn mũi chân của mình.

- Thật xin lỗi, em hình như nói rất nhiều chuyện không liên quan thì phải.

Son Tùng lắc đầu, cân nhắc một chút cách dùng từ, nói:

- Anh nghĩ, anh đại khái đã hiểu ý của em rồi.

Anh gỡ kính râm xuống cầm ở trong tay, lại xoay đầu lại nhìn Tô Diễm Diễm, ánh mắt chân thành.

- Về cô bé mà em giới thiệu với anh kia, anh sẽ không bởi vì cô bé là người tàn tật liền sinh ra thành kiến đâu. Diễm này anh có thể cam đoan với em. Nhưng mà đồng thời, anh cũng sẽ không bởi vì cô bé không thể nói chuyện mà dễ dàng bỏ qua yêu cầu đâu. Cụ thể thế nào thì phải xem biểu hiện của cô bé.

Tô Diễm Diễm kinh ngạc nhìn anh ta, trong đôi mắt hiện lên một tia kích động, như là lưu quang lấp lánh. Cô há to miệng, cuối cùng vẫn là đem những lời kia nuốt trở về, có chút cong cong khóe môi.

- Cảm ơn. Nghe anh nói những lời này thì em an tâm rồi.

Cô nhẹ nhàng nói, ngữ khí trịnh trọng.

Gió nhẹ lay động mái tóc dài của cô, thỉnh thoảng đảo qua gương mặt của cô, cô liền thò tay đem vài sợi tóc nghịch ngợm bỏ ra sau tai, ánh mắt trời nhỏ vụn chiếu vào gương mặt tươi cười của cô, lập tức khiến cho người ta một loại cảm giác giống như đang được tắm gió xuân vậy.

Son Tùng đứng ở một bên, thu hết cảnh xinh đẹp này vào mắt, yét hầu không tự chủ được lên xuống, cuối cùng vẫn là không nói gì.

....

- Đến rồi.

Tô Diễm Diễm đẩy cửa ra, lộ ra một gian phòng trống trải.

Căn phòng này rõ ràng là đã cũ lắm rồi, sàn nhà bằng gỗ có chút cong lại, trên mặt tường trắng tinh cũng có một chút dấu vết bụi bẩn, duy chỉ có tấm tường kính kia là sáng bóng sạch sẽ, miễn cưỡng có thể tính là một phòng tập vũ đạo.

Chỉ có điều là phòng vũ đạo này lại có chỗ khác so với những phòng tập vũ đạo khác, chính là trong phòng còn có một vài loại dụng cụ khác nữa.

Rõ ràng nhất chính là mấy cái đai treo ở bên cạnh, giống như là loại dây đai được sử dụng trong huấn luyện đi đường vậy, nhưng mà xem ra đã rất lâu rồi nhưng chưa có người dùng qua nó.

Vị viện trưởng này giờ luôn đi theo hai người liền chú ý tới ánh mắt của Son Tùng, sau đó liền mở miệng giải thích nói:

- Nơi này là phòng tập vũ đạo của bọn nhỏ, đồng thời cũng là phòng tập luyện cả những đứa trẻ mắc chứng bại não ở trung tâm chúng tôi.

Trẻ mắc chứng bại não?

Viện trưởng dừng một chút, sử dụng một giọng điệu vô cùng bình tĩnh nói:

- Thời gian trước, đứa trẻ mắc chứng bại não cuối cùng của trung tâm cũng đã qua đời rồi, có lẽ trong một khoảng thời gian ngắn nữa cũng sẽ không có đứa trẻ nào phải dùng đến những thứ đồ kia.

Son Tùng nghe vậy cũng chỉ có thể im lặng.

- Thật xin lỗi.

Viện trưởng ngăn người, lập tức liền cười nói:

- Ngốc quá, cậu nói xin lỗi cái gì chứ. Việc đó không liên quan gì tới cậu cả.

Son Tùng cười cười, không nói gì nữa.

Trùng hợp là lúc này phòng học âm nhạc trên tầng lại bắt đầu náo loạn lên, âm thanh từ chiếc đàn dùng chân đánh dần dần vang lên, lẫn vào đó là giọng nói non nớt của bọn trẻ, giai điệu nhẹ nhàng làm cho tâm tình của anh càng trở nên trầm trầm hơn.

Trong đầu giống như có cái gì đó chợt lóe lên, như là mấy ký tự đang trôi nổi trong đầu, hoặc như là một đoạn giai điệu chưa từng nghe qua bao giờ.

.....

Đôi lời tác giả:

Son Tùng: Trong mộng, lúc thân mật thì liên tục gọi A Tùng, A Tùng, lúc tỉnh rồi thì lại thuận miệng gọi tiền bối, tiền bối. A, quả nhiên là phụ nữ mà.

Tô Diễm Diễm: Vừa bày ra cái mặt hắc ám lại còn muốn người ta đổi giọng, lão gia ngài là có ý gì chứ?

Dây quần: Nàng kiều mà hôm nay nhà người có được, sau này đều phải trả nợ đấy.

Bạn đang đọc truyện [*Fanfic Sơn Tùng M-TP*] *Nam Chính Cứ Luôn Muốn Giết Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Giới thiệu đại nự

Tô Diễm Diễm thấy anh cúi đầu không nói lời nào, còn tưởng rằng tâm tình của anh đang kém đi, liền chủ động tiến lên vỗ vỗ bờ vai của anh, ra vẻ thoải mái mà khuyên anh:

- Đừng có nghĩ nhiều làm gì, có lẽ qua đời đối với bọn nó mà nói ngược lại thì là một loại giải thoát a.

- Ừm. Anh hiểu.

Son Tùng hướng về phía cô cười lên một nụ cười, tâm tình cũng không thể nhanh trở lại bình thường như trước được.

Anh thực sự không có chút khái niệm nào về chứng bại não cả, chẳng qua là anh chỉ nhớ rõ căn bệnh này dường như là căn bệnh không có cách nào trị khỏi hoàn toàn được.

Nhưng chẳng biết tại sao, khi nghe được những lời này của viện trưởng, trong lòng của anh bỗng nhiên liền dâng lên một cảm giác vô lực, giống như là tự dung bị một tảng đá lớn đè lên vậy, có chút không thở nổi.

Tô Diễm Diễm nhìn anh một cái, tự động đem anh kéo vào trong gian phòng, Son Tùng rõ ràng cũng không có phản kháng lại, cứ mơ hồ như vậy bị cô đẩy ngồi xuống ghế.

- Mau vào thôi, đừng nghĩ lung tung.

- Ài, đừng có đẩy, đừng có đẩy, tự anh...

Hai người đùn đẩy nhau vào trong phòng học, ánh mặt trời sau lưng rực rỡ chiếu xuyên qua khung cửa sổ, chiếu thẳng vào bên trong phòng học, khiến thân ảnh của hai người nhu hòa hơn rất nhiều.

Lão viện trưởng đứng ở cửa ra vào, về mặt hiền từ nhìn bọn họ, đột nhiên có một loại không đành lòng đi vào quấy rầy cảm xúc của bọn họ.

Lúc đầu, khi Tiểu Tô nói muốn dẫn người tới đây chọn diễn viên, bà còn lo lắng suốt một hồi, nhất là sau khi biết đó là Sơn Tùng thì lại càng kinh ngạc đến nói không ra lời, cho tới tận trưa vẫn có chút mơ hồ, sợ là sẽ không tiếp đón được từ tế. Hiện tại xem ra quan hệ của hai người họ so với tương tượng của bà chỉ sợ là còn tốt hơn rất nhiều.

- Ngày hôm nay nắng có vẻ to nha, ta còn nhớ hình như con rất sợ phơi nắng thì phải...

Tô Diễm Diễm nói thầm một tiếng rồi gơ tay kéo rèm cửa lại, đem ánh mặt trời chói mắt ngăn cách ở bên ngoài, hoàn toàn không có chú ý tới sự kinh ngạc trong nháy mắt của Sơn Tùng khi nghe thấy rằng cô biết anh sợ ánh nắng mặt trời.

Cô quay đầu lại thương lượng với anh:

- Giờ này có lẽ các bé vẫn còn đang đi học, chúng ta trước tiên cứ chờ tại chỗ này trước rồi chờ một chút được không?

Sơn Tùng còn chưa kịp mở miệng thì lão viện trưởng lại do dự một chút rồi nói: - Nghe A Lập nói, mình tình mấy đứa đều rất bận, nếu không hay là để tôi gọi Đại Nụ tới nha.

Sơn Tùng vội vàng khoát tay, mỉm cười nói:

- Không có việc gì, không vội. Cứ theo lịch lên lớp thường ngày của mọi người là được, không cần thay đổi gì đâu. Dĩ cũng không cần để ý tới tụi con đâu, cứ coi con như bạn tốt của Diễm Diễm tới thăm mọi người là được.

Lời này lúc trước Sơn Tùng đã nói qua một lần rồi. Trước khi đến, Tô Diễm Diễm sợ rằng Sơn Tùng sẽ gặp phải rắc rối, cho nên liền cố ý nhờ viện trưởng che giấu thân phận của anh, sau đó liền cố ý chọn đến vào lúc đám trẻ vẫn còn đang lên lớp.

Trên đường đi tới đây, trừ lúc bị mấy cô gái tình nguyện nhận ra rồi chụp cùng mấy tấm hình thì ngược lại cũng không có phát sinh ra chuyện lớn gì cả.

Tuy rằng Sơn Tùng ngoài miệng thì nói là không ngại, nhưng trong lòng Tô Diễm Diễm thì cảm thấy có chút băn khoăn, hôm nay là cô đưa người tới đây, nên muốn tất cả mọi chuyện đều phải được đảm bảo tốt nhất.

Nhưng sợ làm phiền viện trưởng cũng không phải vì chuyện này, bản thân Tô Diễm Diễm cũng sợ bị những người khác vây quanh rồi làm lỡ mất ngày nghỉ của Sơn Tùng, cho nên cô mới tự ý làm dẫn anh thẳng tới phòng vũ đạo.

Lúc này nghe anh nói như vậy, Tô Diễm Diễm cũng gật gật đầu, hoàn toàn không có phát hiện ra xung hô của anh đối với cô có cái gì đó không đúng.

- Di Ngô, đi mau đi làm việc đi, có con ở cùng anh ta là được rồi.

Viện trưởng suy nghĩ một chút, rồi cũng sợ chính mình ở chỗ này ngược lại sẽ khiến cho bọn họ không được tự nhiên, liền nói:

- Đi đúng lúc còn có chút việc nên Tiểu Tô à, con thay ta chiều cố tốt bạn của mình nha.

Trước khi đóng cửa vẫn không quên dặn dò:

- Tiểu Sơn cũng vậy nha, cứ coi nơi này như nhà mình là được, không cần câu nệ quá đâu. Nếu như thấy chán thì cứ bảo Tiểu Tô dẫn đi dạo xung quanh, nơi này còn bé đều biết rất rõ.

Một tiếng "Tiểu Sơn" này khiến cho Sơn Tùng không kịp phản ứng, anh ngồi ở đó sững sốt hơn nửa ngày. May mà vẫn có Tô Diễm Diễm hỗ trợ lên tiếng, lúc này viện trưởng mới đóng cửa lại đi ra ngoài.

Trong lúc nhất thời, trong phòng lại chỉ còn lại có hai người bọn họ. Bức màn ngăn cách hơn phân nửa ánh mặt trời, khiến cho hơi nóng trong phòng dường như cũng giảm bớt đi không ít, bên tai thì vẫn vang lên tiếng nhạc du dương như trước, trong nháy mắt phòng vũ đạo liền lộ ra một chút trống trải.

Trong lúc vô tình Sơn Tùng liền nhìn thấy dáng vẻ có chút mệt mỏi của chính mình qua tấm kính gắn ở trên tường kia khiến anh không tự chủ được có chút buồn lòng thân mình.

Anh đột nhiên có chút tò mò không biết Tô Diễm Diễm tại sao lại biết rõ việc anh sợ phơi nắng như vậy.

Tô Diễm Diễm thế nhưng lại hoàn toàn không biết suy nghĩ hiện tại của anh, tiện tay lấy ra một cái ghế rồi ngồi ở cách Sơn Tùng không xa, nghĩ đến bộ dạng không được tự nhiên vừa rồi của anh khi viện trưởng gọi tên anh thì cô liền nhịn không được bật cười một tiếng.

- Cái họ này của anh thật đúng là không dễ gọi a. Bất kể là Tiểu Sơn hay là Sơn ca như trước đây, cái nào cũng đều nghe không ổn cả.

Sơn Tùng đầu tiên là khẽ giật mình, sau đó thì lập tức cảm thấy có chút buồn cười, hóa ra cái người biết rõ anh có thói quen sợ phơi nắng này vậy mà lại không biết tên thật của anh ư? Có chút thú vị a.

Anh ngồi dựa người vào sau thành ghế, cặp chân dài vắt chéo lên nhau, sắc thái trên mặt anh lộ ra chút chế nhạo.

- Haizzz, vừa nhìn liền biết bình thường em không hay chú ý tới Weibo rồi.

- Hà?

Tô Diễm Diễm sững sờ, lập tức có chút cổ quái mà cúi đầu nhìn chăm chăm vào giao diện Weibo vừa mới mở ra trên màn hình điện thoại.

Thật không thể ngờ rằng sẽ có một ngày cô lại nghe thấy được lời chế nhạo rằng cô mù công nghệ thông tin như thế này đây:

- Anh đang nói đùa à... Không quan tâm đến Weibo hẳn là anh á...

Trong lòng cô yên lặng phản bác. Tất cả mọi người đều biết rõ, Weibo của Sơn Tùng hiện giờ vẫn là do văn phòng đại diện của anh ta quản lý, đến cả mấy tấm ảnh cũng đều là do nhân viên công ty phát, rất ít khi thấy người thật tự mình đăng cái gì cả.

Cái người này ngoại trừ việc thường xuyên tương tác với fan hâm mộ ra thì hầu như rất khó có thể thấy anh với vị mình tinh nào đó tương tác qua lại trên mạng cả. Nhưng không thể không thừa nhận rằng càng như vậy thì lại càng có người ưa thích tới cộ nhiệt với anh.

Tô Diễm Diễm trước kia cũng thường xuyên tìm kiếm tên tuổi của Sơn Tùng trên các bảng trend lưu lượng, nhưng sau đó thì lại phát hiện ra đó chỉ là có người dùng tên tuổi của anh để cộ nhiệt cho tin tức mà thôi, dần dà thì cô cũng không để ý tới nữa.

Nếu như thật có tin tức gì lớn, thì trước mắt có thể phỏng đoán được là Triệu Giai Giai của anh sẽ là người đầu tiên bị đem ra cần nắn. Tô Diễm Diễm hướng về phía anh rồi giờ điện thoại lên, ý bảo anh nhìn màn hình:

- Em mỗi ngày đều có quan tâm đấy.

Sơn Tùng khẽ nhếch mi, nghi ngờ ồ một tiếng, lập tức cười nói:

- Anh nhớ rằng, hai ngày trước có một cái tiêu đề rất hot đấy chính là: Vấn đề cho điểm năng lực vấn đáp...

Anh cố ý kéo dài giọng ra cho đến khi hết câu, một bộ dạng rất thông minh, hiểu biết.

Tô Diễm Diễm cẩn thận nhớ lại một chút, tựa hồ có chút ấn tượng, nhưng mà cô thật sự là không có ấn vào xem, đối với những tin tức này cô luôn luôn không cảm thấy có hứng thú gì.

Cô đành phải hỏi tiếp:

- Sau đó thì sao?

Sơn Tùng híp mắt cười nói:

- Đề bài là: Sơn Tùng tên thật là gì?

- ...

Tô Diễm Diễm trừng mắt một cái rồi lập tức đỏ mặt, lời nói không rõ mà ấp úng hai tiếng, lại cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

Cô ở bên trong phó bản dây dưa với anh lâu như vậy mà kết quả cuối cùng thì ngay cả tên gọi thật của người ta là gì cũng không biết?

Tô Diễm Diễm biết rõ trong những tin tức này sẽ có thật có giả, lại thêm nữa là lúc đấy cái gì cô cũng không có hứng thú nên lúc đầu khi tra tài liệu về anh thì cũng chỉ là đặc biệt chú ý tới âm nhạc của anh mà thôi, những chuyện cá nhân khác thì cứ thể trực tiếp bỏ qua. Không nghĩ tới bây giờ lại thành vấn đề lớn như vậy.

- Thực xin lỗi...

- Hừ?

Sơn Tùng nhìn thấy bộ dạng áy náy của cô thì lập tức cũng có chút dờ khóc dờ cười:

- Haizzz, không cần như vậy, anh chỉ muốn trêu chọc em một chút thôi. Cũng không hề muốn tự cao tự đại mà cho rằng mọi người trên thế giới đều phải biết tên của anh đâu nên đừng nói xin lỗi.

Tô Diễm Diễm có chút áy náy nói:

- Chính là cảm thấy mình có chút thất lễ... Với tư cách là đối tác mà em lại phạm vào sai lầm cấp thấp như vậy.

May mà đây chỉ là do hai người nói chuyện riêng thôi, nếu như một ngày nào đó mà lại phạm phải cái loại sai lầm này trước mặt phóng viên thì đó mới là thật sự là đắc tội với người ta rồi.

- Thật sự không cần, nếu nói như vậy thì việc anh thường xuyên không nhớ được người khác cũng là thất lễ rồi.

Son Tùng vò đầu, cũng có chút không biết nên làm thế nào mới tốt, việc này khiến anh không khác gì một đứa trẻ phạm lỗi cả.

Trên thực tế, nếu như người trước mắt anh này không giống với nữ chính trong giấc mộng của anh, lại trùng hợp cũng gọi là Tô Diễm Diễm thì anh chỉ sợ là cũng sẽ không chú ý tới cô như vậy.

Hai người dừng một chút, nói đến đây thì bỗng nhiên liền cảm thấy vấn đề này không thể tiếp tục được nữa, không biết phải làm sao để tiếp tục cái vấn đề này.

Son Tùng dừng một chút rồi bỗng nhiên đề nghị:

- Nếu không chúng ta làm quen lại lần nữa đi.

- Há?

Tô Diễm Diễm ngẩng đầu, nam nhân trước mặt này đã kéo ghế lại trước mặt cô rồi.

Tia sáng chiếu qua khe hở của bức rèm khiến cho mái tóc đen của anh ánh lên thứ ánh sáng màu cà phê, một đôi hắc mâu cũng hiện lên vài chấm nhỏ li ti, chói mắt khiến cho người ta không đành lòng chuyển dời ánh mắt ra chỗ khác.

Anh lúc này không còn là một đại minh tinh bốn phía đều được bao bọc bởi hào quang nữa mà ngược lại giống như anh trai hiền lành nhà bên vậy.

Anh hơi nghiêng người về phía trước, hướng về phía Tô Diễm Diễm đưa tay ra: - Xin chào, làm quen lại lần nữa, anh là Nguyễn Thanh Tùng.

.....

Đại Nụ là một cô bé mười hai tuổi, lớn lên không hề giống với cái tên của mình tí nào cả, đó là cô bé vô cùng thanh tú. Mái tóc đen nhánh được tết lại bên thành hai bím tóc rủ xuống trên vai, một đôi hân to tròn, nhất là khi nhìn người khác thì lại càng thêm trong trẻo hơn.

Cô bé vừa vào cửa liền bổ nhào vào lòng Tô Diễm Diễm, cái đầu nhỏ trong ngực cô không ngừng cọ sát, trong miệng phát ra những tiếng a a a, rõ ràng là đặc biệt mừng cao hứng.

Tô Diễm Diễm cười vuốt vuốt đầu của nàng, lại nói nhỏ cho cô bé biết tình huống hiện tại, Đại Nụ thỉnh thoảng gật đầu rồi lại lắc đầu, cho dù cô bé không có thêm động tác gì khác, nhưng nhìn qua thôi cũng khiến cho người ta cảm thấy tán mắt ra về vui sướng.

Son Tùng ở một bên chăm chú đánh giá, nếu như không phải đã sớm biết là cô bé không biết nói chuyện, thì thoạt nhìn cũng không có bất kỳ sự khác biệt nào với những cô bé cùng tuổi khác.

Một lát sau, Tô Diễm Diễm dẫn Đại Nụ tới trước mặt Son Tùng, cô hướng Son Tùng nháy mắt mấy cái, ý bảo là cô làm như lúc trước đã nói vậy, chưa có nói cho Đại Nụ bất kỳ tin tức gì cả.

Son Tùng lúc này liền sáng tỏ:

- Xin chào, anh là Nguyễn Thanh Tùng.

Anh hướng về phía cô bé lộ ra dáng vẻ tươi cười thân thiện, thế nhưng trong nháy mắt Đại Nụ lại thu hồi lại dáng vẻ tươi cười vừa rồi, mặt không thay đổi nhìn chăm chăm anh một cái, sau đó lại ngẩng đầu nhìn Tô Diễm Diễm, mặt mày lộ rõ vẻ đề phòng.

Hai mắt Son Tùng tỏa sáng, bỗng nhiên có chút hiểu vì sao Tô Diễm Diễm lại ra sức mà đề cử cô bé như vậy.

Cô bé này quả thực không sai, tuy rằng cô bé cứ đứng ở đó không nói cái gì nhưng đôi mắt lại đem tất cả suy nghĩ biểu hiện ra bên ngoài.

Anh ngẩng đầu liếc mắt nhìn Tô Diễm Diễm, vừa hay đối phương cũng đang nhìn anh. Hai người trao đổi ánh mắt liền lập tức hiểu được ý của đối phương.

Son Tùng hơi cong cong khóe môi, vô cùng hào hứng hỏi thăm:

- Em thích nhảy múa sao?

Đại Nụ sững sốt một chút rồi mím môi gật đầu.

- Vậy em thích xem phim điện ảnh chứ

Đại Nụ nghe vậy liền lập tức nhủ thầm, bé không rõ người này hỏi lung tung cái này cái kia là muốn làm gì. Nhưng nghĩ đến đây là bạn mà chị Diễm Diễm đưa đến thì cô bé vẫn là thành thật mà gật đầu, nhưng trong ánh mắt lại lộ ra vẻ nghi hoặc cùng cảnh giác không hề che giấu.

Son Tùng ngược mắt, không nhanh không chậm mà tiếp tục nói:

- Chỗ anh đang cần một nhân vật đóng phim điện ảnh, là một cô bé biết khiêu vũ, em có muốn thử một chút không?

Sau tiếng nói vừa dứt đó anh liền nhìn thấy ánh mắt của cô bé lóe lên một tia sáng chói mắt.

Đôi lời tác giả: A a a a a a a, chương này sửa rất lâu rồi mà vẫn thấy không hoàn hảo gì hết. ...

Tối hôm qua chạy đi đọc lại những phần trước đó của mình viết, đọc liền một tiếng rưỡi luôn. Phản ứng đầu tiên chính là:

- Đây quả thật là do tôi viết hay sao? Sao lại cảm thấy phong cách không giống nhau tí nào vậy!

Tôi hiện tại đang viết lại cái đoạn miêu tả khó viết thành văn kia...

Đầu tháng rồi, các bảo bối hãy để lại chút bình luận để phát chút tiền tiêu vặt đi nào!!!!

Bạn đang đọc truyện [*Fanfic Sơn Tùng M-TP*] *Nam Chính Cứ Luôn Muốn Giết Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Hôm nay sơn tùng là thầy giáo

Khi Đại Nụ thử sức, Tô Diễm Diễm cũng không vào theo.

Mặc dù có chút lo lắng nhưng cô vẫn tin tưởng thực lực của Đại Nụ, càng tự tin với ánh mắt của mình hơn.

Từ “Thiên nga béo” đến cô gái duyên dáng yêu kiều thì mọi thứ mà Đại Nụ gánh vác không đơn giản chỉ là “Thuốc có tính béo phì.”

Một người từng trải qua sự tuyệt vọng mới có thể đặt mình vào hoàn cảnh đó mà hoàn toàn cảm nhận cái cảm giác rơi vào vực sâu vạn trượng. Cũng chính vì vậy mới có thể biết quý trọng từng cơ hội một.

Chuyện khiêu vũ đối với Đại Nụ và cô đều có một ý nghĩa nào đó rất giống nhau.

Tuy trung tâm giáo dục đặc biệt Tiểu Hòa Miêu đã có phòng khiêu vũ từ sớm nhưng mãi đến khi Tô Diễm Diễm và nhóm tình nguyện viên đến đây mới thật sự mở lớp dạy khiêu vũ.

Khi đó Đại Nụ đã tám chín tuổi, đã bỏ lỡ độ tuổi tốt nhất để học khiêu vũ. Thậm chí trong lớp còn có những người lớn tuổi hơn Đại Nụ cho nên viện trường cũng chỉ nhờ các cô dạy những thứ đơn giản là được...

Thiếu chút nữa là trực tiếp ghi danh tập thể dục theo nhạc của đài radio rồi.

Nhưng nghĩ đến từ đầu đến cuối những cô gái này đối với vũ điệu và hình thể đều có một loại khao khát vô hình. Vì vậy ngày đầu tiên lên lớp, những cô gái khác lần đầu đến làm tình nguyện viên liền bàn bạc trình diễn một buổi biểu diễn ballet.

[Hò Thiên Nga]

Một đám cà rốt nhỏ lờ mờ ngồi trong phòng học, trên màn ảnh đáng múa chuyển động làm cho bọn chúng phải nhìn chăm chăm vào đó.

Nhưng sự tự ti và mờ mịt càng nhiều hơn.

Giống như xuyên thấu qua cửa sổ tình cờ nhìn thấy vùng bùn bên ngoài một thế giới khác, sau đó lại không cách nào quên được. Trong lòng rõ ràng muốn nếm trải nhưng lại có nhiều người chần chừ không dám tiến lên.

Đến nay Tô Diễm Diễm còn nhớ đến lần đầu tiên nhìn thấy Đại Nụ, Đại Nụ vừa lùn vừa mập xen lẫn trong đám đông, vẻ mặt chết lặng giống như mắc bệnh tự kỷ vậy.

Nhưng chính cô gái này đã đợi sau khi mọi người tản đi hết bỗng nhiên chạy đến lặng lẽ kéo vạt áo của cô, vẻ mặt đầy thấp thòm ngẩng đầu lên nhìn cô:

- Có thể dạy em khiêu vũ không?

Đại Nụ hỏi bằng ngôn ngữ ký hiệu, ngón tay mập mập đều run rẩy.

Trong khoảnh khắc đó, Tô Diễm Diễm mới nhìn rõ ánh mắt của Đại Nụ, đó là ánh mắt đang giãy giụa trong bóng tối mong tìm được một tia sáng nhỏ

nhoi, ánh mắt ấy rất sáng ngời.

Nửa tiếng sau, cửa chính phòng khiêu vũ lại mở ra, Sơn Tùng dẫn Đại Nụ đi ra.

Người phía trước thì sắc mặt ung dung, người phía sau vẫn luôn là sắc mặt bình tĩnh gặp biến cố không sợ hãi, sau đó quay đầu nhào vào lồng ngực của cô, làm thế nào cũng không buông tay.

Tô Diễm Diễm có chút bất đắc dĩ sờ đầu Đại Nụ, cúi đầu hỏi cảm giác của Đại Nụ thế nào rồi?

Đại Nụ lắc đầu không nói câu nào.

Tô Diễm Diễm có chút không yên tâm ngẩng đầu nhìn Sơn Tùng, đối phương khẽ gật đầu với cô, dường như tâm trạng cũng không tệ.

Nhất thời trong lòng của Tô Diễm Diễm cũng dễ chịu một chút, xem ra Sơn Tùng trong ấn tượng của cô không tệ lắm.

- Có thể dẫn anh đi dạo quanh đây không?

- Hừ? Ở đây nhiều người lắm...

Tô Diễm Diễm trả lời theo bản năng.

Sơn Tùng ồ một tiếng:

- Em không muốn bị người khác nhìn thấy chúng ta ở chung với nhau sao?

Tô Diễm Diễm liền đỏ mặt, đây là cái gì với cái gì vậy?

Cô vội vàng giải thích:

- Không, không phải là ý đó... Trẻ con rất nghịch ngợm, em sợ anh không thích... Dù sao cũng hiếm có được kì nghỉ như vậy, có thể rời xa sân khấu để yên tĩnh một chút gì đó.

Tô Diễm Diễm định nói gì đó nhưng đột nhiên Đại Nụ buông lỏng cánh tay đang ôm eo cô, sau đó quay đầu kéo tay áo của Sơn Tùng.

Đại Nụ đi hai bước lại dừng lại nhìn bọn họ.

Sơn Tùng khẽ cười:

- Xem ra Đại Nụ nghe lời hơn em.

- Tiền bối!

Sơn Tùng liếc nhìn cô một cái, liền khiến Tô Diễm Diễm nhục chí.

- ... Anh Tùng.

Đột nhiên Tô Diễm Diễm cảm giác được Sơn Tùng ở hiện thực còn khó đối phó hơn trong phở bản.

Trung tâm giáo dục đặc biệt Tiểu Hòa Miêu đã thành lập được mấy chục năm rồi, đối với một thành phố tắc đất tắc vàng như ở đây mà nói thì quy mô của trung tâm không hề nhỏ.

Nhưng cũng bởi vì quy mô lớn như thế mà gián tiếp phản ánh số lượng trẻ em thuộc hoàn cảnh đặc biệt trong xã hội rất nhiều.

Trên hành lang đều dán những tờ quảng cáo, một số là phòng ngừa bệnh tật nhưng đa phần là liên quan đến việc làm sao để giúp trẻ em đặc biệt tự lo cuộc sống sinh hoạt của chúng.

Dọc theo đường đi, Sơn Tùng cũng nhìn những tờ quảng cáo đó, con người càng ngày càng sâu. Tô Diễm Diễm đi bên cạnh thỉnh thoảng giải thích với anh, còn Đại Nụ thì yên lặng đi giữa hai người.

Lúc này là thời gian bọn trẻ ra chơi, chúng đi tới đi lui trên hành lang nhưng lại không có ồn ào, thỉnh thoảng cũng có vài đứa chạy đến chào hỏi Tô Diễm Diễm. Sau đó lại liếc mắt nhìn Sơn Tùng đứng bên trong rồi lại nhanh chóng chạy đi mất.

- A...

Sơn Tùng đang định cùng bọn trẻ nói chuyện nhưng bọn trẻ lại như chú thỏ con chạy đi mất, trong nhất thời động tay trên tay không biết làm sao mới được.

Liên tiếp mấy lần như thế, anh cũng không biết làm cách nào mới tốt.

Lúc đầu Tô Diễm Diễm còn lén lút che miệng cười trộm nhưng sau khi bị Sơn Tùng đùa giỡn trọn mắt nhìn cô thì cô liền không lén lút nữa.

Sơn Tùng có chút khó xử:

- Anh đáng sợ vậy sao?
- Chẳng qua bọn trẻ mắc cỡ thôi.

Tô Diễm Diễm cười híp mắt trả lời.

Tô Diễm Diễm:

- Anh rất thích trẻ con hả?
- Ừ, anh có đứa em trai, quan hệ giữa anh với nó rất tốt. Khi nhìn thấy những đứa trẻ này liền cảm thấy chúng rất dễ thương.

Nhưng nghĩ đến bọn trẻ còn nhỏ như thế mà phải chịu nhiều cực khổ, trong lòng anh liền thấy chua xót.

- Bọn trẻ đều nhìn anh kìa.

Tô Diễm Diễm chỉ về phía phòng học, trên bề cửa sổ sau cánh cửa kính có rất nhiều cái đầu nhỏ ló lên, về mặt kính ngạc nhìn bọn họ, bọn trẻ thì thâm to nhỏ với nhau nhưng không có ai bước đến.

- Ai đó!

Sơn Tùng khẽ cười quơ tay với bọn trẻ, có đứa lập tức rút đầu lại cũng có đứa thấy mắc cỡ khẽ cười với anh. Thậm chí có thể nghe thấy có đứa trẻ đang nhỏ giọng gọi tên anh.

Sơn Tùng đáp lại từng cái một, nhìn những gương mặt ngây thơ đó thì trong lòng liền cảm thấy mềm mại.

Càng đơn thuần càng đáng yêu.

Càng đáng yêu càng thấy đau lòng.

Nhưng thời gian giữa các tiết không lâu nên bọn trẻ chỉ có thể quay đầu trở về phòng học.

Sơn Tùng nghĩ một chút liền hỏi:

- Anh có thể làm chút gì đó cho bọn trẻ không?

Tô Diễm Diễm nghe thấy vậy liền nghĩ rằng anh muốn quyên góp tiền cho bọn trẻ.

Cô suy nghĩ một chút, đang muốn lên tiếng thì đột nhiên sau lưng vang lên tiếng nói:

- Ở đây có rất nhiều đứa trẻ thích nghe cậu hát, có thể mời cậu tham gia một tiết học âm nhạc không?

Hai người quay đầu liền nhìn thấy lão viện trưởng đang đứng cách đó không xa, gương mặt hiền hòa nhìn bọn họ.

Trong khoảng khắc Sơn Tùng đẩy cửa vào, những người có mặt đều sợ ngây người.

Khi nhìn thấy anh bước vào, cô giáo đang đàn dương cầm lỡ đàn sai một phím, một giây kế tiếp bọn trẻ đều vui mừng mà nhảy cẫng lên, ngay cả Đại Nụ đi cùng bọn họ cũng không nhịn được vỗ tay.

- Cảm ơn, cảm ơn...

Anh vừa mừng vừa lo gật đầu chào hỏi mọi người, dáng vẻ cẩn trọng càng làm anh giống học sinh hơn là thầy giáo.

Anh ngửa mặt một chút liền đi đến bên cạnh đàn dương cầm:

- Hay là để em thử xem.
- Ồ, được, mời ngồi...

Cô giáo trẻ lấy lại tinh thần liền đỏ mặt, vội vàng đứng dậy nhường chỗ cho anh, niềm vui đột nhiên làm cho cô giáo đó có chút lúng túng.

Viện trưởng cười rộ lên:

- Hôm nay mời anh Sơn Tùng dạy cho các con một tiết âm nhạc được không nào?

Bà chưa nói xong thì phía dưới liền rộn ràng lên, có đứa còn vỗ bàn, còn có đứa không thể nói chuyện được liền cầm cái chuông cổ sức lắc lắc, trong phút chốc phòng học trở nên thật náo nhiệt.

- Các em muốn hát bài gì?

Sơn Tùng nhếch môi cười ngồi xuống ghế, vừa dứt lời thì trong phòng học lại thêm náo nhiệt.

Giáo viên âm nhạc bên cạnh liền đưa tài liệu giảng dạy cho anh.

- Trong sách của bọn trẻ đều có.

- À, cảm ơn.

- Không, không cần khách sáo...

Nhìn thấy Sơn Tùng khẽ cười nhận lấy sách, cô giáo không nhịn được lại len lén quan sát anh thêm một chút, tim liền đập nhanh hơn.

Gần đây mình may mắn vậy sao? Thần tượng ngày ngày nhắc đến bỗng nhiên xuất hiện trong phòng học, còn là trong giờ học của bọn trẻ nữa.

- Cái nào cũng được, thật ra bọn trẻ muốn nghe anh hát hơn.

Tô Diễm Diễm cười híp mắt nói. Sau khi vào phòng học, những bạn nhỏ quen biết cô đều xoay quanh cô hết.

Sơn Tùng tiện tay lật một cái, nhìn thấy tựa đề liền vui vẻ.

- Vậy thì bài này đi!

Anh thử giẫm lên bàn đạp một chút, mới đầu còn có chút không quen, mấy âm tiết dày nghệt chọc cho mọi người đều bật cười.

Tô Diễm Diễm trêu ghẹo nói:

- Đây chắc là đồ cổ mua lúc mới xây trường.

Sơn Tùng phối hợp cười khỏ một tiếng:

- Vậy anh phải cẩn thận một chút.

Anh thử lại mấy lần liền bắt được nhịp điệu, mười ngón tay linh hoạt lướt trên phím đàn, ánh mắt rất có khí thế nhưng lại đàn bài “Mùa xuân ở nơi nào?”

Bài hát vui nhộn của thiếu nhi kết hợp với gương mặt thường xuất hiện trên tạp chí thời thượng của anh mà không phải là chống lại thiếu nhi đây chứ. Những bạn nhỏ chơi đùa sôi nổi, cảm nhạc khí trên tay nhanh chóng hòa trong tiết tấu của bài hát.

Sơn Tùng:

- Mọi người nói xem mùa xuân ở nơi nào?

- Trên rừng!

- Dưới nước!

Sơn Tùng kêu lên một tiếng kì lạ:

- Mùa xuân đã qua rồi!

Bọn trẻ cười khanh khách, trong phút chốc phòng học càng thêm náo nhiệt.

Vốn là Tô Diễm Diễm đang dạy mọi người dùng tai nghe nhưng chẳng biết thế nào lại bị Đại Nụ kéo đến chỗ trống trong phòng học, sau đó càng nhiều bạn nhỏ chen lấn đi vào, cô liền dứt khoát dẫn mọi người khiêu vũ.

Cái này không giống với lúc biểu diễn, hoàn toàn là do hưng phấn đến đâu thì nhảy đến đó, trong phòng học một đám hạt đậu nhỏ vừa nhảy vừa múa, bầu không khí vô cùng sôi động.

Sơn Tùng ngồi trên bục giảng, khẽ cười nhìn bọn trẻ đáng yêu ở dưới và gương mặt dịu dàng của cô gái đứng chính giữa, ngón tay không ngừng đánh đàn, chợt lại hừ một tiếng.

Một lời nói một tiếng cười làm cho ký ức dần bay xa.

Gió mát mùa hè, rèm cửa tung bay, nhịp điệu du dương hòa lẫn với tiếng cười náo nhiệt và những đường nét phác họa rải rác.

Vào giây phút này, mùi vị của ánh mặt trời không bao giờ rõ ràng như thế.

Có thứ gì đó đang lặng lẽ nảy mầm.

Đôi lời tác giả:

Son Tùng: Đừng nghĩ nữa, thứ nảy mầm chính là ca khúc mới, không phải tình yêu.

Tô Diễm Diễm...

Dây đàn: Mặc dù đang cười nhưng qua hai người nữa sẽ khiến bạn khóc.

Hôm nay tôi lại viết đoạn kết trước...

Vấn đề trí khôn hôm qua thật là chuyện 233.

Tôi còn nhớ hồi còn học trung học, kể bên trường có một trung tâm giáo dục đặc biệt, cuộc sống rất khó khăn. Có lần còn tưởng đó là nhà ma, nhưng hàng năm đều có những người ở đó bò lên bệ cửa sổ nhìn đại hội thể thao của chúng tôi.

Bài hát tương ứng:

[Một cộng một lớn hơn hai]

Điệp khúc:

“Tôi cùng bạn nhé... Một cộng một sẽ hơn hai.

Vì một cuộc sống không có đau thương chỉ có tiếng cười vui.

Của những em thơ bé bỏng đang háo hức cấp sách tới trường.

Hạnh phúc đi lên từ những điều bé thôi...”

Bạn đang đọc truyện [*Fanfic Sơn Tùng M-TP*] *Nam Chính Cứ Luôn Muốn Giết Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Hôm Nay Là Ngày Được Thần Linh Giúp Đỡ

Tham gia công việc được ba ngày, Sơn Tùng gửi thông tin vai diễn chính Tiểu Na lúc nhỏ đã được chọn. Các đạo diễn sau khi thảo luận cuối cùng đã quyết định chọn Đại Nụ.

Tô Diễm Diễm vô tình gửi đi icon cười rồi ném điện thoại trên ghế salon, tiếp tục xem đoạn video trên iPad.

Lúc trước cô giúp Nghiêm Lập quay chương trình theo kỳ “Sự kết hợp của âm thực” đã phát sóng, ý kiến phản hồi rất tích cực, thậm chí một vài tờ báo lá cải còn tìm đến cô hẹn phỏng vấn vì số phát sóng này của chương trình và sự sắp xếp rất liên quan đến nhau.

Nghe nói khách mời trước đó của chương trình không thể tham gia nên mới tìm đến cô. Dù sao thì đạo này Tô Diễm Diễm lịch quay cũng không có gì đặc biệt, thời gian tương đối dư giả, vì vậy đành nhận lời tham gia.

Ngày kia đã ghi hình rồi nên thời gian rất gấp, Tô Diễm Diễm vừa phải hòa nhập với nhóm vừa phải luyện tập cho quen với hình mẫu.

Cô ngồi trên sàn nhà, chuông báo tin nhắn liên tục vang lên Diễm Diễm cũng không để ý tới. Ngược lại Triệu Giai Giai đang đi tìm đồ gần đó lại để ý tới.

- Ai nửa đêm lại gửi tin nhắn cho Mĩ Nụ nhà chúng ta đấy.

Cô hừ lên một tiếng rồi đánh mắt nhìn qua, sắc mặt liền thay đổi.

- Được đấy Tô Diễm Diễm!

Triệu Giai Giai lớn giọng, giật lấy điện thoại của Diễm Diễm giờ lên cao, Diễm Diễm muốn lấy lại cũng không với tới được.

- Làm gì đấy, tớ chỉ đang nghiên cứu công việc, mau trả điện thoại đây.

Gương mặt Diễm Diễm lúc đấy giống như nửa đùa nửa thật, không một chút nghiêm túc nào.

Triệu Giai Giai trừng mắt nói:

- Công việc cái đầu cậu ý, cười híp cả mắt lại, tớ mới chỉ đi nước ngoài vài hôm, cậu đã nhắn tin thả thính với nam thần của tớ rồi.

- Nam thần nào cơ?

-...Còn có thể là ai, anh chàng tớ mới quen ý!

- Anh chàng cậu mới quen?

Diễm Diễm nhú mày.

- Anh chàng cậu mới quen không phải là anh chàng người mẫu tên Charles sao, hai người quen nhau ở nước ngoài, sao tớ quen anh ta chứ?

Triệu Giai Giai tức không chịu được hừ lên một tiếng, hình như có chuyện đó thật.

Diễm Diễm chậm rãi uống nước, giọng nhắc nhở:

- Trước đó là đạo diễn người Italia, trước trước đó là tuyển thủ Game.

-...Nhiều, nhiều thế sao?

Triệu Giai Giai ấp úng. Thời gian gần đây hình như cô thay bạn trai như thay áo.

Suy nghĩ một lúc nhưng vẫn không tìm ra được câu trả lời, cô bực dọc nói:

- Tớ cũng không rõ là người thứ bao nhiêu, thì là Sơn Tùng đấy!

Cô đặt cốc nước xuống, Tô Diễm Diễm có thể nhìn thấy từ ánh mắt Giai Giai ngọn lửa ghen tuông hừng hực.

- Cậu nói thật đi, cậu với nam thần của tớ bắt đầu từ lúc nào? Hai người tiến triển đến mức độ nào rồi? Nhân lúc tớ không ở nhà cậu đã đưa anh ấy về nhà ngủ chung rồi sao?

Phụt!

Tô Diễm Diễm như không tin được vào tai mình, nước vừa uống đã bị phụt hết ra:

- Cậu nghĩ đi đâu vậy chứ, khụ khụ...

- Không có gì thì không có gì, sao cậu phải kích động thế chứ?

Diễm Diễm dù rất tức giận trừng mắt nhìn Giai Giai nhưng vẫn nhanh chóng lấy giấy rồi vỗ vỗ vai cô ấy.

- Hừ... không phải do cậu ăn nói vớ vẩn sao, đến mức đấy không chứ... hừ hừ, đừng vỗ nữa, đau chết đi được.

Triệu Giai Giai bĩu môi:

- Tớ ăn nói vớ vẩn chỗ nào, muộn thế rồi còn nhắn tin với cậu, không làm người khác nghi ngờ mới lạ đấy.

Tô Diễm Diễm cười tinh nghịch nhìn Diễm Diễm, lau đi chút nước còn dính trên miệng:

- Anh ta bàn chuyện công việc với tớ, lúc trước không phải tớ nhận phim của anh ta sao, đầu tháng tớ là phải ghi hình rồi, cậu quên rồi sao?

Hơn nữa bây giờ mới chín giờ hơn muộn gì chứ, cuộc sống về đêm còn chưa bắt đầu mà.

Nghe xong sắc mặt Giai Giai càng trở nên kỳ lạ.

- Cậu nói xem, một chàng trai nửa đêm nhắn tin hỏi một cô gái đang làm gì có được xem là bàn chuyện công việc không?

Cô trả điện thoại cho Diễm Diễm, Diễm Diễm vô tình mở khóa xem thấy Sơn Tùng nhắn cho cô một tin:

- Em đang làm gì đấy?

Cô không ngờ Sơn Tùng trả lời tin nhắn nhanh như thế, điện thoại báo có tin nhắn cô cũng không để ý tới vậy mới dẫn đến chuyện rắc rối này.

Nhưng dù như thế, nội dung cuộc nói chuyện của hai người vẫn rất bình thường.

Thậm chí tin nhắn dài nhất cũng chỉ là “Sơn Tùng đã chấp nhận lời mời kết bạn, bạn có thể bắt đầu trò chuyện”.

- Chắc là anh ta chỉ vô tình hỏi thôi.

Cô không chắc chắn nói.

Không thể không thừa nhận thông qua cuộc chat vắn ghes tuông của Trần Giai Giai, cô có chút gì đó nghi ngờ, không ngừng suy đoán anh ta có ý gì với cô.

Tất cả là tại Diễm Diễm ăn nói vớ vẩn.

Triệu Giai Giai là kiểu người gì chứ, vừa dày dặn kinh nghiệm tình trường lại có một cặp mắt biết quan sát, xem thái độ của Diễm Diễm lúc này và hàng động khác lạ của Sơn Tùng nhanh chóng liền đoán ra anh ta có ý gì.

Giai Giai cười híp mắt, giọng chế nhạo:

- Thì ra cậu thích anh ta, cậu phải sớm nói với tớ chứ, Mĩ Nụ muốn theo đuổi anh ta không?

- ...

Chị Đại đúng là thẳng tính. Không khí trở nên có phần ngượng ngùng.

Giai Giai hừ lên một tiếng, không đợi Diễm Diễm trả lời:

- Được đấy, xem ra anh ta cũng có ý với cậu, theo đuổi đi, đừng để bản thân rơi vào cạm bẫy là được, tớ không thích uống rượu thất tình cùng cậu đâu.

Diễm Diễm vội xua tay ý phản đối:

- Chúng tớ thực sự không có gì..

- Không, không, không.

Giai Giai lắc lắc ngón tay, chớp chớp ánh mắt phong tình.

- Tin tớ đi, nửa đêm không một chàng trai nào lại nhảm chán đến thế, nhưng khi anh chàng chủ động nhắn tin hỏi cậu đang làm gì đấy, hoặc là anh ta nhớ cậu hoặc là muốn lên giường với cậu, không tồn tại khả năng thứ ba.

- ...

Thời gian nửa phút ngắn ngủi, Giai Giai tận mắt nhìn thấy khuôn mặt Diễm Diễm dần đỏ ửng lên, nước mặt chực trào xuống, cô ấy lại bắt đầu bình tĩnh trở lại, không chút biểu cảm.

- Trả điện thoại cho tớ, tớ phải nghiên cứu công việc.

Giai Giai không biết phải nói gì, trả điện thoại cho Diễm Diễm, quay người trở về phòng, nói với theo:

- Rồi cậu xem, cậu mà cứ đứng yên như thế, hai năm nữa vẫn lẻ bóng cô đơn đừng có mà đến tìm tớ, tớ bận lắm!

Giai Giai đóng cửa phát mạnh làm cô giật mình đến mức điện thoại trên tay suýt nữa thì rơi xuống.

- Tớ xin cậu nói cái gì dễ hiểu chút đi.

Sắc mặt Tô Diễm Diễm đỏ ửng lên cắn vội miếng cà rốt rồi cũng dứt khoát thu dọn ôm đồ về phòng.

Nằm trên giường được một lúc, cô lướt xem lại video.

Chương trình kỳ này quay vào lúc cao trào, khách mời liên tục được xuất hiện, Diễm Diễm cứ nghĩ tới là cười mãi không thôi.

Nhưng lần này xem lại không biết là vì sao, vốn là đoạn làm cô cười không ngừng nay lại trở thành nhạt nhẽo không chút hứng thú.

Cô xem video tâm trạng bồn chồn, cuối cùng lẳng lặng nhìn vào điện thoại.

Mở khóa màn hình ảnh mắt dừng lại cuộc trò chuyện của hai người, rồi lại xem ảnh đại diện của đối phương, lại quay lại tin nhắn vừa nhận “Em đang làm gì đấy?”, cuối cùng quyết định trả lời bằng một giọng như không có chuyện gì xảy ra.

- Sao thế?

Một phút, hai phút trôi qua...

Tay cô nắm chặt điện thoại, trong lòng thấp thỏm đợi tin nhắn, khoảng mười phút sau, cô chán nản hét lên một tiếng, ném điện thoại sang một bên, trở mình tiếp tục nằm trên giường xem bản tổng hợp các kỹ năng.

Cô thật sự bị Giai Giai tẩy não mới ngốc nghếch nắm chặt điện thoại chờ đợi người ta trả lời tin nhắn.

Son Tùng thích cô?

Nếu như đối phương biết được cô trong các bản sao đã làm những gì, không chắc là sẽ thể hiện ra những biểu cảm gì.

Một ngày trôi qua thật là nhanh, chớp mắt đã đến ngày Diễm Diễm tham gia chương trình thực tế.

Chương trình này rất thu hút người xem, nhưng không hề có tình trạng ma cũ bắt nạt ma mới, nhất là MC cố định của chương trình Khương Thụ lần trước đã hợp tác cùng Diễm Diễm trong chương trình “Nữ Tướng”, luôn luôn tỏ ra phối hợp rất ăn ý, cô ghi hình chương trình thực tế vô cùng thoải mái.

Trong quá trình ghi hình có một vài phân đoạn truy đuổi, mặc dù sức lực Diễm Diễm rất tốt nhưng quay thời gian dài khiến cô cảm thấy có chút mệt.

Bận rộn trước ống kính máy quay mấy tiếng đồng hồ, sau khi camera trên xe trung chuyển tắt đi, đáng vẻ miễn cưỡng diễn của các khách mời cũng yếu dần đi.

Hai vị khách mời nam ngồi ở hàng ghế cuối cùng đã ngủ thiếp đi, Diễm Diễm cầm điện thoại lên xem phía sau tên Son Tùng tự nhiên có thêm dòng chữ đỏ.

Cô chạm vào xem, là một file âm thanh.

Son Tùng: Ca khúc mới, nghe thử xem.

Diễm Diễm ngẩn người ra, nếu như trước đây cô sẽ không nghĩ nhiều như thế nhưng chỉ từ sau khi nghe Giai Giai nói, không chịu được liền nảy ra nghi vấn.

Vô duyên vô cớ sao anh ta lại gửi ca khúc mới cho cô?

Diễm Diễm nghĩ một lúc rồi nhắn trả lời anh: Chúc mừng chúc mừng, tiếc là em đang quay chương trình không nghe được.

Anh rất nhanh đã trả lời tin nhắn.

Son Tùng: Không sao, em làm việc đi.

Diễm Diễm thờ phào nhẹ nhõm, xem giọng điệu nhạt nhẽo như thế thì chỉ có cô nghĩ nhiều mà thôi.

Cô lại lướt điện thoại một lúc, tựa vào ghế sau chớp mắt ngủ thiếp đi, sau khi xe đến nơi, các nhân viên thu hết điện thoại của mọi người.

Diễm Diễm bận rộn cả buổi chiều ở đài truyền hình mà không hề biết trên mạng đang liên tục chia sẻ tin động trời.

Son Tùng ngồi trên ghế, vừa mới tháo tai nghe ra quay lại đã nhìn thấy Phạm Đại Đông ở phía ngoài phòng cách âm đang cố gắng gọi mình.

- Có việc gì thế?

Phạm Đại Đông cau mày bước đến, vừa đẩy cửa kính bước vào đã trực tiếp hỏi thẳng:

- Cậu với Tô Diễm Diễm là như thế nào?

Son Tùng bộ dạng không hiểu chuyện gì:

- Thế nào là thế nào?

Phạm Đại Đông vốn dĩ chỉ muốn thử xem phản ứng của Son Tùng, bây giờ thì hiểu rõ mọi chuyện rồi.

Tay anh ta phẩy nhẹ, không chút suy nghĩ nói:

- À, đột nhiên xuất hiện một người tự xưng là ông chủ, chuyên giải quyết vấn đề độc thân chỉ trong thời gian ngắn, đặt phòng ở khách sạn và đi quá ranh giới, có chút bất ngờ thôi.

Anh ta nói một hơi dài không cần thêm dấu chấm dấu phẩy.

- Anh chắc chắn tin đồn đó là giả, anh đã nói rồi mà, cậu yêu đương sao anh lại không biết chứ?

Son Tùng nghe xong liền nhủ mày:

- Anh đang nói cái gì thế!

- Chỉ là tin ồn ào trên Facebook mà thôi, anh đã nói cậu ra đường phải chú ý rồi không nghe anh cơ, bây giờ chỉ là tin đồn, vài hôm nữa có cả loạt ảnh chụp mới là đau đầu nhất.

Phạm Đại Đông phản nản.

Lúc này Son Tùng mới cầm điện thoại lên xem.

Đôi lời tác giả: Trong thực tế, tình yêu tiến triển rất nhanh, vì vậy chương này có chút say đắm nồng nàn, tôi sẽ cố gắng viết đề qua nhanh chương này.

“Bảo động cấp độ cao”: Sắp bước vào phó bản cuối cùng.

Tính cách nam chính thay đổi...

Bạn đang đọc truyện [*Fanfic Son Tùng M-TP*] *Nam Chính Cứ Luôn Muốn Giết Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Hôm nay cũng được thần linh giúp đỡ 2

Anh liền đăng nhập vào tài khoản cá nhân rồi mò lên weibo của mình, quả nhiên nhìn thấy một đồng bình luận, có người đến hóng hớt, có người ở đó la hét đòi biết chân tướng sự việc.

Son Tùng lại bấm vào bài viết, chỗ bình luận đã bị fans của đối thủ chiếm lấy rồi, tất cả đều là lời châm chọc. Người trong nhà còn có chút lý trí, luôn tìm cách áp chế những bình luận xấu xuống.

Nhìn thấy có một số bình luận soi mói Tô Diễm Diễm, Son Tùng liền vênh môi, chân mày càng nhíu sâu hơn.

Trong bài đăng có một khung gồm chín tấm ảnh, mấy tấm trước đều là cảnh hai ngày trước bọn họ cùng nhau đến trung tâm giáo dục đặc biệt, chất lượng không cao nhưng có thể thấy rõ ràng là hai người bọn họ.

Phòng chường đám chó săn cũng không làm rõ khái niệm trung tâm giáo dục đặc biệt là gì, văn hay ảnh đẹp miêu tả quá trình sáng sớm hai người đi xe đến “Tổ chức phúc lợi”, ý muốn thu nhận ai đó. Thậm chí còn cô ý chỉ ra xe ngừng ở ven đường rất lâu, tình cảnh ngoài sáng trong tối đặc tả cuộc đánh đã chiến cháy bỏng mập mờ của hai người.

- Cái đồ quái quỷ gì đây?

Son Tùng cảm thấy tức muốn chết, những người này dám viết ra như vậy. Lúc đó rõ ràng Tô Diễm Diễm đang chăm sóc anh, muốn anh ngủ thêm chút nữa mới cố ý dừng xe lại!

Phạm Đại Đông:

- Còn gì nữa không? Chuyện trung tâm giáo dục đặc biệt dễ làm như vậy, người không hiểu chuyện kêu réo lung tung, cái gì cũng dám viết. Hai tấm phía sau là chuyện gì? Sao cô ấy lại ở đó?

Hai tấm phía sau nhìn rất tối, trong đó có một tấm rõ ràng chụp dưới hầm gửi xe, ống kính nhắm thẳng về phía thang máy. Tô Diễm Diễm không có đeo cái gì hết nên rất dễ bị người khác nhận ra, ngược lại Son Tùng trang bị võ trang đầy đủ, nhưng vẫn không tránh được hòa nhãn kim tinh của mấy người bình luận.

Còn một tấm khác càng kì diệu hơn, chỉ chụp được hình dáng của Tô Diễm Diễm đang lái chiếc xe chạy trong màn đêm, mơ mơ hồ hồ làm cho người khác không thấy được rõ cuộc trên xe có mấy người.

Dựa theo những ý của bài viết thì sau khi hai người đi ra từ tổ chức phúc lợi còn đi mượn một căn phòng, vào ra cùng nhau, chứng cứ rất xác thực.

Xem xong bài viết, người luôn vô tư như Sơn Tùng cũng nhin không được tức giận, sắc mặt đen lại rất đáng sợ.

Anh hít một hơi thật sâu:

- Tấm ảnh ở thang máy là hai tháng trước rồi, anh còn nhớ lần đi thành phố W công tác không? Lúc đó anh còn cố ý nói với em là có người nằm vùng, kêu em cẩn thận một chút... Khi đó vốn dĩ chúng em không biết!

Phạm Đại Đông liền hiểu ra:

- Nhìn ảnh nói chuyện đều là mảnh khỏe thường dùng của bọn họ. Lần này phỏng đoán sẽ có rất nhiều người vui mừng, kiểu này là muốn tạo ra scandal khiến cho fans girl của em trở mặt đây.

Mặc dù phòng làm việc có thể trực tiếp đăng bài trên dòng thời gian để phá vỡ tin vịt đó nhưng vốn dĩ do nhân giả kiến nhân, trí giả kiến trí trong quan hệ người với người của tấm ảnh từ chuyện đơn giản trở nên phức tạp. Cho dù lên tiếng giải thích cũng không thể đánh tan suy nghĩ của những người đó được.

Sơn Tùng cười lạnh một tiếng, ngoài ra trong lòng cũng có sự lựa chọn của riêng mình, anh cảm thấy không khỏi buồn phiền:

- Những giải thưởng đó, Tôn Hoàng Sơn thích lấy thì cứ lấy đi, em còn phải cảm ơn anh ta đã tặng cho em cơ hội tuyên truyền tốt như vậy! Đúng lúc vai diễn của Tiểu Tiểu Na cũng được quyết định rồi, hôm qua Đại Nụ cũng chụp xong một bộ ảnh rồi, bây giờ bắt tay làm việc thôi.

Phạm Đại Đông gật đầu:

- Anh cũng nghĩ như vậy, bên kia cũng thông qua rồi kế tiếp họ sẽ phối hợp tiến trình của chúng ta. Nhưng anh cảm thấy qua hai ngày nữa sẽ có người lan tin nữ chính lên sân, chuyện này tốt nhất nên chuẩn bị tâm lý trước.

Sơn Tùng dừng một chút, giọng nói bình tĩnh:

- Em biết rồi, em sẽ xin lỗi cô ấy. Dù sao cô ấy cũng vì em mà bị kéo vào chuyện này.

Phạm Đại Đông có chút sững sốt, giống như vừa phát hiện ra đại lục mới vậy, cảm thấy buồn cười nói:

- Có phải là Tùng lão đại có ấn tượng tốt với cô gái đó không?

- Cậu chưa từng nghĩ ngờ là có lẽ cô ấy cũng muốn thu hút sự chú ý nên mới kéo cậu vào mấy tin đồn này sao? Nếu không thì sao lại đúng lúc như vậy... Đầu năm nay nữ minh tinh thanh thuần như vậy không ít nha!

Vốn dĩ Phạm Đại Đông chỉ muốn đùa với Sơn Tùng một chút thôi, không ngờ đối phương lại ngẩng đầu lên, vẻ mặt đầy nghiêm túc nhìn Phạm Đại Đông.

Phạm Đại Đông suýt nữa đã cắn lưỡi rồi:

- ... Anh chỉ tùy tiện nói chút thôi, cậu quan tâm đến cô ấy thế à?

- Sau này anh đừng đùa kiểu này, cô ấy không phải loại người như vậy.

- ...

Phạm Đại Đông gập áo khoác rồi sao? Sơn Tùng lại nói những lời này.

Phạm Đại Đông kinh ngạc tròn to hai mắt, đến khi đi ra khỏi đó vẫn không ngừng suy nghĩ... cây gậy sắt già của công ty chúng tôi sắp nở hoa rồi.

Chuyện trên weibo nổi lên mấy ngày, vốn dĩ Triệu Giai Giai còn tưởng Tô Diễm Diễm sẽ vì chuyện này mà sứt đầu mẻ trán nhưng kết quả vừa về tới nhà liền thấy đối phương đang hết sức nhàn nhã ngồi ở nhà uống trà, đọc sách.

- Trạng thái này của cậu không đúng, thật sự không đúng.

Tô Diễm Diễm khó xử nói:

- Đầu ra nhiều cái không đúng vậy, đã nói là không sao rồi mà, cậu cần gì phải chạy ngược chạy xuôi như thế.

Cho dù bên quan hệ xã hội của Lưu Á Nam hay là văn phòng MTP đều rất cố gắng, chuyện giả dối hư ảo như vậy thì cô chỉ cần phối hợp một chút là được.

Cô cũng không để ý đến những lời mắng chửi cô dựa vào cơ thể mới nổi tiếng. Cô chỉ cần diễn xuất thật tốt, đó mới chính là đòn phản kích tốt nhất.

Tô Diễm Diễm tiếp tục lật sách, dáng vẻ tựa như rất bình thản mà trải qua năm tháng dài:

- Không phải chỉ là mấy câu nói thôi sao, đen đỏ cũng đều là đỏ.

- ...

Triệu Giai Giai vừa cầm túi xách vừa cời giày cao gót, suýt nữa nhện không được mà ngã xuống. Triệu Giai Giai bay xuống đêm để về đây không phải để nghe cô nói những lời này!

- Có phải cậu nhầm lẫn trọng điểm rồi không? Anh ấy không phải là không thích cậu, lúc này không nghĩ cách biến thứ không có thành có sao?

Tô Diễm Diễm hóp một ngụm trà, thấy có chút khó xử:

- Thật sự chúng tớ không có quan hệ gì hết, dù có quan hệ thật thì cũng không phải loại quan hệ mà cậu nghĩ! Con đường của người đi trước không thích hợp với tớ!

Con đường gì của Triệu Giai Giai? Nhìn trúng thì theo đuổi thôi, thấy hợp thì lên giường, lúc tình cảm mặn nồng thì dính như keo sơn, lúc chia tay thì không cần do dự.

- Ôi, đây chính là thừa nhận muốn theo đuổi người ta à?

- ... Tớ nói không lại cậu.

- Nói cậu nhát gan cậu lại không tin! Cậu chưa từng chủ động liên lạc với anh ấy, nói bóng nói gió rồi ám chỉ này nọ, ủy khuất ngã vào lòng anh ấy một chút thì có sao đâu!

- Cậu cảm thấy tớ là loại người yếu đuối mặc người khác điều khiển sao?

Ngược lại Sơn Tùng luôn xin lỗi cô, nói bóng nói gió khuyên giải cô, đừng nói đến chuyện cô không để trong lòng, cho dù có cảm thấy ủy khuất cũng hết lâu rồi.

Triệu Giai Giai chưa từ bỏ ý định:

- Anh ấy không chủ động liên lạc với cậu sao? Không thừa cơ hội hẹn cậu đi ăn một bữa sao?

- Không có! Chúng tớ không có gì để nói!

Tô Diễm Diễm sợ Triệu Giai Giai lại rặng hỏi nữa nên liền trực tiếp bác bỏ.

Giống như đánh úp Triệu Giai Giai trước, vừa dứt lời thì di động để trên bàn liền reo lên.

Hai người cùng lúc nhìn màn hình di động.

“Sơn Tùng mời bạn thực hiện cuộc gọi thoại.”

Cuối cùng Tô Diễm Diễm cũng cầm di động chạy trốn về phòng.

Cũng may Triệu Giai Giai là người có chừng mực, nhiều nhất là nhìn cô bằng ánh mắt mập mờ chứ không xen quá nhiều vào chuyện riêng tư của cô.

Tiếng chuông di động không ngừng vang lên, Tô Diễm Diễm đứng phía sau cửa hít sâu hai cái mới miễn cưỡng đè ép cảm xúc nhộn nhạo trong lòng xuống.

Cô ấn nút nghe, giọng nói hết sức bình tĩnh.

- Anh Tùng?

- A, nghe rồi.

Đầu dây bên kia vang lên một tiếng cười khê, giọng nói từ vang đến gần giống như tâm trạng rất tốt. Tô Diễm Diễm đang do dự tiếp theo phải nói gì thì đối phương liền lên tiếng.

- Đang làm gì thế?

Lần này anh cách ống nghe rất gần, thậm chí cô có thể nghe thấy âm cuối cao giọng của anh có chút ý cười sắc nét.

Không biết thế nào mà trong đầu Tô Diễm Diễm lóe lên câu nói trước kia của Triệu Giai Giai...

- Nửa đêm canh ba mà một người đàn ông hỏi cậu đang làm gì thì không phải anh ta nhớ cậu mà là muốn ngủ với cậu.

... Dừng lại!

- Có, có chuyện gì không?

Suýt nữa cô đã tự cắn đầu lưỡi của mình rồi, vội vàng cầm di động để ra xa.

Đối phương không cảm nhận được sự khác lạ của cô nên giọng nói có vẻ như ngày thường:

- Lúc trước có gửi một bài hát cho em, em nghe xong cảm thấy thế nào?

Ôi, chẳng qua là hỏi về bài hát mới thôi.

Tô Diễm Diễm thờ phào nhẹ nhõm, cũng không còn căng thẳng nữa.

- Là bài hát “Một cộng một lớn hơn hai” phải không? Em nghe rồi, rất hay, đó là lấy cảm hứng từ chuyện kia sao?

- Ủ, em cảm thấy thế nào?

- ... Rất âm áp.

Tô Diễm Diễm nghiêm túc hỏi tường một chút:

- Phiên bản sửa sau đó hay hơn trước rất nhiều, không hồ là MTP.

Đầu dây bên kia cười rộ lên.

Không biết thế nào mà trong đầu cô lại hiện lên dáng vẻ anh lăn lộn trên giường cười ngậy ngốc...

Nghĩ như thế có chút huyễn hoặc nha...

- Cảm ơn, nhưng anh vẫn thích em kêu tên anh hơn.

Giọng nói của đối phương dịu dàng hơn trước, Tô Diễm Diễm ngừng thờ không lên tiếng.

Dường như phát hiện sự cẩn trọng của cô, không biết vô tình hay cố ý anh lại dời đề tài qua bọn trẻ ở trung tâm giáo dục đặc biệt, quả nhiên khi nói đến đề tài quen thuộc thì cô liền buông lỏng cảnh giác.

Trong lúc vô tình thời gian lặng lẽ trôi qua, đến khi Tô Diễm Diễm nhận ra thì đã nói chuyện điện thoại hơn một tiếng đồng hồ.

Liếc mắt nhìn bóng đêm dày đặc bên cửa sổ, đột nhiên cô cảm thấy có chút mệt mỏi.

Dường như đối phương vẫn còn rất hưng phấn, xuất phát từ một loại tâm tư nào đó, cô lại không đành lòng cúp máy.

Hai người tiếp tục nói chuyện, phần lớn thời gian đều là Sơn Tùng nói, Tô Diễm Diễm chỉ đáp lại vài câu, sự mệt mỏi ngày càng nhiều.

Đang lúc mơ mơ màng màng, dường như cô nghe thấy Sơn Tùng hỏi cảm nhận của cô khi xem những MV đã từng phát hành.

- ...

Nghe đến đề tài này, cô cũng tỉnh táo lại một chút. Nhưng cô có thể có ý kiến gì chứ, vẻ mặt của cô đầy phức tạp.

Phản ứng đầu tiên khi cô nghe hai chữ MV chính là cô đã từng trải qua những cái đó, lại bỏ qua phạm vi câu hỏi của đối phương về tất cả MV đã phát hành.

Hồi lâu, cô mới nặn ra hai chữ đáp lại:

- Biến thái.

- ...

Bên kia im lặng hồi lâu, rồi lại thờ phào nhẹ nhõm, giống như đã xác định cái gì đó, không đầu không đuôi trả lời lại:

- Anh biết rồi.

-??? Anh biết cái gì?

Dường như Sơn Tùng do dự một chút mới hỏi lại:

- Vậy em cảm thấy “Chúng ta không thuộc về nhau” thế nào?

- Bàn đó...

Cô nhin không được quay qua chỗ khác ngáp một cái.

Ngược lại Tô Diễm Diễm không có trải qua bài đó, bài hát đó giống như là ý tưởng mới, khi xem có cảm giác như đang ở tương lai. Nhưng cốt truyện có vẻ hơi mù mờ.

Tô Diễm Diễm không biết mình có bắt chước những phó bản trước đó mà xuyên vào MV này không nữa.

- Rất cool, thiên tài khoa học gì đó mang lại cảm giác tính cách được tạo nên rất lạnh lùng...

Son Tùng khẽ cười một tiếng:

- Lúc trước anh thích vào vai một nhân vật nguy hiểm. Bài này... cũng xem như là phải đi!

Tô Diễm Diễm thuận miệng ừ hai tiếng, cô nằm thẳng trên giường nhìn chằm chằm trần nhà, cảm giác mí mắt ngày càng nặng trĩu.

- Vì dễ chế tạo ra thứ có thể bắt chước người sống mà anh ta đã làm rất nhiều chuyện nguy hiểm, sau cùng còn bị hoang tưởng mà đi lạc lối...

- Nhưng anh ta có một nhược điểm, đừng nhìn dáng vẻ anh ta thế mà hiểu lầm, thật ra sâu trong nội tâm anh ta luôn khát vọng có được tình cảm đơn thuần, dẫu sao chỉ là một người mắc bệnh cô độc dùng sai cách thôi...

Bỗng nhiên Son Tùng ngừng nói, tiếng hít thở đều bên tai thành công cắt đứt mạch suy nghĩ của anh.

Ngủ rồi sao...

Nghĩ đến chuyện bởi vì giấc mơ mơ hồ vào buổi chiều mà anh lại căng thẳng ăn nói không lưu loát, thế nhưng đối phương lại ngủ say với giọng nói của anh, Son Tùng nhin không được lộ ra nụ cười bất đắc dĩ.

Được rồi, câu chuyện đến đây kết thúc.

- Ngủ ngon, cô gái của anh.

Đêm nay lại mơ thấy gì đây?

.....

Ngoại truyện nhỏ:

Sau này Tô Diễm Diễm nhin không được mới hỏi Son Tùng sao phát hiện được có điều không đúng.

- Rất nhiều mặt, tính cách nè, thói quen nè đều rất giống với người trong mộng.

Son Tùng trả lời có chút mơ hồ, Tô Diễm Diễm lại càng phấn khích, nhin không được đẩy đẩy anh:

- Còn gì nữa không?

- ... Còn có việc em lỡ miệng nói ra. Anh hỏi tất cả mà em lại trả lời “biến thái”, suy nghĩ kĩ thì có lẽ do ấn tượng đối với những cái đó quá sâu sắc... nhưng đó không phải là điểm chính.

Tô Diễm Diễm hết sức phối hợp:

- Điểm chính là gì?

Son Tùng khẽ cười, hôn lên tóc mai của cô rồi nhẹ ôm cô vào lòng:

- Điểm chính là đến sau này mới phát hiện, khi thích một người thì cho dù cô ấy và người trong mộng có phải cùng một người hay không đã không còn quan trọng nữa... Ngoan, đừng cử động, để anh ngủ một lát.

Đôi lời tác giả:

Loại hình của Triệu Giai Giai nên thả cho tổng tài, đó chính là vợ yêu 419 không chê vào đâu được hết!

Cảm ơn sự tài trợ của những ông chủ... moa moa moa!

Bạn đang đọc truyện [Fanfic Son Tùng M-TP] Nam Chính Cứ Luôn Muốn Giết Tôi được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 46: Tình yêu nhân tạo (1)

Tô Diễm Diễm bị mùi hương của thức ăn đánh thức.

Cô lặn qua lộn lại mấy vòng trên giường mới bị cơn sâu trong bụng dẫn dụ tỉnh giấc.

- Giai Giai...

Cô đang muốn hỏi từ lúc nào mà Triệu Giai Giai có tài nấu nướng giỏi như vậy, kết quả vừa mới mở mắt cô liền sững sờ tại chỗ.

Trần nhà gần trong gang tấc, trên đó có những đốm hoa trắng, tường màu hồng phấn, trên đỉnh đầu vang lên tiếng máy điều hòa vù vù, trong không khí tràn đầy mùi thức ăn.

Rõ ràng ở đây không phải là nhà.

- Tỉnh rồi?

- Giai Giai?

Đột nhiên giường dưới vang lên giọng nữ quen thuộc, Tô Diễm Diễm vội vàng đứng dậy thò đầu ra, chỉ thấy một cô gái mặc quần áo ngủ ngồi đối diện dưới giường của cô đang xem truyền hình.

Trên bàn đặt một phần thức ăn, túi thức ăn vẫn chưa vớt đi.

Nữ sinh nằm bò trên cầu thang, một chân giẫm lên băng ghế, một mái tóc quăn màu hạt dẻ thả lộn xộn sau ót, ánh mắt nhìn chăm chăm màn hình, dáng vẻ khom lưng rất có khí chất dung tục của một người đàn ông chân to vạm vỡ.

Tô Diễm Diễm đang định nói gì đó, bỗng nhiên nhìn thấy nữ sinh đó bật nút snap mở lon nước ngọt, ngẩng đầu uống liền hai ngụm, ợ một tiếng vang dội, rầm một tiếng để lon nước ngọt lên bàn.

- A.... sáng khoái!

- ...

Chúc mừng Triệu nữ sĩ, cuối cùng cũng đến với cuộc sống tha thiết mơ ước trong phó bản của bạn nhỏ Tô Diễm Diễm rồi.

- Cậu kêu mình làm gì?

Sau khi ăn uống no đủ, cuối cùng nữ sinh viên đại học Triệu Giai Giai cũng nhớ ra còn một người chị em đang ở đây.

Triệu Giai Giai xoay đầu lại, cô liền nhìn thấy cái mũi cao đẹp đỡ một chiếc mắt kính to dày. Mặc dù vẫn là dáng vẻ kia nhưng khí chất cả người đều thay đổi long trời lở đất.

Tô Diễm Diễm:

- Không có gì, tớ chỉ muốn nói với cậu, mình cũng đói rồi.

Triệu Giai Giai ồ một tiếng, từ trong ngăn bàn lấy ra một túi khoai tây chiên đưa cho cô.

- Ăn cái này lót dạ trước đi, lúc ra ngoài mua đồ ăn thấy cậu ngủ say quá nên không có kêu cậu.

Tô Diễm Diễm cầm túi khoai tây chiên, tâm trạng có chút phức tạp. Lúc đó cô còn nhớ Triệu Giai Giai vì duy trì cân nặng mà hạ quyết tâm chỉ mua khoai tây chiên liếm liếm vài miếng thôi.

Đây là căn phòng tiêu chuẩn dành cho bốn người ngủ, giường ghế cộng thêm một cái bàn công và phòng vệ sinh.

Từ dưới gối của Tô Diễm Diễm lấy ra một chiếc di động, sau khi đặt đồ ăn bên ngoài thì bò xuống giường lục lọi đồ đạc của mình, lại càng chắc chắn mình đã biến thành sinh viên đại học năm hai.

Chuyên ngành mà mình học là múa cổ điển, từ trường nghệ thuật đứng đầu biến thành một trường nghe nói toàn diện rất nổi tiếng.

Hơn nữa điều kì diệu nhất chính là Triệu Giai Giai chưa tốt nghiệp trung học lại là bạn cùng phòng với cô.

Thật sự hệ thống không phải lấy quan hệ xã hội như cô làm trung tâm để xây dựng thế giới phó bản chứ...

Nhưng việc cấp bách bây giờ là làm rõ xem cô đang ở phó bản nào?

Trong lòng cô mặc niệm cho hệ thống mấy lần, lần này những người phiền phức trong quá khứ lại không có chút hiện tượng biến mất.

Cô lại đợi một lúc, thậm chí nửa đường còn xuống lầu lấy thức ăn đặt bên ngoài, vẫn không nghe tiếng nhắc nhở của hệ thống.

- Thật sự là không đáng tin...

Tô Diễm Diễm không thể làm gì khác hơn là chuyển mục tiêu.

Con người của cô đảo quanh một vòng:

- Giai Giai, trường học chúng ta có ai là học trưởng đang làm mưa làm gió không?

- Có, cậu muốn hỏi khóa nào?

Triệu Giai Giai thuận miệng trả lời nhưng mắt vẫn nhìn chăm chăm vào màn hình.

- Chắc là... khóa này.

Bàn tay đang múc com của Triệu Giai Giai khẽ ngừng lại, nhất thời đôi mắt giống như ra đa quét tới.

- Cậu muốn làm gì?

- ... Mình chỉ hỏi chơi thôi.

Tô Diễm Diễm bị Triệu Giai Giai nhìn chăm chăm liên tiếp không được tự nhiên, cho dù Triệu Giai Giai đang ở thế giới nào cũng đều thích quan tâm đến chuyện tình cảm của cô hết!

Triệu Giai Giai cười nham hiểm, khóe môi nở một nụ cười tà ác:

- Muốn hẹn hò à?

- Cậu chỉ cần trả lời có hay không thôi!

Tô Diễm Diễm đảo đôi mắt cá chết qua, thề sống không yêu đương.

- Có! Sao lại không có được, cậu thích kiểu như thế nào?

Triệu Giai Giai lập tức leo lên ngồi trước mặt cô, kích động đến mức đôi mắt hiện lên ánh sáng xanh, suýt nữa lọt tròng rồi.

- Kia... tớ chỉ thuận miệng hỏi thôi, nếu không cậu nói trước đi.

- Cậu có thiện cảm với ai mà cậu cũng không biết à?

Triệu Giai Giai trừng cô, cảm thấy có chút thất vọng. Nào có ai nói chuyện yêu đương kiểu này, đâu có khác gì những người đi chợ mua củ cải trắng đâu.

Nhưng cũng là chị em tốt của mình, khó khăn lắm mới động lòng, Triệu Giai Giai cũng đếm đầu ngón tay giúp đỡ cô một chút.

- Học trưởng Lý Gia Quyền của học viện kĩ thuật cũng được, vừa cao ráo vừa đẹp trai, nói đơn giản chính là một người thanh khiết trong một đồng hồ chết. Trước đây có hẹn hò với một hai người gì đó, rồi chia tay trong hòa bình, nhân cách cũng tốt, nghe nói yêu máy tính còn hơn yêu vợ...

... Kẻ cuồng số liệu - Lý Gia Quyền?

- Còn có Nghiêm Lập của quốc giáo cũng không tệ, con chó sói con mà, ngoan lắm! Nhưng nghe nói tên đó đào hoa lắm, miệng lưỡi rất ngọt, cậu muốn tức giận cũng không được, sức cạnh tranh rất lớn.

Đợi đã, còn có con chó sói con đào hoa - Nghiêm Lily nữa à?

- Còn có Trương Gia Hòa của viện khoa học...

- ... Của trường ngoại ngữ.

- Đợi đã, cậu nói nhiều như vậy...

Quả thực Tô Diễm Diễm nghe đến nhức cả đầu, vội vàng gờ tay chặn lời cô, lại dè dặt hỏi:

- Vậy... có người nào tên Sơn Tùng không?

- Sơn... cậu nói ai?

- Sơn Tùng.

Nhất thời Tô Diễm Diễm không lên tiếng.

Triệu Giai Giai nhìn chăm chăm Tô Diễm Diễm, ánh mắt từ kinh hoàng lại dần dần trở nên phức tạp, thậm chí còn lấp bắp đứng lên.

- Không, không đúng, Diễm Diễm... cậu hỏi anh ta làm gì?

Xem ra là có thật.

Tô Diễm Diễm hít sâu một hơi cũng biết mình rơi vào phó bản nào rồi:

- Nói cho tớ nghe về anh ấy đi.

- Cậu nghiêm túc.

Triệu Giai Giai vẫn cảm thấy khó tin.

- Ừ, nói đi.

Tô Diễm Diễm nhìn không được sự tò mò, rốt cuộc ở thế giới này Sơn Tùng thành ra cái gì rồi, vừa nhắc đến anh ấy mới khiến Triệu Giai Giai lộ ra vẻ mặt như vậy.

Triệu Giai Giai hít sâu một hơi, ánh mắt giống như lần đầu tiên quen biết cô vậy, có chút thất vọng nói:

- Sơn Tùng... tiền sĩ thiên tài của học viện kỹ thuật. Đơn giản không phải là người, tuổi tác thực tế lớn hơn chúng ta rất nhiều, nhảy lớp lên đến đại học. Tập trung chính vào trí tuệ nhân tạo, trước mắt vẫn đang dạy một số khóa học đại học giúp giáo sư của anh ta, có thể nói là giảng sư có giá trị cao nhất toàn trường.

Đợi đã, trí tuệ nhân tạo?

Trong đầu vang lên những lời nói mà Sơn Tùng đã nói với cô trước lúc ngủ, bỗng nhiên Tô Diễm Diễm có dự cảm xấu.

“Vì để chế tạo ra thứ có thể bắt chước người sống mà anh ta đã làm rất nhiều chuyện nguy hiểm, sau cùng còn bị hoang tưởng mà lạc lối... Nhưng anh cũng có một nhược điểm... sâu trong nội tâm anh ta luôn khát vọng có được tình cảm đơn thuần.”

- Nhưng tính cách của anh ta rất rất rất rất tệ, cô độc, nguy hiểm, không thích hợp để yêu!

Triệu Giai Giai xoa xoa trước ngực mình một cái để bày tỏ quyết tâm.

Tô Diễm Diễm ồ một tiếng, mỉm cười nắm tay thành quyền, trong lòng thì đang rỉ máu.

- Rất tốt, tớ muốn theo đuổi anh ấy!

Triệu Giai Giai:

-???!

Sao cảm thấy giọng điệu này mang đến một cảm giác liêu chết hùng hồn vậy.

Cẩn thận nhớ lại cuộc nói chuyện trước khi ngủ của hai người, Tô Diễm Diễm cảm thấy dường như Sơn Tùng biết được điều gì đó.

Hơn nữa không chỉ là mấy thế giới cô đã trải qua, đối phương rất có thể biết trước rất nhiều điều. Nếu không sẽ không ở trước mặt cô nhắc đến MV - Chúng ta không thuộc về nhau- đâu, còn nói với cô những tin tức đầy ám muội nữa.

Nhưng hiển nhiên bây giờ chuyện đó không phải điều mà cô nên bận tâm, việc cấp bách bây giờ là phải nghĩ cách hóa giải phó bản trước mắt đã.

Cô lấy một tờ giấy viết những chi tiết ghi nhớ được trong MV, nghiền cứu hồi lâu mới phát hiện ra những tin tức này không có cái nào dùng được.

Phần lớn câu chuyện trong MV đều xảy ra trong một phòng thí nghiệm trống trải rộng lớn nhưng bây giờ cô lại không biết nó ở chỗ nào... Thậm chí bây

giờ cô còn không quen biết với Sơn Tùng!

Tô Điem Điem hét lên một tiếng, nhọc chí gục xuống bàn. Đúng như Triệu Giai Giai đã nói, Sơn Tùng trong MV này là một người rất lạnh lùng.

Nhưng sâu trong lòng anh ấy đều khát vọng có được tình cảm thuần khiết.

Anh ấy không tin tưởng những người bên cạnh, vì vậy anh lựa chọn tự tay chế tạo ra người máy trí tuệ nhân tạo. Trên người mỗi một người phụ nữ đều có một phần cổ chấp của anh trong tình yêu, nhưng đến cuối cùng họ đều làm tổn thương anh.

- Người đầu tiên là cánh tay, người thứ hai là môi, người thứ ba là...

Vô thức gõ đầu viết lên tờ giấy.

Cánh tay, môi, mắt, chân, tai và cổ...

Tô Điem Điem ngẩn ra, cô nhớ ra là thiếu cái gì rồi.

Cảnh cuối cùng trong MV chính là Sơn Tùng gắn một trái tim vào cơ thể của người máy sau bức màn.

Từ lúc bắt đầu xuất hiện thì những bộ phận đó đều dùng mô hình nhựa, duy chỉ có trái tim gắn vào cuối cùng mới hình ảnh phác họa máu tươi văng tung tóe thôi.

- Không phải chứ...

Trong đầu Tô Điem Điem lạc về những lời mà Sơn Tùng đã nói với cô “Cuối cùng anh ta lại lạc lối”, cô liền giật mình tỉnh táo lại.

Cho nên là trái tim đó có thể là đồ thật?

Vấn đề chính là ở đây, trái tim thật đó ở đâu ra...

Cô nghĩ đến xuất thần, đột nhiên trong đầu lại vang lên tiếng già lụm khụm.

- Khụ... suýt nữa quên mất! Hoan nghênh đã đến thế giới phó bản, MV...

- MV...M... Kia, tên gì nhỉ?

Thật sao, hệ thống càng lợi hại hơn rồi, lại có người già nữa. Nghe giọng có vẻ là vượt qua tuổi về hưu được pháp luật quy định rồi!

Tô Điem Điem:

- ... Chúng ta không thuộc về nhau.

004: [Ồ đúng vậy, chính là cái đó. Ôi... những người trẻ như các cô cậu đúng là thông minh, không già giống như tôi, không dùng được nữa rồi.]

Tô Điem Điem: Cực khổ cho ông rồi!

[Ha ha, không cực khổ, không cực khổ.]

Lão già 004 ngáp một cái, không lên tiếng.

Giống như truyền tin cách một tầng mây vậy, Triệu Giai Giai ngồi bên cạnh Tô Điem Điem cũng ngáp một cái.

Vì chuyện chung thân đại sự của Tô Điem Điem mà buổi trưa hai người không ngủ liền chạy đến đây, lúc này cô cảm thấy mệt rã rời.

Nghe nói Triệu Giai Giai không thích Sơn Tùng, nhưng Tô Điem Điem lại cứ khẳng khái làm theo ý mình nên Triệu Giai Giai cũng muốn giúp cô một chút.

Tô Điem Điem sợ đêm dài lắm mộng, Triệu Giai Giai thì nói là làm liền. Hai người cùng nhau phối hợp, sau khi tra được thời khóa biểu của Sơn Tùng liền ngay xế chiều hôm đó chạy đến phòng học trước nửa tiếng đợi Sơn Tùng.

- Tuy nói là hy sinh giấc ngủ trưa quý báu... nhưng không thể không nói, may mà chúng ta đến sớm.

Lúc này còn mười phút nữa đến giờ lên lớp, trong phòng học không ít người ngồi, dường như có không ít người có mục đích giống các cô, trước giờ phòng học của viện kỹ thuật như miếu hòa thượng mà bây giờ lại có rất nhiều nữ sinh đến đây.

Nhìn thấy dáng vẻ len lén sửa sang lại quần áo của những con hồ ly tinh đó, trong lòng Triệu Giai Giai không nhịn khẽ hừ một tiếng, đúng là không biết tự lượng sức mình.

Lúc này trùng hợp nhìn thấy Sơn Tùng cầm giáo ấn đi vào, cô liền vội vàng đẩy bạn tốt một cái.

- Đừng ngăn người nữa, tới rồi kìa.

- Đâu? Đâu?

Tô Diễm Diễm ngẩng đầu lên nhìn bóng người quen thuộc trên bậc giảng.

Anh mặc một chiếc áo sơ mi sạch sẽ, mái tóc màu đen nhuộm thành màu xám tro, trên sống mũi là chiếc mắt kính gọng vàng. Sắc mặt lạnh lùng, cả người đều tản ra hơi thở kiêu kỳ hờ hững.

Vừa nhìn liền biết là một kẻ biến thái!

Nhân vật nguy hiểm như thế sống lâu một chút sẽ gieo gút tai họa cho thế giới.

Vì vậy Tô Diễm Diễm không hề nghĩ ngợi gì liền đập bàn!

- Học trưởng Sơn Tùng! Em thích anh!

Trong khoảnh khắc đó, cả phòng học đều im lặng.

Đôi lời tác giả:

Sơn Tùng: Chúng ta không thuộc về nhau.

Tô Diễm Diễm: Không, chúng ta thuộc về nhau.

Chương ngon lành! Chồng nạnh! Khen ngợi tôi đi!

Ca khúc Chúng ta không thuộc về nhau.

Chất lượng của MV 16 năm không tệ, sáu vai nữ chính đều rất cầu huyết, giá trị rất cao.

Nghe nói có rất nhiều người đều thông qua tựa đề hôm nay mà biết được bài hát này 233.

Bạn đang đọc truyện *[Fanfic Sơn Tùng M-TP] Nam Chính Cứ Luôn Muốn Giết Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Tình yêu nhân tạo (2)

Học trưởng! Em thích anh!

Tô Diễm Diễm lặp lại lần nữa giống như sợ người khác không nghe thấy vậy, lúc này trong phòng học là một mảng yên tĩnh nên giọng nói của cô cũng trở nên vang dội hơn.

Một hòn đá khuấy động một nghìn con sóng lớn.

Dường như trong phòng học sắp nổ tung vậy, những nam sinh còn chê chưa lớn chuyện mà la ầm lên, những nữ sinh cũng đồng loạt nhìn cô bằng ánh mắt giết người. Sắc mặt Triệu Giai Giai đầy sợ hãi liền kéo cô về chỗ ngồi.

- Cậu điên rồi sao?

Tô Diễm Diễm bình tĩnh lắc đầu, trong lòng nói Triệu Giai Giai không hiểu cô. Phật thuyết rằng ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục, tớ đang cảm hóa anh ấy đó! Bằng không để hung thủ giết người ăn nấu bên trong như vậy sẽ mang đến tai họa cho người khác đó.

- Không, tớ chỉ đang tỏ tình thôi.

- Người đẹp à...

- Không! Cậu đừng can thiệp!

Cô hùng hồn nói:

- Bây giờ đã là thế kỷ hai mươi mốt rồi, tớ phải làm người con gái thời hiện đại dũng cảm theo đuổi tình yêu của mình.
- Tớ và học trường không có quan hệ thầy trò gì hết, nếu thích thì nên nói ra tình cảm trong lòng mình thôi!

Nếu có thể không để ý đến hai chân đang run rẩy của cô là được rồi.

Triệu Giai Giai: ...

Đám quần chúng vây xem: ...

Trò cười của cô gái này rất nhiều nha.

Giống như muốn chứng minh quyết tâm của mình vậy, cô quay đầu nhìn về phía bục giảng với ánh mắt nóng bỏng. Dáng vẻ khuôn mặt hàm chứa xuân xanh tựa như có thể làm tan chảy băng tuyết vậy.

Những người ngồi hóng chuyện trong phòng học cũng đồng loạt nhìn về phía bục giảng, sau đó nam chính trong đề tài bàn tán khoanh hai tay trước ngực, sắc mặt không đổi đứng bên cạnh máy chiếu lật xem sách tác phẩm nghệ thuật.

Liếc mắt nhìn đồng hồ chỉ đúng hai giờ, trong loa truyền đến tiếng chuông du dương. Anh khép sách lại mở máy tính ra, giọng nói trong trẻo lạnh lùng vang lên:

- Vào học.

Cuối cùng không có ngẩng đầu nhìn Tô Diễm Diễm một cái nào.

Kẻ mãnh sĩ chân chính dám ngó ngay vào đời người thăm dạm, dám nhìn thẳng vào máu tươi lành lạng. (*)

Mới đầu Triệu Giai Giai còn lo lắng Tô Diễm Diễm sẽ vì đối phương không chịu để ý đến mình mà cảm thấy tổn thương. Sau đó mới nhận ra, tỏ tình bị từ chối gì đó đều không nằm trong phạm vi sa sút của Tô Diễm Diễm.

- Khi tớ quyết định theo đuổi anh ấy thì tớ đã chuẩn bị tốt tâm lý.

Tô Diễm Diễm vỗ vào bạn tốt, dáng vẻ ung dung này cũng không biết rốt cuộc là ai đang an ủi ai nữa.

- Phóng khoáng một chút đi, tớ không sao. Nếu như dễ dàng theo đuổi như vậy thì đâu đến lượt tớ.

Triệu Giai Giai được an ủi một lúc liền nói:

- Bỗng nhiên có cảm giác bất an.

Dù sao đây cũng là giảng đường, Tô Diễm Diễm đều rất bình tĩnh trong bốn mươi phút tiếp theo cũng không làm chuyện gì điên rồ hết. Ngoài trừ dùng ánh mắt quỳn rũ nhìn người đứng trên bục giảng thì không làm gì khác.

Nhưng Triệu Giai Giai chứng kiến bạn tốt thay đổi nhiều như thế liền cảm thấy không khác nào là nửa đêm nghe trên lầu rớt một chiếc giày xuống.

Không biết lúc nào thì chiếc giày còn lại mới rớt xuống khiến người khác cảm thấy không yên lòng.

Triệu Giai Giai bắt đầu thấy hối hận sao mình lại muốn về Sơn Tùng cho Tô Diễm Diễm biết. Vốn dĩ là muốn cô biết khó mà lui, không ngờ lại biến thành thấy khó khăn càng tiếp lên.

- Diễm Diễm...

Triệu Giai Giai lặng lẽ tội nghiệp thay cho cô.

Trong khoảnh khắc tiếng chuông tan học vang lên thì vừa đúng lúc Sơn Tùng giảng xong nội dung bài học.

Nhìn thấy anh thu dọn đồ đạc chuẩn bị ra khỏi lớp thì Tô Diễm Diễm cũng vội vàng thu dọn bài tập tiếng anh của mình nhét vào cặp. Chờ đến khi cô thu dọn xong thì Sơn Tùng đã đi đến cửa lớp.

- Giai Giai giúp tớ vứt đồng rác này đi.

Nói xong cô liền đeo cặp bỏ chạy mất, nhanh chóng đuổi theo Sơn Tùng. Tốc độ nhanh như đang đuổi bắt kiên kiên vậy.

Triệu Giai Giai bị vứt sang một bên:

- ...

Sợ anh đi nhanh quá không thấy nên Tô Diễm Diễm càng chạy nhanh hơn. Sơn Tùng cầm sách đi phía trước, đến khi cô đuổi kịp thì có hai nữ sinh trang điểm kỹ lưỡng đi lên bắt chuyện với anh.

Tô Diễm Diễm biết các cô gái đó, lúc lên lớp ngồi ở chính giữa hàng thứ nhất, tư thế chiến đấu không hề thua mình.

Người đẹp trước mặt cũng làm khó cho sắc mặt đều không hề thay đổi trong cả quá trình của Sơn Tùng.

- Chào các bạn.

Tô Diễm Diễm bước đến vỗ vào vai hai người, cười híp mắt kéo hai người về phía sau một chút, còn mình thì thuận thế đứng bên cạnh Sơn Tùng, về mặt đây rạng rỡ.

Hai nữ sinh bị đẩy ra liền tròn mắt lên:

- Cô...

- Chào học trưởng, lúc này trên lớp em là người tỏ tình với anh đó, em tên Tô Diễm Diễm.

Sơn Tùng mím môi, không thém liếc mắt nhìn cô chút nào.

Tô Diễm Diễm vẫn cười híp mắt đi theo anh, không biết đã âm thầm đẩy lùi bao nhiêu nữ sinh muốn tiếp cận anh rồi.

Sơn Tùng nhìn thấy cũng xem như không thấy gì. Ở cùng một người cũng là ở cùng mà ở cùng một đám cũng là ở cùng, trong mắt anh những cô gái này không có gì khác nhau hết.

Dựa theo kinh nghiệm lúc trước của anh thì nếu những nữ sinh tự động tới tìm anh thấy không vui sẽ tự bỏ đi.

Nhưng không ngờ rằng hôm nay anh bất ngờ gặp được một người bám dai như đĩa vậy.

Giảng đường...

- Học trưởng, em là sinh viên năm hai ngành múa cổ điển của viện nghệ thuật, em cảm thấy con người em rất thú vị nên anh có thể tìm hiểu về em một chút...

Đường Lâm Âm...

- Nghe nói chuyên ngành của anh có liên quan đến trí tuệ nhân tạo, thật ra em cũng có hứng thú với cái này. Nhưng em kém thông minh nên học hoài cũng không hiểu những kiến thức khoa học đó.-

Trên quảng trường...

- Com tôi học trưởng ăn món gì, em sẽ không làm phiền anh ăn com đâu, nhiều lắm là tạo ra tình huống vô tình gặp gỡ, có phải em rất hiểu chuyện không?

Tòa nhà thí nghiệm...

- Học trưởng thích người ngoan một chút hay nghịch ngợm một chút? Thật ra em cảm thấy kiểu nào em cũng làm được, nếu không anh thích em luôn đi, như vậy tiện lợi hơn rất nhiều nha.

- Học trưởng...

- Học trưởng...

- Học...

“Ầm” một tiếng, Sơn Tùng đóng cửa phòng thí nghiệm lại, Tô Diễm Diễm theo sát nên không kịp phản ứng liền đụng phải cánh cửa.

- Ui da, đau quá...

Tô Diễm Diễm xoa xoa cái mũi bị đụng trúng của mình, đau đến chảy nước mắt. Cô le lưỡi với cánh cửa đang đóng chặt một cái rồi hừ lạnh mấy tiếng.

Ngày mai tiếp tục, em niệm chết anh cho coi.

Thời gian trong một tuần này, Sơn Tùng cảm thấy giống như anh đang gặp ác mộng vậy, ngay cả trong giấc mơ cũng nghe thấy tiếng người nào đó nói không ngừng.

Cũng may mỗi tuần anh chỉ dạy hai tiết, phần lớn thời gian anh đều nhốt mình trong phòng thí nghiệm, con đĩa đó đến đây cũng không vào được.

Cứ như vậy qua hết một tuần thì tâm trạng của anh mới cảm thấy tốt hơn.

Cho đến hôm nay anh bước vào phòng học vẫn nhìn thấy bóng dáng quen thuộc kia.

Con đĩa đỏ ngồi chính giữa hàng thứ nhất, ngu ngốc nở nụ cười kéo cả quai hàm, nhìn anh chăm chăm, nhìn thấy anh đi qua cũng không biết xấu hổ mà nhìn anh bằng ánh mắt quyến rũ.

Trong lòng Sơn Tùng cười lạnh một tiếng, cảm thấy có chút tức giận.

Gần đây Tô Diễm Diễm nhập vai quá sâu, nhìn anh bằng ánh mắt quyến rũ giống như ăn com bữa vậy, hoàn toàn không suy nghĩ nhiều.

Cô đang suy nghĩ có phải cô tán công nhiệt tình quá nên khiến anh cảm thấy khó chịu không? Bỗng nhiên cái mặt lạnh đó đi về phía cô.

Anh muốn nói cái gì? Muốn tiếp nhận lời tỏ tình của mình sao? Sao tiến triển nhanh như vậy...

Sơn Tùng đập mạnh cuốn sách xuống chỗ ngồi ở bàn thứ nhất, một đám nữ sinh bị dọa sợ xanh cả mặt.

- Ra ngoài.

Anh vênh môi, giọng nói lạnh đến mức giống như gió rét thổi tới từ Siberia vậy.

Nhất thời trong phòng học liên yên tĩnh, mọi người nhìn nhau, không dám cử động.

- Ba.

Trong đám người dần dần có tiếng xôn xao, cô gái đầu bàn không chịu nổi liền chạy mất, còn kéo hai người bạn chạy theo.

- Không không, xin lỗi đã đi nhầm phòng.

- ...Mượn có kiểu gì vậy?

Anh cũng không thèm nhấc mí mắt lên.

- Hai.

- Xin, xin lỗi hình như em cũng...

- Hình như em xem lộn thời khóa biểu, của em là tiết sau, làm phiền thầy rồi...

- ...

Kích thích lần này xem ra rất hiệu quả, không ít nữ sinh lần lượt chạy ra ngoài. Thậm chí nam sinh chỉ muốn đến nghe giảng, không chịu nổi áp lực liền chạy ra ngoài.

Trong vòng mười giây ngắn ngủi mà phòng học đã trống hết một nửa.

Nhưng con đĩa Tô Diễm Diễm vẫn vững như Thái Sơn.

Lúc Sơn Tùng nhìn về phía cô, cô còn không biết xấu hổ mà cười với anh.

- ... Sơn Tùng hít sâu một hơi, cảm thấy vì cô mà dưỡng khí trên người mình đều bị mất sạch.

- Tôi nói lại lần nữa, những người không liên quan...

Tô Diễm Diễm nhanh chóng giơ tay:

- Em đến học!

Có thể nói tốc độ rất nhanh, khát vọng sống cũng rất mãnh liệt.

Sơn Tùng híp mắt lại.

- Lý do.

Tô Diễm Diễm dừng một chút liền dè dặt nhìn anh một cái, cảm thấy có chút chột dạ.

- ... Thi chứng chỉ máy tính?

Ngay tức khắc xung quang vang lên trận cười nghiêng ngả, thăm nghĩ cái có như vậy mà cô cũng dám nói.

Ai cũng đều biết lĩnh vực chính của Sơn Tùng là trí tuệ nhân tạo, nội dung dạy thế cũng liên quan đến công trình tin tức, trong mắt bọn họ thì nội dung chúng chỉ máy tính chỉ là một hạt bụi nhỏ thôi, vốn dĩ rất xem thường.

Nói muốn thì chúng chỉ máy tính, thật ra là có dụng ý khác thôi!

Tô Diễm Diễm tự biết mình đuối lý, gò má đỏ ửng lên, có chút ngượng ngùng cúi đầu xuống.

Nhưng cho dù là vậy thì cô cũng không định bỏ đi.

Giờn chơi à, nếu như bây giờ mà bỏ đi thì sau này cô có lý do gì chạy đến lớp của anh nữa đây.

Dường như Sơn Tùng cũng bị da mặt dày của cô trấn áp, sững sốt hồi lâu mới hoàn hồn lại, trơ tráo không cười nhìn chằm chằm cô.

- ... Vậy chúc vị học muội này sớm lấy được chúng chỉ máy tính.

Tiếng nói kia giống như phát ra từ kẽ răng vậy, mang theo một tia giễu cợt trơ tráo. Nhưng trong lỗ tai của Tô Diễm Diễm thì lại biến thành lời khen.

Ngay lập tức cô sững lại, cười híp mắt gật đầu:

- Cảm ơn học trưởng, em nhất định sẽ cố gắng!

Trong phòng học liên vang lên tiếng cười trộm, bước chân Sơn Tùng ngừng lại, thiếu chút nữa là đá văng giảng đường rồi.

- Vào học!

Đôi lời tác giả:

Sơn Tùng: Trừ năm điểm vì làm mất trật tự lớp!

Tô Diễm Diễm (như có điều suy nghĩ): Em cần một chai thuốc mê tình.

(*) Xuất xứ từ tác phẩm “Kỉ niệm chị Lưu Hòa Chân” của Lỗ Tấn.

Bạn đang đọc truyện *[Fanfic Sơn Tùng M-TP] Nam Chính Cứ Luôn Muốn Giết Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Tình yêu nhân tạo (3)

Gần nửa đời của thiên tài khoa học quái dị Sơn Tùng có thể dùng đến hai chữ “truyền kỳ” để hình dung.

Sơn Tùng khi còn bé kết quả học tập bình thường, ham chơi đùa thích trêu chọc, không có gì khác biệt so với những bạn nhỏ bình thường khác. Mãi đến tận năm mười một tuổi, cha mẹ nói muốn đi du lịch hai người để hưởng thụ ngày kỉ niệm, sau khi tươi cười bước ra khỏi cửa thì không quay trở lại nữa. Nghe nói là đã xảy ra sóng thần, cha đi cứu mẹ, vốn dĩ là có cơ hội chọn một người sống tiếp, nhưng bọn họ đều không nỡ buông tay đối phương, cuối cùng hai người bị cuốn vào trong cơn sóng lớn.

Từ đó về sau, Sơn Tùng đột nhiên giống như là còi ra được nút thắt vậy, anh nỗ lực học tập, nhảy lớp một mạch, cuối cùng năm ấy ở tuổi hai mươi ba anh thi đậu tiến sĩ của trường, được nâng lên trở thành đứa con cưng của trời.

Ở trong mắt người ngoài anh vừa quái gở lại ít nói, lạnh lùng đến không có tình người, thậm chí anh còn như một thứ máy móc lạnh lẽo giống như những người máy mô phỏng do anh sáng tạo.

Nhưng dường như không hề có ai biết, anh cũng có một bí mật...

Anh tràn đầy sự khát vọng và hiếu kỳ một cách cố chấp đối với cái thứ gọi là tình yêu trong sáng, chân thành.

Anh muốn biết rốt cuộc đó là một loại cảm giác như thế nào, mới có thể khiến cho cha mẹ mình trong trường hợp đó không một chút do dự nào mà lựa chọn như vậy. Anh cũng muốn biết, rốt cuộc bọn họ xuất phát từ tâm tình như thế nào mới có thể nhẫn tâm bỏ rơi bản thân mình.

Hơn hai mươi năm, quá cô độc.

Sau khi nghe tin tức cha mẹ qua đời, anh tự nhốt bản thân trong phòng, tốn mất mười tiếng để trưởng thành.

Những vấn đề này anh đã nghĩ hơn mười năm mà vẫn chưa hiểu rõ.

Vì để có được đáp án, anh đã từng tạo ra ba người bạn gái cho bản thân.

Cô gái thứ nhất được một đôi tay dài nhỏ bé xinh đẹp, cô từng dùng đôi tay này để an ủi anh khi lạc lối, cũng đã từng dùng đôi tay này mạnh mẽ đẩy anh ra.

Cô gái thứ hai thì có một đôi môi đỏ gọi cảm đến mê người, khiến cho người ta mất tự chủ mà sa vào. Thế nhưng cô lại dùng nó cãi vã với anh không ngừng, làm cho người ta phiền chán.

Cô nàng thứ ba sở hữu một đôi mắt thâm thúy, linh động, giống như được rắc lên những vụn sao vậy, khiến cho người ta không thể rời mắt nổi. Thế nhưng từ đầu đến cuối trong mắt cô chỉ toàn là nước mắt, cuối cùng cũng không nhìn anh lấy một chút.

Đến khi tiểu tổ nghiên cứu khoa học vừa mang người mô phỏng thứ ba rời đi, trong căn phòng thí nghiệm rộng lớn lại chỉ còn lại một mình anh.

Bức tường trắng xám.

Gian phòng trống trải.

Son Tùng ngã xuống trên nền nhà lạnh lẽo giống như muốn nuốt chửng anh vậy, cảm giác cô độc mãnh liệt bỗng nhiên từ xung quanh kéo tới, đè ép đến mức anh không thở nổi.

Chiếc đèn ánh sáng lạnh trên đỉnh đầu sáng đến chói mắt, anh đưa tay muốn che đi, nhưng lại không thể che được.

- Lại chỉ còn lại mình ta.

Anh yếu ớt thở dài một hơi, ngơ ngẩn nhìn mu bàn tay của mình, giọng điệu đầy thất vọng và mất mát, vẻ mặt cô đơn.

Đột nhiên, ngoài cửa chính của phòng thí nghiệm có tiếng gõ cửa.

- Học trưởng. . .

Bất chợt bên tai truyền đến một giọng nói ma mị quen thuộc, trong nháy mắt kéo anh từ trong cảm xúc đau thương ra bên ngoài. Son Tùng lập tức nhíu mày, đúng thật là bám dai như đĩa. Cô ta làm sao tại tìm đến đây?

Trong mắt lóe qua một chút phiền chán, Son Tùng vẫn cứ nằm trên sàn không hề nhúc nhích.

Có thể người kia dường như cũng quyết tâm không để cho anh được thoải mái, vẫn gõ cửa liên tục.

- Học trưởng! Son Tùng.

Thật ồn ào.

Trước đây sợ người ta cứ tới tới lui lui sẽ làm phiền đến việc anh làm thí nghiệm, vì vậy Son Tùng chọn phòng thí nghiệm ở một tầng gác tương đối hẻo lánh.

Hiện tại anh hối hận rồi.

Bởi vì vị trí quá mức hẻo lánh, ngoại trừ chính anh, đến người bị cái tiếng hét của Tô Diễm Diễm làm phiền cũng không có ai, cũng sẽ không có người nào khác có thể đuổi nổi cô đi.

Về mặt Son Tùng ung dung, nếu như mình không ra mặt, đối phương rất có thể sẽ phòng thủ ở bên ngoài một ngày.

- Kẹo da trâu.

Son Tùng không chịu được mắng một tiếng, mặt tối sầm lại ngồi dậy.

Tô Diễm Diễm đã la hét cả nửa ngày ở cửa rồi.

Giọng nói của cô nũng nịu, hét cũng vô cùng uyển chuyển, dù là có ai vô tình nghe được cũng sẽ phải khen ngợi một câu chân thật.

Nhưng trên thực tế. . .

Tô Diễm Diễm nhàn rỗi ngồi dưới đất rung chân, trong miệng hét câu được câu không, mắt lại nhìn chăm chăm vào trò game trên điện thoại di động.

- Ôi trời.

Tô Diễm Diễm mau mau ấn tắt màn hình, theo bản năng lập tức giấu điện thoại vào trong túi. Bỗng nhiên cửa chính được đẩy ra một khe, cô vừa ngẩng đầu lên đã đối mặt với người nào đó mặt mày đen thui.

- À... hóa ra học trường ở đây à.

Cô ngưng ngưng cười hai cái, run run đứng dậy, cũng không biết đối phương có thấy cô đang đánh game hay không.

Cũng không phải cô quá qua loa, thực sự là cái phó bản Sơn Tùng này quá khó chơi, cô vốn chỉ là tưởng tượng muốn đánh thức cảm giác tồn tại như thường lệ, không ngờ rằng vẫn là gọi anh đến mức mờ cửa.

Xuất phát từ sự chột dạ, Tô Diễm Diễm quyết định đánh đòn phủ đầu, ngay lập tức nở một nụ cười xán lạn:

- Học trường...

Sơn Tùng ngắt lời một cách không nề tình:

- Một phút.

- Há?

- Cô còn năm mươi giây.

Tô Diễm Diễm đầu tiên là sững sờ một chút, sau đó mới từ sắc mặt đen thui của đối phương hiểu ra là anh muốn cô trong vòng một phút nói rõ mục đích đến đây.

- À ừ... Tôi chỉ là nghe người ta nói anh đã một ngày không ra khỏi phòng thí nghiệm, cũng không thấy anh đặt thức ăn bên ngoài hay gì. Tôi sợ cơ thể anh không chịu nổi, cho nên...

Cô cười rồi nhấc tay giơ lên cái hộp giữ nhiệt, vẻ mặt tràn đầy quan tâm.

- Đem về đi.

Tô Diễm Diễm bị anh đâm một phát đến sững sờ, Sơn Tùng dường như cũng nhận ra thái độ của mình có vẻ không đúng lắm, lập tức dừng lại một chút, hơi hơi thả lỏng giọng nói, cố gắng sửa lại câu nói.

- Tôi muốn nói là cảm ơn, tôi không cần. Cô mang về đi.

Tô Diễm Diễm lắc đầu, ánh mắt chân thành mà tha thiết:

- Vậy sao được, cơ thể của anh vẫn là quan trọng hơn cả, ít nhiều cũng nên ăn một chút...

- Tôi không cần.

- Học trường...

- Tôi nói tôi không cần.

Sơn Tùng bỗng nhiên cao giọng, cửa chính của phòng thí nghiệm bị anh đá một cái ra ngoài, đập vào mặt tường phía sau phát ra một tiếng vang rất lớn, thậm chí đập nứt một chút sơn tường.

Sơn Tùng đột nhiên nổi giận, hai người đều giật nảy mình.

Yên lặng.

Thời gian giống như đột ngột bị dừng lại vậy, hoặc là giống như đã trôi qua cả một thế kỷ vậy.

Tô Diễm Diễm yên lặng mà ngẩng đầu lên nhìn anh, ánh mắt bình tĩnh nhưng có chút đáng sợ.

Sơn Tùng bị cô nhìn chăm chăm một lúc, không biết tính sao thì cảm giác có hơi chột dạ. Anh bối rối rời đi tầm mắt, nhưng vẫn cứ giằng co ở đây. Khuôn mặt anh tối sầm lại, hít một hơi thật sâu, giọng nói cứng ngắt.

- Xin cô, sau này không cần đến tìm tôi nữa.

Anh dừng lại một chút rồi bỏ sung:

- Hành động của cô rất quái nhiều tôi.

Lại yên lặng một lúc.

Ngay khi Sơn Tùng không chịu nổi áp lực muốn đóng cửa đuổi người, Tô Diễm Diễm bỗng nhiên nhoẻn miệng, khẽ cười một tiếng. Giọng nói bình tĩnh cứ như là mọi thứ đã từng xảy ra rồi vậy.

- Tâm trạng không tốt.

Sơn Tùng không hề rặng.

Cô đội hai giây, vô cùng tự nhiên mà cúi người để hộp giữ nhiệt xuống đất. Mái tóc dài đen nhánh theo động tác của cô trượt xuống từ bả vai, Sơn Tùng nhạy cảm ngửi thấy một mùi thơm thoang thoảng từ trong không khí.

- Nghĩ đến cuộc sống bình thường của anh cũng không quá quy luật, bên trong là thức ăn và canh tôi cố ý đi mua ở nhà ăn chung của trường. Bí đao xương sườn, thanh nhiệt giải độc, bây giờ xem ra vừa hay có thể cho anh hạ hỏa.

- Đồ cứ để ở đó, thích ăn hay không kệ anh.

Tay cầm leng keng một tiếng va vào vách hộp giữ nhiệt, Tô Diễm Diễm quay người một cách thoải mái, cũng không thèm nhìn anh lấy một cái.

Sơn Tùng dừng lại một lúc, sau đó cũng kéo cửa lên.

Cùm cụp một tiếng khóa cửa lại, anh một lần nữa lại nhốt mình trong phòng thí nghiệm, cũng tách rời ra hai thế giới.

Sau mười phút, Sơn Tùng sầm mặt lại mở cửa chính của phòng thí nghiệm ra. Chiếc hộp giữ nhiệt bằng nhôm lẻ loi đặt cạnh cửa, không có một chút dấu vết từng bị dịch chuyển.

- Chắc, thật sự là phiền phức...

Anh mất kiên nhẫn than phiền một câu, bất đắc dĩ đưa tay nhắc đồ lên, sau đó lại đóng cửa. Tốc độ rất nhanh giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra vậy.

Tô Diễm Diễm núp trong bóng tối thấy được cảnh này, khẽ hừ một tiếng, lập tức hãnh diện.

Hừ, đấu với tôi.

Trong mấy ngày tiếp theo, Sơn Tùng đều không gặp Tô Diễm Diễm.

Khi đi học anh đều sẽ vô tình liếc nhìn vị trí chính giữa kia, nhưng từ lâu người ở đó đã biến thành một khuôn mặt xa lạ khác.

Khi đi trên đường anh cũng sẽ vô thức mà đi kè ra bên ngoài một chút, giống như ở bên cạnh còn một cái đuôi nhỏ lú ra lú rú đi theo.

Đến ngay cả khi đến nhà ăn ăn cơm, tình cờ nhìn thấy canh bí đao xương sườn cũng sẽ cố ý nhìn thêm một lần nữa.

- Muốn ăn canh bí đao xương sườn sao.

Sơn Tùng bỗng nhiên bùng tỉnh, bác gái ở nhà ăn đang cầm một cái muôi lớn đứng trước mặt anh. Hóa ra anh đã vô thức mà đi đến trước ô cửa này.

- Không cần...

- Anh theo bản năng phản bác, nhưng không hiểu vì sao lời còn chưa nói ra đã nuốt lại.

- Chắc... thôi, mức đi.

Bác gái nhà ăn cười cười, tên nhóc này đã quanh quẩn một lúc trước ô cửa nhà bọn họ mấy ngày nay rồi mà từ trước đến nay chưa từng gọi món. Cũng không biết ngày hôm nay đột nhiên làm sao mà lại nghĩ thông rồi, trực tiếp đi tới đây.

- Cũng không biết mấy nam sinh các cậu nghĩ như thế nào, học cái xấu gì mà giống với cô bé lại thịnh hành việc ăn uống điều độ giảm béo. Người cũng không phải mập lắm, rốt cuộc không phải là làm tội bản thân.

Bác gái lái nhai cần nhẩn nói, khi lấy đồ thì cô ý mức thêm mấy miếng thịt xương.

- Cứ theo lời bác, muốn ăn cái gì thì ăn, cơ thể của mình vẫn là quan trọng nhất. Không đủ cơm thì đến lấy thêm.

Trong lúc bùng tỉnh lại nghe được vài chữ “cơ thể quan trọng”, Sơn Tùng có chút bất đắc dĩ lắc đầu một cái, miễn cưỡng cười một cái cảm ơn.

Cuối cùng anh bưng một khay to canh xương sườn, tìm một chỗ ngồi trong phòng ăn.

Tay nghề của đầu bếp đằng sau khá tốt, một khay canh xương sườn mùi vị như món ăn ở nhà hàng năm sao.

Màu sắc sắc sỡ, canh thơm ngon mỹ vị.

Đáng tiếc anh ăn lại không biết vị.

Bạn đang đọc truyện *[Fanfic Sơn Tùng M-TP] Nam Chính Cứ Luôn Muốn Giết Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Tình yêu nhân tạo (4)

Triệu Giai Giai cảm thấy cô càng ngày càng không thể hiểu nổi Tô Diễm Diễm. Ngày đó sau khi ngủ trưa dậy, thật giống như là đã biến thành một người hoàn toàn khác vậy.

Vừa bắt đầu đã bốt chột nảy sinh ý nghĩ muốn yêu đương, sau khi giới thiệu cho cô một đám thanh niên tuần kiệt, lại đắm đầu vào nghĩ không thoáng bức tường nam Sơn Tùng kia.

Được rồi, tuy rằng Triệu Giai Giai cô cũng không có ấn tượng tốt với tên thiên tài khoa học quái dị này, nhưng vẫn là nhắm mắt ủng hộ cô. Ai bảo Tô Diễm Diễm là chị em của cô cơ chứ.

Sự thật chứng minh, kiểu người như Tô Diễm Diễm giống như một cây thiết mộc lan đột nhiên nở hoa thật sự khiến người khác phải kinh ngạc... Nhưng có ai từng nghĩ cô oanh liệt theo đuổi hơn nửa tháng, mắt thấy đã sắp nổi khắp cả trường rồi, đột nhiên lại không theo đuổi nữa?!

- Tớ thật muốn bỏ đầu cậu ra xem rốt cuộc là cậu đang nghĩ cái gì, có thể kiên trì hơn một chút hay không? Những đàn chị trước đây theo đuổi Sơn Tùng là kiên trì ăn cần hỏi han hơn nửa năm, lúc này cậu mới được có mấy ngày thôi đã sống chết mặc bay rồi!

- Cậu cũng chưa từng thấy tình hình của đàn anh lúc dạy thay giờ, tớ thật sự có thể nghĩ thấy mùi nước hoa đến mức có thể tập hợp lại thành một quầy chuyên bán nước hoa!

Bên trong phòng vũ đạo, Triệu Giai Giai một bên ép chân một bên giáo dục bạn tốt của mình. Thời điểm buổi sáng chủ nhật này phòng vũ đạo không có nhiều người, hai người đều sẽ thường xuyên đi tập thêm.

Tô Diễm Diễm dừng một chút, cảm khái nói:

- Một quầy chuyên bán nước hoa cơ à, vậy thì mũi của cậu vẫn rất linh.

Triệu Giai Giai:

- ...Tô Diễm Diễm cậu thực ra là em gái của Pikachu thất lạc nhiều năm, đang ngứa da đúng không. . . Ôi trời cậu trốn tôi đi tập thêm à? Tại sao động tác này lại làm được thành thạo đến như vậy chứ!

Tô Diễm Diễm lại nhấc chân lên thêm mấy phân, thậm chí cơ thể chưa từng bị thương tích đúng là dùng tốt, một đôi chân làm động tác có độ khó cao mà hoàn toàn không hề có áp lực gì.

Nghe vậy trên mặt cô không lộ ra một chút lung tung:

- Người trẻ mà, vẫn là phải giảm nóng vội, quá nôn nóng là không được, nơi lòng có mức độ, lạt mềm buộc chặt.

- Còn nữa, không phải tớ trốn cậu đi tập thêm, mà là bình thường cậu quá lười.

Triệu Giai Giai lập tức không còn gì để nói, nói cô lười biếng, cũng không biết là khoảng thời gian trước đây là ai mỗi ngày trốn tập đi học tiết của người khác.

Cô nhất thời nói lầm bầm:

- Lạt mềm buộc chặt, tớ còn bảy lần bắt Mạch Hoạch đây, cứ như cậu đến bao giờ mới có thể trải qua cuộc sống một đêm bảy lần đây... Hừ, con gái lớn lo gả chồng.

Một đêm bảy lần...

Tô Diễm Diễm bất thành linh bị ghen một cái, suýt chút nữa từ trên dụng cụ té xuống.

- Suy nghĩ của cậu đi xa quá rồi...

Quả nhiên không hổ là Triệu Giai Giai, bất kể là ở thực tại hay bên trong phó bản, cách nói chuyện vẫn mãi mãi hùng hổ như vậy.

Nhưng cô lập tức nhanh chóng điều chỉnh lại trạng thái, lập tức khẽ mỉm cười, làm dáng vẻ chắc chắn tanh.

- Yên tâm đi, anh ấy chẳng mấy chốc sẽ tìm tới tôi.

- Ha ha, hy vọng hai ngày nữa đàn anh còn có thể nhớ ra bộ dạng cậu trông thế nào.

Triệu Giai Giai bĩu môi nói lầm bầm.

Cô dừng lại, nhìn cặp chân dài trắng nõn của Tô Diễm Diễm, bỗng nhiên lại hỏi:

- Hai ngày nay cậu vì sao lại nghĩ đến việc chăm sóc chân vậy? Hiệu quả như thế nào?

Thế nhưng, cô thấy hai ngày này Tô Diễm Diễm cứ trước trước sau sau mang đi rất nhiều chai lọ, trước kia vẫn không cảm giác thấy đôi chân đó bên dưới ánh đèn phòng học xem ra quả thực trơn bóng còn phát sáng.

Cô cúi xuống nhìn đôi chân bản thân vẫn luôn luôn lấy làm kiêu ngạo, đột nhiên cảm giác có hơi thua chị kém em.

- Cũng không tệ lắm Đáng.

Tô Diễm Diễm ba phải trở lời kiểu lấp lửng.

Còn nguyên nhân...

Ánh mắt của cô lóe lên, không nói.

Triệu Giai Giai cũng không để ý:

- Vậy tí nữa sắp xếp cho tớ một danh sách thử xem.

Tô Diễm Diễm dờ khóc dờ cười gật đầu:

- Rồi, rồi.

Con gái trong lúc nói chuyện đều là như vậy, chuyện vặt vãnh cũng rất phong phú, mà người trong cuộc lại vẫn có thể duy trì được trên cùng một tần số một cách thần kì.

Triệu Giai Giai còn muốn nói một vài chuyện phiếm nữa, lúc này điện thoại di động cô để bên cạnh bỗng nhiên vang lên, thấy người gọi là thầy phụ đạo, cô nhanh chóng cầm điện thoại đi ra ngoài.

Không lâu sau, Triệu Giai Giai vội vã đẩy cửa đi vào, ôm lấy đồ đạc đi đến phòng thay đồ sát vách, vừa đi vừa nói:

- Con gái yêu, ta đi phụ đạo đây, có muốn ta mang bữa trưa cho không?

Tô Diễm Diễm cũng không khách sáo với cô:

- Con muốn cơm gạo lứt, thịt xào đậu đũa.

- Hiểu rồi.

Triệu Giai Giai thuận thực thay quần áo, xách ba lô lên rồi chạy ra ngoài.

Ngay khi cô đang đội nắng để mở khóa chiếc xe màu vàng nhỏ xinh ở tầng dưới phòng trưng bày nghệ thuật, bên cạnh bất chợt xuất hiện một bóng người. Ngay sau đó trên đỉnh đầu truyền đến một giọng nam lạnh lùng.

- Chào bạn, xin hỏi... cô có biết Tô Diễm Diễm năm hai lớp khiêu vũ cổ điển không?

Triệu Giai Giai nghe tiếng ngẩng đầu lên.

Người con trai tóc màu trắng bạc đang đứng cạnh cô không xa lắm, trên người mặc một chiếc áo sơ mi phẳng phiu, trong tay lại cầm theo một cái hộp giữ nhiệt kiểu của người lớn tuổi hoàn toàn không phù hợp với hình tượng.

Anh cứ ung dung đứng đó, cặp kính viền vàng phản chiếu tia sáng chói mắt từ ánh mặt trời.

Mặt trời buổi trưa chủ nhật nóng đến thiêu đốt, trong hàng cây tiếng ve kêu không ngừng, trước cửa phòng trưng bày nghệ thuật có rất ít người qua lại.

- Tìm tôi có chuyện gì không?

Tô Diễm Diễm đứng trên bậc thang, thuận tai vén mấy sợi tóc mai ra sau tai, về mặt bình tĩnh.

Cô ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào Sơn Tùng, giống như là đã quên trước đây đã xảy ra những chuyện gì, trong con mắt lộ vẻ thần nhiên.

- Tôi đến trả đồ cho cô.

Sơn Tùng giờ chiếc hộp giữ nhiệt của người già lên, không tự chủ được mà nhìn cô lâu hơn một chút.

Quen nhau lâu như vậy, đây là lần đầu tiên anh chăm chú quan sát cô. Nét mặt đoan chính, phô bày hết vẻ đẹp, vốn tưởng rằng đây sẽ là một người giỏi về tâm kế, vậy mà tính cách lại có chút không giống.

Khi nữ sinh kia giúp gọi điện thoại, Tô Diễm Diễm dường như còn đang luyện tập, lúc này vội vội vàng vàng chạy xuống lầu, trên trán còn lấm tấm mồ hôi, dưới ánh mặt trời chiếu vào trở nên lấp lánh.

Tô Diễm Diễm nghe thấy anh nói, ồ một tiếng, nhưng không đưa tay ra lấy.

Sơn Tùng sững sờ.

- Tôi...

Anh đang muốn nói gì đó, nhưng Tô Diễm Diễm lại giành lời nói trước.

- Chờ một chút! Nếu như anh không còn gì dám nói, vậy hộp giữ nhiệt kia anh mang về đi.

Cô nhún nhún vai, giả vờ ung dung cười nói:

- Bằng không lần sau anh đến tìm tôi lại không có cơ đến mượn, rất khó xử.

Sơn Tùng bị cô chặn họng, không biết tính sao nhưng trong lòng lại có chút buồn cười.

Anh ho nhẹ một tiếng, về mặt nghiêm túc.

- Còn nữa đó là... Tôi muốn xin lỗi cô. Là lúc đó tâm trạng của tôi không tốt nên đã giận cá chém thớt với cô.

- Vì vậy, xin lỗi.

Tô Diễm Diễm thầm nghĩ chuyện này e rằng là lần đầu tiên nghe Sơn Tùng nói nhiều như vậy từ sau khi cô xuyên việt đến ngoại trừ trên lớp.

Sự việc phát triển đến bước này, Tô Diễm Diễm cảm thấy dường như đã nắm chắc được Sơn Tùng này rồi. Chỉ cần thời điểm ghi nhớ của bản thân được thiết lập, đoán chừng sẽ không xảy ra chuyện gì to tát.

Cô hừ nhẹ một tiếng, có chút hơi kiêu mà ngẩng đầu lên, sắc mặt vui mừng làm thế nào cũng không giấu được. Ở trong mắt Sơn Tùng, trong lòng lại là một cảm giác khác thường.

Dường như đã bỏ xuống tảng đá lớn trong lòng, anh thở phào nhẹ nhõm. Lại cứ như bị mèo nhỏ quấy rầy một chút, có chút cảm giác mừng rỡ vô hình.

- Vậy, thấy anh rất có thành ý... tôi đành tạm tha thứ cho anh.

Sơn Tùng thở phào một hơi, như chút được gánh nặng.

Giữa lúc Tô Diễm Diễm cho rằng tiếp theo đó anh sẽ mời cô đi ăn cơm, anh bỗng nhiên đẩy mắt kính của mình lên, khôi phục lại vẻ lãnh đạm trước kia.

- Vậy, đồ cũng đã trả rồi, thế tôi đi trước đây.

-???

- Tôi còn có việc, tạm biệt.

- Há?

Sơn Tùng gật gật đầu với cô, không chút lưu luyến mà rời đi.

Về mặt của anh nghiêm chỉnh quá mức, đến mức khiến cho Tô Diễm Diễm cũng u mê gật đầu theo một cách ngốc nghếch.

Mãi đến tận khi bóng dáng của anh biến mất ở góc đường, cô mới chợt nhớ ra là mình đã quên cái gì.

- Chẳng lẽ không phải là nên thuận tiện mời mình đi ăn cơm, thăm dò trao đổi một chút tình cảm sao...

Cô kinh ngạc mà thì thầm hai câu, cúi đầu nhìn chiếc hộp giữ nhiệt kiểu bác trung niên đã được rửa sạch bóng loáng, đột nhiên lại cảm thấy...

Son Tùng chế tạo ra nhiều bạn gái như vậy, lại chẳng tu thành chính quả gì cả, quả nhiên vẫn còn có nguyên nhân.

Dù sao người khác cũng là dựa vào bản lĩnh của chính mình.

Kỳ thực trong mắt Son Tùng, anh trả lại hộp giữ nhiệt không một chút trầy xước nào, Tô Diễm Diễm đã nhận lời xin lỗi của anh, chuyện này coi như đến đây là kết thúc.

Nhưng rất hiển nhiên, Tô Diễm Diễm không nghĩ như vậy.

- Xin chào.

Son Tùng vừa mới mở cửa, đối phương lập tức cầm hộp giữ nhiệt chen vào, sau cùng còn ngẩng đầu lên cười một nụ cười ngọt ngào với anh, cứ như không nhìn thấy anh đã sầm mặt vậy.

- Anh lại thức đêm ngủ ở phòng thí nghiệm hả?

Tô Diễm Diễm nhìn thấy trên cằm anh lún phún râu, nhũn mày lại lườm anh một cái, lập tức vô cùng tự nhiên đi vào trong phòng thí nghiệm.

- ...Chào.

Son Tùng mím môi, hít một hơi thật sâu, vò vò lại mái tóc như đóng rom của mình, sắc mặt không thay đổi đóng cửa lại.

Thế nhưng, trong lòng anh lại không chịu được mà than một câu, biết mình hay thức đêm lại còn đến quấy nhiễu giấc mộng đẹp của người khác.

Sau khi ba người máy sinh học trước đây được bán đi, phản ứng của thị trường vô cùng sôi động, đem đến mấy vị khách hàng lớn. Tồi qua anh liên tục gấp rút làm hạn mục, gần như là trời sáng rồi mới ngủ.

- Ô, quả nhiên anh xa tôi một cái là không ổn, cơm ba bữa, làm việc và nghỉ ngơi hoàn toàn không có quy luật. Tuổi còn trẻ thì cũng không nên thường xuyên thức đêm, thật sự rất hại cơ thể...

- Cô thật là phiền đây...

Cái sự đáng yêu trước đây quả nhiên đều là ảo giác, Tô Diễm Diễm này bản chất chính là một viên kẹo đa sầu.

...Tuy rằng cũng không thể nào chán ghét được.

Nhưng mặt khác, anh thật sự không có biện pháp đối với người da mặt dày như này.

Từ sau ngày ấy chủ động trả lại hộp giữ nhiệt, Tô Diễm Diễm giống như là bản thân đã lĩnh ngộ được một thứ tín hiệu gì đó, thái độ trở nên càng ngày càng thân thiện.

Trước đây Son Tùng còn có thể trốn trong phòng thí nghiệm để an tĩnh, bây giờ cô hàng ngày mang hộp giữ nhiệt đến phòng thí nghiệm đưa cơm.

Việc đưa cơm này, một lần thôi cũng đủ khiến người ta phải nhức đầu, thế nhưng anh lại không phải chỉ chịu đựng một lần.

Nghĩ như vậy, Son Tùng vốn dĩ là định từ chối thẳng thừng, cũng không biết tại sao, mỗi lần trên đôi mắt kia của cô toát ra ý cười nhẹ nhàng, anh lập tức cứng họng không nói ra được.

Ngày hôm nay nói là quan tâm đến sức khỏe của anh.

Ngày mai nói là do bản thân lơ là làm nhiều nên muốn anh cùng ăn giúp.

Rồi sau đó lại biến thành cái gì mà bản thân không có khẩu vị, nhìn sắc đẹp của anh để nâng khẩu vị lên.

Đối với việc thỉnh thoảng trong miệng cô sẽ nói ra mấy lời cợt nhả, Son Tùng có lẽ đã chết lặng rồi.

Nhưng đồ ăn do bản thân cô làm vẫn rất ngon, sau một khoảng thời gian ăn liên tục, đến ngay cả khẩu vị của anh cũng trở nên kén chọn hơn.

Hơn nữa gần đây trong tay anh cũng không có hạn mục cơ mật gì, thích vào thì vào, chẳng qua chỉ là bị cái bị thịt này hấp dẫn mà thôi, hai ngày nữa nàng cũng sẽ giống như những người kia... giống như mấy người máy sinh học khóc lóc ầm ĩ đòi rồi bỏ anh.

Anh nghiêm mặt trầm nghĩ, hoàn toàn không phát hiện ra thời điểm bản thân còn đang nảy ra ý nghĩ này, hình tượng vô cùng lồi thối.

Một đầu tóc ngắn vì vừa mới ngủ dậy mà rối bời, quần áo trong cũng có rất nhiều nếp nhăn. Anh tiện tay cởi áo trong ra móc lên mắc gài, vắn vắn cái cổ hơi cứng đờ, đi về phía nhà tắm.

Thấy Tô Diễm Diễm đang giúp anh thu dọn bãi chiến trường, anh không chịu được lên tiếng nhắc nhở:

- Đồ ở trên cái bàn cuối cùng bên phải không được làm lộn xộn, tôi còn chưa làm xong.

Tô Diễm Diễm:

- Biết rồi, cái bàn lộn xộn như vậy mà không biết chứng cường chế của anh làm sao mà chịu được. Nhanh đi rửa mặt đi.

Son Tùng đứng tại chỗ nhìn hai giây, sau khi xác nhận cô không làm lộn xộn đồ đạc mới cúi đầu đi vào phòng rửa mặt.

Tô Diễm Diễm nói không sai, thời gian dài độc thân, Son Tùng hơi có chứng rối loạn cường chế, không chịu nổi khi người khác chạm vào đồ đạc của anh.

Trên thực tế, trước khi gặp phải cái tên tự tới làm thân này, từ trước tới nay anh cũng không ngờ tới sẽ có một ngày anh có thể chấp nhận người khác giúp anh thu dọn bàn thí nghiệm.

Phòng thí nghiệm này chỉ có một mình Son Tùng dùng, bình thường anh dường như đã cho rằng đây là căn nhà thứ hai, đồ đạc đầy đủ mọi thứ.

Tô Diễm Diễm giúp anh thu dọn bàn thí nghiệm lộn xộn, trong phòng tắm lập tức truyền ra tiếng xả nước.

Tình cờ liếc nhìn về phía tủ kính có rèm đã xuất hiện nhiều lần trong MV, Tô Diễm Diễm đoán rằng anh đã sửa soạn xong, bỗng nhiên mở miệng nói:

- Nghe nói người máy sinh học kế tiếp anh dự định làm một người có đôi chân hoàn mỹ?

Đôi chân hoàn mỹ?

Động tác cạo râu của Son Tùng dừng lại một chút, có lẽ đã quen với việc thỉnh thoảng cô sẽ phát ra một vài từ kỳ quái. Chính là chân dài mà thôi.

Chẳng qua là do khách hàng yêu cầu, anh làm gì có lựa chọn.

- Ừ.

Anh đáp lại một tiếng, để dao cạo râu về vị trí cũ, lúc đi ra lại đã áo mũ chỉnh tề không khác gì so với thường ngày.

Anh cũng không hỏi Tô Diễm Diễm biết được thông tin này từ đâu, ngược lại cô bao giờ cũng có bản lĩnh hỏi thăm được những chuyện liên quan đến anh, khó nắm bắt cực kỳ.

Lão già 004 đang ngủ say bỗng nhiên hắt xì một cái.

- Là vậy à...

Tô Diễm Diễm ồ một tiếng, quay người tựa trên bàn thí nghiệm, như là thuận miệng hỏi.

- Anh thích chân dài?

- Có việc gì?

Son Tùng đến mí mắt cũng không buồn nhắc lên, đưa tay lấy tài liệu trên giá sách.

Bên trong tủ kính phải chiếu đường viền phía sau đầy uyển chuyển của người kia, anh liếc nhìn một cái, Tô Diễm Diễm lịch sự rời mắt đi.

- Đương nhiên là có.

Tô Diễm Diễm khẽ cười một tiếng, bỗng nhiên vươn mình ngồi lên trên bàn thí nghiệm của anh.

Cô cúi người nằm nghiêng, dáng vẻ kiều mị mềm mại như không xương, một đôi chân dài tự nhiên được vén lên, một tai chống gò má nhìn về phía anh, ngón trở lại kéo lên dọc theo đường cong của đùi, vô cùng tình tứ.

- Vậy anh cảm thấy... hai chân của tôi, anh cũng hài lòng chứ?

Đùng một tiếng, Son Tùng buông tay đánh rơi cuốn sách trong tay.

Bạn đang đọc truyện [Fanfic Son Tùng M-TP] Nam Chính Cứ Luôn Muốn Giết Tôi được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Tình yêu nhân tạo (5)

Yên lặng.

Tài liệu rơi tán loạn trên mặt đất, Sơn Tùng đứng ở trước tủ sách, không động đậy hồi lâu.

Tấm kính tủ trên đầu phản xạ ánh sáng sáng choang, chói đến mức khiến người ta không mở nổi mắt.

Người phản chiếu trên tủ kính kia vẫn nằm nghiêng, vẫn cứ ung dung nhìn anh, màu trắng của ánh đèn nê-ông chiếu trên người cô dần dần chuyển tiếp, càng ngày càng làm nổi bật lên đôi chân trắng nõn, thon dài giống như dương chi ngọc vậy, vừa ôn hòa mà lại sắc nét như điêu khắc.

Dường như đã qua hồi lâu, lại giống như chỉ mới qua một cái chớp mắt.

Sơn Tùng rút cuộc khom người cúi xuống chậm chạp nhặt tài liệu dưới đất lên, một lần nữa cất những tài liệu đó vào trong tủ thư trả lời, động tác đầu ra đây.

- Tôi dùng bữa.

Giọng nói bình tĩnh, giống như ban nãy không hề có chuyện gì xảy ra cả.

Anh cũng không nhìn Tô Diễm Diễm, đi thẳng tới trước bàn ăn vừa mới thu dọn, bên trên để hộp giữ nhiệt cô vừa mới mang đến.

Đột nhiên quay đầu lại nhìn những thứ trên bàn ăn, tinh thần anh bất chợt dao động.

Bỗng nhiên lập tức cảm thấy, không biết từ khi nào phòng thí nghiệm vốn dĩ trống trải lạnh lẽo, lại càng ngày càng có cảm giác giống nhà.

Nhà ư...

Anh rũ mắt xuống thường thức cái tủ có chút xa lạ này, ung dung thông thả vén ống tay áo lên, chất liệu áo mềm mại được gấp lên từng gấp chỉnh tề giống như con người anh vậy.

Tô Diễm Diễm nằm ở trên bàn thí nghiệm một lát, tay chân đều tê rần rồi cũng không thấy anh có động tĩnh gì, ngay tức khắc có hơi nhụt chí, ngồi dậy xếp bằng.

- Này, tốt xấu gì tôi cũng đang dụ dỗ anh đó? Anh có thể phản ứng tượng trưng một chút được không?

Phản ứng...

Đôi tay đang thu dọn bát đĩa của Sơn Tùng ngừng lại, trên mặt bỗng dưng hơi nóng lên. Nhưng sức kiềm chế của anh cực tốt, anh lập tức đã khôi phục lại vẻ bình thường.

Sau khi dọn xong cơm nước, anh lại xoay người lấy một cái áo trắng khoác lên người, hai chiếc khay trước ngực từng cái từng cái được cài vào, vạt áo buông xuống tự nhiên, chỉ lộ ra nửa đoạn ống chân.

- ...Ăn cơm đi.

Sơn Tùng vẫn còn đang ngồi cạnh bàn ăn, Tô Diễm Diễm lại không động.

Nếu như Triệu Giai Giai ở đây, nhất định sẽ phối hợp cho cô vài chữ to...

Thật lâu sau, cô rầu rĩ nói:

- Anh lại muốn đẩy tôi ra sao?

Động tác của Sơn Tùng dừng lại, đột nhiên cảm thấy giọng điệu này có hơi quen thuộc.

Trong đầu bỗng dưng xẹt qua mấy hình ảnh xa lạ, kỳ quái lạ lùng. Anh cau mày không nói gì, không biết đang suy nghĩ gì.

Tô Diễm Diễm lại cho rằng là anh đã nghe rồi, cô dừng lại một chút, quyết định tạm dừng mọi thời cơ.

Một mặt cô có hơi giận cái tên đầu gỗ này làm sao lại khó trị như vậy, một mặt vẫn quyết định dựa vào tính cách mà bản thân thiết lập để tiếp tục diễn, nửa giả nửa thật xem chuyện có đúng là như vậy không.

Cô vừa mở miệng, nước mắt đã lập tức rơi xuống.

Vậy mà cô vẫn còn cật lực nói:

- Đồ ăn có ngon không?

Son Tùng ngẩn ra, anh đã nhận ra tâm trạng của cô có chút sai sai.

Quả nhiên một giây sau Tô Diễm Diễm lập tức bạo phát.

- Anh cho rằng vì cái gì mà tôi làm những thứ này? Lẽ nào anh cho rằng mặt tôi dày đến thế sao? Biết rõ tính cách anh không tốt mà vẫn vội vàng đến tìm khờ? Tôi điên ư?

Không đợi người kia trả lời, bất thành linh cô lại tự nhận:

- À, cũng đúng. So với thiên tài như anh, chỉ số thông minh của tôi đúng là ngốc đến đáng khinh bỉ, đến kỳ thi toàn quốc lần thứ hai cũng không qua nổi.

Cô buồn bã lau nước mắt, kết quả càng lau càng nhiều, trông cực kỳ đáng thương.

Kỹ xảo biểu diễn điêu luyện này khiến cho ông cụ 004 bên cạnh xem cũng phải sửng sốt.

Thanh niên bây giờ đều lợi hại như vậy sao? Mới vừa nãy còn cười hi hi, hiện tại làm thế nào đột nhiên lại tiến triển đến mức độ này? Có phải tiến triển hơi nhanh quá rồi không?

Son Tùng ngẩng đầu lên kinh ngạc mà nhìn cô, sâu thẳm bên trong con mắt đen láy không nhìn ra được bất cứ tâm trạng nào.

Anh vốn định mở miệng an ủi cô, rồi lại không biết phải nói cái gì mới tốt, lúc này bên tai lơ mơ vang lên tiếng mưa rơi tí tách, anh chú ý lắng nghe, lại bỗng dưng không còn.

Cô gái vẫn ngồi trên bàn thí nghiệm, chán nản ôm lấy hai chân mình, bóng dáng đầy cô đơn.

Mái tóc đen suôn dài như thác nước, rực rỡ như vậy, cực kỳ giống một món trang sức dễ vỡ. Tựa như chỉ cần chạm nhẹ vào, cô sẽ biến mất không thấy đâu nữa.

Đột nhiên trong lòng chợt xẹt qua một chút đau đớn, như bị ai đó nhấn tâm cào một cái, lại giống như bị ai đó đâm một dao, trước mắt bỗng nhiên xuất hiện một hình ảnh.

Trong sương khói mịt mù, một bóng người màu đỏ bỗng nhiên hóa thành bụi phấn rồi tiêu tan, người đàn ông với mái tóc dài màu xám bạc chán nản ngã ngồi trên mặt đất về mặt tê dại.

Con mắt của Son Tùng khẽ mở, yên lặng nắm chặt lấy bàn tay rồi lại buông ra, trên trán dần dần đổ đầy mồ hôi hột.

Loại ám thị trong lòng vừa bắt an lại khủng hoảng kia càng ngày càng mãnh liệt, thật giống như trong tiềm thức anh có cái gì đó đang ngăn trở anh vậy.

Không muốn nghe, không muốn nhìn.

Không muốn tin...

Tô Diễm Diễm vui mặt vào trong khuỷu tay tâm trạng ủ rũ, không hề để ý tới sự khác thường của anh.

Giọng nói rầu rĩ, mang theo chút nức nở:

- Bây giờ trong lòng anh nhất định là đang chê cười tôi đúng không, không chừng còn có thể là khinh bỉ nữa... xem, một cô gái thật ngốc nghếch nhỉ, cứ ôm lấy sự hoài nghi, quả thực là không biết xấu hổ...

- Tôi không hề.

Son Tùng bật nói rồi đứng lên, lại giống như muốn khẳng định một cái gì đó, trịnh trọng lặp lại một lần nữa.

- Tôi không hề nghĩ như vậy, tôi cũng không hề xem thường cô.

- Tôi chỉ là... ờ...

Anh nói, bỗng nhiên rầm một tiếng chống tay lên bàn, một tay đỡ trán mình, vẻ mặt lộ ra sự đau đớn.

- Son Tùng?

Tô Diễm Diễm cũng sửng sốt một chút, cho rằng anh bị bệnh gì đó, lúc này cũng không còn nhớ tới kịch bản của mình nữa, vội vàng nhảy xuống bàn thí

nghiệm chạy tới. Sơn Tùng cắn chặt răng, đầu đau như muốn nứt ra.

- Anh không sao chứ?

Cô đang muốn đưa tay ra dịu anh, bỗng nhiên bộp một cái bị đẩy ra. Tô Diễm Diễm bất chợt bị đẩy ra, cả người hơi mất thăng bằng.

- Đừng đụng vào tôi.

Anh thống khổ cúi khom người, giọng nói khan khan đầy lạnh lùng, vừa xa lạ lại đáng sợ.

Tô Diễm Diễm khó tin đến tròn tròn hai mắt:

- Sơn Tùng?

[Đợi đã, tình trạng của chàng trai này có gì đó không đúng!]

... Phản xạ của ông cụ thật lâu.

- Anh rốt cuộc là làm sao vậy? Có chỗ nào không thoải mái sao?

Cô lo lắng hỏi, vừa định tiến lên dịu anh, lại bị anh tránh khỏi.

Đôi tay cô cứng ngắc giữa không trung, trong lúc nhất thời tiến thoái lưỡng nan.

- Tôi nói rồi đừng đụng vào tôi.

Về mặt Tô Diễm Diễm cứng đờ:

- Sơn Tùng...

Hai người căng thẳng một hồi, triệu chứng đau đớn có vẻ như đã chuyển biến tốt hơn. Anh một tay chống bàn từ từ ngồi xuống, toàn bộ quá trình đều cúi thấp đầu, không hề nhìn Tô Diễm Diễm lấy một chút, cũng không cho cô giúp một tay.

Về mặt Tô Diễm Diễm phức tạp nhìn thức ăn trên bàn, bỗng nhiên nghe thấy anh lạnh lùng mở miệng nói:

- Nếu sớm muộn cũng phải đi, vậy cần gì phải ở cùng nhau chứ.

Cô sửng sốt:

- Cái gì?

- Hết lần này đến lần khác bị vứt bỏ, lừa dối... cô cảm thấy, chơi như vậy rất vui sao?

Anh bỗng nhiên ngẩng đầu lên, vẻ mặt lộ ra chút tàn ác, cười như không cười, biểu hiện giống như đã thay đổi hoàn toàn thành một người khác vậy.

Đợi đã! Cái về mặt này...

- Đã lâu như vậy, cô cũng không thay đổi một chút nào nhì.

Sơn Tùng hơi nheo mắt lại, khóe môi nhếch lên một nụ cười cay nghiệt, trong vô thức khiến người ta lạnh cả sống lưng.

Anh không biết từ đâu lấy ra một con dao gọt hoa quả, tùy ý tung hứng, động tác này nhìn thế nào cũng rất quen mắt.

Tô Diễm Diễm nhất thời ngẩn người ở đó giống như là bị sét đánh vậy, trong đầu lập tức vang lên chuông cảnh báo mãnh liệt!

- Sơn Tùng, anh...

Sơn Tùng trước mắt này căn bản không phải là đàn anh trong phó bản kia, anh là người chồng cô gặp phải trong phó bản đầu tiên kia!

[Cảnh báo! Cảnh báo!]

[Không không không hay rồi! Nửa giờ trước phó bản xuất hiện dữ liệu bị sai sót...]

Ông cụ luôn luôn phản ứng chậm nửa nhịp sợ đến mức nói chuyện cũng trôi chảy hơn, đáng tiếc cũng không có gì dùng được.

Nửa giờ trước? Đó không phải là trước khi cô đến sao?

Tô Diễm Diễm muốn mắng người, tại sao bây giờ mới nhắc nhở!

Trong mấy cái phở bán này chỉ có người này xấu xa đến vô cùng! Nếu như sớm biết sẽ đụng phải tên ôn thần này, cô thà không cần cảm giác tồn tại cũng không đến!

- Cô biết không? Tôi cho là cô đã chết rồi.

Anh cười một cách đáng sợ, lửa giận trong mắt lại càng bùng cháy dữ dội hơn:

- Hóa ra chỉ là thủ thuật che mắt...

Anh vì cái chết của cô mà đau lòng gần chết, thậm chí châm lửa tự tử vì tình, vốn là anh vẫn luôn luôn nhớ tới câu nói trước khi chết của cô: “Tôi chưa bao giờ nghĩ tới việc phản bội anh” vì thế cảm thấy hổ thẹn, canh cánh trong lòng.

Từ đầu tới cuối, tất cả chỉ là một âm mưu!

Anh chậm rãi đứng dậy, con dao trong tay lóe ánh bạc, Tô Diễm Diễm lập tức cảm thấy có hơi run chân, cái bụng đã từng bị đâm một lần cũng bắt đầu âm ỉ đau.

Nhìn dáng vẻ của anh như vậy rõ ràng là không muốn bỏ qua dễ dàng!

Cô giả bộ kiên cường chần chừ nói:

- Đàn anh... anh đang nói cái gì vậy mà tôi nghe không hiểu gì cả? Anh cầm dao làm gì? Muốn ăn một chút hoa quả sao? Ồ, không hổ danh là trùm học tập ngành kỹ thuật, trước khi ăn cơm ăn thêm một chút chất xơ sẽ giúp hỗ trợ tiêu hóa...

- Hừ, giả ngu làm gì.

Anh nghiêng đầu nở một nụ cười quỷ dị, lúc nên đi cũng đã đi rồi, lại quay trở lại làm gì? Tôi vốn là sắp thả cô đi rồi...

- Đàn anh...

Tô Diễm Diễm bị ép đi đến bên bàn thí nghiệm, giữa lúc cô đang hoảng loạn lục lọi ở phía sau, định tiện tay cầm cái gì đó đập anh để thoát thân, Sơn Tùng đứng đối diện bỗng nhiên ôm lấy đầu.

- U...

Dao gạt hoa quả lạch cạch rơi trên mặt đất.

Cô mau chóng xông tới nhặt dao lên, cầm lên giờ trước người để phòng vệ. Nhưng mà cô thật sự quá sợ anh, hai tay cầm dao đều run lên.

- Anh đứng lại đó...

- Đầu, đau đầu quá...

Sơn Tùng dùng sức ôm đầu, như thể uống rượu say loạn choạng hai bước, về mặt dần trở nên dữ tợn.

Cơ bắp cả người anh căng thẳng, mười ngón tay ôm lấy đầu như thể đang phải chịu một sự đau đớn cực lớn.

Mất thấy anh sắp không khống chế được mà ngã về phía mình, Tô Diễm Diễm kinh ngạc thốt lên một tiếng vội vàng tránh sang một bên.

Một giây sau Sơn Tùng giống như ma quỷ mà lao về phía bàn thí nghiệm, một đồng hồ bị anh quét qua, bộp bộp rơi xuống đất.

- Sơn Tùng!

Tô Diễm Diễm quát to một tiếng, người kia nghe thấy giọng nói của cô, dừng như sững sốt một chút, động tác phá hoại cũng dần dần dừng lại.

Sau đó anh giống như một quả bóng bị xì hơi, dựa lưng vào bàn thí nghiệm rồi từ từ trượt xuống đất, thở gấp từng cơn.

- Hô...

Nhìn dáng vẻ có lẽ đã hơi bình tĩnh trở lại.

- Anh, anh cảm thấy thế nào?

Tô Diễm Diễm dè dặt hỏi, dưới chân lại không nhịn được mà nhích về phía đối phương từng chút một.

Cô đã quyết định, nếu có gì không đúng, sẽ lập tức chạy ra ngoài!

Những ký ức xa lạ kia chong chéo trong đầu thành một đồng, Sơn Tùng chợt lắc đầu mấy cái, tầm mắt phía trước trở nên rõ ràng, nhưng lại là khung cảnh anh chưa từng thấy bao giờ.

Anh nghiêm mặt hướng về nơi bắt nguồn giọng nói, lập tức con ngươi khẽ nhếch lên.

- ... Điềm Điềm?

Anh có chút suy yếu mà giật giật khóe miệng, trong mắt tỏa ra một chút vui mừng kinh ngạc.

Mà khi anh thấy Tô Điềm Điềm giơ con dao trước người, con dao ấy không ngừng run rẩy, sắc mặt anh cũng thay đổi.

Tô Điềm Điềm lại lập tức run lên một cái, thậm chí kêu một tiếng không ổn. Nhưng hiển nhiên bây giờ có giấu con dao đi cũng không còn kịp nữa.

Ánh mắt của Sơn Tùng lại một lần nữa nhìn lên mặt cô, vẻ mặt cười như không cười.

- Làm sao? Cô còn muốn giết tôi một lần nữa sao?

[Xong rồi xong rồi xong rồi, phò bản thể giới bị tấn công! Toàn bộ dữ liệu đều bị sai rồi! Khụ khụ, những hậu sinh kia! Làm sao tất cả đều đến rồi!]

Tất cả đều đến rồi!

Tô Điềm Điềm chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm lại, trực tiếp rầm một tiếng quỳ trên mặt đất.

Ông trời ơi, đây là muốn đùa chết cô sao?

Bạn đang đọc truyện *[Fanfic Sơn Tùng M-TP] Nam Chính Cứ Luôn Muốn Giết Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Tình yêu nhân tạo (6)

Cái gì gọi là biết vậy đã chẳng làm.

Một giây trước còn đang ở trên bàn thí nghiệm đầy quyền rũ, một giây sau đã ngã xuống đất run lẩy bẩy.

Gọi cảm cái cá mắm, trực tuyến thất bại.

Tô Điềm Điềm tự dùng bản thân để thử nghiệm chứng minh trên đời này không có thuốc hồi hận.

- ... Tôi tôi tôi không phải là muốn giết anh, tôi chỉ là vì tự vệ.

Cô vội vàng giấu con dao ra sau lưng, cưỡng ép nở ra một nụ cười.

- Đáng vẻ của anh lúc này thật sự rất đáng sợ, có hơi dọa tôi rồi...

Không biết vào lúc này giả bộ yếu đuối có còn tác dụng hay không...

- Hừ? Tự vệ?

Sơn Tùng khẽ cười một tiếng, chống lên bàn thí nghiệm chậm rãi từ dưới đất ngồi dậy, từng bước từng bước một áp sát cô.

- Anh... lập tức đứng lại đó, chúng ta có chuyện gì thì từ từ nói, đừng tới đây mà...

Tô Điềm Điềm vốn là muốn chạy tới cửa, thế như Sơn Tùng ở trước mặt lại không biết là vô tình hay cố ý đứng ngay hướng đó. Cô hoảng sợ không còn lựa chọn nào khác đành lùi về phía sau, vậy mà lại đi tới trước tấm rèm trắng đã xuất hiện rất nhiều lần trong MV!

- Lúc đó tôi cũng không phải là cố ý... thế nhưng chấp niệm của anh đã vây tôi ở đó, tôi muốn rời đi thì chỉ có thể làm như vậy. Đặc biệt là trong trường hợp đó, rắc rối lớn... cũng chính là sự giận dữ mà anh đã nói, đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến suy nghĩ và tính cách của anh!

Đại não của cô nhanh chóng vận chuyển, ý đồ muốn thuyết phục hẳn:

- Nỗi khúc mắc của anh có lẽ đã không còn chỉ là tâm ma của một mình bản thân anh rồi! Anh không suy nghĩ cho cơ thể của mình, thì cũng phải vì giang sơn xã tắc của anh mà suy nghĩ chứ!

Son Tùng cười lạnh một tiếng:

- Ha, ta đây còn chưa nói gì đâu.

- ...

Tô Diễm Diễm vừa nghe thấy lời tự xưng này đã biết việc lớn không ổn rồi.

Son Tùng trước đây ở trước mặt cô vẫn luôn là tôi tớ này tôi tớ nọ, chưa bao giờ dùng loại xưng hô bề trên này.

Hắn dùng một chút, ánh mắt ngày càng lạnh lẽo:

- Chiều theo ý của cô... thực ra ngay từ đầu cô đã muốn chạy trốn?

Tô Diễm Diễm:

- ...

Đội đã, tốc độ đọc hiểu và trả lời câu hỏi này hơi nhanh, làm bài thi thầy giáo cũng hơi không theo kịp tiết tấu rồi.

- Anh bình tĩnh một chút...

- Tôi rất bình tĩnh.

Hắn lại tiến về phía trước hai bước, Tô Diễm Diễm hơi sợ hãi lùi về phía sau, không để ý nên dẫm lên đồ đạc vừa nãy hắn gạt đổ, trượt chân trực tiếp té mông xuống đất.

“Rầm” một tiếng, dưới đất lại càng bừa bộn thêm.

- Úi...

Tô Diễm Diễm bị đau kêu lên một tiếng, khi hai tay chống xuống không cẩn thận bị rách một vết, vô cùng đau rát.

Nhưng cô lúc này căn bản không có thời gian rảnh để chăm sóc vết thương cho mình, thậm chí mặt mũi cũng không quan tâm, trong đầu tràn đầy suy nghĩ xem đối phương tiếp theo rốt cuộc sẽ làm gì.

Quên đi, dẫm một nhát thì dẫm đi, chẳng qua chỉ là đau một chút, vừa hay có thể sớm kết thúc cái phó bản này.

Nghĩ tới đây, Tô Diễm Diễm lập tức cũng không còn sợ nữa, cô đưa tay lau mồ hôi trên trán, ổn định tâm trạng.

Son Tùng ung dung đứng trước mặt cô cách đó không xa, từ trên cao nhìn xuống, mang theo một chút mùi vị kiêu ngạo.

- Vậy bây giờ anh muốn làm gì? Đám trả sao?

Cô nhếch nhẹ khóe miệng, lộ ra một nụ cười gượng ép.

Son Tùng dừng lại nhe một nụ cười.

- Vậy thì không.

Tô Diễm Diễm theo bản năng mà thở phào nhẹ nhõm, dùng cả tay cả chân bò dậy.

- Vậy tôi...

Cô đang muốn thừa dịp Son Tùng này dễ nói chuyện thì bỏ cửa chạy lấy người, một giây sau đột nhiên bị người ta bóp cổ!

Khuôn mặt đẹp trai đột nhiên phóng to trước mắt, rõ ràng đến mức thậm chí có thể thấy được trong con mắt của hắn lóe lên sự khát máu và hình ảnh phản chiếu bản thân đang sợ hãi.

- U...

Son Tùng...

Cái cổ bị người ta ra sức bóp, mơ hồ có chút cảm giác nghẹt thở, đến chân tay cũng có hơi thoát lực. Tô Diễm Diễm trợn mắt lên nhìn hắn, lại như một kỳ tích mà không hề giây giụa.

Nhanh lên một chút bóp chết tôi đi, nhanh một chút bóp chết tôi đi, cho tôi được thoải mái...

Trong lòng cô không ngừng tự nhủ, trong đầu lại vang lên giọng nói của 004.

[À... khụ khụ, thật ngại quá cô nhóc, lão hủ đã quên không nhắc nhở cô... Vì phó bản này bị thiếu sót... đường quay về đường chính... tạm thời bị cường chế đóng lại rồi.]

Tô Diễm Diễm hơi ngừng lại, tạm thời đóng?!

004 lưu loát nói: [Đúng là ý này... cô bây giờ cho dù bị bóp chết, cũng sẽ không quay trở về. Thật ngại quá... Cái thân này ý mà, một khi đã có tuổi, chi cần bận rộn sẽ lập tức dễ quên, cô có lẽ sẽ không bởi vì... chút chuyện này mà ghi hận một lão già nát rượu chứ...]

Không! Cô hận!

Tô Diễm Diễm khóc không ra nước mắt, hiện tại cô đúng là vô cùng nhớ ba vị hệ thống trước đây! Tuy rằng tính cách cổ quái, nhưng những tin tức quan trọng như vậy từ xưa đến nay không bao giờ bị mất kết nối!

[Cô nhóc à, cô hãy kéo dài thời gian một chút, hiện tại chúng tôi đang toàn lực sửa gấp. Đến lúc đó nhất định đưa cô trở về, trước đó người hãy kiên trì một lúc đừng đùa chết bản thân đó! Khụ khụ, ngược lại trước đây cô không phải rất biết cách trêu chọc sao, cổ lên! Lão hủ thấy cô có lợi thế!]

Tô Diễm Diễm nghe vậy tức giận lườm một cái, nhưng mà cô không thấy bản thân có chút lợi thế nào...

Trong lúc đó đương nhiên Sơn Tùng không biết cô đang đối thoại cùng với hệ thống, chỉ là lạnh lùng nhìn cô, lực tay dần dần tăng lên, biểu hiện trên mặt là sự tàn nhẫn và xa lạ mà Tô Diễm Diễm chưa từng gặp bao giờ.

Hắn khẽ cười một tiếng, ánh mắt lạnh lùng:

- Cô đã không phải cô ấy, cũng không bằng lòng ở lại một mình, vậy dường như cũng không cần thiết tiếp tục giữ lại cô nữa.
- Cô đơn đến mức không thể chịu được khi thấy khuôn mặt của cô ấy dây dưa với người khác... cho dù là một ta khác cũng không được!
- Thở một chút... đừng tức giận...

Cảm giác nghẹt thở càng ngày càng mãnh liệt, Tô Diễm Diễm không thể chịu được nữa đạp xuống mũi chân của hắn.

Sơn Tùng cắn răng khẽ kêu một tiếng, theo phản xạ mà buông tay ra. Tô Diễm Diễm nhân cơ hội đó đẩy hắn ra, ho đến đáng thương, một bên sợ không còn đường chạy nên chạy tới sau tấm rèm trắng.

- Đừng tới đây!

Tô Diễm Diễm căn bản không thể dễ dàng được nhiều như vậy, vừa mở miệng ngăn cản hắn, dưới chân lại chạy nhanh hơn. Kết quả là cô chui đầu vào trong tấm rèm, trong nháy mắt ngẩng đầu lên thì suýt chút nữa đã bị dọa cho mất hồn.

- Ôi trời cái gì đây!

Sau tấm rèm rộng lớn, mấy người máy sinh học đứng tập trung lại một chỗ, vừa hay hướng về phía cô, liếc mắt nhìn lại còn tưởng bọn họ nghe thấy động tĩnh nên quay đầu lại nhìn cô khiến Tô Diễm Diễm sợ đến mức chân tay lạnh ngắt.

Cái dáng vẻ được khắc họa trông rất sống động không nói, quan trọng chính là người máy đứng đầu tiên giống cô như đúc!

Tô Diễm Diễm lập tức tê cả da đầu, chỉ cảm thấy cả người da gà đều nổi lên.

Đây là cô đã phá vỡ bí mật gì đó của thiên tài khoa học quái dị sao...

Cũng may những người máy sinh học này cũng vẫn chỉ là mô hình, không có tình huống đồng loạt quay đầu đối diện với cô... Nếu như thật sự xảy ra tình huống đó, Tô Diễm Diễm cô phỏng chừng sẽ trở thành kí chủ đầu tiên từ trước tới nay trong nhật ký hệ thống chết vì sợ.

Tô Diễm Diễm hít một hơi thật sâu khôi phục lại bình tĩnh, lại vội vàng đẩy người giả phía sau ra, hy vọng đến lúc động tay có thể dùng mấy người chị em giữ chân hắn.

- Các vị thần Quan Âm Bồ Tát Như Lai Phật Tổ Hallelujah... Tôi đây đã tạo nghiệp gì...

Cô nhỏ giọng lẩm bẩm, cảnh giác chú ý tình huống xung quanh.

Sau tấm rèm là một khoảng trống, cũng có thể đi vòng hai bên. Tô Diễm Diễm quyết định, bất luận Sơn Tùng là từ hướng nào xông đến, chỉ cần hắn vừa tiến đến, cô lập tức đẩy đồ vật về phía người hắn, sau đó nhân cơ hội chạy trốn.

Nhưng mà người bên ngoài yên lặng một lúc, cũng không đuổi theo, nghe giọng hắn dường như còn đứng ở một chỗ không động đậy.

Tô Diễm Diễm nín thở, không dám thả lỏng cảnh giác.

- Diễm Diễm, đừng sợ, là tôi.

Cho dù anh là ai, các người đều là ma quỷ.

- Bọn họ tạm thời không ra được. Ngoan, lại đây, chúng ta nắm chắc thời gian, tôi đưa cô ra ngoài.

Nghe giọng nói chuyện này, dường như là ngựa tre nhỏ, người duy nhất mà cô thành công cảm hóa trong phó bản.

Tô Diễm Diễm có hơi do dự.

Nhưng nghĩ tới hai tên trước đó, cô vẫn không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Đùa chắc, cái tên chồng trong phó bản đầu tiên thì thôi, tên đó vẫn luôn ở trạng thái xấu xa, chỉ là không ngờ tới vị Đế vương cũng đã trở nên xấu xa!

Ban đầu khi ở trong phó bản, Đế vương không phải yêu cô đến chết đi sống lại sao? Kết quả vừa mới biết chân tướng đã muốn giết người diệt khẩu!

Khó tránh khỏi người em trai trúc mã sau khi biết chân tướng cũng sẽ ghi hận trong lòng đối với mình. Tô Diễm Diễm suy nghĩ một lúc, vẫn quyết định không muốn mạo hiểm như vậy.

Tuy rằng trốn ở đằng sau tấm rèm cũng không phải là kế hoạch lâu dài, thế nhưng một đám chị em bên cạnh vô tình tạo cảm giác an toàn thể mạnh người đông.

- A Tùng... Nếu như anh đúng là vì muốn tốt cho tôi, anh có thể đi ra ngoài trước được hay không, để tôi một mình yên lặng một chút?

Tô Diễm Diễm vừa nhỏ giọng khuyên bảo, vừa lờ đi điện thoại di động của mình ra chuẩn bị cầu cứu. Kết quả mở ra xem, không chỉ là không có tín hiệu, đến ngay cả điện thoại khẩn cấp cũng không gọi được.

[À cái đó... dữ liệu phó bản thế giới, dữ liệu bị tổn hại, từ trường bị quấy nhiễu rồi. Hiện tại hệ thống giám sát có người bên ngoài xâm nhập, cùng lúc đó phó bản thế giới đang tự sửa chữa, cũng đang xóa đi những dữ liệu đó.]

Nghe thấy vài chữ “người bên ngoài” này, Tô Diễm Diễm cũng không nghĩ nhiều, chỉ cho rằng là mấy người chạy nhảm trường quay.

[Nói cách khác mặc dù tôi thông đường điện thoại, cũng sẽ không ai nhận ra tôi?]

004 dừng lại một chút: [Không, bọn họ căn bản là không nhận được điện thoại của cô.]

Tô Diễm Diễm phát điên:

- Vậy rốt cuộc bây giờ tôi nên làm gì đây! Không thể ngồi đây chờ chết được?

004 không lên tiếng.

- Diễm Diễm? Cô đang sợ tôi à?

Bên ngoài màn trắng, giọng nói của ngựa tre nhỏ như bị tổn thương.

- Tôi không cẩn thận đã nhìn thấy cảnh tượng ở cùng nhau giữa cô và những cái tôi khác... Những việc họ đã làm với cô... tôi, tôi rất xin lỗi.

Anh hít sâu một hơi, cảm thấy có chút xấu hổ:

- Sao họ lại có thể đối xử với cô như vậy chứ...

Tô Diễm Diễm nhắm mắt trả lời:

- Không, không sao, tôi không trách anh.

Nếu như Tô Diễm Diễm không nhớ nhầm thì tên này cũng làm không ít việc xấu nhỉ? Chuyện này đã khiến cô khắc sâu cả đời rồi!

- ... Chỉ là xem chừng, mỗi thế giới của tôi đều có chấp với cô.

Người thiếu niên cười khẽ một tiếng, giọng nói rất ôn nhu lại hư vô, mờ mịt khiến người khác cảm thấy có chút hoảng sợ.

Quả nhiên, một giây kế tiếp khung cảnh liền thay đổi!

- Tôi rất ghen tỵ.

Tô Diễm Diễm bị lời nói này của anh làm giật mình, tóc gáy cả người đều dựng hết lên!

- Chúng ta có gì thì từ từ nói, lần này tôi không chạy nữa đâu!

Son Tùng lại không để ý đến cô, bên ngoài màn trắng dần dần truyền đến tiếng bước chân chứng tỏ khoảng cách hai người ngày càng gần.

- Cô đối với họ rất tốt... tại sao cô đều ở cùng với bọn họ mà lại không chấp nhận tôi.

Anh càng nói càng ủy khuất:

- Rõ ràng tôi mới là cái tốt nhất của cô, cô lại chỉ muốn làm bạn với tôi. Họ đối xử với cô như vậy, cô lại thành người yêu của họ, còn chặn dao giúp họ, tính kế giúp họ... Thậm chí còn chủ động theo đuổi tặng băng kia!

- ... Anh anh anh, nghe tôi giải thích đi!

Tô Diễm Diễm cũng sắp khóc rồi, rõ ràng cô mới là người chịu ủy khuất mà!

Trong tình trạng bối rối lại bị cuốn vào phó bản, vốn là nom nớp lo sợ làm cho xong nhiệm vụ nhưng không ngờ còn phải trải qua Bạch học Tu La tràng nữa!

- Sự thật không giống như anh nghĩ đâu!

Tô Diễm Diễm bật thốt lên.

Nhưng điều cô không ngờ đến là ngựa tre nhỏ dừng lại, đợi cô giải thích.

- Vậy thì là thế nào?

Tô Diễm Diễm không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt sắp xếp lời nói:

- ... Tôi không có chặn dao giúp bọn họ cũng không có tính kế giúp bọn họ, còn chuyện anh nói tôi chủ động theo đuổi anh là... chỉ là tôi...

Chỉ là muốn làm cho xong nhiệm vụ rồi chạy mau thôi!

Nhưng lời này không thể nói cho anh nghe, nếu không ngựa tre nhỏ sẽ phát hiện ra những thứ này điều là cô đang diễn cho anh xem! Nhất định mình sẽ chết rất thảm!

Nhất định phải nghĩ cách trấn an anh!

Đầu óc Tô Diễm Diễm nhanh chóng xoay chuyển, ngay sau đó đổi sang mức nở, kèm theo mùi vị bị tổn thương sâu sắc.

- Chỉ là cái gì?

- ... Dù rồi, tôi không muốn nói đến họ nữa. A Tùng, tôi hỏi anh một chuyện... cho nên bây giờ anh cũng đến báo thù tôi sao?

- Vốn dĩ tôi cho rằng... anh và họ không giống nhau...

Quả nhiên ngựa tre nhỏ ngẩng ra, đứng trước màn trắng, cảm thấy có chút mềm lòng:

- Diễm Diễm...

Anh suy nghĩ một chút liền từ từ vén màn lên, khuyên dụ nói:

- Đừng sợ, tôi sẽ đưa cô đi, chỉ cần cô không rời xa tôi nữa là được.

Chính là bây giờ!

Tô Diễm Diễm chợt đẩy đám người già về phía anh, khiến anh trở tay không kịp liền chạy đi!

- Tô Diễm Diễm!

Người phía sau thở hổn hển kêu lên, nghe ra giống như đã trở về tặng băng lớn kia, nhưng lúc này Tô Diễm Diễm không quan tâm nhiều như vậy, liền chạy thẳng ra cửa!

- Cô quay về đây!

[Nhóc con đừng mở cửa!] Đột nhiên người luôn luôn chậm rãi như 004 lại vội vàng hô to một tiếng!

Nhưng đã không còn kịp nữa rồi.

Tô Diễm Diễm kéo cửa phòng thí nghiệm xông ra ngoài, đến lúc cô nhận ra có điều không đúng thì đã trễ rồi.

Ngoài cửa không có hành lang, không có tòa lầu thí nghiệm, không có sân trường quen thuộc.

Thứ cô được chỉ là khoảng không hư vô, trống rỗng dưới chân thôi. Sau lưng phòng thí nghiệm là khoảng không lơ lửng, giống như là một chiếc lồng chim tinh xảo vậy.

Theo bản năng cô quay đầu lại, đúng lúc nhìn thấy sắc mặt lo lắng của người đàn ông mặc áo khoác dài màu trắng, anh chạy tới cạnh cửa vươn tay tới chỗ cô.

Nhưng tất cả không kịp nữa rồi.

Đầu ngón tay của anh lướt qua tóc cô, trong khoảnh khắc rơi xuống đó, thậm chí cô còn chưa kịp kêu lên một tiếng cuối cùng nữa.

Tiếng gió gào thét bên tai, Tô Diễm Diễm nhắm chặt mắt lại, cả người không ngừng run rẩy.

Mọi người đều nói con người ta trước khi chết giống như sẽ nhớ lại những chuyện vui vẻ trong cuộc đời ngắn ngủi của mình, nhưng lúc này đầu óc của cô đều trống rỗng, cái gì cũng không nhớ được.

Giống như chiếc thuyền nhỏ đang đưa trong dòng sóng lớn mãnh liệt hoặc là một con chim đang cô hết sức bay trong màn mưa lớn vậy.

Trong khoảng không hư vô, cô đang một mình bước đi.

Rơi xuống.

Rơi xuống...

Sắp nghẹt thở.

...

Trong lúc tuyệt vọng, bỗng nhiên cô cảm nhận được có người nào đó đang kéo cô, ngay sau đó liền rơi vào lồng ngực ấm áp.

Trong khoảnh khắc, thế giới giống như đều yên lặng.

Trước khi mất đi ý thức, cô mơ hồ nghe được tiếng nói quen thuộc.

- Vù... cuối cùng cũng tìm được em rồi.

...

Đôi lời tác giả:

Sơn Tùng: Tình địch là một đồng cái tôi, người giúp đỡ cũng là một đồng cái tôi, tâm trạng có chút phức tạp.

Tô Diễm Diễm (sắc mặt tái nhợt):... Tạm thời em không muốn nhìn thấy anh.

Dây khóa quần: Giống như tôi đang viết chuyện ma vậy...

Bạn đang đọc truyện *[Fanfic Sơn Tùng M-TP] Nam Chính Cứ Luôn Muốn Giết Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Cái kết hôm nay đã được báo trước

Khuôn mặt tái nhợt dựa vào tường.

Không khí tràn ngập mùi thuốc khử trùng.

Diễm Diễm nhìn chăm chăm vào trần nhà vài giây, lúc này tinh thần mới dần trở lại bình thường.

- Cậu tỉnh rồi à?

Âm thanh quen thuộc truyền đến bên tai, Diễm Diễm theo phản xạ quay người ra, trước mặt là một cô gái rất xinh đẹp tay cầm túi đồ lớn đang đẩy cửa bước vào.

Cô để túi đồ cạnh đầu giường, thuận tay ấn chuông nhỏ, vừa quay đầu sắp xếp lại bàn ăn vừa nói vu vơ chuyện gì đó.

- Bác sĩ khuyên tạm thời cậu không được ăn thức ăn có quá nhiều dầu mỡ, tớ mua cho cậu bát cháo ngô thêm chút đường trắng, rất bổ dưỡng thơm ngon, cậu sao đấy, sao lại khóc?

Diễm Diễm lác đầu không nói, nước mắt cứ thế rơi xuống, không kiềm chế được.

-...Giấy.

Cô định mở miệng nói cảm ơn nhưng phát hiện cổ họng khàn đặc không nói được.

Giai Giai vội vàng lấy giấy cho cô, giọng trách cứ:

- Cậu còn khóc nữa! Cậu thật là sao tự nhiên lại sốt cơ chứ? Trời thì nắng cậu bật điều hòa nhiệt độ thấp lại không đắp chăn, đến trẻ con còn khôn hơn cậu.

Diễm Diễm im lặng lau nước mắt, thì ra cô chỉ bị sốt thôi, những việc xảy ra trước đó sáng tỉnh dậy nhận ra bản thân nằm trên giường bệnh, cô cứ nghĩ cô mắc phải bệnh nan y khó chữa nào cơ.

-...Cậu không hiếm cảm giác sống đi chết lại là như thế nào!

Giai Giai trừng mắt nói:

- Ủ, tớ không hiểu đấy, vốn dĩ đang ngủ ngon giấc, bị ai đó của cậu gọi điện thoại tới, cậu mà không sốt thực sự, tớ cũng không tha cho anh ta đâu, dám làm phiền giấc ngủ của tớ!

- Ai đó của tớ? Khụ khụ...

Diễm Diễm nuốt chút nữa sặc nước.

Cô dựa vào giường để ngồi dậy nhưng toàn thân yếu ớt giống như cộng bún không chút sức lực.

Giai Giai đành đứng dậy giúp cô chỉnh lại độ cao của giường, sau đó đỡ cô ngồi dậy, để mấy chiếc gối phía sau cho Diễm Diễm dựa lưng vào.

Cô nhú mày nói:

- Còn không phải là ai đó của cậu sao? Giống như thần giao cách cảm vậy, nếu anh ta không đột nhiên gọi điện thoại cho tớ nói cậu bị bệnh, cậu đã sốt cao đến sáng mai rồi.

Diễm Diễm ngẩn người ra, Giai Giai ngồi cạnh bên vẫn đang tiếp tục lải nhải.

- Tớ qua có người cực khổ vất vả đưa cậu đến bệnh viện rồi lại chạy tới chạy lui lo thủ tục nhập viện cho cậu, tay xách nách mang bao nhiêu là đồ, không một ai giúp đỡ, cậu thì tốt rồi, ngủ như chết trên lưng tớ.

- Cậu đừng nói khó nghe thế được không?

Tô Diễm Diễm cười nhân từ, trên khuôn mặt lộ ra vẻ té nhị khéo léo.

Cô bây giờ cứ nghĩ đến Sơn Tùng tinh thần lại không kiềm chế được mà trở nên kích động. Dẫu biết trên thực tế cô với Sơn Tùng không có chút quan hệ nào nhưng tâm trạng cô vẫn rất kích động.

Giai Giai vẫn không chút thấu hiểu tâm trạng của Diễm Diễm.

- Rồi, rồi, rồi tớ không nói nữa, chưa qua cầu đã muốn rút ván rồi.

-...

Có nhiều lúc Diễm Diễm cảm thấy Giai Giai nói đạo lý giống hệt như mẹ cô.

Lúc y tá đến cấp nhiệt kế cho Diễm Diễm, điện thoại bỗng đổ chuông, cô đưa mắt nhìn theo, nheo nheo cặp lông mày.

Y tá quay người nhìn Diễm Diễm, không chút khách sáo, nhanh nhẹn dọn dẹp giường bệnh.

- Cậu đã tỉnh rồi thì gọi điện cho anh ta đi chứ, hôm nay tớ còn có chút việc ở công ty, tớ đi trước nhé.

- Cậu nhớ ăn chút cháo, chú ý nghỉ ngơi, nếu tớ xong việc sớm chiều tớ qua đón cậu.

Điềm Điềm gật gật đầu, sau đó nhìn Giai Giai trên tay xách túi đồ, vội vàng rời đi, vừa đi vừa gọi điện thoại cho ai đó giải thích việc cô có bạn nhập viện phải chăm sóc...

Trong lòng Điềm Điềm vô cùng cảm kích sự nhiệt tình của Giai Giai.

Có một số người, miệng lúc nào cũng quát nạt trách móc nhưng trong lòng vô cùng lương thiện ấm áp, lúc tức giận thì rất đáng sợ nhưng nếu thực sự xảy ra chuyện, Giai Giai là người đầu tiên chạy đến và giúp đỡ cô.

- Chị ơi, chị có cuộc gọi ạ.

Y tá đột nhiên gọi cô, dòng suy nghĩ của Điềm Điềm bỗng bị cắt ngang.

Nhìn thấy tên người gọi, khuôn mặt Điềm Điềm có chút ủ rũ.

- Có cần tôi ra ngoài cho chị tiện nghe điện thoại không?

Y tá dửng dưng nghiêm túc hỏi cô.

Điềm Điềm lắc đầu, nghĩ đi nghĩ lại thôi thì cứ giả vờ không nhìn thấy cuộc gọi.

- Điện thoại quấy rối thôi.

Cô vừa nói vừa cầm điện thoại lên đặt chế độ yên lặng, rồi ném điện thoại xuống giường, không tắt điện thoại ngay.

Y tá cũng không nghĩ nhiều, phòng bệnh VIP đại bộ phận đều là nhân vật của công chúng hoặc người có quyền có thế. Cô bình thường không tiếp xúc nhiều với tầng lớp thượng lưu này nên tự biết đời tư cá nhân của họ là vô cùng quan trọng.

- 37,2 độ, cô đã hạ sốt rồi!

- Cảm ơn!

- Cô còn cảm thấy chỗ nào không khỏe không?

Cô ra về suy nghĩ rồi lắc lắc đầu.

Y tá sau khi căn dặn về chế độ ăn uống và nghỉ ngơi của cô, cầm theo bệnh án đi ra ngoài.

Trong phòng bệnh tủ lạnh tivi đều có cả, một mình trong phòng cũng không cảm thấy cô đơn.

Điềm Điềm nhìn đàn chim đang bay ngoài cửa sổ, lúc này mới nhớ đến điện thoại bị cô ném xuống giường lúc nãy.

Cô mở lên xem thì có thông báo ba mươi cuộc gọi nhớ.

Có mấy cuộc đêm qua là Sơn Tùng gọi đến, còn lại đều là của anh ta, liên tục gọi từ tám giờ sáng đến bây giờ.

Cô nhìn chằm chằm vào điện thoại về mặt sững sờ, đối phương lại gọi điện tới.

Màn hình điện thoại liên tục sáng lên làm Điềm Điềm có chút do dự.

Nhưng chính giây phút cô không biết có nên nghe điện thoại hay không bỗng nghe thấy tiếng có người đẩy cửa bước vào.

- Anh biết chắc em sẽ không nghe máy mà.

Trên tay người đó cầm lấy điện thoại, từ từ cời khẩu trang ra, về mặt bất đắc dĩ.

Người đó trên người mặc toàn hàng hiệu, trên cổ có đeo trang sức, nhìn bộ dạng giống như vừa từ phim trường về, mặc dù biểu hiện ra vô cùng bình thường nhưng từ trong ánh mắt nhận ra được sự mệt mỏi.

Chính là Sơn Tùng.

- Sơn Tùng?

Điềm Điềm vội vàng ném điện thoại xuống, có chút ngại ngùng:

- Ôi, không đúng... anh Tùng...

- Anh... sao anh lại tới đây?

Cô khẽ hỏi nhỏ, hai má nóng dần lên.

Vốn dĩ muốn làm về không quan tâm ai ngờ bị người ta bắt gặp rồi.

Sơn Tùng cười trừ, thuận tay đóng cửa lại:

- Anh mà không tới chắc cả đời em bơ anh luôn quá.

Tiếng khóa cửa vang lên, Diễm Diễm theo bản năng run cầm cập, bất giác cô nhớ tới cảnh một mình trong phòng thí nghiệm không một lối thoát trước kia.

-... Không, không đến mức thế.

Diễm Diễm miệng nói thế nhưng lúc Sơn Tùng bước đến cạnh cô, cô vẫn không kiềm chế được khuôn mặt lộ ra chút căng thẳng.

Sơn Tùng hình như cũng lơ mờ nhận ra, chỉ biết cười trừ, lời ghé dịch ra xa.

- Tầm này được rồi chứ?

Diễm Diễm nghe thế lại càng mắc cỡ hơn, rõ ràng anh đã giúp cô, cô lại một mực lẩn tránh anh.

- Được, được rồi ạ!

- Nếu em cảm thấy không thoải mái, cứ xem anh là Nguyễn Thanh Tùng, như vậy nói chuyện sẽ tự nhiên hơn.

- Điều này hình như không được tốt cho lắm...

Sơn Tùng giọng cười đùa nói:

- Em đừng cảm thấy ngại, anh biểu hiện sẵn sàng quan tâm như thế là vì muốn gây thiện cảm. Mục đích của anh không đơn thuần chút nào nhỉ?

Anh có chút do dự rồi từ phía sau mang ra trước mặt một giỏ trái cây, túi gói bên ngoài có vẻ rối rắm.

- Theo lẽ tự nhiên lúc này anh mà gọt táo cho em ăn thì anh sẽ giành được nhiều thiện cảm hơn nhưng anh không giỏi việc này cho lắm, em sẽ không ghét anh chứ?

Diễm Diễm không nhận được nửa đành bật cười, sự hồi hộp căng thẳng cũng theo gió mây mà tan biến rồi.

Cô bập bập miệng, giọng cảm kích nói:

- Anh cũng có việc không làm được sao?

Sơn Tùng cười thành tiếng nói:

- Thì ra em đánh giá anh cao thế sao? Thật đáng tiếc, anh không hoàn mỹ như em nghĩ, anh còn không biết làm nhiều việc nữa cơ.

- Không được, anh mau gọt táo cho em ăn đi mà.

Cô cười hi hi năn nỉ anh. Sơn Tùng chỉ biết quay sang nhìn cô rồi cầm dao gọt hoa quả lên.

Anh thực sự không biết gọt táo, tay cầm dao chậm chậm gọt dáng vẻ vô cùng vụng về.

Ngoài cửa sổ những ánh nắng mai chiếu vào hôn lên cặp lông mày khóe mắt của anh, đến những hiệu ứng ánh sáng trên sân khấu cũng không thể hiện được hết vẻ sắc sảo ấy.

Những hạt bụi nhỏ trong không khí như đang phát ra những ánh hào quang, cũng giống như nụ cười của anh vậy, vô cùng thu hút ánh nhìn.

Sự tĩnh lặng dịu dàng.

Diễm Diễm quan sát sắc mặt của anh, gương mặt căng thẳng mệt mỏi do phải ghi hình quá nhiều đã dần hồi phục lại.

Chính giây phút này cô mới cảm nhận được sự chân thật.

Lúc này trong ánh mắt của cô, không phải là một Sơn Tùng cuồng nhiệt cháy hết mình trên sân khấu nữa, cũng không phải là một Sơn Tùng lạnh lùng, triuwr thành nam thần trong lòng của biết bao cô gái nữa.

Mà là một chàng trai mới chỉ hơn hai mươi tuổi, với nụ cười ngại ngùng, một Trần Thanh Tùng không hoàn hảo.

Cô mím môi, khẽ nói:

- Hôm qua... người đưa em đến bệnh viện là anh phải không?
- Ừ là anh.
- Vậy là anh đều biết cả rồi?
- Ừ.
- Anh biết từ lúc nào đấy?
- À, chuyện của em tương đối phức tạp, lúc mới bắt đầu giống như đang mơ, như trong một bộ phim, anh có hiểu cảm giác đấy không?
- Anh dưới sân khấu của riêng mình, vừa có thể nhìn thấy toàn cảnh, vừa cảm nhận được tất cả mọi cung bậc cảm xúc.

Điềm Điềm nói:

- Mặc dù câu chuyện của anh nghe có chút phức tạp nhưng em có thể hiểu được. Rất nhiều người lúc nằm mơ đều cảm giác thật đẹp, hoàn toàn đặt bản thân vào trong giấc mơ ấy.
- Đúng thế, vì vậy mà lúc bắt đầu anh đã không chút nghi ngờ, chỉ giống như là đem giấc mơ ấy mơ một cách rõ ràng hơn mà thôi.

Anh không ngẩng đầu lên mà cứ thế tiếp tục nói:

- Hơn nữa lúc bắt đầu, anh tỉnh dậy thậm chí còn không nhớ rõ cụ thể từng chi tiết, đến khuôn mặt của em anh cũng không nhớ, chỉ biết rằng có tồn tại người ấy.

Hơn nữa anh không phải là người thích dao du với thế giới bên ngoài, nếu đã quên đi thì không cần thiết phải nhớ lại, không hề khắc cốt ghi tâm hình bóng em.

- Vậy sau đó thì sao?
- Sau đó? Sau đó giấc mơ ấy xuất hiện thường xuyên, trí nhớ của anh về em ngày càng rõ ràng hơn, và anh dần để ý tới con người trong cuộc sống thực là em.

Anh cười nhẹ, nói:

- Ngoại hình giống nhau, cả cái tên cũng giống, lúc đầu anh cứ nghĩ chỉ là sự trùng lặp ngẫu nhiên, mãi một thời gian sau anh mới biết đó là duyên phận.
- Hôm qua anh nằm mơ, mơ thấy em xảy ra chuyện, sau đó không biết thế nào, cả người từ trong giấc mơ bừng tỉnh dậy, mọi thứ trong giấc mơ tan biến, chỉ còn lại sự hỗn loạn.

Điềm Điềm lặng lẽ không nói gì, xem ra là đang nói đến những việc xảy ra ở thế giới bên kia, không biết kết quả cuối cùng là như nào...

- Anh gọt táo xong rồi... thực sự rất xấu!

Anh có chút ngại ngùng nhìn Điềm Điềm:

- Hay quả này để lại cho anh, anh gọt quả mới cho em nhé.
- Nhìn rất ngon miệng, em muốn ăn quả anh vừa gọt.

Cô gơ tay ra giành lấy quả táo, Sơn Tùng không chút phản kháng.

- Vậy còn chuyện của em thì sao?

Điềm Điềm nghe anh hỏi đến, có chút hờn giận nhìn anh:

- Em vô tình nghe thấy bài hát mới sáng tác của anh rồi ngủ thiếp đi, sau đó lại mơ hồ bị cuốn vào thế giới ấy một lần nữa.

Sơn Tùng nghe thế vỗ tay cười lớn.

- Anh xin lỗi, anh biết là anh không nên cười trên nỗi đau người khác nhưng anh không nhịn được cười, việc này thực sự chỉ có duyên phận mới giải thích được.

Má Diễm Diễm đỏ ửng lên, trong lòng có chút nghi ngờ.

- Ai muốn có duyên với anh chứ?

Son Tùng cười thẹn thùng, chỉ nhìn cô không nói gì.

Có những lúc lời nói không thể diễn tả hết được cảm xúc của con người.

Đôi lời tác giả: Kết của truyện đã viết xong rồi, vẫn là tám giờ post lên cho mọi người cùng đọc, nếu mọi người không biết bình luận thế nào thì cứ thả tim và chia sẻ động viên tôi tiếp tục viết truyện nhé!

Chuyện bên lề: Sếp Tùng mấy hôm trước lọt vào đề cử top 100 chàng trai đẹp trai nhất châu Á, hiện đang trong quá trình bầu cử.

Hai ngày này đều nằm nghe những ca khúc của Sếp, càng ngày càng hâm mộ anh hơn.

Bạn đang đọc truyện *[Fanfic Son Tùng M-TP] Nam Chính Cứ Luôn Muốn Giết Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Đại kết cục

Sau khi Tô Diễm Diễm xuất hiện thì bộ phim "Điện Ảnh" cũng rất nhanh liền tiến tới giai đoạn chụp ảnh nhân vật.

Son Tùng vừa là nhà sản xuất vừa là đại cổ đông nên thỉnh thoảng sẽ trở lại studio một chuyến, mới đầu thì Tô Diễm Diễm còn có chút kinh ngạc, nhưng về sau thì cô mới biết được đó là do anh có hứng thú với nghề đạo diễn, thậm chí còn tự mình làm đạo diễn của mấy tập trong "Điện Ảnh" rồi.

- Một đời của con người rất dài, vậy nên nếu anh muốn làm thì phải không ngừng học hỏi rồi lại học hỏi mới được.

Anh ôm lấy camera có chút ngại ngùng cười nói.

Mà Tô Diễm Diễm thì lại đột nhiên nhớ tới một đoạn tin tức lúc trước đã từng xem qua: Son Tùng nỗ lực học tập tiếng Anh, hai năm sau ở Hồng Kông diễn thuyết toàn bộ bằng tiếng Anh.

Hai năm trước bởi vì phát âm sai một từ "tattoo" nên Son Tùng liền trở thành cái tên mang lại niềm vui cho tất cả những người học tiếng Anh lúc đó, mỗi lần nhắc đến tên của anh thì tất cả mọi người đều ngầm hiểu ý mà cười cười. Nhưng anh nghe xong cũng không giận, chẳng qua chỉ là tỏ ra ngại ngùng cười cười rồi tỏ vẻ như mình quả thật còn có rất nhiều chỗ cần phải học tập. Mọi người đều hi hi ha ha mà chế giễu anh, nhưng anh cũng không để chuyện này ở trong lòng.

Mãi đến hai năm sau, tự anh đã dùng vốn tiếng anh lưu loát của mình để khiến mọi người phải rửa mắt nhìn lại.

- Anh sợ sẽ bị mọi người lãng quên, cho nên anh chỉ có thể không ngừng làm phong phú chính mình. Anh hi vọng một ngày có thể trở thành một nhà nghệ thuật gia trong mắt mọi người, mà không phải là một ca sĩ thời thượng được người ta theo đuổi một cách mù quáng.

Chỉ khi ở riêng với Tô Diễm Diễm thì anh mới có thể thẳng thắn nói ra như vậy mà thôi.

.....

Từ sau sự kiện thế giới trong phó bản bị sập thì Tô Diễm Diễm cũng không còn phát sinh thêm những chuyện xuyên không tương tự như vậy nữa, Son Tùng cũng không còn tiếp tục mơ những giấc mơ kỳ quặc như vậy nữa. Quan hệ của hai người thì trực tiếp dừng lại ở giai đoạn hiểu rõ lòng đối phương nhưng tuyệt nhiên lại không tiến thêm một bước nào nữa.

Triệu Giai Giai thỉnh thoảng sẽ tới nói bóng nói gió rồi nghe ngóng tin tức, sau đó thậm chí còn hoài nghi không biết rốt cuộc là Son Tùng có để ý tới cô hay không, nhưng Tô Diễm Diễm lại rốt cuộc cũng cảm thấy thời cơ vẫn chưa thực sự tới. Quá nhanh rồi.

Mặc dù bọn họ có nhiều bí mật chung, cũng cùng nhau trải qua những chuyện không tầm thường, nhưng nếu thực sự muốn xác nhận quan hệ thì thực sự vẫn là quá là nhanh rồi.

Tính từ lần đầu tiên cô biết Son Tùng, thậm chí là lần đầu tiên trực tiếp tiếp xúc với anh đi nữa thì tính đến nay cũng mới chỉ có vài tháng mà thôi. Cô nghĩ dù cho anh không nói rõ ra, nhưng trong lòng đối phương có lẽ cũng có bản khoản như vậy mới đúng.

Không phải là không để trong lòng, mà ngược lại là bởi vì có đề tâm nên mới có thể giống như những kẻ ngốc vậy, trở nên mơ hồ không biết làm gì cả.

- Chúng ta nhất định sẽ ở cùng nhau, nhưng có lẽ không phải là bây giờ.

Cô kiên định nói.

...

Cuối cùng sau ba tháng thì "Điện Ảnh" thực sự đã có thể đóng máy rồi. Cùng tháng đó, Tô Diễm Diễm được mời tới tham gia concert lần thứ ba của Sơn Tùng kể từ khi debut tới nay.

Cô ngồi ở hàng ghế khách quý ngẩng đầu nhìn về phía anh trên sân khấu, bốn phía xung quanh anh đều đang tỏa ra hào quang rực rỡ, lúc này cô chỉ cảm thấy trong lòng xúc động thật lâu. Giống như là cá với nước vậy, có rất ít người sinh ra đã thuộc về sân khấu rồi.

Tiếng hét chói tai từ lúc bắt đầu đến giờ vẫn không hề ngừng lại, chờ đến tiết mục “remember me” thì toàn bộ bầu không khí ở hội trường đều đã được đẩy tới cao trào rồi. Đây là một ca khúc vô cùng ý nghĩa.

Không có người nào lại có thể thuận buồm xuôi gió trên con đường phát triển sự nghiệp cả, điểm này đối với Sơn Tùng mà nói thì nó vô cùng đúng.

Thậm chí còn giống như lúc trước khi Tô Diễm Diễm hình dung Nghiêm Lập đã từng nói, càng là thành công thì con đường đã từng đi qua sau lưng lại càng nhấp nhô, gồ ghề.

Ba năm debut đối với Sơn Tùng mà nói chính là quãng thời gian gian nan nhất trong cuộc đời anh. Lúc đó, thời điểm khi anh vừa mới bước chân vào nghề cũng là thời điểm mà trên mạng có sự nghi ngờ mãnh liệt nhất đối với âm nhạc của anh. Rập khuôn khuôn mẫu, bắt chước, sao chép, từng cái từng cái một đem ra quy chụp vào trên đầu anh khiến cho một chàng trai mới hai mươi tuổi bị ép tới mức không thở nổi.

Anh không chỉ không phải là một người xuất thân từ gia đình trong nghề mà ngược lại còn là một thanh niên dùng sức ba bò chín trâu để bò lên từng chút từng chút một, đã từng có rất nhiều lần anh thiếu chút nữa đã bỏ lỡ mất cơ hội tốt trên con đường sự nghiệp âm nhạc.

Cũng chính bởi vì như thế nên tình yêu của anh đối với âm nhạc mới càng thêm điên cuồng cùng thuần túy như thế. Vậy mà những vu oan cùng đả kích kia tức thì đã triệt để đánh nát vẻ tươi đẹp trong tưởng tượng của anh. Trong thế giới âm nhạc, không chỉ có có tiếng vỗ tay mà còn có cả những tiếng chửi rủa cùng vu oan. Nước có thể nâng thuyền thì cũng có thể lật được thuyền.

Trong một khoảng thời gian rất dài, Sơn Tùng một mực luôn ở trong trạng thái cố chấp chối bỏ chính mình. Anh bắt đầu chất vấn năng lực của mình, cảm thấy tự ti với vẻ bề ngoài của mình, cũng bắt đầu hoài nghi không biết mình có thực sự giống như những gì mà mọi người ngoài kia nói hay không, không có tài năng, hoàn toàn không có cái gì hết. Thậm chí anh cũng từng nghĩ tới việc cứ như vậy mà dứt khoát kết thúc mọi chuyện đi.

...

Nhưng mà cũng may, tất cả đều qua đi.

- Đừng quên tôi - MTP.

Anh hướng về phía khán giả mỉm cười và vẫy tay, tâm tình từ đấng chất đã chậm rãi bình tĩnh trở lại. Anh lại lần nữa trở về với sân khấu, dừng cảm mà hát lên bài hát này, thậm chí còn đem những cảm xúc và suy nghĩ của chính mình những năm đó quay thành bộ phim "Điện Ảnh". Con đường này, vẫn chưa đi đến phần cuối.

Trong những tiếng hét chói tai không ngừng, Sơn Tùng cầm chặt lấy chiếc mic, tâm tình bắt đầu trở nên kích động.

...

Một năm kia, anh đã có được hình xăm đầu tiên của chính mình, anh khắc vào trước ngực một dòng chữ tiếng anh: "believe in yourself" (tin tưởng vào chính mình).

Cũng vào năm đó, điều này hiển nhiên là một loại hành vi có chút gì đó không hợp với đạo lý thông thường, anh thậm chí có lần còn cho rằng ba mẹ anh sẽ đuổi anh ra khỏi nhà mất. Nhưng đến cuối cùng bọn họ giống như là cái gì cũng không biết vậy, chẳng qua là thỉnh thoảng sẽ vô tình cảnh cáo anh không nên xăm qua nhiều thôi.

Trong nháy mắt đó, Sơn Tùng bỗng nhiên có một loại xúc động muốn gào khóc thật lớn, giống như một chiếc thuyền nhỏ ở ngoài biển phiêu dạt một hồi lâu cuối cùng cũng trở về được với bến cảng yên bình.

Cũng chính vào lúc này, gia đình trong lòng anh càng trở nên quan trọng hơn bao giờ hết.

Anh chưa từng nghĩ qua xem sau này mình sẽ cùng ở cùng một chỗ với một cô gái như thế nào, nhưng anh biết rõ rằng cho dù phải đánh đổi mọi thứ thì anh cũng sẽ nhất định phải bảo vệ tốt cho người đó.

- Cảm ơn.

Phần nhạc đệm cuối cùng của ca khúc vẫn đang được tiếp tục phát, trong tiếng hò reo của khán giả bên dưới Sơn Tùng vừa cười vừa ngồi xuống bên cạnh sân khấu.

- Hát đến mệt rồi thì không bằng ngồi xuống nghỉ ngơi một chút a.

Toàn bộ hội trường đều vang lên một trận cười vang.

- Ca khúc cuối cùng rồi, các bạn muốn nghe gì nào?

Anh thờ gấp hỏi, dưới đài lập tức nhao nhao lên thành một mảnh, có người hô tiếp tục, có người lại kêu tên ca khúc.

Son Tùng giả vờ nghe xong một hồi, cuối cùng trình trọng gật đầu:

- Ừm... Cái gì cũng đều không nghe ra được.

Tô Diễm Diễm ngồi dưới khán đài lập tức cười lên một tiếng, không thể nào nhịn được, những người xung quanh cũng có cùng một phản ứng không khác gì với cô cả.

Cái người này, khả năng kể chuyện cười hoàn toàn không có tiến bộ gì a. Dưới khán đài, người xem nhao nhao ồn ào, anh liền tự tay làm ra một ký hiệu im lặng, tất cả rất nhanh liền yên tĩnh trở lại.

Vừa nghĩ tới chuyện tiếp theo cần làm, Son Tùng không khỏi nắm chặt micro, trong lòng liền có chút khẩn trương, nhưng anh vẫn tận lực trấn tĩnh lại, mỉm cười nói:

- Ca khúc cuối cùng “Nơi này có anh” dành tặng cho mọi người.

Khúc nhạc dạo vang lên, ánh đèn màu trắng chiếu sáng thân ảnh của anh, những sợi tóc thừa thốt đen nhánh dính chặt trên ót anh, mồ hôi trên trán cũng không ngừng chảy xuống, chàng trai trên màn hình lớn cười đến thập phần ngượng ngùng.

Tiếng đàn dương cầm du dương chậm rãi vang lên, anh chậm rãi cầm lấy micro, giọng dịu dàng như nước.

- Em là ai từ đâu bước đến nơi đây dịu dàng chân phương.

Em là ai tựa như ánh nắng ban mai ngọt ngào trong sương.

Anh lặng lẽ nhìn về một nơi vắng vẻ dưới khán đài, trong đầu lại hiện không được hiện lên tình cảnh năm mơ lần đầu tiên. Những điều kia anh tựa hồ như đã mất đi, đã lãng quên trong quá khứ thì tại một khắc kia bỗng nhiên liền trở nên sống động như cũ.

Biểu cảm ra vẻ trấn tĩnh của cô lúc trên bàn ăn, biểu cảm kinh hoàng khi được sự vuốt ve của cô...

Những cái liếc mắt ra vẻ thông minh cùng với những lần chột dạ bối rối không kịp che giấu kia của cô, bây giờ nghĩ lại đều trở thành những chuyện vui vẻ khiến người ta muốn cười mãi...

- Bao ngày qua bình minh đánh thức xua tan bộ phận nơi anh.

Bao ngày qua niềm thương nỗi nhớ bay theo bầu trời trong xanh."

Muốn hôn nhẹ mái tóc bờ môi em.

Anh rú đôi mắt xuống, khóe môi cong lên, dường như lại thấy được hình dáng nhỏ nhỏ của cô ngồi bên cạnh bàn nghe anh đánh ghi-ta. Những lời chưa kịp nói ra khỏi miệng kia, lúc này tất cả đều được giấu ở trong từng tiếng ca.

- Ta mơ...

Cầm tay anh, dựa vai anh.

Kề bên anh.

Nơi này có anh.

Dưới khán đài, khán giả không biết tâm sự của anh, nhưng lại có thể cảm nhận được vẻ nhu tình tỏa ra từ con người anh, vì vậy tất cả cùng ứng cổ khóe mắt theo từng lời ca của anh.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ xung quanh sân vận động đều vang lên tiếng ca của anh, chân thành động lòng người.

Mùa xuân đến bình yên cho anh những giấc mơ...

Hạ lưu giữ ngày mưa ngọt ngào nên thơ...

Mùa thu lá vàng rơi, đông sang anh nhớ em...

Tình yêu bé nhỏ xin dành tặng riêng em. . .

Anh từ bên cạnh sân khấu đứng dậy, ngẩng đầu nhìn về một phía trong không gian đông đúc người, như là đã đưa ra một quyết định quan trọng gì đó, anh liền nắm chặt micro, lộ ra chút khẩn trương.

- Bài hát này... Đã từng là ca khúc được viết dành cho các bạn, những người mà tôi yêu nhất.

Âm nhạc vẫn chưa có ngừng, khán giả dưới sân khấu vẫn tiếp tục hát, Sơn Tùng liền cười khẽ một tiếng, hốc mắt có chút ánh lệ.

- Đây là concert lần thứ ba của tôi, hai giờ, năm năm.. Tất cả Sky của tôi, cảm ơn mọi người vẫn luôn ủng hộ tôi không hề rời bỏ.

- Nguyễn Thanh Tùng tôi là một người không biết ăn nói, hòa nhập vào trong một nhóm người thì cũng chỉ có thể viết to hai chữ ngượng ngùng mà thôi.

Dưới khán đài, tiếng hét bên tai vẫn không dứt, Sơn Tùng cười khẽ một tiếng, tiếp tục nói:

- Là nhờ sự cổ vũ của mọi người mới khiến cho cậu ta có thể trở thành một Sơn Tùng của ngày hôm nay. Tuy rằng lời cảm ơn đã nói qua rất nhiều lần rồi, nhưng loại tâm tình này thì vĩnh viễn sẽ không phai nhạt được.

Dưới khán đài truyền đến từng đợt tiếng hét, thậm chí ngay cả những tiếng hô tên anh cũng đều trở nên khàn khàn rồi.

Sơn Tùng đưa tay ngăn lại, hít một hơi thật sâu, ra vẻ thoải mái mà cười nói:

- Mọi người đều biết bài hát này có ý nghĩa rất đặc biệt đúng không. Nhưng mà vào ngày hôm nay, tôi muốn đem điều đặc biệt này dành cho một người khác.

Anh dừng một chút, ánh mắt chuẩn xác tìm được bóng dáng hồn nhiên, yêu kiều kia trong đám người đông đúc dưới khán đài, nhìn cô chậm rãi mở to hai mắt nhìn rồi biểu cảm giật mình nhìn vào chính mình.

Trùng hợp là lúc này giai điệu của ca khúc lại cất lên, đôi mắt cô, anh đem câu nói kia hát ra theo điệu nhạc.

- Tình yêu bé nhỏ xin dành tặng riêng em.

- Điềm Điềm. Đừng cự tuyệt anh, được không?

Anh nghiêng đầu ngại ngùng cười, tia sáng sau lưng chiếu rọi một khoảng không gian.

Đôi lời tác giả: Hy vọng kết cục này có thể làm cho mọi người thấy thoải mái.

Từ tháng năm, sau khi MV Chạy ngay đi phát hành thì tôi đã từ từ đào hố ý tưởng rồi.

Đầu tháng bảy bắt đầu viết, trong khoảng thời gian khoảng nửa tháng, vô cùng cảm ơn vì có mọi người làm bạn.

Bộ truyện này ban đầu rất ít người biết đến, tôi có lẽ là người đầu tiên trong tất cả tác giả của Tấn Giang viết về người nổi tiếng trong giới giải trí của Việt Nam a.

Suốt chặng đường đều không được nằm trong top, không có số liệu khả quan, nhưng mà rất may mắn vì gặp được các bạn.

Câu chuyện này không có thật, chỉ là tưởng tượng của một người mà thôi. Từ ngữ cùng với văn án thần bí chỉ là nơi chia sẻ của mọi người, mọi người có thể đọc nó mà không cần có gánh nặng tâm lý.

Hy vọng mọi người có thể để lại một like trong mỗi chương và ai đã đọc xong rồi thì cũng đừng vội vàng tạm biệt nhé. Ngày mai còn có một phiên ngoại: “Một ngày của Nguyễn Thanh Tùng”.

Bạn đang đọc truyện *[Fanfic Sơn Tùng M-TP] Nam Chính Cứ Luôn Muốn Giết Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Ngoại truyện: Một ngày của Nguyễn Thanh Tùng

Vốn dĩ ngày năm tháng bảy năm nay là sinh nhật lần thứ hai mươi lăm của Sơn Tùng, không biết thế nào mà Tô Điềm Điềm quay phim ở Đại Tây Bắc không về được, vì vậy trong công ty quyết định sắp xếp ngày chụp hình như bình thường.

Theo lời của anh nói chính là trong một ngày này trở về làm Nguyễn Thanh Tùng.

Đột nhiên một đám fans hâm mộ vui mừng phấn kích. Tám giờ sáng ngày thứ Hai, phía cấp trên đúng giờ đăng một video lên mạng.

Bởi vì là một bộ phim tài liệu có liên quan đến Sơn Tùng cho nên phía nhà sản xuất đã dùng cách cắt ghép nhanh để hồi tưởng lại những diễn xuất và giải thưởng quan trọng trong mấy năm qua của Sơn Tùng, một số bài hit xen lẫn với đoạn giọng cao. Đang lúc cao trào... đột nhiên bị mất tiếng.

Ngay sau đó trên màn ảnh xuất hiện một gian phòng khách lớn sạch sẽ, ngăn nắp, mọi người đều cho rằng Sơn Tùng sắp lên sân khấu nên đều nhao nhao trông ngóng. Nhưng sau khi khóa lens mấy giây cũng không thấy dấu hiệu có người hoạt động.

Hình ảnh đột nhiên thay đổi, vô số hình ảnh nhỏ được quay bằng ống kính cố định nhưng vẫn không nhìn thấy bất kì người nào hết, giống như là quay trong một gian phòng trống vậy.

Hoàn toàn yên tĩnh.

Phụ đề: Chuyện gì xảy ra vậy?

...

Thời gian quay về phòng ngủ cách đó hai phút.

Trong nháy mắt khi chuông báo thức reo lên, chợt trong đồng chăn hỗn lộn thò ra một cánh tay, vươn tới tắt đồng hồ báo thức ở đầu giường. Sau đó xoay người tiếp tục ngủ say, hoàn toàn không bị ảnh hưởng.

Tổ chương trình bất đắc dĩ phải phải thợ quay phim đến phòng ngủ gọi người đó dậy.

Phụ đề: Thức dậy đi.

Thợ quay phim đẩy anh một cái.

Người trên giường lật người lại, thò đầu ra khỏi chăn nắm lấy tay của thợ quay phim hôn lên một cái, động tác thuần thục lại tự nhiên. Thậm chí ngay cả mắt cũng không mở, mơ mơ màng màng nói:

- Ngoan, để anh ngủ một một lát.

Chú quay phim...

Bom đạn oanh tạc.

...

- HAPPY BIRTHDAY TO ME!!!

Sơn Tùng hét lên một tiếng rồi từ trên giường nhảy cẫng lên, đầu tiên là trong phòng ngủ nháo một trận trước máy quay phim, sau đó mới chậm rãi ngâm nga vài câu bước đến phòng khách.

Trong di động truyền đến giai điệu du dương của một ca khúc cũ khiến một đám người sợ đến ngây người.

Hết lần này đến lần khác Sơn Tùng vẫn mãi nhảy rất say mê, vừa hát vừa nhảy theo nhạc thể dục của radio.

Phụ đề bất đắc dĩ phổ cập kiến thức khoa học: Bài hát cũ phát hành năm 1966, bây giờ mỗi khi người già thức dậy tập thể dục buổi sáng đều sẽ phát bài hát này.

Người bình luận A: Ôi, sao anh ấy luyện tập thành thục như thế!

Người bình luận B: Cuộc sống về già của Sơn Tùng.

Ước chừng có người biết sẽ bị phỉ nhổ, Sơn Tùng lẩm bẩm:

- Đừng thấy anh như vậy mà tưởng bờ, khi còn nhỏ anh thường xuyên dẫn đầu đội thể dục đấy.

Thợ quay phim:

- Lúc trước không phải có một khoảng thời gian anh tập tạ sao? Sao lại không tiếp tục nữa mà đổi qua nhảy múa rồi?

Mặc dù khán giả không nghe được tiếng của thợ quay phim nhưng phụ đề chạy trên màn ảnh đều hiện ra hết vấn đề đang nói.

Rõ ràng động tác nhảy múa của Sơn Tùng sẽ lại, bỗng nhiên tay vỗ một cái, cặp mắt nhìn sáng lên!

- A! Chúng ta nghĩ xem buổi sáng nên ăn cái gì đi!

Phụ đề: Alô, đừng vòng vo nữa!

Sơn Tùng giả bộ không nghe thấy, phấn khích đi đến phòng bếp.

- Để anh xem có gì ăn không đã...

Thợ quay phim bắt đầu đi lắc đầu một cái rồi đi theo anh, những người bình luận tranh nhau bổ sung những hoạt động tâm lý của Sơn Tùng.

A: Tập thể dục làm chi, nhiều nhất là ăn ít một chút thôi, chính là ăn một ít khoai lang tím mới có thể duy trì cuộc sống như thế.

B: Cuộc sống của tôi rất khó khăn, trước giờ tôi chưa từng nghĩ nhiều về chuyện ăn uống, tôi chỉ nghĩ đến công việc! Ăn không quan trọng! (P.S: Nguyên văn lời thoại trong chương trình phát sóng trực tiếp đó ha ha ha.)

C: Tôi không ăn, tôi không ăn đâu, tôi không ăn nữa đâu... Tôi ghét tập thể dục...

D: ... Các vị đại ca trên lầu đều là người tài nha.

Sơn Tùng muốn ăn bữa sáng để tránh né đề tài đó, dù sao anh cũng là ông chủ, tổ chương trình không còn cách nào khác hơn là phối hợp với anh.

Phụ đề: Anh thường xuyên nấu cơm ở nhà à?

Sơn Tùng thành thật lắc đầu:

- Thường là Diễm Diễm nhà anh làm, anh làm mấy việc này không được.

Anh vừa nói vừa cẩn thận đánh hai cái trứng trong bát. Bởi vì động tác đánh trứng không thuần thục nên cái trứng thứ hai suýt nữa thì bị rơi ra ngoài.

Thợ quay phim bật thốt lên:

- Hôm nay không ăn khoai lang tím à?

Sơn Tùng từng đăng thực đơn giảm cân của anh lên weibo nên mọi người đều nghĩ anh sẽ ăn khoai lang tím để giảm cân.

Anh cười đùa trợn mắt với ống kính một cái:

- Hôm nay là sinh nhật của anh, bỏ qua cho anh được không?

Quơ quơ trên dưới ống kính tò ý gật đầu.

...

Trong chảo nhanh chóng vang lên tiếng tí tách.

- Thật ra từ nhỏ anh đã thích ăn trứng chiên, trước đây lúc sinh nhật anh thì mẹ đều làm cho anh ăn. Nhưng Diễm Diễm lại không thích làm trứng chiên, anh cũng không biết tại sao, hình như cô ấy có ám ảnh tâm lý với món này.

Sơn Tùng vừa nói vừa lấy một chai nước ép trong tủ lạnh ra, chú quay phim liền đưa ống kính lên, lúc này mới nhận ra mỗi một thứ trong tủ lạnh đều có dán nhãn, vừa nhìn là biết kiệt tác của nữ chủ nhân nhà này rồi.

- Ôi, cái này cũng quay sao?

Phụ đề: Đương nhiên rồi, dù sao cũng là một ngày của anh mà.

- Những cái đó đều là do Diễm Diễm viết.

Sơn Tùng cười lắc đầu, tự rót cho mình một ly nước trái cây, sau đó xoay người cảm di động của mình lên. Lúc này đang phát bài "Rượu ngon thêm cà phê" của Đặng Lê Quân, anh cảm ly nước trái cây đang đưa theo điệu nhạc rất say sưa.

- Tôi muốn rượu ngon thêm cà phê...aaaa...

Thợ quay phim đành nhắc nhở anh:

- Trứng sắp khét rồi kìa.

- A!

Son Tùng lập tức để ly nước xuống, cầm cái xẻng lên:

- Tiêu rồi, tiêu rồi...

Trúng trong chảo cứ lần qua lần lại hoài, anh muốn lật nó lại nhưng nghĩ tới nghĩ lui vẫn nên để nó qua bên cái đĩa trước mặt anh đi thì hơn, đáng vẻ giống như gặp phải đại địch vậy.

Nhưng rõ ràng tổ chương trình không chịu bỏ qua cho anh mà.

Phụ đề: SKY và Tô Diễm Diễm bạn thích ai hơn?

Son Tùng tròn tròn hai mắt:

- Oa, em thật quá đáng! Không phải đã nói sẽ không nói đến Diễm Diễm rồi sao?

Lúc đầu bởi vì chênh lệch giữa hai người quá lớn nên anh đã thoát ra khỏi vòng bảo vệ, sau khi tỏ tình ở buổi biểu diễn thì Son Tùng cũng không công khai cô trước công chúng, đợi đến hai năm sau khi chớ sản phát hiện ra đầu mối thì hai người đã chuẩn bị hôn lễ.

Có người bắt ngờ cũng có người chúc phúc hai người nhưng vẫn có một số người không tán thành.

Hôn lễ của hai người cũng rất khiêm tốn, thỉnh thoảng đăng vài tấm hình âm áp, từ từ cũng nhận được sự thấu hiểu và chấp nhận của nhiều người.

Nhưng từ sự tôn trọng đến yêu mến, hai người cũng tập thành thói quen không nhắc đến đối phương trong công việc.

Hướng chi, một bên là rất nhiều fans ủng hộ anh từ khi debut đến nay, một bên là người anh yêu sâu đậm, thật sự là tiến thoái lưỡng nan.

Thợ quay phim cũng cảm thấy vô tội:

- Đây đều là vấn đề mà mọi người bỏ phiếu bình chọn.

Son Tùng bắt đầu đi lắc đầu, chợt quay đầu nhìn ống kính cười giảo hoạt:

- Anh chỉ có một bà xã...

- Gọi là SKY.

Thợ quay phim:

- Anh Tùng, tiêu anh rồi. Đợi đến khi Diễm Diễm trở về sẽ cho anh quỳ bần ủi đó.

- Anh vẫn chưa nói xong mà.

Son Tùng thông thả bỏ trứng vào đĩa.

- Trong nhà này thì Diễm Diễm lớn nhất, cô ấy là ông xã của anh!

Có thể nói khát vọng sống rất mạnh mẽ nha.

...

Trúng chiên, nước trái cây và tương cà.

- A! Đúng là kiệt tác!

Son Tùng hào hứng chụp hình đăng lên mạng, lúc này mới bụng mâm thức ăn lên sân thượng.

Nhà bọn họ ở trên lầu cao nhất, bên ngoài là một cái ban công lớn, trải sàn gỗ, trồng một số loại hoa, xem chừng rất tinh tế.

Anh dựa vào ghế, vừa run chân vừa mở tin nhắn chúc mừng ra xem, cười vui vẻ giống như một chàng ngốc vậy.

- Ủ... Lúc này nên gọi điện thoại cho người quan trọng nhất nhì?

Phụ đề: Diễm Diễm?

Son Tùng chỉ cười không nói, cuối cùng người nghe điện thoại chính là một người phụ nữ có mái tóc xoăn...

Mẹ của anh.

Trong video liền xuất hiện bóng dáng của ba và em trai A Hoàng của anh.

Người nhà kích động hò hét kịch liệt bên điện thoại, hình ảnh có chút ngốc nghếch khiến mọi người đều cười rộ lên.

- Cô Phạm Thanh Bình, xin hỏi hôm nay cô có gì muốn nói với con trai Nguyễn Thanh Tùng không ạ?

Cô Phạm:

- Cậu thật sự muốn nghe?

- Đương nhiên rồi, mau khen con đi!

Cô Phạm cười híp mắt nói:

- Cô Phạm muốn hỏi đứa con trai yêu quý của mình một chút, lúc nào thì bà Phạm đáng thương như cô có thể ẵm cháu đây?

Son Tùng lập tức câm nín:

- Kia... Mẹ... Con đang ghi hình đó.

A Hoàng cũng chen vào:

- Mẹ đã lên kế hoạch lâu rồi, chính là nhân lúc anh ghi hình hỏi anh, để tránh cho anh đánh trống lảng.

Son Tùng chỉ có thể tựa vào ghế giả chết, mặt đều đỏ lên:

- Hai người đều bận nhiều việc mà, con đâu có cách nào đâu...

Anh dừng một chút, tiếng càng ngày càng nhỏ:

- Con đã rất cố gắng rồi...

Con đã rất cố gắng rồi!

Rất cố gắng rồi!

...

Bình luận lại ồ ạt chạy trên màn hình.

Hôm đó Tô Diễm Diễm bị đưa lên tin nóng trên mạng.

Trong những bình luận nóng đó có một câu thế này:

- Chị dâu, xin chị đừng vội quay phim, cưng chiều anh Tùng đã rất cố gắng một chút đi!

...

Sau khi ăn sáng xong, Son Tùng liền tắm rửa rồi đi ra ngoài.

Hiếm có được ngày không cần đeo khẩu trang kính mát, thậm chí không cần hóa trang, trên đường đi anh cũng không ngừng lúi rúi. Tài xế lão Hoàng chỉ có thể mỉm cười, giống như là đang cưng chiều đứa con trai ngốc nghếch nhà mình vậy.

- Oa! Đó là tôi!

Ảnh tuyên truyền cho Vương Giả Vinh Diệu trên một chiếc xe buýt nào đó.

- Oa! Đó là tôi!

Biển quảng cáo OPPO trên quảng trường nào đó.

- Oa! Khắp phố đều là tôi!

Tài xế: ...

Trạm thứ nhất, Son Tùng đi đến tiệm hồng trà thành phố.

Vừa xuống xe liền bị người ta nhìn chăm chú, nhưng có lẽ là sáng sớm mọi người vừa thức dậy nên vẫn còn dè dặt, ngoại trừ có một số người đứng một góc âm thầm chụp hình thì không có ai dám tùy tiện bước đến chào hỏi.

Son Tùng mua một ly trà đào, sau đó uống liền hết nửa ly rồi sờ sờ bụng mới quyền luyến đi ra xe.

- Loại thứ uống này phải uống có chừng mực, nếu không sẽ béo đó.

Phụ đề: Chỉ là không muốn tập thể dục thôi mà, chúng em hiểu hết, đừng nói nữa.

Trạm thứ hai, Son Tùng đi đến một tiệm sách nhỏ trong khu mới. Vừa vào thì anh liền nhìn thấy quyển sách “Chạm tới giấc mơ” mà anh từng viết cách đây hai năm, lúc này lại cảm thấy yêu thích không muốn bỏ xuống.

Chủ ở đây là một bà lão tóc bạc trắng, nhìn anh cả buổi mới thấy rất quen, nhưng không nhớ là ai.

- Chàng trai này thật đẹp trai nha... Bà hỏi cái này con đừng giận, cái mũi của con là sửa phải không?

Son Tùng ngẩn ra, cảm thấy có chút bất đắc dĩ:

- Bà ơi, con còn không biết cái gì là sửa nữa là, trên dưới cả người con đều là do ba mẹ cho con hết.

Bà lão bưng tỉnh hiểu rõ mọi chuyện ồ lên một tiếng, lại hỏi:

- Con muốn mua quyển sách này hả?

Son Tùng gật đầu, nói khoác không biết ngượng:

- Đây là do một vị minh tinh con rất thích viết ra, con rất kính nể anh ấy, bao nhiêu tiền?

- Thấy con đẹp trai như thế, chỉ tính con số lẻ thôi.

Bà lão đưa tay tính tính, ánh mắt nhìn quyển sách trên tay anh mấy lần, lại cười híp mắt nói:

- Con với cậu ta thật giống nhau, bà muốn hỏi con có phải con dựa theo gương mặt của cậu minh tinh đó mà sửa không? Thảo nào nhìn quen như thế.

Son Tùng vui tươi hơn hờ đưa tiền, quay người đi đến mục tiêu tiếp theo.

Hôm nay anh đi gặp một người hâm mộ rất thích anh, lại đi tham gia bữa tiệc sinh nhật mà fans tổ chức cho anh, bị một đám fas dọa hết hồn.

Anh giống như một chàng trai bình thường lang thang khắp ngõ ngách, đứng trên cầu la lên, hình dáng đó lại tình cờ lọt vào một tấm ảnh tốt nghiệp của học sinh.

Người đi đường thỉnh thoảng kích động kêu tên anh, cũng có người can đảm xin chụp hình chung với anh. Thậm chí còn có người xông vào bám lên cửa xe hét với anh “Sinh nhật vui vẻ.”

- Chú Son Tùng, chúng con có thể chụp hình với chú không?

Trong rạp chiếu phim, anh bị hai đứa nhóc chặn lại.

- Đương nhiên có thể.

Một tay nắm một đứa, vừa cười híp mắt chụp xong lại có thêm một cô gái mười một mười hai tuổi chạy lên.

- Chú Son Tùng, con có thể chụp hình với chú không?

- Được chứ.

Son Tùng cười híp mắt xoa đầu cô nhóc, suy nghĩ một chút liền không nhận được oán than:

- Kêu anh Tùng là được rồi, cần gì kêu chú dữ vậy.

...

Bình luận: Tùng ba tuổi, không được chạy.

Màn đêm buông xuống, Son Tùng đi ăn bữa tối với hai người bạn thân thời còn đi học, nửa đường lại được người của công ty tặng một chiếc bánh kem lớn, cả đám chơi đùa đến chín mười giờ mới về.

Son Tùng cười tươi leo lên xe chuyên dụng, trên mặt đã không còn vẻ mệt mỏi nữa rồi.

Nhưng khiến người khác thấy bất ngờ là tài xế không có đi thẳng về nhà.

- Buổi ghi hình hôm nay đến đây kết thúc! Tiếp theo Nguyễn Thanh Tùng phải đi làm một chuyện cuối cùng, cũng là chuyện quan trọng nhất.

Anh giờ vé máy bay trên tay lên ống kính, nụ cười trên mặt đầy mùi gió xuân.

Những bình luận trên màn hình đều là biểu tượng cười vui vẻ.

...

Một video ngắn cũng chiếu tới nửa tiếng, sau khi xem xong cả đám người không nhận được mớ tời weibo của hai người, đợi phát thức ăn cho chó.

Nhưng bọn họ không chờ được bức ảnh chụp chung, nhưng lại đợi được vẻ mặt khóc than của Son Tùng.

Bình luận nổ tung rồi.

- Hồng rồi?

- Chia tay rồi?

- Vì không đủ cố gắng nên bị Diễm Diễm bỏ rơi rồi?

Một lát sau, người đương sự còn lại cũng xuất hiện.

Tô Diễm Diễm chuyển tiếp mặt khóc của anh, cũng bày tỏ:

“:) Vì để chúc mừng sinh nhật của kẻ ngốc nào đó mà nhanh chóng hoàn thành công việc để về nhà. Vừa gọi điện thoại liền nghe được trước đó cái tên nói chắc như đinh đóng cột sẽ không đến đây vậy mà anh ấy lại đi đến Đại Tây Bắc rồi!!! Bạn nhỏ Nguyễn Thanh Tùng, chí khí của anh đâu rồi???”

...

Đôi lời tác giả: Ha ha, mọi người xem rồi thì sẽ đoán được tại sao Diễm Diễm lại bị ám ảnh tâm lý với trứng chiên chứ?

Ngoại truyện này đã được chỉnh sửa từ bản ghi hình “Ý nghĩa của ngày hôm nay là gì?” vào dịp sinh nhật 24 tuổi năm 2018 của Son Tùng thành 27 tuổi.

Ca khúc tỏ tình hôm qua là “Nơi này có anh.”

Anh Tùng làm người phát ngôn của Oppo mười ngàn năm, Vương Giả Vinh Diệu của Việt Nam cũng là anh ấy... Nghĩ như vậy cảm thấy khoảng cách là con số không.

...

Ngoài ra, không biết có ai còn nhớ sự khác biệt giữa tên của hai người họ chính là do tôi rất thích nam nữ ca sĩ của Việt Nam ha ha ha.

Son Tùng chính là Son Tùng.

Nguồn gốc tên của Diễm Diễm là nữ ca sĩ Tiên Tiên, nhưng chỉ giới hạn ở tên gọi thôi chứ tính cách hoàn toàn khác nhau.

Đó là một cô gái rất cool, đổi thành khái niệm trong nước có lẽ là “Dân gian”? Lúc người bạn Việt Nam của tôi biết tôi thích cô ấy thì cô ấy cũng giật mình.

“Son Tùng là tên Việt, bạn biết tôi cũng không cảm thấy hiếm lạ, bạn lại biết Tiên Tiên! Rất biết thưởng thức đấy!”

...

Tóm lại, ngoại truyện đến đây chính thức kết thúc! Cảm ơn mọi người! Cũng cảm ơn anh Tùng! Xin mượn tác phẩm này để bày tỏ sự yêu mến.

Mong anh sẽ càng ngày càng hoàn thiện hơn.

Cũng mong mọi người sẽ càng ngày càng hạnh phúc hơn!

Dành tặng tất cả các tình yêu nhỏ bé!

-Hết-

Bạn đang đọc truyện [Fanfic Son Tùng M-TP] Nam Chính Cứ Luôn Muốn Giết Tôi được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

